

Владомир Кукка

ЗБІРКА

“Пластикові люди”

2023 рік

Зміст

Червона кулька

Анотація	2
Передмова	2
Епізод 1	3
Епізод 2	30
Епізод 3	52
Епізод 4	77
Епізод 5	125
Епізод 6	152
Епізод 7	178

“Канібали”

Анотація	191
Частина 1	192
Частина 2	293
Частина 3	394

Пластикові люди 444

Змінна

Анотація	472
Передмова.....	473
Дія №1	474
.....	485
Дія №2	496
.....	508
Дія №3	519
.....	532
Дія №4	542
.....	554
Дія №5	565
.....	
Дія №6	
.....	
Дія №7	
.....	

TRIP IN YOURSELF 579**Червона кулька****Не типова детективно-філософська історія
(повість)****Анотація**

Телефон – вже давно став невід’ємною частиною сучасної людини. З телефоном – всюди. Мати при собі телефон і не залишати його ніде – це укорінена звичка, шаблон сучасного життя.

Намагаючись зрозуміти себе й виявити свої життєві цілі, дві дівчини зацікавлюються не типовими, але подібними випадками – коли тотемність телефону ставиться під сумнів.

Історія, яка має лише детективний фон, і насправді – розповідає про переживання та думки молоді, про реалії життя та про боротьбу із шаблонністю.

Передмова

Світ змінився. Люди змінилися. Тривожно жити. Несправедливість. Підлість. Ненависть. Прагнення до грошей та матеріальної вигоди. Постійний стрес. Рутинна робота. Люди забули як це – просто жити.

Негатив куди не глянь. Все погано. Кожен бачить підставу в усьому. Хтось скаже: «Це тому, що зараз складніше жити стало, світ глобалізувався, війни та конфлікти, прірва між бідністю та багатством...». Але так було завжди. Така природа

людини – мати свою думку. Мати переконання у правдивості своїх поглядів, їх істинності.

Кожен з нас, з людей, намагається створити навколо себе той світ, який самі ж й «намалювали» у себе в голові. Ми прагнемо досягти великої кількості матеріальних цілей. Це прагнення, нажаль, передається від покоління до покоління... Люди у гонінням за чим не будь – кар'єрою, багатством, мандрівками, розвагами – повністю втрачають істинне покликання – просто жити. І коли певна людина відмовляється від цього «курсу», її вважають дивною. Правильно це? Нормально це? А де написані правила життя, хто поясне?

Епізод 1

Сонце ще не гріло. Так завжди буває, наче вже й дні стали яснішими, наче й сонце сяє, і здається що справжнє тепло вже близько, вже на кінчиках пальців... Проте проходить день за днем, а пуховик все ще висить на крючку біля вхідних дверей. І ти вже так хочеш цього тепла, що всі думки уже направлені на це. І з кожним днем ти все більше перегораєш...

- Альвіно! Ти скоро там? Нам на одинадцяту сьогодні, не хочеться запізнитися знову.
- Дарись, ну чого ти...? Ти справді думаєш, що комусь потрібно, що ти була на всіх парах? Та вони там тільки раді. За п'ять років мала б уже зрозуміти, що їм треба.
- Та знаю я, знаю... Але я не хочу половину того, що зароблю – віддати тим ..., більше того – ще й за те, що я й так знаю. Але ж ні, потрібно бути присутнім... от скажи, ну навіщо мені розповідати те, що я можу прочитати в себе в телефоні за десять хвилин, довгих і нудних три години, роблячи при цьому дуже розумне обличчя, а?

- Ти думаєш хтось про це задумувався колись, ну може ти й ще такі самі – і все. Всім байдуже. Абсолютно. Для одних робота є, непильна. Для других, місце – де можна за триста баксів відчувати себе розумним і потрібним. Виконати завдання батьків та знайти ідентичних напарників на все життя. От і все. Блін, як вже задовбав цей кран, ну чому знову... Ти не переглядала там, може з'явилося щось нове?
- Ні, не дивилась. Та тільки ж вчора зранку дивились, навряд. Нехай, прийдемо, на парі вже гляну. Хоч щось цікаве.

Вийшовши із під'їзду, відразу можна було відчувати. Ось воно. Вже близько, вже майже тут. Асфальтовані доріжки вже були просохлими, і лише тріщини, на які з дитинства знаєш, що краще не наступати, а то все може бути, давали зрозуміти, що ще вчора тут лежав сніг.

Працівник комун сервісу трудився ще з шостої ранку, роботу можна було помітити. І листя згребене. І сміття з урн вже в пакетах стояло. Але ж люди... Деколи здається, що всі ці «модні персонажі», на елітних авто – лише актори, яких запросили зіграти «достойний прошарок суспільства». Адже просто не вкладається в голову, як можна було заробити на таке авто, і при цьому стаканчик із під кави кидати собі під ноги. Тут або украв, або дали покататися. Іншого не дано. Але ж більшість таких. Ну чому так? Невже складно, неville не можливо...

Думки та запитання які були у голові Дарислави завжди наводили її на певний висновок про конкретну ситуацію чи стан речей загалом. Рюкзак за плечима, з брілком у вигляді окастого єнота, в якому лежали не тільки декілька зошитів та одна ручка, яка вже пережила не один семестр, але й цілком дівчачі речі. Був там зонтик, на всяк випадок, перчатки зимові ще досі робили вагу, ну і звісно записник, з німецькою овчаркою у капелюсі Холмса, по традиції був у крайньому відсіку. Чи то страх, що телефон і все електронне не надійне, чи просто звичка ще зі

школи залишилася... але всі головні і важливі факти, можна були знайти у ньому.

У найменшому внутрішньому кармані лежала проста, іграшкова кулька. Пластикова, червоного кольору.

Разом з думками про сміття, уже не один місяць в голові звучала фраза – «що далі»? Разом із теплом і весною – наближався кінець високо ефективному навчанню. Протягом всього навчання не давало покою – все ж рішення батьків, чи те, що треба для щастя? Багаторазові прояви розчарування, викликані спілкуванням із «спеціалістами викладацького корпусу», абсолютно безрезультатні стажування у одному із райвідділів... все це говорило, що ні, не те що треба, зовсім. Ну неможливо працювати, коли майже всім на все байдуже, коли відсутні будь-які принципи. А хвилює – лише матеріальна складова. Заплатили, прийшли на картку? Фух, ну от і добре. Страх жити саме так – не давав покою. Але ж чому не кинула відразу? Наче й смілива, й з характером... можливо все ж є щось, що не відпускає, що зачаровує...

Альвіна йшла поруч. Чорна сумочка, котра майже заважала йти, висячи з боку на плечі, видавала ледь чутний скрипіт... Хоч волосся на голові було коротким, все ж вона сміливо крокувала без шапки. Не діло, в такій порі досі тягати шматок тканини на голові.

Думала про квартиру. Кран не давав покою. Перебратися на нову? І що зміниться? От так з квартири на квартиру... здається, що все, перебралися, – зараз піде, зараз попре життя. О, та тут і супермаркет ближче, ну от, вже перші хороші новини. Ходиш... та що там – першу неділю літаєш просто. Все по новому, все незвичне. Але це ж такий кайф. Купа сподівань. А чому так? Які сподівання, і з якого дива...

І чому взагалі люди видумали – що треба обов'язково кудись їхати, щось змінювати... може б жили на одному місці, і бід би не знали. Але ні, точно ні. В голові промайнуло – це ж до біса страшно. Жити, і не знати, і не хотіти дізнатися – а як воно

– по іншому. І може суть не в тому, що повинно щось змінитися матеріально. Істинна, напевно, в тому – що сам факт змін – породжує мотивацію, бажання... хто знає. Думки все більше занурювалися у глибину.

- Слухай, Аль, ти будеш до кінця року працювати, чи все ж підеш подавати документи на стажиста у райвідділок?
- Не знаю, Дарись... Були такі думки, але вони швидко проходять. От зранку прокидаюсь, і відразу – ну і що, воно потрібно мені... сиділи і перекладати папери з купи на купу.
- Та да, ото ж і я про це. Хоча хтось говорив, що у стажистів все ж буває цікава робота. Ну типу, щоб побігали, побачили, як воно... але ж знову таки, результати нікого не хвилюють. Так, аби видимість була. Це, звісно, не те.
- Ну знаєш, для переважної більшості це якраз те. Сидиш, лимон з чашки чаю намагаєшся ложкою виловити... романтика.
- Хах, це точно. І з розумним обличчям вислуховуєш бабушок...
- Якщо так, то краще вже й надалі телефони впарювати. Гроші такі ж, але хоч нерви ціліші...

Тролейбуса ще не було. Оманливість сонця і тепла – відбивалися на ногах, які відчували ще зиму. На зупинці стояло ще декілька персонажів. Видно було одне. Всі їдуть, бо треба. Треба – і все. Не більше і не менше. Ця ж ситуація – і в тролейбусі. Молоді, старші – всі. Але дивно те, що не тільки явно проглядається закам'яніла звичка – до рутини, а й певна гордість та оманливий спокій. І чому? Невже той факт, що ти рухаєшся у одному стаді, інколи відстаєш, а деколи й випереджаєш – має такий вплив? Ну, виходить, що так. Погано це чи добре? Дарислава в цій ситуації не могла дати однозначну оцінку. Адже й сама закінчувала останній курс – бо так треба.

А як же по іншому? Просто от так взяти і кинути? Не зрозуміють же. Потім доведь, що було у тебе в голові, навіщо... Більше того, знайдуться ті, що побачать в цьому зухвальство, і все таке інше. Хоча... а хто вони такі? Ну і нехай.

Альвіна свою нелюбов до нещирого спілкування не приховувала. Зустріч однокурсників перед парами. Вистачало слова «Привіт». Не могла вона терпіти короткі та безглузді розмови. Кращого ніж просто постояти біля вікна чи посидіти за партою, дивлячись у вікно – не придумати.

Ніколи не зрозуміти того – навіщо? Ну не хочеш спілкуватися – не спілкуйся. Ну не маєш чого сказати – просто мовчи. Невже це складно?

Але проблема в іншому. Хто ж захоче бути білою вороною... от так люди й існують, постійно граючи роль доброзичливих та привітних персон.

З такими думками Альвіна часто могла прожити не одну пару. Нічого цікавого. Абсолютно без втрат для «процесу навчання».

Терпіти весь цей цирк її спонукало бажання все ж в майбутньому, хоча б спробувати свої сили у ролі слідчого. І не могли вплинути на це бажання всі ті негативні факти та гниле середовище існування людей цієї професії...

Ще в дитинстві вона хотіла у всьому бачити зрозумілість. Якщо щось не могла збагнути – все робила для того, щоб це змінити... дивлячись мультим обов'язково мала наперед здогадатися, що трапиться далі. Упертість разом з абсолютною прагматичністю – давали результат. Щоб не робила – завжди дотримувалася лінії: «Знаєш, що не вийде щось – і не починай, не знаєш, що сказати – краще мовчи». Адже самообман та награність почуттів – це, вважала, найгіршими речами.

На відміну від Альвіни, Дарислава не могла просто відмовитися від будь-чого тільки тому, що була переконана, що не по силі їй... завжди намагалася підтримати розмову, навіть

коли в середині закіпало. Проте, ловила кайф саме від того, що намагалася, що спробувала... а результат... За цей кайф готова була платити часом і нервами.

Суть характеру та звички – причини успішного навчання. І розуміння того, що це практичного нічого не дасть... той кайф не полишав її. А як можна позбавляти себе того, що так тобі подобається?

З часом почала вбачати, що не завжди слід бути на першому місці. Адже подібне прагнення, яке було вироблено у неї протягом життя, починало все більше заважати... Справ ставало все більше, обов'язків аналогічно. Розуміння того, що не має сенсу в цьому, поступово приходило. І задоволення від кайфу, того самого, ставало все менше і менше.

Бажання стати слідчим – з'явилося само собою, сумнівів не було. Адже щось тягнуло... але спостерігаючи за тим, що собою представляла ця професія в реальному житті – цинічність, вироблення байдужості... і все частіше з'являвся страх того, що може це те ж саме? Знову «забіг» за кайфом, і результат неважливий...

Дві пари пройшли швидко. Все, що повторюється часто, до чого ти звикаєш, починає минати все швидше.

Вдихнувши свіжого повітря можна було спокійно чекати трамвая. В обідню пору потенційних пасажирів було чимало. Дивлячись на декого, важко було повірити, що чекали саме трамваю. А дехто щиро радів і був переконаний, що нижча вартість проїзду це те, що допоможе вижити... може так і було, і є.

Чоловік, років сімдесяти п'яти чекав надшвидкого та сучасного транспорту тримаючи у одній руці білий пакет із супермаркету, в якому було щось габаритне та крихке. В іншій руці – були рибацькі вудки, скручені та обмотані тканиною, темно зеленого кольору. За плечима – старий та засмальцьований рюкзак, в якому, таке враження, були зібрані

всі речі цього чоловіка. Одяг був охайним, але разом з тим – далеко не екстра класу.

Зрозуміло, що чоловік тримав курс до ріки, але Дарислава не могла збагнути одного – чому ця людина живе от так? Просто, не вибагливо... Звичка? Але ж як щодо впевненості у завтрашньому дні... Вона розуміла, що не всі люди можуть жити однаково. Життя у кожної людини своє, складається по різному. Хто ж знає, що було у цього чоловіка, хто він взагалі? А головне – таких же як він, багато. В будь-якому разі, він намагався, можливо щось не вийшло, не пощастило... хто знає...

Дарислава, зайшовши у трамвай слідом за цим дідусем, дістала кошти, і так захотілося... промовила:

- Я заплачу за вас, проходьте.

Чоловік кинувши погляд на дівчину, легко посміхнувшись, промовив без будь-якого здивування чи роздратованості:

- Все чудово, не треба.

Дарислава усміхнулась, подумавши про себе, що гордість, інколи займає.

Трамвай рушив, і вона, дивлячись у вікно та слухаючи у вакуумних навушниках інді-фолк, намагалася вловити ту саму мотивацію на послідуєчий робочий день. Мотивація була потрібна, адже важко витримати потік людей, для яких вибір подарункової упаковки – це цілий ритуал, на який обов'язково потрібно витратити не менше тридцяти хвилин.

Альвіна полюбляла аналізувати пасажирів. Просто так. Дивишся на всіх і як на ладоні – різні історії.

Суровий погляд. Явна та безпідставна ненависть до всіх... Чому таких людей більшість? Хто ці люди? Типове пояснення – важке дитинство, якщо чесно – просто «не катить». Коли було те дитинство... тут не пам'ятаєш емоцій минулорічної давності,

лише окремі фото в голові, а вони дитинство... Тяжко зараз жити? І чому це навпаки не мотивує? Ну не вийшло щось, або знаєш що не вийде – то чому робиш це, або чому не спробуєш щось інше...? Питання без відповіді, яких стає все більше і більше.

А ці розмови? Коли чуєш як людина говорить таким тоном, що ніби вона все на світі знає. Як керувати, як заробляти, як жити... Якщо дійсно так, то чому ти намагаєшся цьому вчити незнайомих людей у трамваї? Щось тут не так. Альвіна, бачачи таких персонажів, ні на мить не сумнівалася – перед нею типовий експерт із життєвого права. От є цивільне право, кримінальне, адміністративне – вивчала, знає. А це – життєве. Проте проблема в тому – що воно апіорі – псевдо право. Адже коли чуєш: «Ох, ну що вони собі думають, ну так же не правильно», або «Люди як люди живуть, правильно, а ти...» – просто хочеться підійти і запитати: «А де написано, це ваше «правильно», хто це визначив правильність чи неправильність дій». Правильно, бо так живе твій друг, брат, сусід...? Це вже не право, не закон. Це прецедент. А прецедентів може бути скільки завгодно. Абсурд.

Торговий центр був трьох поверховим. Знаходився прямо на зупинці трамваю. Народу завжди багато. Бідність, погано жити... а дивишся, і бачиш цих нещасних з пакетами непотребу. А тих кому дійсно важко, тих не почуєш. Цих же персон і чути, і видно...

На першому поверсі два ювелірні салони. Тут тобі і золото – одні здали останнє кільце, бо в дитини ноги промокають, а інші – купили вже десяте – бо в дитини ще мізинець лівий залишився... тут і срібло.

Чай. Кава. Випічка. Все що забажаєш. Продуктовий супермаркет, де люди полюють на червоні цінники. Книжкова крамничка. Як не дивно – працює, навіть черга буває. Але ж більшість і тут – у погоні за правильним життям. Цей читає, ця щось дочитує... але ж я не хо... ні треба, щось загуглити, знайти

трендову писанину і собі взятися за діло. А то ж не правильно це якось.

Біля невеликого віконця з водою, була черга. Спортсмени. З третього поверху – з тренажерного залу. Історія аналогічна. В кого усмішка на обличчі, задоволення від добре проведеного часу, за приємною справою. А хто – ледве вижив, але ж як по іншому – так треба, так правильно, а то ще чого подумують...

Піднявшись на другий поверх, Дарислава першою зайшла у невеликий відділ біжутерії та подарункових упаковок. Привіталась з колегою. По переду було вісім годин нудної та одноманітної роботи. Але ж і жити якось треба... от тобі і живи як всі, бо правильно так... напевно.

Альвіна, перекинувшись словами з Дариславою, забігла до сусіднього торгового відділу – побутової техніки та електроніки. Полюбляла у роботі тільки те, що не потрібно було сидіти на одному місці... хоча за робочу зміну так знаходиться, що третій поверх просто зайвий, не для неї, сто відсотків.

Надівши бейджика, Альвіна без ентузіазму прийнявши робочий пост, почала виглядати чергову жертву, якій потрібно було придбати телефон. Не любила банально впарювати товар, не витрачала на це час. Уміла майже відразу зрозуміти – купити чи ні. Одне, два слова і все. Гуляй.

Черговий клієнт задоволено взявши подарункову упаковку покинув відділ. Як і завжди людина була задоволеною. Завжди це дивувало. Інколи, Дарислава не могла просто осягнути – звідки береться подібне задоволення та позитив у людей? Ну добре, ну купив ти, напевно який не будь подарунок, ну захотів придбати ще й яскраву обгортку... невже це дійсно може так радувати? Цю радість видно за кілометр. Вміють люди так. З одного боку проблеми, негаразди, а з іншого – засіло в голові – порадувати близьку людину – і все – і добре.

Подібне вміння відволікатися від проблем – завжди зачаровувало Дариславу, це те, чого так хотілося навчатися...

Колега Дарислави – жінка старшого віку. Добре зналася на всіх нюансах біжутерії, на автоматі могла запакувати будь-який подарунок. Головне – відношення до роботи. Працювала – з дев'ятої ранку до шостої вечора. Приходила – мінімум за пів години до відкриття. Все поправить, придасть товарного вигляду. І так вже чимало років.

Дивлячись на колегу, Дарислава бувало задавалась питанням – звичка? Чи дійсно кайф? Зарплатня не дотягує до середньої. Часто – клієнти такі, що будь-кого із себе можуть вивести... Що тримає цю жінку тут, на саме цій роботі?

Так, з одного боку – робота як робота. Прийшов, посидів, продав. Але ж з дня в день... і роками. Бувало кидала фразу до неї: «Ох, одне і теж, вже так дістала ця робота...». Але жінка ніколи не відповідала аналогічними фразами. Підтримає. Запропонує взяти додатковий вихідний. Але ж сама то як? Складалося враження, що вона вже наскільки звикла, що просто думок подібних вже не сприймає щодо самої себе. Може й дійсно подобається, робота мрії там і все таке... хто ж знає.

Зробивши ще на парі декілька закладок, Дарислава почала більш детально вивчати варіанти. Було декілька пропозицій винайняти окрему кімнату у трикімнатній квартирі та двокімнатній. Бажання було одне – щось окреме. Дійсно окреме, хай і невелике.

Однокімнатна квартира. Чудові умови. Гарний ремонт. Не надто сучасний, але на фото все виглядало охайно і по домашньому. Були й меблі, й техніка. Заходь і живи. Але ж от місце розташування. До роботи далекувато. Тихий мікрорайон, куди їздила лише одна маршрутка, раз на пів години. При всьому бажанні, варіант довелося відкинути. Хотілося чогось жвавішого, в центрі подій.

Інший варіант однокімнатної був дещо гіршим за попередній. Ремонт якщо і був, то декілька десятків років тому. Були меблі, як прийнято називати – радянського розливу. Але все ж розміститися було де.

Настільна лампа, яка мала форму вуличного ліхтаря – стоячи на письмовому столику – на фото здалася Дариславі по особливому незвичайною та колоритною. Відразу ж зателефонувала. Відповів чоловічий голос. На слух – років сорок, не менше. На всі уточнюючі питання: «Дійсно є дві кроваті?», «Стіл письмовий справний?», «Кран у ванній робочий?» – лунали відповіді: «Угу».

- То ми можемо сьогодні під'їхати, глянути, у вас буде можливість десь о восьмій вечора?
- О шостій буде.
- Зачекайте, хвилин п'ятнадцять, я вам передзвоню.

Дарислава першочергово звернулася до колеги. Як і очікувалося – погодила без проблем – попрацювати за неї до пізнього вечора. Взявши телефон – побігла до сусіднього відділу.

- Розумієш, потрібно їхати. Як на мене – варіант – топ. Все необхідне є. А головне – знаходиться буквально у трьох зупинках.
- То це на стоматології?
- Так, саме там. І меблі є. Як по ціні – то навіть дуже хороші. І кран працює.
- Хах, ну хоть це. Потрібно тільки перевірити. Бо буде як зараз. Все працювало, та тільки на фото.
- Ну власник сказав, що працює, що все як на фото.
- Мужик?

- Так, не дуже балакучий. Сказав, що о шостій тільки зможе. А я б така, щоб завтра вже й перебратися.
- Так, треба поїхати. В мене взагалі немає бажання місяць обирати. Добре, заходь по мене через годинку, я відпрошусь і поїдем.

Будинок був дев'ятиповерховим. Біля під'їздів досить чисто. Двірник і тут працює добре. До зупинки транспорту – буквально два будинки оминуті, і в двори – все. Знали, що четвертий поверх. Але під'їзд невідомий. Зателефонували.

- Другий під'їзд, четвертий поверх, квартира тридцять дев'ять. Подзвоніть у дверний дзвінок.
- Добре, п'ять хвилин, – відповіла Дарислава.

З собою були гривні – завдаток. Підіймалися і говорили про досить таки чистий під'їзд. На другому поверсі – зустріли бабусю, років за вісімдесят. На вигляд охайна, звичайна городська бабуся. Вже минувши її, не привітавшись, Альвіна обернулася і вигукнула:

- Доброго вечора вам. Ви знаєте власника, який у тридцять дев'ятій квартирі живе?
- Доброго. Знаю, що дівчина знімає її, вітається як на роботу йде.
- То напевно вже не живе...
- Чому? Ви до неї?
- Та ні, ми до власника, напевно. Хочемо винайняти цю квартиру.
- А, до Сергія. То він зараз тут?
- Так, от йдемо переглянути квартиру.

- Це добра квартира, була я там, давно але була. І Сергій хороша людина, не обманить. Давно вже здає її, років шість десь...
- Добре. А в під'їзді що тут у вас, спокійно? – додала Дарислава.
- Так, все під моїм контролем, можете не перейматися, – злегка посміхнувшись відповідала бабуса.
- Дякуємо, – вже майже з третього поверху вигукнула Альвіна.

Дівчата не говорячи піднялися на четвертий поверх. Вхідні двері тридцять дев'ятої були досить таки новими, охайними. Номерок квартири був незвичним, оранжевого кольору, в стилі свічок, які вставляють у святковий торт на день народження.

Два рази натиснувши на дзвінок – почулася досить тиха мелодія. Звичайна. Стандартна. Буквально через секунд п'ять замок повернувся один раз і двері відчинив чоловік. На вигляд років сорок – сорок п'ять, на половину сивий. Волосся було незвично довгим як для такого чоловіка. Одягнутий у нічим не примітний одяг. Відразу запропонував пройти до головної кімнати, просив не роззуватися.

- Килими все одно я он, скрутив, лежать. Після минулої жительки трохи їх привів в порядок.
- А що, такі брудні були? – відразу запитала Альвіна.
- Та ні, просто завжди так роблю. Якщо вже пропоную комусь квартиру, то хочу щоб вона була охайною і чистою.
- Це добре! – дещо з усмішкою кинула Дарислава.
- Як я розумію, то ви це Дарислава, з якою ми домовлялися.
- Так, все вірно. А це моя подруга, про яку я також вам говорила – Альвіна.

- Дуже приємно познайомить, мене звати Сергій Михайлович.
- Навзаєм. А ви давно вже здаєте цю квартиру? – майже перебивши запитала Альвіна.
- Ну як сказати, вже років десь два з половиною.
- То вговорите, що стіл письмовий справний, так? – запитала Дарислава.
- Так, звісно. Він хоч і не новий, але надійний. Я його, так би мовити від реставрував, буквально три місяці тому. Якраз саме перед тим, як заселялася минула жителька.
- А чому ж вона так мало тут пожила, якщо тільки три місяці? – поцікавилася Альвіна.
- Ой, знаєте... дивна якась. Я проживаю взагалі у іншому місті. Гроші за квартиру, зазвичай, прошу перераховувати мені на картку. Бачив її буквально рази три-чотири. На вигляд наче нормальна. Але так раптово захотіла з'їхати. А головне... не знаю, що з її речами робити.
- В якому сенсі? – здивовано кинула Дарислава.
- Ну от там, на верхній полиці у шафі, я склав у три коробки – досить таки багато речей. Мені вони не потрібні. Досить таки особисті речі. От і лампа на столі, також її. А так там і одяг певний, косметика, і телефон...
- Що? Телефон? Ви серйозно? – вигукнула з неприхованим подивом Альвіна.
- Так, так. Телефон. Я навіть не знаю, може він просто зіпсований. Не чіпав його. Коли виїжджала, я був тут. Говорю їй: «А то, що за речі, зложені на столі», вона відповіла, що не потрібні їй, вона від'їжджає чи то закордон, чи куди там... і як я зрозумів їй не потрібні ті речі.
- Так може телефон просто випадково серед речей залишила? – запитала Дарислава.
- Ні, він лежав на самому верху, на одязі.

- Досить дивно, яюсь. Але може дійсно, несправний. – відповіла Альвіна.
- Так ви може краще заберете ті речі? – кинула Дарислава.
- А куди мені їх діти? Викинути я не захотів. Думаю, хто знає, може щось стане в нагоді новим жителям. А якщо вам не потрібно – то будь-ласка – викидайте. Мені просто не зручно його то все везти в автобусі. Ну давайте, я вам продемонструю ще інші кімнати. А то я поспішаю на автовокзал.
- Добре, давайте... – разом відповіли дівчата.
- Тут от ванна кімната, туалет, пральна машина. Сантехніка майже нова, два роки тому все замінив. Ніхто не жалівся.
- Ну так, не погано. – прокоментувала Альвіна.
- Тут невеликий коридорчик, а тут кухня. Також не велика, але зручна. Є плита, холодильник, шафи ну все що треба. Ну і балкон, правда не застікляю я його ніяк, але все ж одяг по сушити є де, в разі потреби.
- Так, це добре. А ви там як, договір вам треба підписувати чи просто так? – запитала Дарислава.
- Ні, оці всі договори мені ні до чого. Квартира моя, от в мене із собою всі документи на неї є. Є паспорт. На ваші гляну. Мені боятися нічого, звик вже так. Тим паче, бачте як воно – от дівчина пожила три місяці і все, з'їхала. І потім оце бігай, з тими договорами... а вам що він треба?
- Та в принципі також не треба. Ну я думаю, що ми напевно будемо заселятися, правда Дарись?
- Так, я думаю будемо.
- Ну от і добре.

Документи переглянули. Чоловіку дійсно було сорок три, майже сорок чотири роки. Одружений. Двоє дітей. Все в паспорті глянули. Альвіна зробила фото паспорту, документів,

що підтверджують право власності на квартиру. Чоловік просто глянув на перші сторінки паспортів дівчат і все.

Записуючи номер картки, куди перераховувати суму кожного місяця, дівчата вже прощалися з чоловіком. Побіг на автовокзал. Ключі відразу лишив їм. З собою мав лише чорного пакета, який явно вже побачив життя. Ручки були пом'яті, скручені у дві тонесенькі трубочки.

- Ну знаєш, Аль, дивний він якийсь, все одно. Я б от так нікому не віддала ключі від квартири.
- Не знаю. Як на мене, роботяга якийсь. По любому отримав цю хату від матері або батька, які померли. От і здає.
- Роботяга?
- Так, ну ти бачила його взуття? Потерте, пошарпане... А одяг охайний, куртка непогана.
- І що для тебе це очевидно, що роботяга?
- Ну звісно. Економить на взутті. Типу куртку купив собі, все ж верхній одяг. А взуття... ну все одно скоро літо.
- Хах, ну напевно, може й так. А чула, що він сказав, що типу: «Два з половиною вже десь здаю», а бабка та сказала, що вже десь шість років.
- Ой, ну хто їх знає. Хтось з них явно не правий.
- Ха ха, круто, ти слідчий від Бога.
- Нууу так. П'ятий курс як ні як.
- А речі тієї дівахи? То взагалі щось таке, я так і не зрозуміла...
- Ну та залишила і залишила. Кофтину якусь та може телефон битий. Фіг з ним. Давай уже, замикай та пішли. Завтра переїдемо, все тут начистимо і буде шик.
- Добре, пішли.

Була сьома вечора. Замкнули квартиру. Нікого не було чути і видно. Спустилися на перший поверх. На цей раз ліфтом. Працює.

Недовга розмова з начальством. Треба переїхати, речі зібрати... все, дозвіл на завтрашній прогул – отримано.

Після того, пряма дорога до супермаркету. Треба все ж щось смачне. Все ж остання ніч на старій квартирі. Любили солодке.

Досить звичною справою вже стало помічати в супермаркетах персонажів різних типів. Альвіна завжди могла напряду підколоти деяких них. А їх було багато.

Стоїть і читає, і читає... поставив. Взяв сусідній товар. Читає. Варіант перший – загубив читацького, варіант два – абсолютно здорова і правильно живуща людина. Людина дощу. Рахує числа в голові моментально. Калорії, білки, вуглеводи...

Інший представник. Це взяв, і це взяв, і це взяв. Потім на касі з однією хлібиною та сирком. Або дуже заощадлива та економна, з неабиякою силою волі. Ну або тупо рахувати не вміє...

Ось воно. Ідуть. Не котять візок – тягнуть вже. Взяли все. Тупо все. Бо ми можемо. Бо ми такі.

- Повезло безхатькам, які обітають десь поряд, – дивлячись вдалечінь і проходячи мимо кинула Альвіна.

Взявши по йогурту, по шоколадці, а ще батончиків... На касі. Звичайна процедура. Задоволені, що квартира є. Промайнуло раптом – ось воно, «почуття щастя від придбаної подарункової упаковки» – подумала Дарислава, збираючи придбані товари у пакет, поки Альвіна шукала двадцять п'ять копійок, просто засунувши руку у сумочку. Не знайшла. Хоча були. Звичка.

Чи можна звикнути до квартири чи будинку за один рік? Щоб аж було жалісно кидати її? Однозначно так. По різному можна відноситися до житла. Хтось з юних років прагне і живе

однією цілю – власний куток. Інші – абсолютно не задумуються – є де переночувати і добре. А як потрібно?

В часи, коли кордони лише на контурній карті нанесені, з'являється бажання взагалі не зупинятися до кінця. Їздити. Дивитися. Жити в світі.

Дорога від супермаркету до квартири не надто довга. Альвіна розмовляла по телефону. Батьки цікавилися молодим життям.

Дарислава мала думки про квартиру. Чи дійсно круто мати своє? Назавжди? От закінчив ти універ, пішов працювати. Рік, два, п'ять, десять... Копійка з'явилася – відразу думки – ну треба, вже то за тридцять – уже потрібно – це ж правильно буде... Знайшли – все договор купівлі-продажу у двох екземплярах. Радість, новосілля, купа гостей. Вітають, бажають щастя – здоров'я... Діти підростають. Ну от і все? Тридцять з хвостиком – а місію виконано? Хоча ні, стоять! А ще ж потрібно в Турцію з'їздить пару разків, а ще потом на верблюдах покататися, в інсту сторіси запилить – просто шикарно. От і все – тепер дійсно все. Є свій куток, все інше. Можна чекати смерті. Виходить, що саме її... страшно. Фу! Ну це точно маразм якийсь – зловила себе на думці Дарислава. А з іншої сторони – як це пояснити всім іншим – що я хочу ось так, просто. Улюблена справа. Улюблена людина. Світ навколо. І все... так ні ж... їм подавай – життя по чіткому стандарту, під лінієчку... Думки грузли й грузли, все глибше і глибше.

Зайшли. Продукти кинули на кухонці. Не в терпіли. Всі можливі сумки – на підлогу. Весь одяг – на килимах. Почалося.

- Ти дійсно думаєш, що тобі ото тих двох сумочок вистачить на твій одяг. Оптимістка!
- Дарись, ти ж знаєш. Я можу й в одну все запхати. Тим більше, тут потрібно розполовинити добре так. А то насобиралось...
- Ну от, давай як та мадам, тупо залишимо на столі – купу одягу і ще всякий мотлох.

- Хах, і то таке. От бачиш, вона раціонально вчинила. Вміють так люди, просто взяти і залишити. Не жаліючи. От я не можу так...
- Ну знаєш, дивлячись що залишати. От у мене є декілька речей, які б я залишила напевно. Але ж справа навіть не в тому, що тупо залишити речі і поїхати. Просто дивно це якось, хтось абсолютно сторонній буде порсатися у твоїх речах...
- Ну напевно так. Типу це твоє, особисте щось, і тут раптом от так просто залишити, щоб хтось його взяв... нерви потрібно мати хороші, напевно.
- Напевно.

Три години. О пів на першу ночі. Сумки стояли біля ліжок. Йогурт та столі. Цього разу – без жодних серіалів. Серіал показувало вікно. Сиділи переважно у тиші. Кожна згадувала щось своє – може й не надто важливе, але цінне для душі. Все ж таки рік...

Ранок. Ніч тягнулася довго для Дарислави. Чи то нерви, чи хто знає... але завжди перед будь-якою подією, будь-якого масштабу спала не дуже...

Більше того, проснулася – а в руці – вона, гладенька... червоний відблиск відкидала. Відразу трохи в піт кинуло... Ех, знову було. Добре, що хоч навчилась ось так жити... Намагалась відразу забути. З роками – це зробити було вже простіше.

Альвіна спала краще. Вирішили. Їдемо. Що ж тут ще думати? Тільки вперед. Можливо нерви сильніші, можливо просто вміння само переконання...

Не було бажання затягувати до вечора. О десятій ранку – вже почалися активні дії по всій території квартири. Будь-які дрібнички, розкидані за весь час мали або піти у сміття, або сумки. Далі ще «краще». Посуд... його ще ж і певним чином

скласти слід, вкрутити. На всю квартиру – не приємний і гучний звук скотчу. Він як символ перемін. Проходить шість місяців, рік – і починає тебе ламати, крутити – дайте цього звуку і побільше! Залежність, однозначно. Але нормально, жити можна.

Здавалося б – ну що має змінитися, яким чином? Але в кожній були свої надії. Одна – сподівалася, що цей крок – допоможе скоріше визначитися з майбутнім. Адже сміливі кроки – породжують інші сміливі кроки. Сніжний ком. Тільки запусти його і – понеслось... Інша, Альвіна, хоч і до кінця навчання ще був час, все ж хотіла думати, що це початок чогось нового. По справжньому вільного і незалежного.

Все. Сумки біля під'їзду, на лавці. Одягнуті в легкі вітровки – може вже й дійсно воно. Пригріває, здається по справжньому. Ключі і взаємні подяки віддані. Хороші люди. І за квартплату – не надідали, і перевірок не влаштовували...

Коротка і очевидна мелодія. Віб्राція досить таки відчутна. Рука миттю в карман. Вже ж чекають.

- Ну що там? Яка?
- Шевроле, сіра... 2467.
- Хоть вліземо ми туди?
- Та нууу, звісно! Що тут у нас. Меблів не маємо, а сумки...один одяг по суті.
- Адресу пам'ятаєш?
- Хах, недооцінюєш, уже все вивчила. Навіть телефон того дивного пам'ятаю.
- О, ну норм, поки що старість не подає явних знаків.
- Хах, та ну тебе... ти ж знаєш мене. Я себе у вісімдесят забуду як звати, а от всяку фігню буду пам'ятати.
- Вісімдесят? Хм, ти наче б то раніше не була такою оптимісткою? Воно тобі треба?

- Ну а чому б і ні? Упевнена, ми апріорі будемо іншими бабусями.
- Думаєш?
- Ну а що? Як мінімум, не сумуватимемо точно. Фебешка, інста, телега і все інше – сиди собі та свайпай.
- О, ну да. Мрія багатьох – просто нон стопом... Не знаю, все одно думаю якось багато чи що...
- В сенсі?
- Ну вісімдесят...
- А скільки – п'ятдесят, шістдесят?
- Та ну не знаю, просто подумай – що робити? Вже толком нікуди не поїдеш, справу ніяку велику не почнеш... та й страшно просто, тупо в режимі очікування.
- Оу, тебе щось понесло. Не схоже, не схоже. Йогурт наче свіжий був...
- Хах, та свіжий. О, сіра! 2467.

Влізло. Альвіна на передньому. Дарислава – відповідальна за крихкі речі – по заду. Двері захлопнули. Все. Як і не жили тут. Цей двір. Ці – такі близькі, але зовсім не знайомі люди... І дивна радість в середині. Зміни. Не важливо які, не важливо чому – просто зміни, а це значить – нові емоції.

Водій років п'ятдесяти, досвідчений, діловий. Простий, без зайвих запитань – чому, навіщо... І от – стереотип – таксист – балакучий і нав'язливий. Зовсім ні. Суть в іншому. Так, може поговорити, щось розповісти. Але тільки тому, що – зустрічає за день, за тиждень, за місяць – купу людей, вступає з ними в контакт, так би мовити. А політика, дороги, люди – це лише теми, не більше. Але які теми! Саме вони здатні швидко знайти спільну мову, і справа не в поглядах. Просто в кожного є що сказати, це щось загальне, не особисте. Думки різні, погляди

різні, переконання... Але вже так склалося, що ці теми – близькі для всіх. От висловився – і легше. Звичайний наркотик – на який підсадили, але хтось відмовлявся, заперечував... мовчали.

Дарислава розглядала авто, і дивувалася – ну от що цікавого? От таких, з пакунками – десятки. А твоє діло – з кожним привітайся, доведи...

- Вибачте, давно ви вже працюєте?
- А що, переймаєтесь, чи авто вмію водити? – не обертаючись, з легкою посмішкою відповів.
- Хах, та ні. Просто цікаво – чи так подобається, чи просто ще часу багато не пройшло?
- А, зрозумів. Чому працюю. Ну знаєте, з роками переконання, що робота має бути цікавою і все таке інше, якимось проходить... притупляється. Заплатили – добре. І так з місяця в місяць. Не скажу, що мріяв про це колись, але тож таке, амбіції, високі цілі...
- Що не вийшло? – кинула Альвіна.
- Та хто знає... так до кінця й не скажеш, а що саме хотілось то. Дещо зробив, де чого досяг... і все, що далі? От їхав якимось тут, на вашому місці, чоловік, ну такий уже, років за сімдесят. Щось ми там розмовляли... про пенсію, старість. А він видав: «Знаєш, а нічого не зміниться, коли станеш таким же старим. Просто коли молодий, думаєш, що живеш от для цього, ні – для цього... і так далі. А потім з часом розумієш, що вся ця діяльність, робота, заробітки – насправді мають одну просту ціль. Але люди за роки існування, виправдовуючи свою діяльність – почали вживати – ось це до душі, а це мене мотивує... хоча все це театр.»
- Театр?
- Ну так, ти просто граєш ролі. І, знову ж таки, він закінчив, що: «В старості, ти просто закінчуєш з цим театром, і просто живеш».

- І що ви? Ще граєте?
- Та граю. Але вже так, не прагнучи зіграти головну...
- Хах, складне порівняння. Ким був цей чоловік?
- Не знаю, не цікавився. А яка різниця. Головне те, що діло промовив. Тому, всіх цих думок, що типу – це не цікаво, а ось те – нудно... в мене вже немає. Просто виконує функцію.
- І думаєте це всі так?
- А хто їх знає. Думаю суть так ж. Пояснення різні. Але то вже для старих. Вам то що? Ще молоді.
- А різниця є? Все одно ж – театр.
- Але й бажання є. Якщо вже про театр... кожен має зіграти свою роль. От і все. Так, ось цей будинок, так?
- Ні, от зразу за ним, там заїзд з іншого боку в двір.

Все. Дома. Два ліжка в головній кімнаті, хоч і не виглядали по сучасному – все ж мали охайний вигляд. Були дещо різні. Дарислава відразу – на більшу. Любила простір. Стіл стояв прямо перед вікном. Альвіна – не зовсім стандарт. Що зауважила відразу Дарислава, адже тепер він стояв чітко по центру кімнати.

- Аль, ти думаєш не заважатиме?
- Та ні, незвично. І в цьому щось є.
- Та ні, я не проти. Тим більше простір до вікна є.
- Ага. Дивно. Наче навпаки мало бути.
- В сенсі?
- Ну місця менше стати. А воно навіть більше.

Лампу вирішили залишити. І вигляд не звичайний. І корисною може бути. Два стільця, одне з кухні. Все. Шикарно. І серіали тут, і конспекти і прийом їжі.

Навіть не намагалися двигати щось кардинально. Навіщо? Ну стоїть шкаф, ліжка – добре й так.

Віник, швабра і чотири години. Чисто. Охайно. Вже свій запах кругом. Все. Справились.

Так завжди. Ну ось, вже зараз буде тепло. Ні? Ну добре, от вже з наступного тижня – точно. Та як це – ні? Ну в цьому ж місяці то вже просто зобов'язано бути теплу... а тоді – раз – і все, плюс тридцять і вже нічого не хочеться.

Відбувався захист. Без особливого ентузіазму. Всі одягнені, більш менш, у щось офіційне. Скатертину заслали. Дві пляшки газованки. Квіти. Інструкцію виконано. Її офіційну частину. Неофіційна частина – стояла у двох пакетах. Замовлення було не надто скромне, але виконали. Хтось мав надію – що це допоможе, хтось радів, що в останній раз займався незрозумілою благодійністю. Цей день – це як перший день, більше п'яти років тому. Скільки людей – тільки тоді можна було побачити. А дехто і дійсно тільки тоді і зараз був в універі. Справи.

А й справді, розумні люди. Дарислава знову поринала у думки, поки всі інші були у передчутті фінальної миті. От ходив ти, старався – допомогло, так. Як саме? Ну самодисципліна, самомотивація, самоконтроль... все «само» виходить... Ці навички натреновано, знадобиться у житті, сто відсотків. Але ж що там з рівнем знань, а?

І що, всі оці персонажі – готові спеціалісти? Серйозно? Альвіна аналізувала. Споглядаючи обличчя людей, абсолютно чужих і незнайомих, вбачала різні ситуації. Ставлення до життя. Переконавання. Відданість роботі або мрії... все було. Особливо радувала око щира, нічим не прикрита радість від першого знайомства з дипломною роботою. Ось вони отримають той самий завітний аркуш, на якому віддруковано назву теми, текст

виступу... і це не награне здивування, захопленість... що може бути краще. Ось воно, місце і люди, які можуть, а головне, бажають дарувати молодим людям подібні емоції. От вже через мить. Впевнена дикція, впевнений погляд. Зроблено.

Дарислава споглядала все це, як виставу. Ні! Яка вистава? Коли дивишся виставу – ти отримуєш естетичне задоволення від гри акторів, з певним сюжетом... а тут... скоріше цирк. Так, так – цирк. Вона деколи просто ледве стримувала сміх, від абсурдності і невмілої награності... Представляла, що було б круто, якщо б між виступами і читанням незрозумілого тексту виступаючими, на одноколісному велосипеді виїжджали б клоуни... це б якісно підкреслювало атмосферу.

Ну ось і все. Магістри. Офіційно. Той самий папірець – в руках. Радості скільки, що страшно. Ще рік тому говорили, як будуть гучно відмічати. Планували місце. Обійшлося все привітанням на словах та годинними посиденьками у недалекому, у всіх розуміннях, культурному місці відпочинку. Ворота відчинені. Бери і йди. А куди?

Перший тиждень після захисту – всі думки – потрібно вже діяти. Все ж готові спеціалісти. Але абсолютного переконання не було у жодної. З одного боку – відчуття себе повноцінною, безтурботно ходити на роботу... Так це і зараз є, що ж зміниться? По спеціальності? А сенс, якщо окрім душевного бажання і наївної романтики, там обов'язково отримаєш купу банальної, гнилої рутини... людей, які вже закінчують свої ролі в театрі. Але ж мрія все одно є, саме та романтична? І як же бути з тим, що кожен має відіграти свою роль?

Були знайомі у дівчат у місцевому райвідділі. Домовились через три місяці – зустрінуться, поговорять. Має бути певний добір нових кадрів... Має допомогти у виборі. Подивляться на все із середини. А зараз – просто все зважити залишається.

Понеділок. Потрібно збиратися на роботу. Але треба ще ж встати. От чому зранку, саме зранку, в голову лізуть думки. Три місяці. Багато часу. Все вирішиться. Але ж чому там вирішуватися... романтика може швидко закінчитися. Тиждень, місяць... а потім що? І скільки ще потрібно цієї бюрократії витримати... документи підготуй, співбесіди, розмови... а хочеться відразу, спробувати і зрозуміти суть. Підходить воно чи ні? Дарислава, як завжди себе примусила. Встала.

Альвіна вже на кухні. Готує сніданок. Не було подібних думок? Були. Але вміла їх відразу з голови. Звикла так.

- Ну що там у вас, як нова модель, продається?
- Ти знаєш, мене це дивує.
- Чому?
- Ну і предзамовлень було багато, і от зараз – біжать і біжать. Де вони беруть?
- Ох, та де де... ну в кого своя справа, а таких зараз вдосталь. Хто рік не їв нічого нормального. Ну і так далі... людина хоче – людина отримає.
- Хах, напевно так. Але який сенс? Завтра нове з'явиться, і що, – знову жити мрією про нього?
- Ну а про що ще мріяти? Знаєш, думаю, що коли у людини відсутня загальна мрія, душевна там... то вона й намагається жити мріями про всяке лахміття...
- Людина не може без мрії?
- Потрібно вже збиратися.

Початок тижня. Не торговий день. Хто хотів, вчора закупився. А сьогодні – робота... тяжкий день. Випадкові покупці або персонажі, яким все просто цікаво... шатаються між рядами, вдивляються в мультиварки та пілососи. Альвіна змінювала цінники. Знову. По черзі. Може все таки папірці на

столі перебирати та лимон з чашки виловлювати? Десь промайнуло в голові.

Двоє колег розмовляли. Антон мав дві освіти. Особливо пишався економічною. Виходило, в універсі, до трупи цирку не був записаний... Маша студентка. Другий курс. Сама з села. Звикла працювати, тому з першого курсу і вешталася тут. Копійка.

- На тому тижні, прийшов один, типу йому телефон потрібно, як він виразився «ну там... оце... для цих – меседжерів» – кинула до Антона Маша.
- Старий?
- Ну років сорок. Для мене так.
- Хах, ну та як сказати.
- Ой, ну так, от тут можу погодитися. Так як він попросив таке щось, прилічне. Я йому он той, за чотири... а він такий типу «Це найдорожче?».
- О, все зрозуміло – іронічно Антон.
- Хах, так. Ну я типу та ні, ось, за сімнадцять є. І він такий: «О, ну пойдьот. Давайте». От люди, навіщо воно йому? Як він навіть його не зміг самостійно ввімкнути...
- Ну ти знаєш, люди різні бувають. От буквально позавчора, в мене куми квартиру нову винайняли. І типу такі прийшли дивитися – а хазяїн їм – ну от все є, хороший ремонт, нові меблі... а ще там он в шафі – минула жителька речі залишила – одяг там, і телефон навіть, прикидуєш?

Альвіна на декілька секунд – зависла. Слухаючи на фоні їх розмову – не очікувала почути, досить таки знайому історію. І відразу думки – о, а ми ж навіть і не дивилися в ті коробки, що в нашій шафі...

- Антон, що дійсно телефон залишила? – гучно кинула Альвіна.
- Так, я ж кажу. Тупо там всякий мотлох, одяг деякий, книжки... і телефон.
- Справний?
- Та наче, вони його вже виставили, може пару штук зрублять. Хазяїн все одно сказав, що йому не потрібно, а минула жителька цілеспрямовано залишила...
- А чому вона так?
- Та я не знаю. Я просто от за те, що люди телефони просто залишають, вже повністю втратили орієнтацію...
- Так, так... можливо. Чуєш, будь-ласка, набери своїх кумів – нехай поки, що не продають!
- А що, взяти хочеш?
- Та он Дарислава хотіла... в неї там щось той... короче, давай, дзвони. А я зараз...

Альвіна вибігла з свого відділу. Дарислави не було. Обід не за розкладом. На першому поверсі зловила. Тягнула інтригу. Примусила взяти ще стаканчик кави. Сіли.

- Ну що там, давай уже.
- Короче, може це в мене як завжди... але тільки що Антон розповідав, що його там якісь куми – квартиру зняли, в суботу, і знаєш що?
- Що? Дешева?
- Та причому тут ціна. Телефон. Залишили.
- Який?
- Ну не тупи. Минулі жителі, а точніше – жителька – виїхала. А купу речей – в тому числі і телефон – тупо залишила. Справний. Дойшло?

- Та нууу... не знаю. Ми навіть на свій не дивилися. Може там і немає нічого.
- Яка різниця, суть. Практично ідентичні історії...
- Ну так, цікаво. А що ми можемо?
- Хто знає... може все ж вирішити?
- Чи це те, що нам треба...? Я також про це подумала. Може бути. Три місяці саме є...

Епізод 2

Коли ти чогось чекаєш, коли в голові засіло щось настільки інтригуючи і бажане... важко думати про все інше. Все. Будь-які зайві думки – як не було. Починають малюватися ланцюжки, теорії. З'являються запитання – навіщо, чому, яка мета...?

Працювати, коли ти вже перемкнувся на зовсім іншу частоту – просто неможливо. Дарислава лише намагалася досягнути – загальну можливість – як вони будуть діяти? Які в них є можливості? І взагалі – з чого почати? Ну добре, є два випадки, теоретично – схожі, адже в свої коробки – навіть не заглядали, але що далі? Яка ймовірність того, що ці випадки пов'язані? Один відсоток, п'ять, десять... І чим більше подібних думок – тим віра в саму ідею згасала. Часто так буває. Спочатку в голову приходить ідея. Ти самостійно віриш в неї – абсолютно щиро, розглядаючи її, ніби у вакуумі. Але потім – парадокс. Сам же – починаєш займатися не ідеєю безпосередньо, а тим – як цю ідею дискредитувати, переконати себе ж, що це хибний напрямок. А коли дуже чогось хочеш – досягти можна будь-чого... Подібний хід речей – став причиною багатьох нереалізованих бажань. Але тут по іншому. Думка не виходила з голови – це може стати початком, і саме три місяці ніби дано згори, щоб перш за все самій собі остаточно дати відповідь.

Альвіна – вміла тримати голову холодною. Думки тільки про одне – що спільного? І там, і там – жінки. А вік який? Та що в нашому випадку, мадам, – по розмовах хазяїна – молода. В іншому випадку – невідомо взагалі. Але ні, ну хто ще може знімати квартиру – тільки більш-менш молоді особи, після універу, які не мають ще сім'ї... Хм, ну чому залишать то все? А хазяїни – і там чоловік, і в нас цей... він явно поспішав, явно.

Цей довгий день закінчувався. Всі з думками – ну нарешті, відпочинок. Але який же там відпочинок – мозок уже закіпав. А може так, а може так... Ні! Ловила себе на думці Дарислава, спускаючись на перший поверх торгового центру – якщо просто сидіти і перебирати теоретичні сценарії... потрібно з чогось практичного почати...

- Слухай, Аль, потрібно до цього, Ігоря Олеговича йти. Бо просто так сидіти і гадати...
- За порадою?
- Ні, думаю взагалі не слід говорити суть справи. А то подумає, Боже... і три місяці чекати не треба, працюйте далі у своїй торгівлі...
- Хах, ой ну подумаєш. А може навпаки, побачить наше бажання там... і все таке. Хах.
- Ага, воно йому таке потрібно. Навішувати собі ще проблем. Скажемо, що тупо цікаво, можна там дізнатися по деяким моментам дещо... ну і все.
- Ну все одно ж потрібно буде суть говорити. Що шукаємо, хоча б...
- Нам цікаво. Все. Ми ж туди милимося, от деякими, найцікавішими видами справ і поцікавимися.

Супермаркет промайнув. Не згадають як і вибирали свої йогурти, як і розплачувалися. Поспішали. Картонні коробки у шафі – ціль номер один.

- Знаєш, Дарись. От не в'яжеться. Ну якщо приплітати сюди цього нашого, Сергія.
- Що маєш на увазі?
- Ну як потрібно бути впевненим, щоб тупо залишити речі... більше того, ще й показати, розказати... дивно.
- Хто знає, питань дуже багато. Скільки взагалі співпадінь буває... я навіть сама себе інколи ловлю на думці – не може бути, щоб от так траплялося...
- Ти про що?
- Та про багато чого. Взагалі. От тупо збіг і все. Бувало ж таке, що шукаєш яку-небудь річ – немає. А тоді бац – і лежить, остання, в тому місці, яке спочатку пропустила...
- Ну ти порівнюєш... покупку шмоток з таким от...
- А яка різниця?

Двері відчинили. Легкі весняні куртки навіть не скидали. Кросівки залишилися неохайно лежати в коридорчику... туди, швидко. Наче залишилося декілька хвилин...

Лежало у верхній частині. Взяли стілець. Потрібно обережно. Перебільшення ситуації і обставин – зростало з кожною хвилиною.

Альвіна злізла на стілець, відчинила дверцята верхнього відділу двадцятилітньої шафи... стояли щільно одна біля одної три коробки. Почала обережно, з лівої. Наче сапер. І чому так? Емоції переповнювали. Бажання побачити там щось таке... ну щоб сто відсотків. Подавала по черзі всі три. Дарислава ставила на стіл.

- Так, ну тут явно один одяг... от футболки, непогані при чому. Кофточки, не зімні, явно...
- Ану, дай. Ну на вигляд чисті, не якесь лахміття... Що дуже багато накупила, чи як це назвати?

- Хах, ну не знаю. Навіщо трупові багато одягу.
- А ти вже навіть так?
- А як тут ще, потрібно відразу – ставити високо планку, так би мовити.
- Дивись, тут в цій – газети, журнали...
- Газети? Серйозно?
- Ну так, ось. По датам, якраз того часу – коли вона теоретично тут обітала.
- Взагалі дивно. Ладно одяг не викинути... а газети навіщо? Поспішала?
- Глянь, тут чотири газети, і в усіх є розділи про роботу закордоном... Сергій Михайлович цей, він же згадував, що закордон вона збиралась...
- Слухай, а може й правда. Вся суть в цьому?
- В чому? В сенсі?
- Ну що ця, що друга – тупо звалили за кордон. А навіщо їм речі там усі?
- А телефон, що теж?
- Ну не знаю... де до речі він?
- Тут точно немає. Дивись в третій.

Звичайний смартфон. За середньою ціною. Вимкнутий. Розряджений, очевидно. На перший погляд, видно, що або не давно купувався, або з ним охайно поводитись. Альвіна відразу кинула, що самій моделі – вже близько двох років. Головне – зарядку так і не знайшли. Суть не в тому – зарядити можна. Але питання стало чітко – не може ж так бути, що телефон вона залишила, а зарядку забрала?

- Може просто інший телефон? Ну зарядку для нього взяла, – в голос промовила Дарислава.

- Ну якщо новий телефон, то й нова зарядка є. Так, навушники вже не модно класти, а от зарядки ще йдуть в комплекті.
- Хах, та ну я розумію...
- Тим паче, якщо просто загубила, забула десь зарядку... маю на увазі рідну, то зараз купити нову не проблема. Більше того, – підійти може чимало моделей...
- О, знаю! Будеш сміятися, але слід спробувати.
- Ти про що? Краще давай свою зарядку, твоя підійде, бо від мого породистого американця точно ні.
- Пам'ятаєш: «Гніздо для зарядки розшатане, має пошкрябини довкола – значить власник – алкаш, бо руки трясуться»?
- Хах, ну, звісно, на пам'ять знаю, а це ще й з першої... Але тут ні, не той випадок. Точно не алкаш. Але на самому корпусі, ось глянь – на задній кришці – видно, що була наліпка, її здерли, але залишилися сліди...
- Дай гляну під лампу. Хто знає, що воно тут було, щось було прямокутної форми... могло бути що завгодно...
- Ну так, але суть в тому, що тепер немає... Передумала? Зазвичай, якщо ти вже щось клеїш на телефон, то ти в цьому переконаний...
- Не завжди люди так відносяться до телефонів, чи там до речей...
- Хто б казав! Ти ж перша не змінюєш свій шарпак уже скільки років?
- Хах, скільки раз говорити. Він чудовий. Звикла я. І чому в людей така параноя – «Якщо в мене є, то й у тебе повинно це ж бути», і якщо це не так, то ти або придурок... ну не знаю, або жадібне.
- А ти яке?
- А я не думала над відповіддю, байдуже... чому маю взагалі відповідати?

- Та й то таке. Ладно, наклейка наклейкой, а потрібно все ж заряджати і дивитись, що воно там.
- Це нормально, ну там типу – якщо дійсно щось серйозне, це ж сліди може деякі порушити...
- Воу, здрасте. Які сліди там? Ти про що? Кому воно треба буде? Тим паче, звідки ми взагалі маємо знати, що щось сталось. Ну лежало, ну сказали, що залишили, і так далі...

Підключили до мережі. Декілька хвилин. Увімкнувся. Пароль. Безнадійно, не маючи додаткової інформації. Хоча люди часто досить дивно вчиняють, коли – пароль, пін код від банківської карти – це рік народження, ще й власний... хіба що цифри місцями змінять і довольні. Пояснити це можна. Дійсно, логічно все. І закономірно. Ось є картка. Вона майже завжди при тобі. Для оплати онлайн – пін коду мало... а фізично – ну її ще взяти потрібно спочатку... взяли – заблокували. І все. Не складно. Тому навіщо голову морочити. А тут – рік народження – чотири цифри – це те що треба. В голові Альвіні всі ці думки – не давали заснути. Знати б ще її рік народження. А що? А якщо дійсно так? Крутилася.

Дарислава сиділа за столом. Світло у кімнаті вимкнено. Лампа світила яскраво жовтим кольором – незвично якось... чи то лампочка така... Ще й мерехкотить, буває... У руках прадавня ручка і блокнот на столі, з німецькою... Думок багато. З голови не йшли – сліди. Потрібно хоча б позначати щось. Сьогодні ти пам'ятаєш щось – як на яву... а далі, – день, два – і потім гризеш себе: «Ну як можна було забути...».

Писала коротко. По суті. Лише уривки думок... дві дівчини – жінки... хазяїни чоловіки... квартира наша – здається шість років чи все ж два... телефон... відсутня зарядка... пароль... наклейка... одяг деякий (футболки, кофтинки, білизна)... газети з роботою за бугром...

Заснути було тяжко. В голові кругами прокручувала свої записи. Нічого не приходило. Взагалі. Більше того, все ж

здавалося, що це просто велике перебільшення з їхньої сторони, що ці жінки десь живуть собі, і не думають ні про що... А як ти дізнаєшся?

Окремо були інші сумніви. Природно це. Як бути, з тією торгівлею, і кошти не зайві, хоча на деякий час вистачить і того, що є... дивно якось. І чому? От прийде в голову така ідея і все. Все догори ногами. А дивишся на інших, працюють собі на нагрітому місці. Чи то терплять так, чи дійсно так можна...

- Ти телефонувала вже?! – ледь відкривши очі кинула Альвіна.
- Тільки пів на восьму, нехай після дев'ятої набере, – з кухні відповіла Дарислава.
- Що будеш запитувати?
- Ну думаю просто запитати про можливість зустрітися, запитати там... от якраз буде на днях вихідний.
- А потім потрібно знаєш що... зайти до отого чергового, Романченка, чи як його?
- А, Ромаченка. Тупо запитати про подібні випадки хочеш, думаєш щось відповість?
- Ну не знаю, він наче теж нормальний, приземлений. Ми ж не деталі там, хоча б так, в загальних рисах...
- Скажемо?
- Кому, йому?
- Угу.
- Та не знаю... може й можна, яка різниця то... знаєш як, типу сказати, що є колеги з роботи, зняли хату, а там от речі, телефон... ну і все таке. Подивимось, що відповість. Або хто його знає, може відморозитися...
- Але все ж про те, чи пропадали дівчата чи жінки за останній час... ну там декілька місяців, потрібно в'яснити. Можливо просто дізнатися – чи розшуковують там близькі кого не будь...

Рюкзак з єнотом на плечах. Вирішили прогулятися пішком. Ось і воно. Чекали, чекали... а тепер відразу – жара. З самого ранку вже пекло. А ще ж тільки початок. Чудово ось так, коли є розуміння, що сьогодні вихідний. А вже через декілька днів – буде покінчено з тою роботою... вирішили так. Неможливо хапатися за все, рук не вистачить... і не вхопишся ні за те, ні за інше. Тим паче, – тут є цікаве заняття, буде як практична підготовка... або ж період, коли все остаточно вирішать.

Не відразу змогли прийняти рішення... ну як це, кинути роботу заради не зрозуміло чого? Все ж копійка, стабільність... А потім – стоп. Яка ще стабільність? Стабільність сірості, одноманітності... а життя проходить. І якщо дійсно так хочеться – то от він шанс, спробувати, перевірити себе. Нехай може й нісенітниця все це, маячня... але все одно – суть підходить. Спробують, подивляться... щоб потім себе не картати. Це не стовідсоткова впевненість, але як тут, в цьому світі можна бути в чомусь на сто...

От в дитинстві як? І те хочеться спробувати, і те... для чого? А просто так. Щоб знати, щоб мати уявлення. Щось зачіпало так, що й нині не могли позбутися. А щось відходило назавжди. То чому ж коли дорослі не можна так, безтурботно? Понавигадували собі незрозумілих обов'язків та шаблонів – виправдань. «А як же я ось це тепер... у мене он те та те...», «Ні, ні – я не можу. Вже он стільки років, потрібно ж думати... стабільність треба...». А кому воно то все потрібно? Люди наївно думають і переймають тим, що комусь є діло до них... ну скаже хтось щось, ну подивиться з далеку і все. І заради цього слід відкидати мрії і бажання, навіть якщо вони – виявляться суцільною маячнею? Дарислава була переконана що точно ні. Саме вона намагалася знайти подібні пояснення і аргументи – сама собі... щоб собі ж не дорікати потім. І дуже раділа, коли такі думки приходили... хотілося бігти і робити все про що мрієш, чого бажаєш. Альвіна – мала здібність діяти більш прагматично. Вміла відразу придушити будь-які прояви само невпевненості

чи сумнівів... Вирішили? Подобається? Все. Який буде результат? А не важливо. Процес приваблює – і добре. От що має значення. Шлях – це набагато триваліша історія, і паралельно з ним – триває життя. Він повинен приносити задоволення. А кінцевий результат – це мить... пережити можна будь-який.

- Добре, що ці куми Антона цього, телефон не впіли пробарижити...
- Так, хоча тут то – не запаролений... це ж там по видаляли все, що можна.
- Угу. Проблема. Але з іншого боку, все ж можна щось дізнатися... побачимо. Ще цікаво, що там за інші речі...
- Ну він же говорив, що також одяг там деякий, не лахміття. Більш менш нормальний.
- А теплі речі є?
- Не знаю, не уточнювала.
- Ну просто в нашому випадку немає, а виїхала вона, коли ще прохолодно було. Тобто не просто в поспіхах кудись їхала... а взяла все що треба було... і значить всі інші речі їй не треба були.
- Ну це якщо сама їхала... в чому є сумніви, якщо дійсно знайдемо схожі моменти... і як це так? Я розумію там, ну одяг не потрібен, ну навіть телефон – хто знає там... а то й ліки, дрібнички всілякі, косметичку...
- І знаєш, я тут думаю от. А цей то Сергій Михайлович, він як говорив? Що типу залишила речі... так?
- Угу. Що ти хочеш сказати?
- Ну дивись. Це ми вже знайшли речі в коробках. Вони ж напевно не були так зібрані... тим паче, в одній із коробок була й косметика, й баночки з кухні якісь... ну тобто дівчина так би не складала...

- Щось є в цьому... але якщо ти не плануєш більше все це бачити, то навіщо складати?
- Не знаю, не знаю... все одно дивно. Викинути речі було не складно. Я думаю поспішала сама, або її хтось підганяв...
- Або й не запитували в неї...
- Дивись, залишивши скільки речей – цілком необхідних... тут або вона дійсно з кінцями закордон, або туди – наверх...

Підійшовши до п'ятиповерхівки, зателефонували Антону. Напрямку зв'язку не було. Хоча добре й те, що взагалі погодились невідомо кого пустити в будинок, подивитись на невідомо які речі... Поки чекали, коли дадуть добро, сиділи в тіні, на лавочці біля під'їзду. Мовчали. Проте в голові кожної думки одна поперед одної...

Дзвінок на телефон. В магазин пішла. Чекайте. Чекають. Найбільше цікавило – чому речі й тут і там – залишили. І не важливо хто. Якщо дійсно причина – закордон – і просто самостійно поспішали – то залишати особисті речі – це як мінімум дивно... і одяг, і засоби гігієни, і телефон чого вартий... А якщо все ж з'їхали або тупо пропали не зі своєї волі – то наявність речей найбільше дивувала. Більше того, ніхто б взагалі не цікавився, з нових жителів... а тільки якщо – ... родичі, близькі. І тут промайнуло. Очевидне. От живе вона собі, а тоді – бац – і типу: «Не знаю, так раптово з'їхала, я навіть не зрозумів... он навіть речі залишила». Ідеальне прикриття. Я? Та ви що, он будь-ласка її речі, беріть, дивіться... і так далі. І що тут скажеш.

Кожна кидала свої думки та версії... все в загальних рисах... догадки та й годі. Хотілося відразу – все на ладоні мати. Ну завжди так же. Дивишся щось. І тут тобі – перша ж думка, відразу пішло поїхало. І все – вже титри. Сидиш і думаєш – хм, а чи є хоч десь такі профі...

Хвилин п'ятнадцять – двадцять. Все більше починало припікати. А ще ці всі думки...

- Доброго дня, це ви від Антона?
- Так, доброго.
- А ви ж знайомі так, бо Антон говорив, що...
- Так, так. З роботи. Просто дізналися, що ситуація така от, а тут саме телефон потрібен.
- Так, самі здивувалися. Просто залишили... він непоганий такий. Не подумайте, що там вкрали чи ще щось. Бо може звучить дивно, що – телефон залишили...
- Та ми навіть не...
- Там просто ж не тільки телефон, і речі всякі...
- Та Антон говорив...
- І документи навіть є.
- Які? – кинула Альвіна.
- Робочі напевно. З роботи. Типу договору якогось, про прийом на роботу... бейджик, пропуск.
- А ви не викидали то?
- Та ні, хто знає, ми саме й думали так, що в разі хтось з покупців спитає, де взяли телефон – ми от, типу підтвердження... ну хоч якесь...
- Так, в принципі може хоч сфотографуємо, а то буває, що знадобиться минулий хазяїн, налаштувати там що, ну в телефоні. – намагалася пояснити Дарислава.

Піднялися ліфтом. Останній поверх. Квартира двокімнатна. Звичайний ремонт. Взагалі нічого особливого.

Хазяїн – чоловік, старше п'ятдесяти років, більше нічого... Куми лише знали як звати. Цілковита людська довіра... багато таких випадків. Дивно це – коли людина свідомо покладається

на особисту довіру, чим на певні правові гарантії... і це в часи, коли людська підлість немає меж. Що ж виходить, правові гарантії, закони – це ще гірше? Очевидно що – ні. І це однозначно. Але це все специфіка людей. Одні – які не на своєму місці – не хочуть і не вміють пояснити, донести ті ж норми... Інші – бачать тільки свою правоту, і не сприймають будь-яких обмежень... вбачають у всьому підставу. Це вироблено роками. Люди звикли. Довіри немає. Абсолютно. А потім от такі ситуації, коли трапилось – а ти тільки ім'я знаєш, і то – не факт, що справжнє.

- Дивно це, правда, от коли просто беруть і залишають телефон, ось так..., – кинула Альвіна до дівчини.
- Так, наш хазяїн цьому уваги не приділяв спочатку... а коли вже ми речі перевозили, він просто сказав, що он там речі певні залишилися від минулої жительки... типу йому не потрібні.
- А багато речей взагалі залишили, може там ще щось цікаве є, може нам пригодиться? – з надією запитала Дарислава.
- Ну були там деякі дрібниці... то журнали там про моду... то документи, я вже вам говорила про них. Одяг також.
- А який саме одяг? – відразу уточнили Альвіна.
- Там не так багато насправді було, ми його викинули відразу... там шкарпетки, футболки пару було, світерки деякі...

Телефон був досить таки непоганим. Стартова ціна такого ж, але нового – значно вище за той, який уже лежав у дівчат вдома. Цей виглядав майже новим... ніяких царапин, слідів удару... абсолютно безкорисна річ у їхній ситуації. Будь-яка інформація була видалена – апарат готувався до продажу. Все безтурботно було видалено... фото, які за словами дівчини були – лише природа – ріка, квіти. Будь-які особливі додатки –

також видалені, разом з історією браузера, телефонною книгою... Нічого.

В документи особливо не вчитувалися. Не хотілося викликати додаткових запитань. Зробили фото. Дійсно був договір – трудовий. Пропуск.

Намагалися трохи скинути ціну. Проте вона й так не була високою – колеги все ж... прийшлося купувати. Не хотіли пояснювати всім – свої думки... так краще. Так легше. Хоч й кошти були їм потрібні, але бажання продовжувати цю почату справу – переважало.

Хоч і не були близько знайомі. Але сіли пити чай. Дарислава намагалася бути ввічливим гостем. Розмовляли. Альвіна вже аналізувала. Телефон не допоможе – зрозуміло. А що до іншого? Одяг. Знову футболки... явно зимового одягу не було. Забрала. Значить все ж сама з'їхала?

Не хотілося навіть думати, що все це – просто нав'язлива ідея, параноя... помилились? Хазяїни різні... Ну залишила й ця телефон, так новий... В голові не могли поєднатися деякі деталі. Альвіна на могла остаточно знайти аргументів, які б дали остаточно відповідь – стали б на одну із сторін. Сторону звичайної помилки, романтичності бажання займатися улюбленою справою, чи все ж сторону загадковості і неоднозначності ситуації. І факти – залишених телефонів найбільше не вкладалися в голову. Чому?

- Багато вже квартир змінили? – цікавилася Дарислава. – Бо ми також от недавно на нову переїхали.
- Та це вже четверта, от за останні... років шість напевно.
- А чому змінювали? Умови?
- Та різні ситуації. От тільки одружилися, зняли однушку, майже в центрі. Але там сусіди були... цілий контингент специфічних персон.
- Хах, о так, розумію.

- А потім то там щось не сподобалось, то ціни все піднімаються... буквально за останній рік оце вже третя.
- Знаєте, а я от не знаю як вам, але ви самі ось говорите, що вже стільки змінили – бо просто щось не подобалось. І це круто. Ну в тому плані, що в будь-який момент – можеш просто вшититись і все.
- Та все одно хочеться мати щось постійне... адже то ціни підіймають, то також можуть в любий момент речі виставити за поріг...
- Не буду сперечатися... можливо то я так думаю, що не маю свого. От і шукаю виправдання. Думаю в кого є свій куток, вони навіть не задумуються про це... але може їм і не повезло з цим?
- Хах, ох, ну таке собі невезіння... сумнівне.
- Ні ну а що? Представте, от родилася дитинка, і в батьків вже є квартира. От вона і буде в цій квартирці – і хреститись, і женитись... да, вона навіть не задумається. Бо навіщо? Є ж все. Але це ж так круто, коли ти – без коренів. Коли твій куток там – де твої близькі. З роками навчання у мене це вже деякою мірою виросло...
- Хто знає, це рік так можна – без коренів, два, три... а далі воно ж все одно напевно захочеться.
- Все може бути. Але це змінити можна. А от навпаки – ніяк. Ви, до речі, довго шукали ось цю? Бо я дивлюся що в принципі хороше все тут, охайне...
- Та ні. Ми оце вже другий раз не боялися, хах, і зверталися до тих оголошень, де посередники зазначені. Хоч і говорять, що вони можуть нам просто ті ж самі оголошення з газет брати, і все таке... але дійсно зручно. Вони все тобі розкажуть, покажуть...
- Але ж можуть гроші взяти, а результат нульовий...

- Ну ми якось натрапляли на нормальних. От цю буквально за днів п'ять нам знайшли. А ви самі шукали?
- Самі і не самі. Просто є от сайт нашій, міський. Там зазвичай викладають саме безпосередньо власники. Ото там і шукали.
- А ми на популярних ресурсах, там хоч фото є, ну і все таке інше...

Просиділи майже годину. То за одне, то за інше. Побажали всього найкращого. Обмінялися номерами телефонів. Все. У ліфті. Намагалися відразу абстрагуватися і все ж вирішити – що далі?

Окрім того факту, що в обох випадках – залишений телефон, в принципі справний... нічого не мали. Все інше – звичайне. Буденне. Всі ми розлучаємося з одягом, з дрібними речами. Для когось це важко. Для когось – взагалі не проблема. На цьому наголошувала Альвіна, виходячи з під'їзду. Адже тут саме те – про, що Дарислава розмовляла з дівчиною – свій куток з пелюшок. Альвіна, як і Дарислава – приїхали в місто. Виросли в селі. Почуття прощання з рідним кутком – їм знайоме. Після школи кожна – робила вибір. Кожна – залишали не тільки рідних, але й купу всього іншого... Дитячі речі, улюблений, хоч і такий вже поношений одяг... Було не легко. Але потрібно було і все. Потім – вже просте. Ти починаєш сприймати нинішнє житло – лише як тимчасове... Ти вже змирився з тим, що тобі одного разу довелося переїжджати – і тепер – це вже звична річ. Це нормально. І кожного разу – знали вже по собі – ти виокремлюєш ті речі, які помандрують з тобою, а інші – були потрібні тільки тут, в цій квартирі, і в цій обстановці, в цей період твого життя...

Дарислава розуміла все це. Знала про що говорить Альвіна... але це не радувало. Адже – було аргументом проти них. Значить самі. Взяли просто – і поїхали. А вони тут ось... розвели.

Проте яким би чином вони не намагалися себе переконати, логіці не піддавалися ті вчинки – які були здійснені цими особами, якщо все ж вони добровільно з'їхали, то навіщо залишили – телефони? Чи все ж добровільністю тут і не пахло?

Вирішили йти до поліції. Прямо говорити – зарано. Самі не розуміють до кінця – з чим мають справу. Були знайомі – ще з часів практики. Тому сподівались – щось дізнаються. Буде більше інформації – буде легше. Проте ніяк не могли сформулювати – що їм треба... інформація про зниклих людей? Цілком можливо. Інформація про вже заявлені, подібні випадки? Може бути. Причини подібної цікавості – Альвіна дійсно полюбляла посидіти на відповідних ресурсах, цікавили її – статистика, психологічний аспект та причини вчинення злочинних діянь... тому вирішили, що у процесі підготовки до теоретичної роботи, вже скоро... три місяці саме тривали... наткнулися на деякі цікаві статті, монографії... от і стало цікаво, а як же у нашому місті? Однозначно. Прокатить.

По дорозі – зголодніли. Наче й чай пили – то не те. Зайшли у столовку, знаходилась у приміщенні міської ради. Дешево й сердито. Хоча чому так – чому дешево? Розуміння було, але подив і внутрішня незгода і непокора – не могли заспокоїтися... Дивишся і легкий шок... так ось значить можливо? А ну так, це ж для слуг! Слуги – вони такі, все для своїх хазяїнів. А собі так, аби що в рота кинути. Ну а дешево чому так? Ну а як же по іншому – вони ж слуги. Звідки у слуг – кошти? На декларацію таких слуг дивишся – і хочеться попросити номер банківської карти – та кинути, хоч гривень п'ятдесят, бо ще ж і двойко дітей вказано... а з задекларованим рівнем доходів – тяжко слугі дітей прогодувати... Добре, що хоч борщу дешевого можуть поїсти.

Людей було чимало. У столовій завжди цікаво спостерігати за людьми. Хоча верховних слуг – тут майже не побачиш. А от рядових – можна. Є й просто – працівники та перехожі. Хто – сподівається другу половину дня – на одній

порції того самого борщу прожити... а хто – явно переоцінив свої можливості. Але ж для них це копійки – нехай бачать, що можу.

Взяли собі по картопляному пюре та салату з молодой капусти. Сіли. Бажання поїсти – могло тільки посперечатися з бажанням – дізнатися, що є в їхньому телефоні, в тому, що в них у квартирі лежить, в коробці. В мережі – купу способів знайшли – як пароль взламати... але то не їхнє. Потрібен спец. Знайомих немає, таких, щоб можна було б довіритися. На роботі такі персонажі є – але виглядатиме дивно. «Хах, що вже телефон тіскає, тепер зрозуміло, чому з роботи вирішили піти». Жарти жартами, а пояснювати – не хотілося. Знали одну конторку – комп'ютерні комплектуючі і ремонт телефонів. Чули, що там можуть – але не по кишені зараз таке задоволення... хоча й дуже треба.

- Може в райвідділі кого не будь знайти, а? – кинула Альвіна.
- Я не знаю там таких... А якщо б і знали, то навряд чи хтось тобі за спасибі буде роботи це.
- Думаєш для того, хто знає як – це надто довго?
- Та а яка різниця... зараз тобі і котра година не підкажуть просто так... а то ще таке.
- Та ну да... документів на телефон немає... так би в будь-який сервісний центр звернулися і все.
- Ну ось я дивлюсь, ще раз – способи є – але або ті, які ми вже пробували, або ті – які призведуть до скидування всіх налаштувань і зітруть дані...
- Слухай, а отой твій родич, пам'ятаєш ти розповідала, що він дуже добре знається на компах, телефонах... де він?
- А, то брат мій троюрідний. Зараз топче польську землю, хах.
- Блін, зрозуміло. І як воно? Чи ви не спілкуєтесь часто?
- Ну його батьки розповідали, що краще йому там, чим тут. Гроші. Дешево. Пряма лафа.

- Ага. А працювати то там потрібно ого як, я не думаю, що там просто так будуть тобі платити...
- Та звичайно, люди просто зневірилися тут. От і їдуть. Скільки таких зараз... не порахувати.
- Гадаєш самі не винні?
- Важко сказати. У кожного своя історія. Звісно, легше всього – сказати, що тут всі погані, а там от все добре. І я такий пухнастий, а мені от не дають жити... А з іншої сторони – бувають тяжкі ситуації – лікування там, навчання дітей...
- Угу. А ще ж і тренди там усі ці... типу авто треба, хату треба і тому подібне... от люди і їдуть за натовпом.
- Тому браток не допоможе, нажаль...

Двохповерхова будівля. Практикувалися тут два рази. Людей чимало працює. Різні. І так, саме люди різні – хто адекватний, а хто навіть у звичайному спілкуванні видає те, що має травму, частіше голови. І це не тільки в цій будівлі так. Кругом так. Але всі зазвичай думають, що люди, котрі йдуть працювати, в подібні будівлі, – від народження являються неправильними. Але ж це не так. Безумовно, трапляються персонажі, які по житті не мають якоря... проте в даному випадку, все ж частіше – вже стають такими – по різних причинах, і дуже часто ніяк не пов'язаними з фактом роботи. Ще в часи стажування – Дарислава не могла збагнути – ну чому вони тут майже всі такі... байдужі, безжалісні... І все більше поринаючи у це середовище, – розуміла, що це не будівля, це не професія, – це люди. Ті ж люди, які живуть посеред нас. Ці люди – це ми ж самі, які вирішили працювати там чи будь-де інше. Але постійна звичка – відділяти, виокремлювати себе – завжди хибно допомагає нам... Дарислава ще тоді, спостерігаючи за окремими персонажами, однозначно зрозуміла – можна сто разів перебудовувати цю будівлю, перефарбовувати її – але після цього ремонту – капітального

або косметичного – в неї повернуться працювати – люди. І це головне, що треба знати. І люди – працюють у всіх будівлях. Проблема в них, а не в цих – холодних стінах. Альвіна лише підтверджувала думки Дарислави – вони мала чітку позицію – доки суспільство складатиметься з переважної більшості байдужих, безжальних людей – нічого вимагати від цієї будівлі або їй подібних.

Тут завжди своя атмосфера. Хто – молодий. Відкрите серце, чисті думки, бажання допомогти всім. Дехто – віднайшов тихе місце – типові персонажі – без життєвої цілі та великих мрій. Досвідчені та ті, які побачили вже чимало. Саме їм – виправдано можна проявляти деяку байдужість та безжальність, але лише тому, що самі вони – відчули не раз і бачили не раз це...

Обидва рази проходили практику у Ігоря Олеговича. Хороший і адекватний мужик. Досвідчений слідчий. Його відданістю можна було захоплюватися... Це навіть дивно якось. За званням – майор. Близько двадцяти років в органах. І кожен день – як початок. Завжди приходив з бажанням. І ця тяга – передавалася всім іншим. Вмів так. Взагалі мало таких людей – фанатиків свого діла. Діла всього життя. Так, інколи, – міг показати грубість або, здавалося б – відсутність жалю... але знаючи його – це саме той випадок, коли людина скільки побачили і пережила... що нерви просто не витримували суцільної байдужості чи звичайної тупості... Завжди працював за двох або й за трьох. Всі підлеглі – впевнені в тому, що захистить, прикриє – в будь-якому сенсі. А сам... на маршруті добирався на роботу. Бувало, коли дощило або що... погоджувався на те, щоб черговий лейтенант підвіз на своєму новенькому авто. Не було на місці. Сказали, що буде через годинку, може менше... Чекали.

- Аль, ти думаєш – це взагалі нормально – коли телефон лежить вимкнутий, декілька місяців – і ніхто не дзвонить...

- Хах, ти все про нашу «Шанована Ольга, використайте свої бонуси». Не знаю, ну от оператор за неї турбується...
- Ні, ну реально, орієнтовно – в тому ж місяці рахунок був поповнений, якщо оператор ось присилає такі повідомлення... все говорить про те, що номером користувалися...
- Може картка з іншого телефону? Хоча яка різниця...
- Отож, суть не змінюється. Я не скажу, що я дуже популярна – але якби там не було – але тупо місяця три – жодного пропущеного... Може коли картку вставляєш в інший телефон... та ні, не може бути.
- Та звісно не може. Якщо був вимкнений – завжди прийде смска, що хтось телефонував... у мене ж один і з операторів – аналогічний. Знаю, що говорю.
- Ну тоді реально, я просто не знаю... окей, допустимо, що вона навмисно змінила телефон і номер в тому числі – але не могла ж вона всім відразу повідомити, що типу – «Ало, привіт, я тут номер змінила». І так тупо кожному.
- Та суть не в цьому, сто відсотків... тут щось інше.

Продовжували сидіти в тишині. В голові – буря. Як? Не могли збагнути. Якщо дійсно вона змінила телефон – то чому залишила сімку? Головне ж – чому не телефонував за останні місяці – ніхто? Припускали – придбала абсолютно новий номер – з якою ціллю? Могло бути тьма. Та для будь-чого... Питань ставало все більше і більше...

Дарислава із рюкзака дістала його. Продовжувала... також телефон... також одяг... документи (договір та пропуск)... ім'я та прізвище іншої... ім'я першої з смски... жодного пропущеного...

Двері коридору відчинилися. Прийшов. Записник швидко у рюкзак. Підвелися і привіталися відразу.

- О, доброго, доброго! Що, уже втерпіти не можете? Ще ж наче 6 то і тижня не пройшло, не те що три місяці? – з посмішкою говорив Ігор Олегович.
- Та от нам не сидиться, все ж цікаво. От є деякі питання, хочемо у вас дізнатися, можна? – запитала Дарислава.
- Без проблем, проходите. Ну що там, ще не передумали?
- Та ні, от саме готуючись, буває натикаємося на цікаві історії, справи там минулі... – почала Альвіна. – і от я на днях читала певну статтю, там про серійників, і стало цікаво – все ж почути щось про це з перших вуст. А то в статтях і матеріалах мало деталей...
- А що серійними...? Це ще той головний біль... Я бачу вам відразу подавай щось таке, мутне і не зрозуміле, так? – кинув слідчий, сміючись.
- Хах, ну є трохи. Просто там є що почитати, є над чим подумати... а коли ще з таким не стикались... то звісно, що цікаво...
- Так, так... там є над чим думати. От років... дванадцять чи одинадцять... не пам'ятаю уже... я ще тоді працював у районі, тут от кілометрів сорок... так був там один маніячок. Ох, ходили за ним – напевно місяців десять... і це при тому, що він дійсно виявився місцевим, з містечка з населенням тисяч п'ятнадцять від сили...
- Настільки все продумував? Ну взагалі не могли вийти ніяк на нього? – цікавилася Дарислава.
- Ой, та там так не розповіси все відразу... скільки всього було. Загалом суть проста – дівчата років п'ятнадцяти – двадцяти п'яти, десь так наче... от тобі була, всі бачили, і раз – немає.
- Скільки випадків? Пам'ятаєте?
- Здається вісім... але це по всьому району було. І взяли тупо випадково. Саме через останню.

- Він не витримав, спалився типу?
- Ох, та яке там. От спілкуючись з такими... їх взагалі важко зрозуміти. Це буває по різному – дитячі травми психологічні, просто деякі відхилення, або навіть раптові і короточасні розлади... От цей, нашій, як по суті часто це буває – сім'янин, діти були в нього, працював там десь, економістом чи бухгалтером... тихе, спокійне... а там таке витворяв.
- І що ніяких слідів не залишав?
- Та були сліди, але в тому то й справа, що сліди ці – абсолютно не потрібні. Ну так, ми їх знаходили, різне було... але загалом не давало нам нічого. І як я їй сказав, просто випадково взяли – там якісь мужики вночі метал вкрали, і заховали в лісопосадці. Ну а вдень поїхали забирати, а він саме там... І при цьому, воно саме слабе і немічне... вони його там майже до самосуду довели... ну то таке, страшне було.
- Тааак, бувають же...
- Ой, та скільки їх таких... це так, що я от сам безпосередньо займався.
- А за останній час, тут у нас були? – цікавилася Альвіна.
- Ну, от я знаю, ми тоді всі були по трошу задіяні, орієнтування надходили... це десь місяців дев'ять тому, у нашому сумнозвісному районі міста, теж був один...
- Взяли його?
- Так, нажаль тільки після четвертої...
- А от часто чула, що можуть не тих брати, з такими випадками, стикалися? І от до прикладу, от цей, останній, як знати?
- Ну цей останній точно, там як я знаю були стовідсоткові докази... Ну а взагалі так, бувало й таке...

Говорили ще хвилин сорок, п'ятдесят... В основному – про психологію. Як вони це? Чому? Різне говорив. І про те, що

головна проблема – їх практично зрозуміти важно. Логіці це не піддається. Будь-які стандартні методи – звісно також безсилі. Безсумнівно, наводив приклади різних наукових характеристик, методик – але проблема в тому, що кожен такий випадок – це історія окремої персони... страшної персони, і страшної саме з психологічної точки зору.

Випивши по дві чашки чаю... чайний день видався. Подякували за цікаві розповіді... хоча в самих – питань ще більше, і жодної чіткої відповіді... Лише те, що їхні випадки – а чому б і ні? І як не дивно – їх це підбадьорило. Все ж може дійсно щось є в цьому всьому?

Домовленість була в силі. Три місяці – і тоді чекає їх. Похвалив, що – цікавляться, хоч і такими не приємними речами. Він бачив в їх очах – те бажання і захоплення...

Вийшли з кабінету. Вирішили зайти ще до чергового – Ромаченка. Знали також його з практики. Заглянули – саме мав розмову по телефону. Зачекали декілька хвилин. Покликав.

- О, привіт! Що ви вже, влаштовуєтесь?
- Та ну як сказати, типу того, – з посмішкою кинула Альвіна.
- Слухай, а скажи, можна глянути на тих, кого розшукують і тих кого шукають, – кинула Дарислава.
- А різниця?
- Ну я маю на увазі, хто там пропав, родичі в паніці... і плюс просто персонажів, які могли стати причиною пропажі.
- Хах, зрозумів. Ну список останніх – в коридорі є, як зазвичай. А ті хто пропав... ну точно знаю дід років вісімдесяти п'яти от минулого тижня пропав. А так... зараз ось гляну. А то навіщо? Вже задачі Олегович ставить, а? – сміючись питав черговий.
- Хах, та ну можна й так сказати. Просто от читали цікаву інформацію, про серійників там всяких... от і думаємо, а чи не

шукають у нас там таких, чи не пропадали останнім часом за дивних обставин дівчата, жінки...

- Ааа, вам в такому сенсі... ну от я дивлюся... такого взагалі немає. Всього четверо у списку пропавших, і серед них жодної жінки або дівчини. А розшуковуються у нас там зараз лише воріжки, це я точно знаю.
- Зрозуміли, дякую і на цьому. Як взагалі тут?
- А що тут може бути? Хто хто, а ви уже точно знати маєте як воно тут все влаштовано. Рутини ще та...
- Хах, так... трішки ухватили цього. Але як бачиш, досі тут вештаємося.
- Значить точно ваше, тяне, бачте... – посміхнувся Ромаченко.
- Може й так. Добре, дякуємо, бувай.

Епізод 3

Завтра останній робочий день. Для дівчат – у буквальному сенсі. Робочі місця не були тими – за які хотілося триматися... сумнівів не було, треба рухатися вперед. Але саме це й напружало їх, лякало чи що... Потрібно все ж буде робити вибір. Звісно, ніколи не пізно буде змінити цей вибір, проте чи правильно це – постійно щось змінювати... Дивишся – на знайомих, тих, які оточують – дивує остаточність їх вибору. Не задумуються... Що це? Справжня радість від свого вибору, сила волі – яка дозволяє терпіти... чи просто слабкість духу – і відповідно не здатність різко змінити своє життя? Відповіді не має. Та і бути не може.

Останні дні – тільки й думали про все те, що знали, що дізнались за останній час... Найбільше розчаровувало те, що питань ставало все більше – а от відповідей... жодної. Як не намагалися – жодної. Куди поділися? Історії пов'язані? Чому залишили телефони? Чому – документи? Інші речі... чому? Чому

ніхто не дзвонив Ользі? Чому не було ніяких повідомлень, заяв у поліцію? Хоча ні – знайти відповіді можна було – виходячи з фактів – цілком логічні. Але ж як ти їх підтвердиш...? Якщо просто опиратися на свої думки та поверхові факти – то навіщо тоді взагалі було затіювати все це?

Уже полягали. Альвіна лежала – лампа зі столу була направлена на її ліжко. Тримала у руках телефон – переглядала фото документів – «Вікторія Ярмакова» – було на пропуску – електронному – без фото... Договір був не підписаний, олівцем заповнена графа прізвища, ім'я та по батькові – «Ярмакова В.А.». Назва певного товариства – нічого не говорила. В мережі Альвіна знайшла – лише певні дані реєстраційні та адресу. Більше нічого. Сам по собі – документ складений – не вміло – скачаний, очевидно. Без жодної правки. Що могли дати ці дані?

- Чуєш, Дарись, потрібно буде от по цій адресі поїхати, як я розумію – на роботу до цієї Вікторії...
- А може вона там і не працювала... ти бачиш, це просто папірець, без підписів, без нічого...
- Хах, а представляєш – ми такі приходимо – а вона собі на робочому місці...
- Ну да, звісно... я б розчарувалася, хах.
- І не кажи. Короче, потрібно буде на наступному тижні – їхати. Ну там точно ми маємо щось дізнатися. Просто переконана в цьому.

Лампа вимкнулась. Заснути? Останні дні – не просте завдання. Дарислава – думала про завтрашній день. Як не крути – символічний день – хотілося думати – що будуть зміни. Не важливо які, головне – щоб були і було добре від них... Раптом – ось – знову?! Мурашки пробігли по всьому тілі. Знала – як воно, що воно... і розуміла, що нічого страшного немає. Звикла вже. Але кожного разу – аналогічні відчуття. І ти не можеш нічого зробити. Готова була – під подушкою – завжди

вона – червона, маленька... Швидко в руку. Ноги піджала... і так в руці затисла, що аж боляче... не могла викинути з голови. Хотілося кричати, бігти... Терпіла, на досвіді. Зараз, зараз – хвининку, другу – пройде. Так і є.

Зуміла перемкнутися. Знову про роботу. Завжди в такі моменти – намагалася задати собі глобальне питання... так і засинала завжди. Може всі ці – «роботи, кар'єра...» – маячня? От раніше – як? Ще в ті часи, печерні... які там робочі години, яка обідня перерва? Кар'єрний ріст? Що це взагалі таке? Хочеш їсти – йди – шукай, полюй там... і все. Живи собі, насолоджуйся. Ні ж... прогрес, розвиток. І що тепер? Зараз ці добитчики – чекають цілий рік – щоб на пару тижнів на море поїхати? І головне ж – зуміли так звикнути, виробити, – що от треба і все. Йди за натовпом, роби як всі – і буде тобі щастя. В голові – з'являлися все більше дивні образи, думки... асоціація з тими прадавніми часами... природа, тиша... Заснула.

Спека. 3 самого рання. Добралися на роботу. Працювалося по особливому. Колега Дарислави – за весь час – майже ніколи не запитувала про ті чи інші глобальні речі, погляди... сьогодні, все ж цікавилася у Дарислави – що далі? Тут набридло? Чи справа в іншому...? З її реплік де не де проявлялися нотки суму. Не тому, що Дарислава йде, а як здалося самій Дариславі – тому що в свій час – сама не наважилася піти. І хоча протягом того часу, відколи Дарислава знала її – вона ніколи не демонструвала невдоволення, розпачу... робота може їй дійсно подобалась. В кінці кінців – яка різниця – де працювати. Можна й так. Справа була в іншому. Спробувати щось інше. Не дивлячись на результат. Дарислава просто не могла повірити, що ця її колега – не мала ніколи бажання, щось змінити... у кожної людини таке відчуття, бажання з'являється. І ті, хто наважуються – щасливіші. Однозначно. А ті хто ні – виправдовують свій страх щось змінювати, – лише тим, що вони не хотіли ризикувати, що так і треба вчиняти... а життя то воно одне, якби потім у старості не

прийшлося гризти лікті через подібні виправдання... і не картати себе, що краще було б відчувати ту мить – погляду на журавля у небі...

Альвіна, будучи за природою менш сентиментальною, практично не задумувалася щодо останнього робочого дня на цьому місці. Хоча розуміла одне. Знову втрачати людей. І нічого з цим не вдієш. Абсолютно. Це відчуття, яке ти починаєш адекватно сприймати і в повній мірі розуміти – приходить не відразу... спочатку була школа. Останні роки – всі більш менш дружні, з мріями та цілями. І всі такі рідні та близькі... а потім – рік, другий... і вже з труднощами впізнаєш сусіда по парті... все, їх всіх втрачено. Та й ти для них, як людина – яка лише колись була. Університет. Вже всі дорослими приходять. Нові знайомства, друзі... здається – ось воно, ну ось з цими вже на все життя. Будемо разом колись подорожувати, з дітьми... і тут знову – закінчили. І навіть швидше, і року не треба. Поздоровлення з днем народження – все. Знову – втрати. Назавжди. Як і не було їх всіх. А ти йдеш далі. А робота що? Ну от знала Альвіна їх всіх, характер кожного, звички... дехто став близьким, хто просто – хорошим знайомим. Але яка різниця, все одно – всіх втратить. Не сум це був, а просто констатація фактів. Не намагалася навіть запам'ятати всіх, наговоритися... А навіщо? Зайве це.

Обід. Альвіна пригощала колег – тортом. Вирішила – все ж потрібно. Розуміла – всім байдуже. Але хотілося в першу чергу для себе.

Дарислава з колегою – ароматний час з тістечками...

- А ви як? Не плануєте там щось інше спробувати? – не витримала Дарислава, все ж хотілося отримати хоча б якусь відповідь і від неї...
- Хах, та а навіщо мені... якщо б і мала бажання... знаєш, вже не хочеться змінювати. Хоча не така я вже й стара, але ото той запал, от як у тебе – молодий – позаду, як не крути. А вже зараз – намагатися реалізувати давні мрії... це не

можливо, я просто вже не відчуваю такої потреби, з роками воно просто все перетерпілося, забулося... і зараз просто працюєш і все.

- Ага, знаю... типу театр, ролі там... чула щось подібне.
- В сенсі театр?
- Та то таке, не важливо. Ну я от бачу, ви собі обновочок взяли, значить і на цій роботі вам вистачає заробітку, – посміхаючись кинула Дарислава.
- Хах, та звісно, не можу жалітися. Я взагалі не вибаглива. А що мені потрібно? От це взуття взагалі взяла в подружки, за дешево. Майже нове. Її сестра при грошиках, то для неї не проблема – просто віддати...
- Та ну то так, розумію, – відповіла Дарислава, і її аж в жар кинуло.

В голові засіло – «взуття взагалі взяла в подружки, за дешево». Дарислава розуміла – що це – або нове запитання, на яке відповіді не знайти... або можливо щось цікавіше. З цією думкою – робочий день закінчився, швидше чим думала про це. Напевно дійсно – вибір правильний. І не важливо, що буде далі... але коли ти стільки думаєш про щось інше – то це явний знак – тут, на цій роботі немає нічого цінного, все звичайне, буденне. Треба рухатися вперед.

Обидві попрощалися з колегами. Вийшли. І так стало – і не пустота, але щось подібне. Просто спокійно... Видихнули.

Зустрілися вже на виході з торгового центру. Дарислава не могла більше терпіти, хотілося якомога швидше – доповісти свою теорію.

- Ну як там Аль, не ридала?
- Хах, ти ж знаєш мене... нічого особливого, торта наїлися та і все.

- Ну мені дешевше вийшло. Добре, то таке, фіг з ним. Слухай, тут така думка прийшла...
- Щодо наших історій?
- Ага. Дивись, люди купують одяг – не тільки новий, так?
- Ну блін так, не відкриття звісно, але піде. Що далі?
- Подумай! І та, й інша – залишили одяг, так? І ми ще дивувалися – от у нас, у коробках, – зимового одягу не було – наче логічно. Але й тут, в другому випадку теж...
- Нуль. Нічого не розумію. Одяг був досить таки новим, якщо ти про те, чи то був їх повсякденний...
- Ні! Не в тому суть. А звідки ми знаємо, що той одяг, який лежить у нас, або той який був у кумів Антона – то весь?
- Типу могли... слухай, а точно... адже кума Антона, ця баришня напевно копійку не упустить... але чому ж сказала за футболки, носки там?
- Ну подумай, продавати носки, ношені футболки – пару гривень. Ні, не то. А от шубку, світерки там нормальні – це вже інша справа.
- Угу... тобто цілком можливо, що і в першому, нашому, випадку, і в другому – речей було більше – просто залишили те, що не зуміли, так би мовити реалізувати...
- Хоча... а чому телефон у нас лежить?
- Ну можливо у нас, цей Сергій Михайлович просто до цього не додумався... у нас то й зимового одягу не було – цілком логічно. Тоді ще прохолодно було... А от у випадку з кумами Антона – тут інша справа.
- Впевнена, що слід хоча б спробувати дізнатися... будь-які додаткові речі, які були залишені – можуть допомогти. Хоча б знати їх, що були за речі, я вже не говорю побачити їх, це навряд чи можливо вже...

Прийшли. Вдома. Кожна по своєму – але відчували неймовірну легкість. Гордість. Змогли. Вирішили – і зробили це.

Дарислава, протягом минулого року часто ловила себе на думці, що – страшно це... ось так втягнутися, звикнути. Зарплатню платять, робота не пильна... І так день за днем, тиждень за тижнем... а потім незчуєшся як рахунок на роки піде. І найбільше лякало те, що от так – прокинешся – а тобі вже далеко за тридцять... і що? Змінити то можна і в сімдесят, будь-коли. Але ж і минуле не повернути. Часто думала про це. І от він – цей вечір. Вечір який знаменував, що вона зуміла збагнути це – майже відразу. Раділа. І зовсім не думала про історію в яку в'язалися – адже результату хотілося, була максималісткою... але чомусь в цей момент, просто насолоджувалася процесом. Робить це – і добре.

Альвіна також не переймалася надто результатом. І це не прояв – байдужості. Просто задача для неї – це з'ясувати – її воно чи ні. Ось це все. Зможе цьому присвятити наступні роки свого життя чи ні... Відразу відповісти було складно. Завжди – існує багато деталей, умов... і як би не подобалось заняття, робота – є умови, в яких слід працювати, жити. І ці умови – це на перший погляд деталі, нюанси, які можна перетерпіти, не звертати на них увагу... вбачати лише позитив від того, що займаєшся улюбленою справою. Але жодної миті з життя не викинеш, не зітреш... потрібно все проживати. І якщо ці деталі – нестерпні, то тяжко постійно існувати знаючи або бачачи їх. Були колишні знайомі – з університету. Мрія – поліцейський. Хороша, достойна і славна професія. Як і всі. Перед професійним поліцейським – стоять важливі і благородні цілі... І от ці знайомі – часто говорили про це, про їх бажання, тягу до всього цього... І от стали. Мрія збулась. Але в силу обставин – інші люди нівелювали цю благородність і порядність. І щоб працювати тепер там – потрібно обирати – терпіти все життя чи все ж поглянути на ситуацію тверезо. Прикро це, звісно, признати – що твоя мрія – це лише на пів видумана історія,

казка... те, про що ти ще в дитинстві, в студентські роки мріяв – просто не існує. Немає. Зовсім. Важко це. Але потрібно завжди рухатися вперед. Альвіна не могла збагнути – чи в неї – та ж історія? Адже вся ця романтика... розслідування... це саме воно, те чого так хотілося. Але ж інші... інші люди також там працюватимуть, всі інші деталі організації та безглузких правових норм... чи варто терпіти все це, заради того, щоб просто жити мрією?

Думки про одяг, інші речі, які могли бути в кожній з квартир... не давали в повній мірі насолодитися моментом. Проте – не могли вирішити – що робити з цим? Не раз обговорювали – що може все ж слід йти до Ігоря Олеговича – того самого знайомого слідчого – і все по полицкам йому... Розсміється в обличчя – ну і нехай, але ж може й пораду яку дасть, чи й сам візьметься за справу... Все ж їм – набагато легше дізнатися певні деталі. Але ні – намагалися при кореню рубати подібні думки – знали, як там працюють люди... і навіть якщо він – захоче, зацікавиться і повірить їм... то всі інші... Їм тупо байдуже. Не раз дівчата стикалися за час практики – з цією байдужістю. Страшна штука. Адже коли людина байдуже ставиться до чого не будь, загалом, то напевно – окей, буває... але коли це те, на що сама людина підписалася, більше того, коли інші люди – з довірою ставляться до цього – а там суцільна байдужість... Хоча яка там вже довіра? Звідки ж вона візьметься? А тим більше, звичайні люди не можуть бачити всього з середини – де ситуація в рази гірша, нажаль. І ті поодинокі Ігорі Олеговичі, які працюють там – фізично не можуть на все впливати й змінювати. Тому йти туди – не було бажання... Вирішили пізніше, коли зможуть знайти хоча б декілька відповідей або більш чітко сформулювати питання.

Вже близько опівночі – ідея. Чому саме в цей час вони приходять? Типу початок доби? Може й так, пояснити не можливо. Але траплялося часто. І не дарма подібна ідея

прийшла саме Альвіні. Вона більш прямолінійна, з чітким і однозначним ставленням до речей...

- Дарись, а ти спілкуєшся з твоєю подругою, не пам'ятаю як її звати – ота що балакуча така, як її?
- А, хах, Карінка. Та ну так, буває раз в місяць попереписуємся і все. Вона ще ж навчається...
- Так, вона. Та просто тут є одна ідейка... і чомусь відразу я про неї згадала. До того ж вона наче приземлена, адекватна.
- Що ще за ідейка? Щодо чого?
- Та все ж про одяг той думаю...
- Угу, і що?
- Дивись, щодо нашого цього – Сергія Михайловича – стверджувати однозначно, що він щось продав із речей – важко. І телефон на місці... одяг... ну хто знає, може щось і зникло, але це вже точно складніше виявити. А от куми Антона – тут сто відсотків – торгували. Так, як мінімум телефоном – але це точно факт.
- Ну без питань, погоджують... хоча пам'ятаєш, ми якось говорили – компи або ноутбуки – майже гарантовано мали бути в цих дівчат, а не було... також питання.
- Ну це так, але як ти це дізнаєшся... поки, що сказати складно про це все... хоча моя ідея і тут нам може допомогти.
- Ну давай, уже кажи!
- Та сама ж збиваєш мене! Слухай, ми можемо просто взяти, і тупо зателефонувати тій самій кумі Антона...
- Сенс?
- От тут допоможе Карінка, вона заговорити вміє. Телефонує вона – і просто запитує: «А ви ще зимову куртку продаєте?».

- А звідки знати, що була та куртка, і що взагалі давали оголошення, а не от так як нам телефон впарили... хоча стоп, було ж оголошення, так?
- Так, саме так! Антон же сам говорив, що вже було... І навіть якщо скаже ви типу помилилися, я нічого не продавала там... то і нехай. Але якщо щось і було – може без зайвої думки сказати щось цікаве...

Ранок. Відразу – дзвінок друзі. Розбудили – але переконали – для діла. Карінка – була легкою на підйом. Потрібно, просять – без проблем. Мало таких людей. Щоб от так – без корисно, без зайвих запитань.

Домовилися вже сьогодні зустрітися. Не можна було тягнути з цим питанням. Адже й так пройшло вже чимало часу.

Головне питання було – як саме спілкуватися. Звідки взяли телефон? З чого взагалі взяли – що вона – щось продає? Складно було пояснити це. Але Альвіна – переконувала – що не важливо. Телефонуюмо – запитує Карінка – відповідь. Не суть яка – головне отримати цю відповідь.

Потрібно було зустрітися у більш менш тихому місці. Домовилися біля гуртожитку. Там Карінка жила. Хоча й заняття вже закінчилися. Але підрібок мала... Залишалася на літо в місті.

Одинадцята ранку. Лавка. Вже біля гуртожитку. Альвіна мешкала в гуртожитку – досить таки довго. Не переймалася – умовами, сусідами... всіма цими деталями та моментами. Проте – з часом – набридло. Хотілося рухатися вперед – а там це не можливо. Там постійний круговорот – нові персони – старі проблеми. Заважає.

Дарислава – жодного дня не прожила в гуртожитку. Не жаліла. Абсолютно. Знала як там все влаштовано. Не для неї були ці умови – саме соціальні. Гучні компанії – не те щоб дратували, чи заважали – ні. Просто не могла тривалий час перебувати в тісному контакті з такою кількістю людей... не

витримувала. Одне діло – зустрітися в універсі, пару годинок – і все. А от постійно в такому середовищі... не для неї.

Проте гуртожиток – це особлива екосистема. Часом – здавалося, що саме гуртожиток навчає більшого, чим та будівля, заради якої люди й засіялися в цей таки... гуртожиток. Звісно, навчитися тут можна було – полярно різних речей. Але – в кожного своя голова. І ця істинна – буде актуальна завжди. Всі оці загальні фрази: «Вплив, навіювання...», людина може бути лише більш схильною до цього, але все ж рішення приймає самостійно. А побут? Як же тут влаштовано його то? Це дійсно крута штука – повна взаємовиручка... взаєморозуміння. Персонажів – особливо цікавих – сила силенна. Але не зрозуміло одне – як могли люди раніше мешкати в гуртожитках, коли не було інтернету і всіх інших гаджетів... не могли ж всі навчатися?

Вийшла Карінка. Була з тих, хто і навчався – але раціонально, без фанатизму, так би мовити. Як і будь-яка інша розумна людина – розуміла цінність процесу відвідувань всіх занять, особливо лекцій... Хоча намагалася не бути спонсором... сама тягла. Що краще, що гірше – головне – здала. Прикро що й забула після цього – але з огляду на якість забутого матеріалу – то й на краще.

Перекинулись фразами. Сказали – що потрібно для діла. Вона знала – які діла цікавлять цих двох, тому навіть не намагалася уточнювати. Спокійно – взяла, набрала номер – гудки. Розмова була не надто довгою – на гучному виклику. Дарислава та Альвіна намагалися відразу аналізувати всі відповіді. Але вже після першої – стало зрозуміло – все таки є щось в них, є те саме – що так часто можна спостерігати в серіалах... Жіночка відповіла – абсолютно без зайвих запитань – і не зрозуміло, чи то дійсно робила такі оголошення чи хто знає... «Ні, не куртка – а пальтишко було... немає вже. Може вам футболочки треба – ношені?». Більше нічого не потрібно було – попрощалися. Подякували Карінці. Допомогла.

- Значить праві були...
- Так, це радує, хоча й не дає головних відповідей, – кинула Дарислава.
- Але я вже майже на сто відсотків впевнена – або вона поспішала – і тупо кинула багато речей, або...
- Так, залишити скільки речей – це вже питання. Але той факт, що самі з'їхали... ось цьому я не можу знайти пояснень...
- Угу... важкувато. Слухай, потрібно на тижні все ж спробувати щось вивідати по тій адресі.
- Ти про пропуск, цієї Вікторії?
- Ага, він самий.

Ранок неділі. Вирішили за останні дні – виспатися. Плани на наступний тиждень – були. Правильні вони чи ні... важко було відповісти. За останні дні – змогли отримати хоча б деяку інформацію, яка втішала їх. З одного боку – в певній мірі, підтверджувала те, що все ж ці дві персони не просто з'їхали з квартири, з іншого – породжувала інші питання, більш складніші... Чи є шанс відповісти на них? Намагалися відкидати думки – про те, що займаються маячнею, що все це надумана історія, яка не має належного обґрунтування... – як часто люблять виражатися у будівлі, де працює Ігор Олегович.

Прокинувшись раніше, Дарислава – не снідавши – до записника. Забула. Треба було ще вчора доповнити свої записи. Допомогало це їй. Мала добру пам'ять, але тільки дивлячись на власноруч записані слова, фрази – могла їх більш якісно обдумувати, оцінюючи ймовірність. Ця звичка – ще з дитинства. Щось задумала, чогось захотілося – відразу записати. А потім – сидиш і думаєш – а як? А де? Це були хаотично записані слова та словосполучення – інколи зрозумілі тільки їй фрази. Це не щоденник. Це звичайні думки людини. Але в неї їх були стільки – кожного дня, тижня – щось нове і нове. Звісно, могла вразі

чого – згадати – але то вже не те... от коли тільки думка в голову – свіжа – слід відразу її записати – коротко, простими словами. Тільки в цьому разі – була впевнена, що будь-коли зможе прочитати – і відчувти ті, першочергові емоції та думки.

Щодо історії – писала – в середині записника. Відкрила – там вже були записи: «дві дівчини – жінки... хазяїни чоловіки... квартира наша – здається шість років чи все ж два... телефон... відсутня зарядка... пароль... наклейка... одяг деякий (футболки, кофтинки, білизна)... газети з роботою за бугром... також телефон... також одяг... документи (договір та пропуск)... ім'я та прізвище іншої... ім'я першої з смски... жодного пропущеного...». Продовжила тим, що дізналися – психологія серійників... подібних справ – немає... у розшуку – немає... пропавших – немає... було зимове пальто – продали... інші речі – також могли бути...

Сиділа і вдивлялася в записи. Особливо – хвилював останній – які ще могли бути речі? Як їх можна знайти, теоретично? У цієї баришні – куми Антона – теоретично могли залишитися контакти покупців... але як ми це пояснимо? Хто ми взагалі? Корочки немає, повноважень відповідно – теж... Розуміла все більше – що все ж набагато краще, коли ти маєш ці підстави, посвідчення... руки розв'язані... а тут... Але ж там і вся та бюрократія... непотрібні папери. Парадокс – без всього того – тяжко, без офіційності так званої, а з нею – байдуже. Бо ти більшу частину часу – витрачаєш на всілякі нісенітниці... Не могла і тут знайти відповіді.

- Ну що там? Щось придумала? – дещо насміхаючись кинула Альвіна, ледве відкривши очі.
- Та ні, то я так – записала дещо і все... Слухай, Аль, а от багато ти знаєш людей які обходяться без ноута там чи звичайного комп'ютера?
- Ааа, ти все про це думаєш... знаєш, ну по крайній мірі декількох знаю – моя бабуся і тато – і не заглядають.

- Хах, ну це аргумент. Думаєш цій Ользі було за вісімдесят?
- Ну може, хах. Потрібно перевірити будинки пристарілих, може туди обидві з'їхали?
- Хах, нормальна версія! Ну а все ж, що думаєш?
- Не знаю, важко... дуже важко сказати. Дивись – з одного боку – якщо самі з'їхали, все нормально і ми просто дарма розвели все це – то чому залишати – телефони, шуби... і брати, приміром – ноут, це не нормально. А з іншого – якщо все ж не самі з'їхали – примушували там чи ще щось – то чому залишили саме ці всі речі, а той же ноут взяли?
- Ну могли і ноут впарити куми Антона.
- Та могли, звісно, хоча нічого не говорили... я б не сказала, що ця баришня щось приховувала... проста вона, на вигляд.
- Ну а в нашому випадку – припустимо ноут Сергій Михайлович забрав, продав – не важливо – чому телефон на місці? Що заважало здихатись його, хоча б на запчастини, приміром, а?
- Та не знаю я... не знаю.

Залишок неділі провели спокійно. Вирішували – як вести себе з роботодавцем – Вікторії. Що сказати їм? Як представитися? Мало значення – адже хотілось отримати якомога більше інформації, якої так бракувало...

Їхали маршрутною. Особливий транспорт. З одного боку – покликаний полегшити життя – а з іншого... І знову ж таки – ідея – чудова. Але люди... люди й тут все псують. Своїм відношенням, своєю поведінкою. Іноді, здається, що їм – який не придумай вид транспорту – буде поганий. Альвіна не раз думала про це – ну от в чому проблема? І все частіше ловила себе на думці – що вся проблема в тісноті. Чому люди такі агресивні? Чому яскраво проявляють свою ненависть, не людяність... Це не маршрутка погана, і люди також – не погані. Їм просто затісно, тут, в місті. Природа людська напевно така,

що завжди хочуть бути правими, кращими... а коли ти живеш у багатоповерхівці, ходиш до надзвичайно людних супермаркетів, тут ще й маршрутки – забиті... от воно і виливається...

Дарислава й інді стиль в музиці – це ідеальне поєднання. Закохалася у нього – з першої пісні. Почула випадково, у авто якомусь звучала... і декілька днів не могла знайти – назву, а головне – виконавців. І коли настала та мить – все, назавжди. Інді-рок, інді-фолк, інді-поп... подобалось. Музика для неї – це те, що заставляло її жити... змушувало, тягло за рукав, а іноді й давало гарних копняків, після яких – бігла вперед. Одна із найцінніших речей – навушники. Полюбляла вакуумні – щоб раз – плей – і все – і один на один. Без зайвих звуків. Гурти слухала різні – з різних країн, і рідною мовою, й іноземними. Все круто, все заходило... бо така суть музики, така її природа. Слухаючи – Дарислава могла – бути в літаку, їхати дорогою шістдесят шість, відчувати те, як здійснилися її мрії, бажання, бачити щасливих близьких, друзів... більше того, різні треки – різні думки. Переважна більшість пісень – мали для неї своє, особисте враження, асоціацію... починає грати – і відразу перед очима те, про що думала, коли в перший раз її почула, або те, що відчувала – коли ця ж пісня гнала її тими самим копняками... кохала музику.

- Нам потрібно он за той будинок зайти, як я розумію..., – кинула Дарислава.
- Головне діяти по плану, і переконливо...
- Хах, не знаю... це вже як піде. Вмію я імпровізувати...
- Ох, та знаю я, тому і говорю, щоб тебе не понесло куди не треба. Все одно, вони й самі я думаю не надто обізнані...
- Подивимось. Так, ось тут переходимо дорогу.
- О, і тут воно... скільки їх вже понавідкривали, а?

- Значить у людей є за що їздити, подорожувати... сама б що не хотіла десь дреминути, і не лазити оце не зрозуміло де?
- Та завжди тільки за, але ж тисячу причин. І навіть не гроші на першому місці. Просто подорож – це завжди – каламбур, туди не вспіваєш, там щось загубив... це не рутинне життя. І з одного боку – хочеться щось побачити, а з іншого – все ось це напругає...
- Ага, лінь отримувати насолоду... Хах. Хоча так, погоджусь, що можна навіть і бюджетну подорож влаштувати, діло дійсно не в грошах. Просто себе заставити тяжко... не просто валятися, спати... а продумати все, зібратися, поїхати...
- Угу, а люди є – пів життя їздять. Щасливі. Зуміли переступити бар'єр – звикли і все.
- Чудова звичка, що скажеш.

Номер двохповерхової офісної будівлі – аналогічний тому, що на пропуску. Центральний вхід – з внутрішнього двору. Ряд запаркованих елітних авто. Невеликий магазинчик – сусідні двері, – чай, кава... вигідне місце.

На пропуску не було номеру офісу, посади... заламінований папірець. Зайшли. Пустий коридорчик і п'ять дверей. Сходи наверх. Були окремі офіси – ось вони – успішні компанії з інсти... тут тобі і продаж дитячих речей, тут тобі і тренінг-груп консалтинг... назвуть же. А люди ведуться... у нас офіс у центрі міста...

Потрібної назви не знайшли. Чоловік зайшов у вхідні двері. За п'ятдесят. У шведці білій, брюках. Поцікавився – відповіли – яку фірму шукають – запропонував піднятися нагору, там офіс.

- Так а що вам потрібно, покликати когось?
- Та от просто... пропуск знайшли, може людина загубила.

- Ану, дай.
- Тримайте, – Вікторія Ярмакова, на неї пропуск.
- Вікторія... та є й зараз у нас Вікторія, а от чи Ярмакова... це вже я не знаю. А ви десь тут працюєте?
- Та ні, ні. Ми просто тут живемо неподалеку, от йшли на навчання... ну і знайшли. А знаємо, що тут офіси знаходяться, от і зайшли.
- Не часто люди такі совісні, не часто... молодь зараз егоїстична.
- Егоїстична? – кинула Дарисава.
- Так! Хвилює тільки власна вигода і добробут... а раніше ні...
- А що раніше? Скажете краще, коли ти живеш, працюєш... і все заради когось чи чогось... так же раніше було, а?
- Ну так, за родіну там... і за все інше...
- Ага, ото ж бо й воно. А власне життя? Це не егоїзм, це здоровий глузд. – відповіла Альвіна.
- Може й так... я ж не сперечаюсь. Тим паче, от такі як ви – вже точно не егоїстичні персони... і от дивлюся, як зараз розвивається все, як молодь себе поводить, так і дійсно – може так і треба – наполегливо, сміливо...
- Звичайно! Тільки так і треба, бо інакше – абсурд.
- Знаєте, ось зайдіть в ці перші двері – це Оксана Андріївна – займається кадрами, видає всі ці пропуски...
- Дякуємо!

Чоловік сів за свій невеликий столик, який розмістився відразу біля входу на другий поверх, біля вікна. Звичайний офісний стілець, журнал на письмовому столі, декілька газет. Приємний запах по всьому коридорі – робив атмосферу. П'ять дверей. Постукали і зайшли у першу.

- Добрий день! – відразу вигукнула жіночка.
- Добрий!
- Що ви хотіли?
- Та ми ось тут знайшли пропуск, неподалік... здається, що працівника вашої фірми... ось гляньте, будь-ласка, – промовила Альвіна даючи пропуск жінці.
- Вікторія Ярмакова... так, знаю таку. Але вже не працює у нас, але дякую!
- А давно не працює? Просто пропуск наче новий прям, і от тут неподалік лежав... – відразу кинула Дарислава.
- Та я точно й не пам'ятаю... місяць точно її вже не має. Звільнилася за власним бажанням, працювала бухгалтером у нас.
- Зрозуміло... а у вас тут і вакансії може є які?
- Та можливо найближчим часом будемо шукати менеджера по продажам! Ви візьміть ось, будь-ласка, мою візитку, може знадобиться.
- Дякую. – взявши, відповіла Дарислава.
- О, а це що у вас таке цікаве? – кинула Альвіна.
- Хах, це різні календарики там, наклейки... фірмові для працівників та тих, хто приходить на співбесіди.
- Дуже прикольні! Я візьму ось ці? Тут декілька наклейок...
- Так, без проблем. Там, бачте – це для бухгалтера – калькулятор, долар...
- Ага, креативненько. Добре, дякуємо.
- Всього найкращого, будемо раді бачити.

Неочікуваний подарунок – в сумочку. Вийшли. Чоловік читав. Тихо, без емоцій у відповідь попрощався. Спустилися, вийшли на вулицю. Згадали, що по дорозі сюди – бачили чудову

лавку. Направились до неї. По дорозі – в сусідньому магазинчику взяли по морозиву.

Особливо цінного нічого не дізналися. Факт того, що звільнилася – практично був очевидним. І він вчергове і всупереч всім думкам – підтверджував – що людина просто, добровільно з'їхала, перед тим – звільнилася. Цілком нормальна річ. І це дуже дратувало... Обмінювалися фразами – майже без будь-якого сенсу... Намагалися знайти хоч щось... Проте, вагомий аргумент – телефон. З голови не виходило – не могли просто взяти і залишити справний телефон, інші цінні речі... щось їх змусило, чи хтось...

На скільки вони були емоційними, привітними чи закритими персонами, ці Ольга, Вікторія...? Опираючись на ту інформацію, яку мали – відповісти на ці питання було не можливо... Але б знати це... допомогло б. Однозначно. Чи були вони довірливими, наївними...? Все це могло мати значення, і дівчата розуміли це.

Довкола рухалося все, бурлило. Понеділок, початок чергового рутинного тижня. Всім знову потрібно йти туди, куди не хочеться. Робити те, від чого верне... Але ж це нормально, це ж правильно, так? Бути як всі...

Майже доїли своє морозиво... Раптом – однокурсниця. Ділова, поспішає... Сама зупинилася. Потрібно. А для чого? Ну а як же, щоб запитали, як вона, де працює, як справи... Дехто жити без цього не може, працює живе заради цього – щоб почути оцінку.

- О, привіт дівчата!
- Привіт!
- Привіт, от і зустрілись, – кинула Альвіна.
- Ага, не очікувала вас тут побачити, десь тут працюєте? – стурбовано і зацікавлено запитала дівчина.
- Ну можна й так сказати, по справам тут, – відповіла монотонно Альвіна.

- А ти як? Працюєш? – задала Дарислава те питання, яке так хотілось почути... як мед.
- Так! Тут ось, неподалік – юридична компанія. Поки, що стажування проходжу, тому багато бігаю... але вже при звичаююсь.
- Ну і як воно? Подобається?
- Так, звичайно. Круто! Солідна компанія, самих тільки адвокатів у штаті – сім чоловік!
- Ого! Ну це дійсно – статус, – підіграла Альвіна.
- Угу, клієнтів багато. Ну взагалі цікаво дуже. І зарплатня непогана, навіть як для стажиста. Якщо буду віддаватися роботі – то обіцяють підвищувати раз у квартал! Думаю як для нашого міста – чудові умови.
- Звісно, класно. Головне, щоб подобалося. Щось за наших ще чула? Хто де там? – продовжувала Дарислава.
- Та ні, часу зараз немає. Закрутило вже, затягло...
- Та й то таке...
- А ви той... у нас там є вакансії ще для стажистів, не хочете спробувати? Як я й кажу – умови прийнятні... буквально місяць безкоштовно попрацювати і якщо нормально все буде – то візьмуть в штат.
- Та поки що ні, дякуємо...
- Та чому? Класні умови. Це вам не поліція чи ще щось... тут і соціальний пакет чудовий, офіс класний. Подумайте. Будете як люди працювати, хах.
- Хах, може й так, може й так... але що ж робити якщо не хочеться так, ну от просто в офісі?
- Ну просто забити. А як ще? Хочеться мати кошти на подорожі, телефончики круті – потрібно чимось жертвувати, так думаю, – відповіла дівчина.

- Але ж це жертвувати більшою частиною свого життя – чи не надто великі жертви, як для нового телефону? – відразу без роздумів запитала Дарислава.
- Думаю ні, таке зараз життя, потрібно дивитись на тренди, бути як усі нормальні люди...
- Хто знає, насправді, як воно потрібно... – додала Альвіна.

Кожна із сторін розмови – намагалися відверту уколоти протилежну... свої аргументи, свої думки... Вчасно зупинилися. Альвіна рішуче сказала – потрібно бігти, поспішаємо. Привітно і ввічливо попрощалися. Дівчина-однокурсниця – залишилася при своєму. Там уже зацементована позиція. Безумовно – поганого нічого немає. Молодець. Головне – щоб слова – збігалися з її думками і особистими поглядами. Щоб сама з собою була чесною. А то час швидко пролетить... На тому Дарислава й Альвіна й зійшлися. Повільно пішли до зупинки.

Альвіна давно вже мала теорію – сьогодні практично кожен є у соціальних мережах, якщо говорити про молодих. Це майже беззаперечний факт. Затягнуло всіх. Причини, звісно, різні. Дехто – щиро бажає спілкуватися з близькими, друзями, знайомими – такий собі спосіб спілкування. Дехто – вбачає в цьому – місце, де можна і потрібно самопіаритись, демонструвати своє життя, в усіх барвах... чи є щось в цьому поганого? Ні, абсолютно. Хочеш – дивишся, не хочеш – не дивишся. Все просто. Це якщо дійсно в тебе позиція адекватна. Але якщо просто заздрісно – то це вже інша справа. Тут тоді проблема не в соціальній мережі. Є й третій різновид юзерів – тим, кому просто цікаво – як воно? Що там пишуть інші, які фото, новини почитати... багато причин. Їм не цікаво реальне життя інших, їм байдуже на те, що всі там викладають, чим хизуються. Спілкування – також не їх стихія. Зазвичай – це замкнуті у собі люди. Які і в реальному житті майже не мають близьких друзів, рідко спілкуються, а то й взагалі – рідко виходять зі свого помешкання. Погано чи це? Ні, абсолютно.

Головне – щоб людині було зручно, щоб вона почувалася щасливою. Якщо її характер такий, що по іншому вона не може, і саме так їй добре – то чому б і ні. Головне – в наслідок того, що існує саме така, а може й більш ширша класифікація користувачів соціальних мереж – упевненість у тому, що там – практично всі зареєстровані – тільки зростає.

Соціальні мережі – місце, де легко бути інкогніто. Де легко – можна сховатися за видуманими фактами... але ж також – дуже легко – видати себе, не помітивши навіть цього. Спочатку – людина обережно лише переглядає профілі, записи, фото інших... але часто – профілі закриті – потрібно додавати друга, щоб побачити, спільні групи – також закриті бувають – і тут потрібно вступити... а тут вже й не помітили, як щось вподобали, прокоментували... Затягує, однозначно. І тільки ті, хто може бути стриманим, має вміння себе контролювати – можуть більше часу залишатися не поміченими... але лише більше часу, а не завжди.

Прийшовши додому – Дарислава намагалася той факт, що дівчина звільнилася самостійно, напевно – добровільно, хоча сумніви були – зв'язати з іншою інформацією, яку вже мали, знали... Але яким чином це зробити? Всі факти – були різноплановими. Співставляти їх – складно. Адже в будь-якому разі – не давали вони певної картини подій... лише здогади, лише припущення. Хотілося більше чіткості та впевненості.

Альвіна – відразу – в соціальні мережі. Проблема. Вже скільки їх, що з якої почати? Вікторія Ярмакова – хоча б знала, кого шукати. Але – псевдоніми, нікнейми... шанси були, але... Переглядала, вводила в пошук – результати – були, але – або місто не те, або по фото і життєпису – відразу розуміла – не вона. Одна, друга... вбила в пошук в третій соцмережі – вказала місто. Є. Відразу дві. Одна – жінка за сорок, пости – за минулі дні, фото дитини... стовідсотково не вона. Відкрила профіль іншої – на аватарці – прекрасні краєвиди – ріка, ліс... жодної особистої фотографії. Останній запис – близько п'яти місяців

тому. А їх взагалі було – за три роки – всього п'ять. Загальні, нічим не примітні. Репост – привітань зі святами, фото тварин, новини про проведення концерту... і коментар під цим репостом: «Було круто! Просто незабутньо!!!». Відповіді цій дівчині, яка його залишила – не було, але вподобайка залишена – Вікторією.

- Дарись, глянь – ось профіль. Ім'я та прізвище – співпадають, наше місто... фоток немає...
- Ану! Впевнена, що вона?
- Ну не впевнена, але я вже чимало переглянула, і це перший профіль, де більш менш – може бути.
- Він же майже пустий...
- Так, немає жодної інформації, ні де навчалася, ні коли родилася, нічого. От лише декілька записів на стінці... репости, в основному. І коментар.
- Що написали, де?
- Ось. Як я розумію, це знайома її. Бо вподобаний коментар, і плюс – зміст типу було все круто – бла бла бла – впевнена, що вони разом туди ходили, на цей концерт. Спочатку – був репост – щоб не забути, а потім сходили...
- Репост був зроблений на майже три тижні раніше чим залишений коментар... і було це півтора роки тому... давненько.
- Ну хоча б щось. Я глянула на профіль, цієї дівчини, що залишила комент, профіль активний, заповнений. Їй двадцять чотири, тому може бути, що й Вікторії – десь також так. Буквально вчора залишала записи у себе на стіні...
- Ану відкрий! Гляну.
- Більше того – у неї зазначено, що два роки тому – закінчила університет. Згадайся – за якою спеціальністю?
- Зараз я й сама гляну, за якою...

- Та що там дивитися – «Облік і аудит»!
- Бухгалтер!
- Точно, як і наша Вікторія.
- Однокурсниці значить, ось це вже круто. А ми лазимо десь... тут ось, все під носом!
- Ну ми б не дізналися про те, що Вікторія бухгалтер, тому не дарма лазили, хах.
- Пропоную відразу їй написати – щось типу – Вікторія не відповідає, ви не підсмажите її номер, або інший засіб зв'язку...
- І як ми пояснимо – навіщо вона нам? Робота?
- Та можна й робота... скажемо, типу ось тут вона працювала, вкажемо оту кантору де були сьогодні – щоб було правдоподібно...
- Ну да, бо можливо вони тісно спілкуються...
- Угу. Ну і скажемо, що от зацікавлені у тому, щоб запросити її на роботу, але нам дали тільки її прізвище, ім'я... і не можемо зв'язатися з нею...
- Думаю прокатить, спробуємо.

Відкрили приватні повідомлення – написали текст. Не багато, по простому... головне завдання – щоб відповіла. Щоб дала більше інформації. Дуже хотілось... і почали чекати. Альвіна гуглила ім'я, прізвище... нічого. Але не пройшло і тридцять хвилин – повідомлення.

«Доброго, так, звісно знаю її! Дуже прикро, що не відповідає... але ми з нею не надто часто спілкуємось, протягом останнього року... в мене також робота, особисте життя. Є телефон – але я от набрала на нього – по за зоною досяжності... може й змінила. Ми спілкуємося саме тут, але – не часто. А так вона класна, я думаю – вам обов'язково підійде – як спеціаліст! Університет закінчила з червоним дипломом, працює, десь з

другого курсу – по спеціальності. Розуміється на своїй справі. Вона дуже старанно ставиться до роботи, все виконує на відмінно. Повірте, по універу я її знаю добре! Хороша людина. Я думаю, що відповідь – згодом, зачекайте! Сподіваюсь, що допомогла Вам, всього найкращого».

Зрозуміло, що продовжувати спілкуватися дівчина не хотіла – відразу попрощалася. Але й потреби не було – вона й так чимало написала. Подякували, попрощалися навзаєм, смайли...

- Значить – відмінниця і просто хороша дівчина, – кинула Альвіна.
- Ага... не схоже на легковажну дівчину. І бачиш – працювала то вже скільки – якщо з другого курсу...
- Ну думаю десь років п'ять, шість... приблизно.
- Угу, не мало. Тобто я думаю і досвід там, і навики.
- Може все просто – запропонували кращу роботу, не в нашому місті?
- Ага, і вона так зраділа, що вирішила не забирати телефон, одяг, інші речі... тупо якимось.
- Ну як на мене, то очевидно, що непросто це так... працююча дівчина, молода, як ми дізналися. Була робота, квартиру знімала непогану... і пропала, чи поїхала... мені дивно, хоч ти що хочеш!
- Та ну я теж погоджуюсь... Далі то що робити...
- Зараз давай знаєш що – глянемо на її друзів тут. Може щось цікаве буде... Родичів би знайти. Думаю повинні бути. Прізвище ми знаємо...

Хвилин десять – і от, серед всіх друзів – близько п'ятдесяти – лише один профіль з аналогічним прізвищем. Хто це? Чоловік? Чи прямий родич? Зайшли на його сторінку – записів на стіні не надто багато, останній – майже місяць тому

– фото з маленьким хлопчиком, років три, чотири... певно, що син. На вигляд – чоловікові років тридцять, може більше, але точно не менше. Дати народження не було. Одружений. В профілі – лише десяток фотографій, переважно з дитиною, або сам. Місце проживання – містечко, кілометрів сімдесят звідси... Вирішили – потрібно діяти за проведеною схемою. Та ж сама причина – стосовно роботи. Те ж саме запитання.

- Доброго дня, вибачте, що турбую, мені потрібно зв'язатися з Вікторією Ярмаковою – я рекрутер і в мене є вакансія для Вікторії – на посаду бухгалтера. Але вона, нажаль, не відповідає на повідомлення – а мені терміново! Прізвища у вас ідентичні, тому я вирішили, що Ви – родич, і можете допомогти. Буду вдячна, – написала Дарислава.
- Я не можу допомогти вам, не спілкувався з нею, вже давно, – хвилин через п'ять відповів чоловік.
- Але ж ви родич її? – продовжувала Дарислава.
- Так, це двоюрідна сестра моя.
- В такому випадку, може контакти батьків її є у вас? Просто посада чудова, і дуже хотілось з нею поспілкуватись...
- Я розумію вас. Але допомогти не можу. Матері у неї немає... а з батьком вона не жила з дитинства... тому й ми з нею так... раз в два роки можемо поговорити і все.
- Добре, вибачте, що потривожила, – відповіла Дарислава, але відповіді вже не по слідувало.

В деякі мірі – були задоволені. Продуктивний день. Чимало інформації, з якої – хоча б портрет однієї з дівчат можна було скласти. Певні важливі характеристики – мали. Далі що? Потрібно зіставляти все що в них було... і намагатися знайти те, що вони так шукали і в чому були впевнені – прямі аргументи того, що не просто так вони з'їхали, а просто зникли.

Альвіна – аналізувала... Вікторія, молода дівчина, робота нормальна, сама працювала... по суті, батьків не було... мало спілкувалася, можливо, з ким не будь... в соціальних мережах – досить пасивно себе вела... і тут – з'їхала, звільнилася, залишила речі, телефон... Альвіна лежала на ліжку, листала профіль Вікторії, друзів...

Дарислава сиділа за столом. Регулярна процедура – записник. Потрібно записати – потім обмірковувати. Тексту там все більшало. Вже було написано: «дві дівчини – жінки... хазяїни чоловіки... квартира наша – здається шість років чи все ж два... телефон... відсутня зарядка... пароль... наклейка... одяг деякий (футболки, кофтинки, білизна)... газети з роботою за бугром... також телефон... також одяг... документи (договір та пропуск)... ім'я та прізвище іншої... ім'я першої з смски... жодного пропущеного... психологія серійників... подібних справ – немає... у розшуку – немає... пропавших – немає... було зимове пальто – продали... інші речі – також могли бути...». Продовжила: «...Вікторія – бухгалтер, звільнилась... не активна в соцмережах... матері немає, з батьком не спілкується... з подругами, можливо також, – майже не спілкується...»

Раптом – Альвіна – дуже гучно: «Опа! Знайшла, ось воно!». Дарислава – аж здригнулася. Записник закрила.

- Ти чого?! Можеш тихіше... що там? – кинула Дарислава.
- Ооо, Дарись... може знову параноя, але як на мене – це вже щось..., – на обличчі Альвіни було явне задоволення.
- Ну кажи вже, кажи...
- Переглядала я спільноти, у яких перебуває наша Вікторія. Декілька типових – там музика, новини... там учасників тисячі. Нічого особливого. Але окрім цього – вона підписана, ну тобто є учасником групи чи то спільноти...
- Ну я зрозуміла вже, кажи по суті. Що там? Вона щось постила там?

- Та ні! В цій спільноті – буквально сто тридцять чотири учасники. Практично всі учасники – дівчата – бо назва і контент спільноти – це «Фото нашого рідного міста». Ну типу фоточки в парку, там листочки падають з дерев... ну оце все.
- Добре, добре... розумію це все!
- Так ось – головне, я листала, швидко переглядала всіх учасників – і серед них – як думаєш, хто? – вже майже стримуючи себе, щоб не луснути від задоволення запитала Альвіна.
- Ой, Аль, нууу – Ольга, та яка тут жила?
- Ні! Корсенко Сергій!
- Корсенко... і хто це...?
- Ну ти що?! Ох, пам'ять... ми ще ж фоткали, ось на цьому самому столику... а якщо я так скажу – Корсенко Сергій Михайлович, а?

Епізод 4

Осмислення того, що відгадка – що з ними – могла бути так близька, під носом у них – дратувало... Адже не рідко так буває – хочеш чогось дуже, обираєш шлях, йдеш ним... і не виходить. Як не стараєшся – не те. І так воно... аж вити хочеться, а тоді в один момент – ти розумієш, що те, чого так хотілось – було так близько, що спочатку не віриться. І майже завжди – подвійні відчуття. З одного боку – маєш радіти, ось воно, те чого бажалося – є. А з іншого – в голові – могло бути й швидше, якби раніше зрозуміло стало...

Буквально на хвилин п'ять – у кімнаті запанувала тиша. Не домовлялись... само так. Кожна намагалася просто усвідомити, чи може це бути взагалі якось пов'язано... хоча в теорії, все може бути. В ці п'ять хвилин – ніби все зупинилося.

Де ж вона, та пряма відповідь? Знову її немає... Здається ось, отримали ваговий факт, повинен відразу допомогти... відкрити очі. Але знову... жодна не могла вимовити ні припущення, ні думки... в голові відразу безліч всього крутиться. А може ні? Може бажання знайти відповідь – починає переважати, і починають бачити те, чого насправді й близько не існує?

- Аль, а в цій групі... ну спільноті, скільки взагалі чоловіків, ти знаєш?
- Не багато, я ж говорила... коли переглядала, ну може десяток буде.
- Ну от ти ж пам'ятаєш його, теоретично – може бути причетним? Як гадаєш?
- Ох... складно. Просто від того часу пройшло, не мало, відносно... якби це відразу ми все розпочали, після того як заселилися... а так, я навіть не дуже пам'ятаю його риси обличчя, манеру поведінки... спішив пам'ятаю, на автобус здається...
- Ага, спішив! Це я теж пам'ятаю... Просто відразу не відповідність – навіщо залишати речі нам? Ну якщо він дійсно причетний певним чином...
- Ще б знати точно до чого він причетний...
- Хах, ну так... тут вже точно не знаємо. В будь-якому разі, причетний до того, що ось так з'їхала, кинула роботу... і це при тому, що вона вся така хороша дівчинка...
- Ну це Вікторія... з нею поки, що лише в одній спільноті перебуває. Не думаю, що потрібно дуже серйозно сприймати цей факт. Ми майже нічого не знаємо про Ольгу, і це при тому, що мешкала вона тут...
- Слухай, давай хоча б більш детальніше продивимось цю спільноту, його профіль... може ще щось буде, а то ми так відразу...

Перший пост в спільноті – більше двох років тому. Не така вже й стара... Багато публікацій просто від учасників. Різноманітні фото міста, пейзажів... Дуже багато – від однієї дівчини, на аватарці – з хорошим, сучасним, і напевно – професійним фотоапаратом. Фотограф? Яка різниця... будь-яких особливостей не було.

Але чому за два роки – лише скільки учасників... відверто не багато. Той, факт, що Сергій Михайлович був не із цього міста – спочатку насторожив. Але потім – багато інших теж з даного регіону, але не конкретно з цього міста. І що, їм всім тупо цікаві фотки міста...? Сумніви були, але чим саме їх обґрунтувати... відповідей, які б сподобались – не було.

Продивившись більше сотні публікацій у спільноті – знайшли лише чотири вподобаних саме Сергієм... Або не переймається цими вподобайками просто... або йому й не цікаво, взагалі, що тут публікують... Більше абсолютно ніяких фактів, які б свідчили про активність його в цій спільноті. Може випадково вступив в неї? Може бути? Звісно, що може. Але – ні, вже у подібний сценарій не вірилося. Так само, як і не вірилося у випадковість, збіг обставин, що саме Вікторія з іншої квартири, абсолютно іншої... зі схожою історією і в одній спільноті з ним. Тим більше, що у спільноті, де так мало людей.

- Ану давай відкрий його профіль, що там цікаво..., – кинула Альвіна.
- Зараз... глянемо. Переконана, що там нічого цікавого.
- Та ну чому, він наче й не старий.. скільки там йому? Сорок з чимось...
- Сорок два чи три... чи чотири. Ану зараз, на телефоні ж фоточки є.
- Та ти давай, відкривай уже...
- Ось... та зажди! Ось, глянь, буквально недавно виповнилося сорок чотири. Тому ще молодий можна сказати... дітей от у нього, двоє.

- Так... ну на аватарці взагалі якийсь літак чи ракета, що воно таке...
- Ракета це, я знаю! Це цього – марсіанина, як я його називаю, хах.
- Ааа, точно, хах. Марсіанин... ну те, що він точно з іншої планети, сумнівів не має... і ракети, і автомобілі... та й слова його – досить таки влучні...
- Угу... от і може й наш персонаж, Сергій Михайлович, а? Може й він такий? Ось фанат марсіанина... збирає людей...
- Хах, готувати в політ, туди, так?
- Ну типу того, хто ж його знає...
- Ну в нього, як бачиш, те ж саме, що і у Вікторії – майже жодної інформації особистої... лише вказано, що рідне місто – саме наше, а не те, де зараз живе...
- Ось тобі і вже перше пояснення, чому він може перебувати у цій спільноті... рідне місто, любить його дуже... бла бла бла...
- Думаю в такому разі, квартира точно батьківська... але йому тільки сорок чотири... померли?
- Та чому ж, може з ним живуть... все може бути.
- Друзів чимало, до речі, двісті шістдесят... популярний, хах?
- І хто серед них, ану давай глянемо!
- Та різні тут... так... на фотках багато й його віку, я б сказала... та й інші є... ні, це нічого не дасть.
- О, стривай! Ану забий в пошук по друзям – Оль...
- Ааа, точно! Зараз... ні, це точно не вона, цій на фотці... років п'ятдесят. Так... що тут у неї за профіль... ні, однозначно. Тут діти, чоловік ось. Не вона...
- А на сторінці що там у нього?
- Здається два записи, я ж дивилась... так, всього два. Якась, до речі, дивна фотка... роботи якісь...

- Не знаю, я таких не бачила, це не з фільму... це ніби намальовано, ну тобто створено власноруч...
- Сам таке робив, чи що? Ну може подобається йому ось таке, роботи, ракети...
- Ага, і тут тобі другий запис – це ось олень якийсь не зрозумілий – «Будь гордим – як вони» – прямо філософські фразочки постить...
- Ну нічого тут такого не бачу... таких... відсотків дев'яносто. Всі, блін, філософи, всі знають як жити, – «Не здавайся... йди вперед... життя – це іспит...» і таке інше.
- Хах, ну так... є такі персонажі.

Все. Більше нічого. Просто – нічого... Так, записів було мало – замкнутий, не любить спілкуватися й репостити кожного дня всяку маячню? У нього робота, напевно, двоє дітей... дивного тут немає нічого... все логічно. Це місто рідне для нього – отже в подібній спільноті – перебувати, теоретично, може. Знову ж таки, нічого кримінального... Але от те, що більшість учасників спільноти – дівчата... все ж залишало деякі сумніви.

Сорок чотири? Двоє дітей? А жінка? Та й діти ж... сто відсотків є у соціальних мережах. Прізвище ідентичне... вік... не вказаний. А хто з жінок вказує рік народження? Так! Вона! Тут чимало фоток... і ось, він. Обійняв її, на святі якомусь... І тут, і тут... Нічого незвичайного. Фото зроблені – або в домашній обстановці, або на святах якихось – людей, столи... По одягу, особливо жінки – не скажеш, що коштів дуже багато. Все стандартно.

Діти... у паспорті є записи... на даний момент – одній шістнадцять, іншій – майже тринадцять... обидві дівчинки. Звісно – знайшли. Але результат? Користь? Нуль. Все стандартно, все під лінієчку... відсутні будь-які спільні фото... Нічого.

- Знаєш, що я думаю?

- Ну?
- Треба якось з'їздити туди, до нього... якби там не було... раз ми вже робимо це, і тут ось таке... а що ще робити?
- Так, можна, – відповіла Альвіна.
- Прописка... ну адреса в нас його є, сподіваюсь він там і живе. Походимо, подивимось... може запитати у когось там, щось...
- Треба глянути, що туди ходить і коли...
- Та думаю на автовокзал їдеш і все... там будуть. Або може... наче електричка там проходить, не пам'ятаю...
- Так, отож. Слід глянути, може дешевше вийде... А взагалі, – знаєш, все може бути... ну а чому б і ні? Звичайний, тихий, не примітний...
- Та хто ж сперечається... я вже нічому не можу дивуватися, нічому...

Перерва на чай. Захотілось. Альвіна – у будь-яку пору року – тепло чи холодно – чай і крапка. Допомогає думати, приймати рішення... Як частина медитації чи щось таке... наливаєш собі, з цукром чи без і невеликими ковтками – смакуєш. А в голові – ураган. Яке рішення прийняти? Як правильно вчинити? Чи вірний вибір...? Будь-що – аби з чаєм.

Дарислава залишилась – переглядала профіль – знову і знову... І раптом в голову прийшло – те, що повинно було бути першою реакцією – страх. І де ж він так довго був? В середині – похололо. Ну от хтось знає, що вони тут роблять, чим займаються... ні, абсолютно ні... Різко підхопилась і на кухню. Паніка – зовсім ні. Напевно розуміння потенційної небезпеки – просто лякало, але разом з тим – ейфорія. Може ось воно? Зуміла? Все зрозуміла?

- Аль! Алю!
- Що?! Чого ти кричиш то так...

- Та от дивне в голову прийшло, не знаю... але коли все більше починаю думати...
- Так, про що ти зараз взагалі?
- Та все ж про те... про Сергія цього, про дівчат...
- Ну, щось цікаве? І чого такі очі, як у кота, хах?
- Хах, ох, от якщо про те, що я щойно подумала – правда – не смішно може бути...
- І про що ж?
- От просто дай відповідь мені на питання: чи хтось знає, чим ми зараз займаємось, а?
- Ну я точно нікому не розповідала... не розумію, що ти хочеш?
- Та я нічого не хочу! Ну тобто дивись – ніхто не знає, так? Ніхто!
- Угу, припустимо що так, ніхто. І що? Погано це?
- Тепер скажи мені – я добре навчалась?
- Тю, ну добре... інколи мене дратувало навіть...
- Ага. Правильно! Ти в принципі теж не погано...
- Так і що ти хоч...
- Слухай, слухай далі! А точніше – скажи ще таке – ми з тобою працювали вже працювали, ну тобто мали роботу ж, так?
- Угу.
- Ну і?
- Ну от звільнились...
- Так – і?
- Слухай, я не можу збагнути! Кажи вже... завжди як почне щось закручувати...
- Та хочу лише, щоб ти усвідомила, хах... Добре – дивись. Ми дві дівчини, добре навчалися, працювали... а тепер – ми

вирішили звільнитися – самостійно. Ми перед цим – вирішили змінити квартиру – самостійно, за власним бажанням, а?

- Оу... і ніхто не знає, що ми тут робимо, чим займаємося...
- І ніхто й не дізнається!
- В сенсі?
- Ну ми в квартирі цього Сергія Михайловича, перед цим змінили квартиру, звільнилися, займаємось чимось лівим... мені дуже нагадує це самі ці дві історії... Вікторія, Ольга, Альвіна, Дарислава...
- Думаєш... ми типу вже потрапили у щось... так часу то скільки пройшло, і наче нічого... він навіть не приїжджав ні одного разу...
- Так, вірно... але й разу може вистачити... і ситуація буде ідентичною – чому залишили, куди поділись...?
- Ну так... логічно. І цілком логічно ще те, що ці дівчата – перед цим також перебиралися з інших квартир... тобто він міг знати і мати вже певну інформацію...

Дарислава сиділа на підвіконнику. У руках – кружка чаю. Погляд у далечінь... Альвіна – за столом... Перекидувались обривками фраз... варіанти, версії... Але кожному – в деякій мірі, гальмував страх... Адже в будь-який момент могло щось відбутися... й самі не знали що. Ні, це не був панічний страх. Подвійні відчуття... Додалося запитань, але шукати відповідь, під тиском будь-якого страху – складніше, однозначно...

Договір він не підписував... особисто не контактує, гроші на картку пересилають. Сам, добровільно показав документи свої, дозволив спокійно їх фотографувати... сам сім'янин, нічим не примітний. Хоча... знали не так вже й багато.

Разом з почуттям страху, відчували й просиналось все більше почуття азарту... Подібні логічні ланцюжки, які вони собі

малювали в голові – все більше й більше їх захоплювали. Ставало все цікавіше.

Не мали досвіду. Проблема. Ігор Олегович говорив – їх психологія – це щось особливе, зрозуміти її лише з логічної точки зору – неможливо. І дійсно – якщо все ж це так, і Дарислава вірно все зрозуміла... то знову ж таки... чому... Чому речі, телефон? Чому сказав про все це...? Навмисно? Зацікавити? Побачити реакцію...? Дивно це все було, але може це й є – та сама психологія, яку ось так, логічно не досягнути...

До самого вечора – були в собі. Обидві. Різні думки малювали в головах найоригінальніші картини подій, які цілком можуть статися, або ті, які вже відбулися... з дівчатами. Вирішили – треба щось повечеряти. Альвіна зголосилася піти до магазину – собі не зраджували – йогурт, печиво... шоколад.

Дарислава – користалася моментом. Записник і все та ж ручка. Було чим доповнити. Слів все більшало... кожне – містило собі певний сенс для неї.

«дві дівчини – жінки... хазяїни чоловіки... квартира наша – здається шість років чи все ж два... телефон... відсутня зарядка... пароль... наклейка... одяг деякий (футболки, кофтинки, білизна)... газети з роботою за бугром... також телефон... також одяг... документи (договір та пропуск)... ім'я та прізвище іншої... ім'я першої з смски... жодного пропущеного... психологія серійників... подібних справ – немає... у розшуку – немає... пропавших – немає... було зимове пальто – продали... інші речі – також могли бути... Вікторія – бухгалтер, звільнилась... не активна в соцмережах... матері немає, з батьком не спілкується... з подругами, можливо також, – майже не спілкується...» – доповнила – ...спільнота про фото міста... переважно у спільноті – дівчата... хазяїн і Вікторія – там... профіль хазяїна – скромний, пустий... жінка, діти – все стандартно, нічого особливого... історія з нами – повторюється, дуже схоже... Сергій Михайлович – так чи ні?...

Повернулася буквально за п'ятнадцять хвилин. Купила все, що й хотіла. Окремо, ще взяла дві маленькі пляшки води, негазованої, печива – крекери, дві упаковки, два батончики. Згодиться в поїзді. Вирішила, що вже завтра – вирушать.

Відкрили по йогурту. Дарислава – погодилась без роздумів. Потрібно діяти. Страх – відійшов, на перше місце вийшло захоплення і азарт.

- Ти точно впевнена, що можна квитки на електричку онлайн замовити?
- Дарись, ну я ж тобі говорю, я йшла, і згадала, що колись ота... як її... з паралельної... ну блондинка така?
- Та не знаю я, про кого ти... не важливо.
- Ну так. Ну от вона прямо на лекції замовляла, вона якраз жила десь у передмісті...
- Зараз глянемо... Ну те, що дешевше так буде – це точно. А для нас це...
- Ага, йогурт подорожчав, до речі...
- Отож, капець... блін, кожного дня... Так, дивись, ну от тут – просто час відправлення... це типу розклад електричок.
- І що там... дванадцять двадцять, чотирнадцять двадцять вісім прям... реально така точність, хах?
- Ну а як же, хах. Це типу отой, ну що у вакуумі там може до тисячі кілометрів розганятися.
- Ааа, той що тестують. Ага, ото саме у нас такі електрички, хах. Так, добре. Ну в принципі час підходить, у дорозі година п'ятнадцять приблизно там...
- Але тут ось... дивись, це дні коли ходить. Як я розумію – лише по непарним датам, ось ця – на дванадцять двадцять.
- Сьогодні значить була... Ну але вона нам підходить найбільше. Щоб приїхати серед дня, все знайти там...

- Ну тоді окей, після завтра. Батончики і печиво – не пропадуть.
- Хто знає... цілий день завтра... все може бути. Тут ось люди пропадають кудись, а то печиво...
- Хах, і то таке. Тим паче, знаючи твою любов до крекерів...

Наступний день. Ранок почався пізно. До десятої – тиша. Спали – навіть не прокидалися з ранку. За довгий час – як не дивно – мали добрий сон. Покинули нудну роботу, хоча й з бюджетом тепер були неполадки... займалися тим, що подобалося, що захоплювало.

Дарислава першою розплющила очі. Відразу подумала – класно, десята ранку – а ти отак можеш не поспішаючи прокинутися. А як же – треба впахувати, треба так, щоб на сон залишалось чотири години...? Всі ж довкола про це говорять... От чому так? Чому все влаштовано таким чином – подобається щось робити – обирай – або насолода від діяльності – або заробіток. Не дорікала собі, адже була щасливою – робила те, що подобається. А гроші... ну гроші річ матеріальна, як не крути. Сьогодні їх немає, потім з'являться, і знову не стане... і так по колу. А от двадцять, двадцять три, двадцять п'ять років – буде не завжди. Лише один раз. Ах, хай йому... вперше за останні декілька років – Дарислава просто і однозначно вирішила йти так, як хоче, і всі сумніви, докори... просто не звертати на них уваги. Піднялася, пішла у ванну кімнату.

Звук води, яка ллється – розбудив Альвіну. Кинулася – пів на одинадцять... Здивувалася. Звички так довго спати – не було. Ще з дитинства полюбляла прокинутися зрання. В школу на пів дев'ятої – прокинеться о шостій, о пів на шосту – і вже має час, щось зробити, ту чи іншу надзвичайно важливу справу... Не розуміла старшої сестри – дев'ята, десята, одинадцята... спить. І як вона? Від бабусі чула – от і ти – виростеш, і будеш так же... а не оце з шостої ранку під ногами... Ну значить виросла.

Дарислава чистила зуби і, як завжди, дивилась на ряд різноманітних бутілочок, упаковок – порошки, миючі засоби... багато їх там було. І саме зараз думка – а тут же не тільки наші засоби! Свої поставили... а чужі... не до них було, та й особливо не заважають.

- Аль! Ти прокинулась вже?
- Ага... чекаю, поки ти там, як завжди...
- Слухай, а ми ж навіть квартиру не оглядали, ну прискіпливо там...
- А що тут оглядати?
- Ну не знаю... от тільки, що стояла і дивилась – купа якихось миючих, порошоків... чиї вони...
- Ааа, ну це так... Думаєш її у миючому розтворили?
- Та ну тебе!
- Хах, ну а що? Знаєш, все може бути... тут потрібно всі версії.
- Все ясно з тобою, хах, ти поспи ще трохи може...
- Та ні, хах, вистачить. Якщо серйозно, то так, можна б подивитись і краще. Ось до прикладу – ця стінка – ми користуємось лише меншою половиною. А всі інші полицки... от я бачила, що в отій верхній частині, де он бачиш – дверцята криво – там коробок якийсь... там книжки наче лежать...
- От, значить щось може десь цікаве й є...

Вирішили почати – з кухні. Необхідне з корисним... поки чайник закіпав – озирнулися. Невеличка кухонна стінка – ще прадавніх часів. Сама верхня частина – запилена й абсолютно порожня. Зверху – стояла ваза для квітів, всередині щось проглядалося крізь наполовину прозорі стінки... Альвіна на стілець – дотягнулась. Декілька кришечок від пивних бутілок...

з огляду на торгові марки – і вигляд маркувань – кришечкам роки два – три...

Відразу подумали – це його. Ольга? Також може бути... або тих, що були перед нею... але це не нові, зараз таких не було, не зустрічали вони...

- Слухай, а дійсно, пам'ятаєш як бабушка на сходах говорила?
– кинула Дарислава.
- Це коли ми перший раз приходили?
- Ага, коли вона розповідала, що Сергій Михайлович – хороший, добрий... ну все таке.
- Ну так, вона там щось говорила, що вже багато років здає він квартиру...
- А він нам тоді ж сказав, що роки два чи три. От цілком вірогідно, що він тут і жив, два або три роки тому...
- Тю, та він міг будь-коли тут просто бути, і залишити...
- Однозначно ні, це ж видно, що типу просто туди закидував кришки ці, не за один раз... типу як звичка.
- І ще – а чому він тут жив три роки тому? А якщо ж все таки шість, а? Мені здається – це більш цікаво навіть, чим ось ці чотири кришечки...
- Знаєш, цілком можливо... Ну ми ту бабушку бачимо не так часто...
- Я бачила її після того, напевно, раза два...
- Отож, тому йти і розпитувати... тим паче, що їй точно років вісімдесят п'ять, або більше...
- Угу, значить треба буде якось запитати у ще когось... може жіночки, яка хлопчика в школу водить, ну або в очих, по старше ті що... але вони якість замкнуті, не вітаються ніколи...
- Під нами там ще живуть дівчата молоді, як я розумію... буває, що бачу, як заходить туди, то одна то інша...

Посуд – їхній. Лише декілька порожніх баночок – і все. Хоча з іншого боку – що може бути на цій кухні... Не шукали чогось конкретного, і розуміли – і бути не може нічого. Адже, коли навіть її особисті речі залишені були... то всіякий дріб'язок – тим більше може бути. І здивувати – це не могло. Лише сподівання – дізнатися щось нове – про Ольгу, про хазяїна... будь-яка деталь, могла допомогти, розкрити очі...

Чай, крекери... не довго вони протрималися. Але нічого, батончиків вистачить. Літом – їсти взагалі менше хочеться, та менше й потрібно... виправдання були знайдені надійні.

В коридорчику – взагалі нічого зайвого не було – лише їх верхній одяг, взуття. Ванна кімната – переглянути всі упаковки? Дарислава – добросовісно заходилась передивлятися абсолютно все. Альвіна – впевнена, там нічого цікавого, лише спостерігала. Різноманітні засоби, декількох видів... або Ольги, або іншої дівчини, жінки... Були впевнені, що не Сергія Михайловича. По датам виготовлення – не більше півтора року – найстаршим. Не було відомо – скільки тут Ольга ця прожила... але тільки дівчина могла мати такий арсенал. Будь-чого іншого – цікавого, неординарного – не було.

Жила кімната. Було чимало порожніх полиць, відділень у стінці... У верхньому ящику – частині, яка нагадувала великий комод – було безліч дріб'язку – шурупи, гвіздки, старі інструменти, зіпсовані пальчикові батарейки, не зрозумілі проводки... купа всього. Розібратися – що кому там належало – було складно. Будь-якій дівчині потрібно все це? Очевидно, що ні. Тому – або це Сергія Михайловича, або тих, хто тут жив до Ольги. Але сенсу в цій інформації – на переконання Дарислави та Альвіни не було.

- Знаєш, а з іншої сторони, було б дуже цікаво дізнатися, хто тут жив до Ольги..., – кинула Альвіна.
- І щоб воно тобі дало?

- Ну як що, а поспілкуватися, чи хоча б дізнатися більше про цих персонажів... впевнена, що інформація була б не зайвою...
- Все може бути... але як ти це дізнаєшся то? Просто піти до сусідів – я впевнена, що з їх слів – він тільки хороший там і все таке... ти ж чула тоді ту бабусю... а більше того, можуть ще й настукати – що от цікавились, розпитували...
- Угу... не то, не піде так...

В одній із шафок – скручений рулон шпалер... відповідних шпалер в квартирі поклеєно не було. Але часто саме шпалери використовуються як засіб – щоб застелити, щось затулити... вирішили, що саме для відповідних нужд і використовувався цей рулон. Тим паче, що його кінець був неохайно відрізаний.

Зіпсовані дві лампочки... шматок тканини темної. Більше нічого. Залишилась – коробка з книгами. Разом залізли на стільці – дістали. Поставили на підлогу. Книги були складені охайно – стояли одна біля одної, а зверху ще у два шари... Із самого верху лежали – старий українсько-англійський словник, посібник з догляду за кімнатними квітами...

Під ними – без палітурки – славнозвісний роман про пошуки відважного капітана його дітьми, а також – декілька книг про скарги та піратів...

На самому низу, стояли одна біля одної – книги Дюма. Очевидно, що полюбляли його... книги вісімдесятих, дев'яностих років друку. Намагалися передивитися кожную, але нічого особливого не було, окрім як у декільком – були обмальовані одні із перших сторінок... різноманітні закарлючки, незграбно написані цифри, літери...

- Це очевидно – дитина малювала, – промовила Альвіна.
- Ану дай, ще тут гляну... ну так, дитина. Дуже подібно, що ми бачили он в тій.

- Ну я переконана, що саме одна із двох дочок Сергія Михайловича...
- Думаю так і є. Хоча... та ні, Ольга сама жила чи може ні? Ми ж то не знаємо напевно...
- А й справді... те, що нам ніхто не сказав про дитину, не факт, що її не було...
- Знати б скільки років було цій Ользі...
- Ну якщо все ж це діти Сергія, то тоді – він із сім'єю тут проживав до того, як почав здавати... Типу й діти тут вирости, от тренувалися у письмі, малюванні...
- Може бути.

Сам факт – переглянули все, що можна – заспокоював. Було відчуття, що процес іде. Рухаються. Особливо цінної інформації не отримали, проте чи сподівались та це...? Просто виконали логічну процедуру, намагалися робити все так, як бачили... Але розуміння того, що це не серіал, дещо пригнічувало. Тут тобі ніхто не розтлумачить – що означає те чи інше... потрібно все самому обдумувати, пропускати крізь себе – тільки тоді ти зрозумієш – основну і головну суть. Складніше так? Звісно! Але ж і результат кращий, і задоволення більше. Головне – отримати його... результат цей...

З дому вирушили о десятій ранку. Рюкзак Дарислави – вода, батончики, деякий одяг... Альвіна взагалі була без нічого, лише телефон у кишені, гроші на дорогу. Любила – коли нічого не заважало.

Не знали – що взагалі їм там робити, як діяти. Але іншого виходу – може й мали, він завжди є... але не цього разу. Бажання і віра в те, що саме там – знайдуть щось важливе, побачать, почують... Розуміли, що ті факти, які вони мали – примітивні і необґрунтовані як слід, але ж як інакше. Дарислава не забувала про слова Ігоря Олеговича – психологія серійників

особлива штука, зрозуміти її – складно. Напевно, обох саме ці слова й змушували рухатися на залізничний вокзал. Щодо фактів – то вони тільки підбурювали все це... тихий, не примітний, цікавиться спільнотами де переважно всі учасники – дівчата, здає квартиру – дівчатам... Поводився метушливо, не надто багато розмовляв. Все це – в той момент – кожній здавалося вагомим аргументом.

Маршрутка зупинилася – навпроти головного входу. Не встигли вийти – по гучномовцю, на всю привокзальну площу – оголошували – який прибуває, який відходить...

Вирішили після жаркої подорожі в маршрутці, посидіти на лавці... Залізничний вокзал – особливе місце. Дарислава не так багато мандрувала потягами, електричками... але коли першого разу, років дванадцять назад, побувала на вокзалі – зрозуміла – це країна в країні, однозначно. В дитинстві – найбільш вразило й привернуло увагу – надзвичайна метушня, особливі персонажі, які до сих пір були перед очима – дрібні торговці, волоцюги, інтелігенти та люди без пафосу... коли ти рухаєшся пероном – відразу спостерігаєш за різноманіттям народу, його особливостями... А гамір? Він своєрідний. Автовокзал? Ні, зовсім не те, абсолютно. Тут, люди відправляються далеко, саме тут – дуже часто – люди роблять останній крок, щоб все змінити... Ось ти сядеш у вагон, відірвавши другу ногу від перону – і відірвеш шматок свого життя – все у минулому. Хтось переїжджає, хтось на навчання, заробітки...

Сьогоднішній день – не виключення. Буквально відразу – погрузилася у вирій життя цієї країни. Біля центрального входу – надію вселяв наряд вокзальної охорони, жіночка продавала газети, журнали. Ранок, обід, вечір, ніч – без зупинки – завжди потік людей. Ну чим не країна? Ось ідуть представники робочого населення – сумки звичайні, не самі дешеві – але й далеко не самі дорогі, окремих пакунок – їжа. Чому вони робоче нанесення? А як зазвичай в будь-якій країні? Хто в першу чергу думає про їжу, поводить без пафосу, сприймаючи все без

прикрас... Чому про їжу в першу чергу – а подорож для них – це як свято, тут вони можуть дозволити собі купити щось смачненьке... бідність і не достаток, ось і вся відповідь.

Жіночка, на високій шпильці, цуцик під рукою і невеликий чемодан на коліщатках стукає по асфальту – от вам і представник еліти цієї країни... як і в будь-якій країні – вони й тут є. Гроші для них не питання – скільки коштує квиток, скільки кава... хоча ні, вона тут сто відсотків – не якісна... стала і стоїть, сама. Щоб не біля людей, не з ними... Заробила чи ні, заслужила чи ні – неважливо. Пафос, зверхність – те, що в будь-якому разі – зайве, але присутнє завжди. Це і виділяє їх. А робоче населення – он на підвіконнику щойно куплені сосиски наминає й лише поглядає на еліту, так звану, щось обговорюють, посміхаються...

Є і влада тут своя – майже не доступна, так лише інколи говорить щось, що і так всім відомо. Щоб поговорити чи щось отримати – черги і доступ лише через маленьке віконце... маючи певне розуміння, Дарислава добре знала, що от ця точка продажу пиріжків, або он та – кави – не просто так тут облаштовані. І це саме він – прояв тієї самої... держави.

Але найбільше – це різноманіття людей, їх матеріального становища, характерів... як і у будь-якій країні. І тут ти можеш, чекаючи свого потяга – побачити все це наочно... будучи вже зараз старшою, з певним досвідом і позицією – це скоріше країна у зменшеному вигляді. Хочеш побачити як живе країна – ласкаво просимо на залізничний вокзал, будь-який, будь-якого великого міста. Тут – максимально об'єктивний зріз населення, його якостей поведінки, відношення один до одного... все є. А коли спостерігаєш за цим всім... дещо – розчаровувало, дратувало, а дещо – мотивувало й надихало... дивні відчуття, які більше ніде не можеш відчутти... а особливо, коли ти тут – для того, щоб поїхати – туди, де тебе чекають, куди тобі дуже хочеться, щось важливе для тебе...

Посиділи хвилин п'ятнадцять... Альвіна – поспілкувалася зі смартфоном. Як його взагалі можна було залишити? От просто взяти і залишити... не нормально, однозначно.

- Аль, а каси приміські ж окремо, так?
- Угу, окремо. Вони от з правої сторони... пішли напевно через центральний, і там уже вийдемо на бокові – я знаю.
- Добре, давай. Щоб уже купити квитки і спокійно тоді...
- Та там можна і без квитків...
- Та ну, навіщо...
- Ні, не в тому сенсі, просто там можна й так заскочити і у провідника купити вже на місці.
- Ааа, тю, не знала...

В холі вокзалу – людей було не багато. Це взимку тут... а зараз, всі лавки довкола зайняті. Лише легкий протяг... Швидко повернули праворуч, зупинилися біля невеликого внутрішнього магазинчику. Все таки чай з крекерами – тепер виходив боком, доведеться витрачатися, і ще й як... так як це країна в країні, а ще виходячи із того – що це найяскравіший і найточніший зріз населення – то ціни у цьому магазинчику – були незрозуміло високими, інколи просто абсурдними... але нікого не дивувало, ніхто й не соромився. Своя країна, свої закони... дивно, але факт. Вирішили взяти по декілька житніх пряників – найбільш безпечним здався саме цей продукт, на цьому, виходячи з розцінок, елітному місці продажу...

Дійшли до приміських кас продажу квитків – людей чимало. Хто з чим, хто куди... І завжди дивна ситуація... чому так трапляється? Відповідь очевидна, якщо ж знову згадати – зменшеною копіює якої країни є саме ця... безпрецедентна недовіра до всього – і люди не винні в її наявності, життя тут таке, пропали б по іншому... Саме ця недовіра – змусила Альвіну

запитувати про те, коли саме йде електричка – о котрій годині... хоча стенд з детальним розкладом – висів за метр від віконця...

- Вам скільки квиточків?
- Два будь-ласка, – кинула Альвіна.
- Ось, тримайте, на дванадцять двадцять – один й другий, прошу!
- Дякуємо!
- Скажіть, будь-ласка, – а місця які – бо тут я щось не спостерігаю? – в доповнення запитала Дарислава.
- Будь-які, тут не має місць.
- Оу, справді? Дякую. Справді немає? – продовжуючи кинула Дарислава до Альвіни.
- Так, звісно! Ти наче ніколи не їздила електричкою...
- Та колись їздила, але не пам'ятаю, щоб вникала в ці квитки... це ще з мамою як їздили, років сім назад, напевно.
- Ну що, чекати ще довгенько... що робитимемо?
- Ну давай сядемо, ось тут вже, в тіні, поїмо пряників... а то щось воно хочеться...
- Добре, давай. І, до речі, я вчора як переглядала той маршрут, яким нам добиратися від вокзалу до його адреси – там по дорозі – є, як я зрозуміла – готельчик «Маріанна», можна буде відразу заглянути...
- А ціни не дивилась?
- Та які там ціни?! Ти що, добре, що хоч на карті відображається, хах.
- Хах, і то таке. Хоче не знаю... та, що назад йде о дев'ятнадцятій сорок сім... можливо встигнемо...

- Ну не знаю, я думаю мало буде от просто пару годин там повештатись... думаю краще всього, якщо не поспішати, спокійно... ну а там подивимось.

Пряники виявились свіжими. Батончики – вже на дорогу. Час ще був, і знову – час для спілкування з телефоном. Потрібно було, життєво необхідно просто. Спека зростала, як і потік людей.

Як воно так...? Зрозуміти людині, яка знає про потяги і залізничні перевезення лише те, що поїзда рухаються по коліям, а у вагонах є два виходи – на ліво і на право, яким чином стається так, що прибуває прямо хвилина у хвилину – не реально. Альвіна чекаючи електричку, яка мала прибути ось ось, задумалася... Значить можна, коли захотіти, коли потрібно. Чому ж тоді в інших питаннях все так... ніяк. Всім байдуже на всіх і вся. Ну запізнюєшся ти, ну потрібно тобі щось – ні, все одно, байдуже. Хоч каміння з неба, а вони як черепахи. І часто таке спостерігати можна... Дратує? Абсолютно ні, не можливо не звикнути до того, що навколо тебе з перших хвилин твого життя. І парадокс головний в чому? В тому, що всім їм цікаво – з одної сторони – як життя у тебе... «Ну що ти там? Як справи? Працюєш? Діти є вже? А відпочивали де? А що прикупили нового...». Наполягають – як робити те, як вчинити там, як треба поспішити, бо не встигнеш... А з іншої сторони – їм байдуже, абсолютно і повністю – коли мова йде про щось конкретне. Тут вже вони зайняті, не знають, не впевнені... Все це нормально, по природньому... чому взагалі хтось повинен щось просто так...? Але – навіщо ж тоді всі ці нікчемні та не щирі слова підтримки, турботи...

Ну ось, дванадцята сімнадцять – і духу не має, тієї електрички. Запізниться. Однозначно. Рюкзак в руках. Дарислава завжди тримала рюкзак – у людних місцях – перед собою. Звикла так. Життя змушує так. Повна недовіра й

очікування лише негативу від інших людей – звичайна річ. Це вже справа інстинкту. Дванадцята дев'ятнадцять – ось і вона рухається – показується із-за старої будівлі залізничного вокзалу – давно вже закрита, аварійний стан...

Люди ще хвилин п'ять назад окупували перон. Сумки, мішки, рюкзаки... скільки всякої всячини... Не можливо й охопити все це поглядом.

Електричка, за графіком, має стояти – хвилин десять. Цілком достатньо часу. Але ж... ні, нажаль. Вирішили просто почекати. Краще стоячи вже, чим загинути ось так... «загинула під час посадки у електричку». Що може бути дурнішим? Лише спостерігали за цим дійством. І хотілось підійти до кожного і просто запитати: «Ну чому, а?! Ви ж кожного дня їздити нею, завжди місьць вистачає...». Але якою може бути відповідь людини, яка навіть не зрозуміє тебе, не зможе досягнути сенс запитання... Це вже назавжди. Що це? Менталітет, менталітет... Ні! Це лиш банальна відсутність виховання, необґрунтована жадібність, жорстокість... Життя змусило? Ага, звісно, от зараз стоїть і змушує – не давати людям які приїхали ще три-чотири хвилини тому, покинути вагон електрички...

Місця вільні були, як не дивно... Присіли одна навпроти одної. Жахливі дерев'яні суцільні сидіння... засмальцьовані, тверді... звісно – жодної зручності. Ну хоча б їхати не години три.

- Ну, що? Ставочки, а? – кинула Альвіна.
- В сенсі? Щодо чого?
- Ну ким працює, як живе...
- Ааа, ти про нашу ціль.
- Хах, ну так, так... ціль... в принципі, з огляду на нього, як я собі згадую... точно він не працює десь публічно.

- Угу, поговорити він явно не любить. Хоча знаєш... люди часто на роботі і в житті – різні. Тут він тобі душа колективу – розсмішить, підтримає... а вдома...
- Не знаю... я от на роботі не випендрювалася... як є так і є, яка родилася – не змінити вже.
- Ну щодо тебе – я в цьому впевнена, хах. А от я... думаю я все ж поводжу себе дещо по іншому з людьми, з якими лише трудові відносини. І хто знає чому так...
- Боїшся просто...
- В сенсі?! Кого ще б я боялась, тю...
- Себе й боїшся. Страх бути собою. Люди ж завжди применшують себе, свої заслуги... завжди знаходять будь-які недоліки, погані сторони...
- Напевно... є щось таке. Але ж як по іншому?! Слухати всі ті слова оточуючих?
- Та взагалі нікого не слухати! І себе також, в певній мірі... головне робити все, поводити себе – по людські, адекватно, а всі деталі... заважають жити.
- Деталі може й заважають, але й погоду роблять...
- От бачиш, як тобі можна щось довести... тут треба самому збагнути. Всі ці думки оточуючих, їх оцінка твоїх дій – ну що це? Хто вони такі? Яка різниця що про тебе подумає там хтось...
- І що завжди ти такою була?
- Та ну... хто знає. Ще в школі пам'ятаю – що було у голові те й на язиці, хах. Частенько за це доводилось платити... але ж... от тоді воно ще почало зароджуватися.

Електричка проїхала хвилин п'ятнадцять. Перша зупинка. Невеличка сільська станція. Пасажирів – не багато тут. Але от торговців... Дехто радів їм – щиро. І не тому, що хотілось

свіжо звареної кукурудзи, ще теплого молока чи десяток курячих яєць, а через те, що роздвижні двері між вагонами – не затихали. Туди, сюди... Ось тобі і вітерець пішов, протяг... красота. Вагон був не надто новий, м'яко кажучи... віконця не відчинялися через одне... тому всі ті, кому не пощастило – замирили в очікуванні, коли нова бабуса чи жіночка – відчинять двері і закричать: «Молоко, свіже молоко! Кукурудза...».

Як не дивно але розкупляли швидко. Тут все не просто так. Щоб така довіра була... Дарислава лише спостерігала за процесом експрес торгівлі. Жінка з саморобною сумкою, в яку влазило пляшок п'ять півтора літрових молока, а попереду неї – маленька дівчинка, років семи-восьми, підстрибуючи, і в руках дві маленькі пляшечки – півлітрові, пластикові. Рука набита в жінки – швидко, вміло, гучно. Одна, друга, третя... А пройшла лише пів вагону. Ще й яка жива копійка!

Видно було, що дівчинка звикла, от вона дійсно вже була загартована, у свої то роки... не звертала увагу ні на кого. Особливо не нав'язувалася до людей, але вже вміла визначати потенційного покупця... то до бабусі підійде, то до жіночки з дітьми... а до двох мужиків з вудками і шлейфом перегару... навіть не глянула в їх сторону. А саме – худе, зі світлим волосся... лише дві косички стирчали у різні боки... І Дарислава представляла, як вона, така маленька, рано встає, допомагає по господарству, потім допомагає розливати все це молоко... з малечку при роботі. Це і добре, з одної сторони... але з іншої... все ж дитинство... Підбігла і до них, ввічливо: «Не хочете молочка? Дуже смачне!». І захотілось... не те щоб молочка... але просто захотілось купити, при тому, що Дарислава молоко не дуже любила. Тут або природжений продавець росте, або...

Електричка зупинилася. Половина дороги позаду. У вагоні – гамірно. Близько тридцяти хвилин вистачило щоб розговоритися... Тут тобі вже й суперечки чути – політика, спорт... Хтось був на середині своєї неймовірної розповіді про

те, як живуть на іншому кінці країни... інші перебивали словами: «Та що там... он я чув як загралицю... ооо, сусід на заробітках зараз там. Ти що! Живуть – у медові купаються й медом заїдають!». І всі тільки качала головами й видихали приречено... А як же? Тут тільки приречено й можна. Це ж там люди... у них не так там все, однозначно краще! І свою справу їм хтось прийшов і відкрив і в ротик положив... І виконувати закони – там легше, однозначно! Це у нас... не по людські все. Ну а як же?! А? От не платить держава пенсію і все! Працював ти от на неї, все життя витратив, нічим більше не займався, як працював на державу... років сорок, п'ятдесят! Повинна вона платити, повинна і все! Ну а що, хіба не так? Альвіна лише слухала всі ці типові розмови... Ніякого подиву, роздратування... раніше – намагалась щось довести, пояснити. А зараз – все, як рукою... кожен сам за себе. Подобається чекати пенсії – чекай. Хочеться потім от так їздити в електричці – і похмуро лише видихати, тикаючи пальцем туди, за бугор? Та будь-ласка! Ласкаво просимо...

У вагон зайшло декілька нових пасажирів. Чоловік із старою сумкою, присів на самому початку, бабуса примостилася на сусідньому сидінні. Жінка з хлопчиком присіла біля Альвіни, саме дві жіночки вийшли. Біля Дарислави сидів чоловік, читав газету. Мовчав, і це було добре.

Хлопчику років п'ять. Вдягнений у витягнуту футболочку, шорти явно не нові, й не випрані... уже малий на нього картуз, з мультяшною мишкою... Як і всі дітки – добрі оченята, які бігали у різні сторони, і абсолютна цікавість до всього, що відбувається довкола... Мати не у надто кращому одязі, очевидно купувалось уже після когось... Дарислава не могла дозволити собі – просто, навіть подумки, звинувачувати чи ще щось... прикро, але більшість таких... роботу важко знайти, ціни он які на все. А тут і дитинка, і розтрат більше... Жінка сиділа із звичайним білим пакетом, із супермаркету, явно не новим. На запитання хлопчика: «Мам! Нам довго їхати?» –

грубуvато й байдуже відповіла: «Не знаю, не лізь...». І в цей момент – рука дещо випустила пакет, з якого показався вершок дволітрової пляшки пива... Погляд Дарислава – й думки в головні – різко перемінилися... Огида, розчарування...

Електричка буквально через хвилин п'ять–сім знову зупинилась. Чоловік з газетою – вийшов. Ніхто новий не присів. Хлопчик, дочекавшись коли вагон рушить, відразу пересів до Дарислави на сидіння. На краєчок. Було цікаво йому – що ж там з іншої сторони вагону... Легка посмішка на обличчі Дарислави.

Знову війнуло прохолодним вітерцем. Нові торговці. Пиріжки, чай, кава... Жінка старших років рухалася не поспішаючи між сидіннями. Іноді зупинялась – робила чай або каву. Хлопчик – миттю пересів до матері. І почав просити – пиріжка, з капустою... «Ну мам, будь-ласка! Будь-ласка, мамо!», у відповідь лише чув: «Який пиріжок ще! Грошей немає, ти це розумієш?! Ти бач який нахабний, вчора жуйку кому я купувала, а? От тепер сиди й мовчи!». Хлопчина не продовжував прохати... знав напевно – безрезультатно. Але погляд з жіночки не зводив...

Дарислава сиділа. Лівий кутній зуб – не часто, але бувало мучив. Особливо, коли на нього сильно надавати... от і зараз – відчула біль. Ну добре, ну всяке буває... скільки таких хлопчиків – тяжко батькам, тут сказати нічого... Але перед очима той самий білий пакет... не вживала алкоголь, навіть слабкий, по типу пива, але ціну все ж знала... Глянула на Альвіну, вона лише поглядом підтвердила Дариславі, що якщо б треба було, то вона б допомогла їй заховати труп... І тут в голову – батончики! В рюкзак, а там ще й... о, ось для чого купувала молоко. Витягнула ту пляшечку молока, один батончик – і протягнула хлопчику!

- Тримай!

- Що ви?! Не потрібно! – гнівно відповіла мати.

- Та ні... ви цей, не подумайте нічого, просто ми от купували, а нам виходити скоро, і ось залишилась одна маленька... все одно викинемо... – відповіла Дарислава, хоча на вустах були інші слова, але краще так, зате воно хоч зхрума щось...
- Так, бери, бери малий! – кинула Альвіна.
- Дякую... – тихо відповів хлопчина і взяв обома ручками ту пляшку та баточника.

Навушники знову вставила. З паузи зняла. Лише спостерігала, як він із завзяттям взявся за той батончик, пропиваючи молоком... І добре стало. Дуже добре, давно такого не відчувала в середині... Перекинувшись задоволеними поглядами з Альвіною – продовжила дивитися у вікно. Інді-рок – підкреслював чудову мить.

Маленький вокзальчик. Вокзалом не назвати. Одна каса. Декілька лавок – абсолютно пустих. Різниця відчувається. Але разом з тим – все одно залізничний колорит і тут відчувається... лише вийшовши на тиху та брудну вулицю, де було безліч пластикових пляшок, розірваних пакетів... змогли зануритися у повсякденність.

Лише зараз – поділили батончик. Будь-чого купувати прямо біля вокзалу... хто знає, наскільки серйозно все те, чим вони зараз займаються, але не до такої ж міри, щоб ризикувати життям. Їли прямо на ногах – поспішали злегка. Дякувати всім цим картам, смартфонам – надто великої проблеми знайти щось у повністю невідомому містечку – не було. І як воно – раніше то все...? Як люди взагалі виживали? Коли зараз, маючи це все – постійно не встигаєш... а як же раніше...?

Мали назву вулиці, будинку, номер квартири... Альвіна ще раз переконалася у правильності, глянула на фото паспорта. Вулиця Січових стрільців – це зрозуміло, це ясно... і на карті от знайшли її, і будинок...

- Так, ну нам тут буквально метрів чотириста пройти, от по цій вуличці – Вокзальна – і потім ліворуч... – кинула Дарислава.
- А чому повертати на першому? Може краще в кінець вулиці пройти, і там, мені здається, швидше вийдемо на Шевченка, ну і потім вже...
- А коло ми не зробимо? Все одно ось по цьому провулку йти, як раз паралельно Вокзальній.
- Добре, давай тут повертати, без різниці...
- Блін, ну от чому так, як завжди! Коли потрібно – ні тобі таблички з назвою вулиці, ні номерів будинків...
- Ну я он бачила двадцять чотири – он на тій, двоповерховій будівлі... А взагалі – чому ти дивуєшся? У нас он – йдеш... це що ми знаємо вже, а от так завези когось – не знайдуть нічого.
- Угу, отож... тут хоч інтерактивні карти, хоч доповнена реальність... люди до сих пір живуть історією, і тим як було.

За хвилин п'ятнадцять – вийшли на вулицю Шевченка – головна. Не густо – але автомобілі проїжджали, людей побільше тут. Типове провінційне містечко. На сусідній вуличці виднілися відразу декілька покинутих будівель – раніше там одяг шили, а зараз... а навіщо зараз шити його? Он скільки відкрито магазинчиків – де одяг вже на кілограми продають, ось це рівень! Прогрес до чого дійшов... А у людей скільки можливостей матеріальних, що вони прямо давлять один одного у спробах потрапити до таких магазинчиків...

Зупинилися біля невеликого кіоска – взяли по пиріжку з картоплею та каву. Присіли на лавку, яка розташовувалася практично поруч.

- От я завжди дивуюсь. Я минулого літа – їздила до рідні, також подібне місто, тисяч на п'ятнадцять –двадцять... і там та ж сама історія... – почала Дарислава.
- Ти про що?
- Ну от глянь, ми на центральній вуличці, і скільки тут всяких забігайлівок, магазинчиків...
- Тю, а що дивного то, звичайна справа.
- Та я розумію, просто дивуюсь – говорять грошей немає, а хтось же купує там.
- Ну купувати по різному можна, хах. Хто може й бере ікорку там... а хто постійно в зошиті – викреслює і знову – вписує своє прізвище.
- Ага, та зрозуміти звісно можна це все...
- Ось, мадам ця, з пивком, та ще... точно не на зайві гроші купила ту пляшку, може й той же самий зошит допоміг...

Через сто метрів – «Маріанна». Невеличка вивіска. Біля входу – дошка, на якій написано крейдою – прохолодні напої, гарячий обід. Зайшли. Відразу зустріла дівчина. Всього десять номерів – вільних зараз дев'ять. Хто б сумнівався. Але ж зайшли вже – вирішили відразу – що поїдуть завтра. Ціна нормальна, потягнуть. Більше того – розуміння, що їм робити біля будинку Сергія Михайловича – не було. Записали номер телефону Дарислави – забронювали. Зголосились ще й на гарячий обід... все одно залишаються тут, встигнуть. А то пів батончика, пиріжок – погоди явно не робили.

Задоволення не розтягували. Подякували, було за що. Речі з собою. Згідно карти – йти хвилин десять.

На диво – навіть табличку зустріли – «вул. Сікових стрільців». На самому початку – невеличкий супермаркет, далі п'ятиповерхівка, і за нею ще одна – та, що їм треба.

Звичайний будинок, нічого особливого. Проте – й не сподівались. Біля одного з двох під'їздів – дві лавки. Біля іншого – жодної. Відразу навпроти – дитячий майданчик – влучніше сказати – колись був, ніж зараз... декілька гойдалок, сумнівної надійності, погнута гірка... Не було ні душі. Спека, робочий день. Нічого дивного.

Де працює – не знали. Вихід один – просто чекати. Вирішили не гаючи часу – все ж вияснити – в якому з двох під'їздів його квартира. Будь-яких написів не було – ні який номер під'їзду, ні номерів квартир... кодові замки на дверях. Майже за сорок хвилин – нікого. І тут – жіночка, років за п'ятдесят, з великим пакетом, але з огляду на те, як вона його несла – легкий, не поспішаючи йшла до під'їзду з лавками. Зупинилася, поставила пакет на одну із лавок. Буквально через хвилин десять – вийшла ще одна жіночка – такого ж віку. Присіла біля неї – говорять.

Дарислава була переконана, ось він – шанс. Людей тут не густо, а вже й вечір не далеко. Треба якось діяти. Їх тут все одно ніхто в обличчя не знає – не використати це – просто не розумно. Альвіна, яка все ж гойдалася на одній із гойдалок...

- Слухай... а й дійсно, гойдалка – страшнувата, рипить, скрипить... а? – з невеликою посмішкою зиркнула на Дариславу.
- Аль, що – «а»?
- Ну дві дівчини, нехай там представляють якусь організацію... державну... а краще – громадську – ну там – все для дітей, новий майданчик дитячий.
- А тільки давай ми не представляємо конкретно, бо хто їх знає – скажуть – «А документи покажіть?», зараз всі вже люди навчені, просто так не проведеш...
- Так а як тоді?
- Ну просто – так і буде, що там новий майданчик хочуть... але треба гроші, і ми от просто найняті студенти – яким

поставлено задачу – просто вияснити, так би мовити, настрої місцевих жителів. Ну там – за вони чи проти, дадуть гроші чи ні... і ми такі запитаємо про жителів, і може назвемо прізвище нашого Сергія Михайловича...

- Ага, типу такі – «Бла бла бла – і цей, скажіть а от такий і такий то – він адекватний?» – тупо це все. Ми ж не знаємо більше нікого тут...
- А навіщо нам називати? Вони самі!
- Яким же чином?
- Пішли!

Жінки розмотали синтетичну сітку – очевидно, що хотіли обнести нею клумбу з квітів, яка була безпосередньо біля під'їзду. Готувала дерев'яні кілки, на глаз визначала де їх слід забивати... Дарислава впевнено до них крокувала. Альвіна – по заду. Її погоджена роль – просто «угукати» і підігравати вже по ходу.

- Доброго дня! – вигукнула Дарислава.
- Доброго! Доброго... – майже синхронного відповіли.
- Бачимо, що ви зайняті, але от ми вже тут довго сидимо – і майже нікого... ще й така спека. Не допоможете нам трошки? – продовжувала Дарислава.
- А що вам потрібно? – запитала жінка з пакетом.
- Та ми від міської влади, погодилися, а тепер от бачимо, що напевно дарма... там проект є «Безтурботне дитинство», направлений на покращення умов життя дітей... і от конкретно у нас завдання – знайти дитячі майданчики – і опитати місцевих.
- А що ж нас опитувати то? – кинула інша, – Ми вже давно не діти, хах.

- Хах, та ні... там більшу частину коштів виділяють... а от залишок – треба щоб місцеві доплатили. Ну ви знаєте, як воно все це...
- Ой, та знаємо, знаємо... і багато там потрібно?
- Ну там все залежить від кількості бажаючих. Це ми по суті і визначаємо, так би мовити... от ви ж знаєте, напевно, жителів вашого будинку, хто б погодився внести свій вклад, як гадаєте?
- Ох, та хто ж їх знає... тут різні кадри живуть... – відповіла та, яка з кілками ходила довкола клумби.
- Ну ми то за, для дітей не шкода, хоча й самим буває, що їсти нічого... а так... навіть не знаю... – доповнила друга жінка.
- Ну хоча б приблизно, будь-ласка! Самі знаєте, як люди йдуть на контакт... – свою роль почала відігравати Альвіна.
- З нашого під'їзду – от ми, баба Катря – там грошей назбирала, зможе й сама тут що завгодно збудувати, хах. Але добра вона, не пошкодує! Іваненки, Жовніри – наче при розумі люди...
- Ще та... ну молода пара, дівчинка привітна така. На четвертому живуть, – додала інша жіночка.
- Так, так. Вони також можуть... ну а з того під'їзду... там знаю в основному таких, мовчакуватих... навряд чи...
- Та так як і в нашому, ото дід з бабою, живуть на другому поверсі, ото ті з квартири не виженуть, на третьому – Корсенки, Сергій нормальний чоловік – думаю допоможе, ну і ці... як їх... що іномарка в них, а?
- Та я теж не пам'ятаю прізвище... та яка різниця, от і рахуйте – скільки там назбирається... А там хто їх знає, – посміхнувшись закінчила жінка.
- Зрозуміло... все одно велике дякуємо вам, вибачте, що затримали. Думаю, це допоможе нам... – кинула Дарислава.

- Так, дякуємо, гарного дня! – додала Альвіна.

Вийшли з двору. «Нормальний чоловік» – все що дізналися. Головне – все ж підїзд дізналися. Тепер треба дочекатися... Заїзд – один, тому вирішили не чекати прямо у дворі. Сіли на лавці – через дорогу. А що якщо на автомобілі? Ну хоча б дочекатися – коли жінки там закінчать зі своєю сіткою, тоді може знову на гойдалки... Допили вже всю воду – по пів літри на кожну – у таку спеку... Альвіна – збігала до магазинчику – п'ятдесят метрів від лавки. Ось вона – холодна, освіжаюча. Чекали.

Жінки все поралися з сіткою... і не спекотно ото їм... коли чимось зайнятий таким, що дуже подобається – не помічаєш жодних перепон чи незручностей... напевно, любили квіти, доглядати за ними... Дарислава стояла за будинком і злегка визирала із-за нього, дивилася на жінок. Чому ж мені не хочеться, ну ось так – просто займатись чимось спокійним, банальним... квіти, клумба...? Здається, що їм ті квіти – зараз дорожче дітей рідних. І кілочки забивають, охайно сітку натягують... красота виходить, нічого не скажеш...

Розвернулася і попрямувала до дороги, там навпроти на лавці сиділа Альвіна, смартфон в руці – і весь світ зачекає... Але як сказати... Дарислава глянувши на ліво – аж холод пішов по тілу – із-за повороту виходив Сергій Михайлович. Йшов не поспішаючи, в руках тримав якусь газету і ретельно вдивлявся в неї.

Швидко перебігла дорогу, сподіваючись, що зір у нього не стовідсотковий, і що не підніме в цей момент голову... Штурхнула Альвіну, щоб та розвернулася хоча б від дороги... швиденько зійшли з алейки, і стали трішки далі, щоб лише краєм ока Альвіна могла бачити його рух...

Таким же чином, не поспішаючи, повернув у свій двір, ні на мить не відірвавшись від газети. Не стали й собі поспішати,

пішли за ним. Лише спокійно привітався з жіночками, ті відповіли на автоматі, були всі в роботі. Пройшов їх, ввів код і зайшов у під'їзд.

- З роботи? – кинула Дарислава.
- Напевно, час в принципі підходящий... просто думаю працює із самого рання, ось і повертається не надто пізно...
- Ну на вигляд, як і тоді на квартирі – звичайний чолов'яга, я нічого незвичайного сказати не можу...
- Так, але що ти хотіла побачити? Що він ходить з сокирою в руках, чи в масці, хах.
- Хах, ну не до такої міри... але знаєш, мені здається, що все ж коли йде мова, звісно теоретично, про певного серійника, то... ну має якось виділятися...
- Та ні, не думаю, навпаки... роботяга, жінка, діти... як сказали жіночки – «нормальний чоловік»... а там, хто знає, що в голові... Ось на тебе я також дивлюся – і так відразу і не скажеш, які в тебе таракани там водяться, а я то знаю, знаю!
- Хах, ой, якщо в мене таракани, то що ж тоді там у тебе, а? Мені здається, що взагалі – не відомі науці створіння!
- Хах, може й так... Так що далі то?
- Та що далі – з самого ранку сюди – і дізнаємось, де працює. Думаю, щось можна буде дізнатися... а зараз – пішли до нашої «Маріанни».

По дорозі – все не могли знайти відповіді – а що взагалі далі робити? Ну добре – живе тут, працює там... далі то що? Будь-якої змоги щось реально перевірити немає, звернутися, знову ж таки, до райвідділу – і з чим? Тільки засміють та і все...

З одного боку – місто все ж, хоч і невеличке, але з іншого – буквально вечір – і вже практично нікого не побачиш. По

дорозі зустрічали людей, які поверталися з роботи... переміщаються лише туди та сюди... так і проходять дні, тижні...

Взяли ключ від номеру. З виду – все необхідне було. І за невелику ціну. Головне – телефони на зарядку поставити, а то ще чого – відключаться! Тільки потім – згадали, що треба ж все ж чого не будь повечеряти... За всіма цими думками – пройшли супермаркет – і не згадали. Спустилися на перший поверх – запитали – чудово. Картопляне пюре за невелику плату могли розігріти. Не першої свіжості, звісно, але краще, чим йти кудись та вештатись...

Чекали хвилин двадцять... можна було б і свіжу зготувати... жінка, яка була і за кухаря, і за покоївку, і за управляючу – внесла дві невеликі тарілочки з пюре, і навіть – по два свіжих огірочки – те що треба! Здивував – чай від закладу... сервіс, що ще сказати.

- А ви то звідки приїхали, дівчатка? – запитала жінка.
- Та тут, недалеко... – почала відповідати Дарислава.
- Ви на електричці приїхали? – перебила жінка.
- Так, на ній...
- В гості чи по справам? Запитую просто так... у нас тут гості не надто часто. В основному – працює як невеличке кафе, а щоб номери знімали – рідкість...
- Та розуміємо, розуміємо..., – кинула Альвіна.
- Та ми той, від громадської організації... там програма...
- «Безтурботне дитинство», – виручила Альвіна, зрозумівши сигнал, що потрібно продовжувати цю легенду.
- Ой, цікаво як! А що ж ви робите, якщо не секрет?
- Та ну різне там... ми якби просто студенти, допомагаємо..., продовжувала Альвіна.
- Так, допомагаємо у різних питаннях. От тут, ми шукаємо дитячі майданчики, ну які там у поганому стані, запитуємо

місцевих, чи не бажають вони допомогти змінити... ну в сенсі полагодити їх... і таке інше.

- Ох, дитячі майданчики... якби ж проблема була тільки в них... це у вас там у велику місті – хоча б дитячі садочки нормальні, школи, ліцеї там всякі... а тут...
- Та ми розуміємо, самі виросли не в великому місті...
- Отож, бачте... у мене дочка вже закінчує школу, а от у племінниці, вже маленький синочок, віддала до дитсадку цього року – це кошмар...
- А що ж там таке? – кинула Альвіна.
- Ой... там і говорити не має сенсу... куди не плюнь – бардак. Приїжджали ось недавно, від вас десь там – депутатики... подарували музичний центр садочку, а? Ну ви подумайте, ну навіщо воно їм... коли з вікон вітер дує... не знаю якими й словами назвати це...
- Так... нажаль, всім байдуже, аби тільки пропіаритися, – відповіла Дарислава.
- Так отож! Вони хто знає що купили, і про них у газеті надрукували, а те, що батьки потім останні копійки віднесли і хоч вікна залатали – ага, хоч би десь згадали... воно то й непотрібно, для своїх же діток, але все одно... просто верне від усього такого.
- Зрозумійте правильно, але ті ж таки депутатики – вони хто? Звідки вони взялись? Явно ж не з Місяця прилетіли..., – кинула Альвіна.
- Та розумію... отож з одного боку так... а потім дійсно, подумаю – а ми всі, що краще?! Таких же і вибираємо, так все навколо й відбувається...

Чоловік, який зайшов і також запитав перекусити – врятував від продовження цієї безглуздої і непотрібної

розмови... політика, проблеми... говорити всі можуть, всі експерти, всі все знають – тут питань не має.

Швиденько доїли, подякували, віддали гроші – пішли нагору. За день зморилися добре... і поїздка на електричці, і ці прогулянки по містечку... Попадали на ліжка, телефони в руки – новини, соціальні мережі – як же без цього.

- Ну що, Дарись, як тобі таке життя? В кайф?
- Ти про що?
- Ну як, от готельчики такі, там пройти, там прослідкувати... всілякі там програми «Безтурботне дитинство»...
- Ааа, про це ти... не знаю... Просто що ми зараз можемо? Нічого. Тому воно й мляво все так, не визначено до кінця, не зрозуміло...
- Але все ж погодься, що в цьому щось є, от саме в такій манері, а? Коли ти не скований дурнуватими папірцями, бюрократією – а по справжньому робиш те, що вважаєш за потрібне, не відволікаєшся...
- Ага, виходить замкнуте коло... з одного боку – погано, бо мало прав і руки зв'язані, а з іншого – те, що треба... А взагалі – хоча б не скучно! Ось так приїхати куди не будь, пошастати... те, чого мені так не вистачало...
- Угу, є щось в цьому. Хоча чомусь не виходить – тут підказка, там все зрозуміли і все!
- Тю, ну вибач, це тобі не серіальчик, тут явно складніше все... а слухай, хотіла запитати – а нічого, що ми цю історію про дітей вигадали... ну там програми всілякі... якось неправильно це.
- І чому це ще?! Ми ж не вкрали щось, і не забрали нічого... та взагалі толком нічого і не зробили, просто сказали і все...
- Та так то воно... але ж...

- І, цей, послухай, а пам'ятаєш, твій же фільмець – як там говорив, а? Ну коли Капчоний там... і всі ці справи, хах.
- Хах, ну так, дійсно. І згадала ж... може й так, краще щось таке вигадати, щоб зробити добру справу там... але чи є взагалі шанс зробити цю справу...?

Альвіна знову погрузилася у телефон. Дарислава, діставши із рюкзака, непомітно, червону кульку – поклала її під типову, готельну подушку, і також продовжила справи у телефоні... Все ж хотілось спати.

Так рано прокидатися ніколи звикнути не можна. Чи то дійсно природою так закладено – чи просто звичка, біологічні годинники там всілякі... Декілька хвилин після п'ятої ранку. І хоча за вікном уже світло – тіло ніяк не піддавалося... ну не звикли так і все. Але треба було.

Дарислава мала дивне вміння, інколи сама не вірила, але не одна така... Коли потрібно – кинеться за пів години, і будильника не потрібно. Але коли просто – захочеться раніше прокидатися, щоб встигати більше – ні... це вже інша справа, і будильник не помічник...

Альвіна першої встала. Та ж сама історія... але що поробиш, треба. Хоча в дитинстві – і просити не потрібно було, до кінця не розуміла – навіщо взагалі щось там дзвенить зранку... сьома, шоста, навіть п'ята ранку – без проблем. Встане, бо справи важливі. Все щось цікаво, все потрібно встигнути... Що тоді керувало нею? І де воно ж зараз? Адже зараз явно потрібніше це вміння... хоча в дитинстві все по іншому ялось... Зараз тяжко – робити ті речі, які в дитинстві робила з легкістю, не задумуючись – щось цікаво – запитає у будь-кого – знайома людина чи ні. Все щиро, з посмішкою – і тут тобі й відповідь отримає – не завжди розуміла правда ці відповіді... А зараз як? Сто разів подумає – а що подумають про неї – як же так – не знає... все повинна знати! Та і взагалі –

дивно це якось, запитувати у незнайомих щось... дурнувати прояви сором'язливості – нічим не підкріплені... А от коли треба щось особисте розповісти, про свої справи, про себе щось – тут завжди будь-ласка вона... а в дитинстві навпаки, і роcek скільки не скаже, стоїть мовчить... Парадокс – але в дитинстві – явно була справжньою – поводитись щиро, просто, відкрито... з цікавістю до всього. А тоді – виросла – забула ці дитячі відчуття, а всілякі людські видумки – тут же заповнили забуде, витіснили його – і вже все, підігрує всім, говорить часто не щиро... як же по іншому, ще щось подумують не так про неї...

Через двадцять хвилин – вийшли з номеру. Ні на другому, ні на першому поверсі готелю – не було ні душі. Хоча хто там взагалі мав бути то... Вийшли на вулицю – вже було тепло. Дарма взяли по кофтині, не замерзнуть. Повертатися не стали.

- Хоча б не пропустити його..., – кинула Дарислава.
- Та не переживай, ми й так зарано думаю вийшли... з огляду на те, коли він вчора був вдома, то має виходити, ну мінімум через годину...
- Тут взагалі є якийсь громадський транспорт там...
- Навряд... Навіщо він тут, невеличке містечко, всі он на велосипедах... а що?
- Та ну просто – він же на своїх двох йшов, значить десь неподалік працює, може в центрі десь...
- Та скоро вяснимо... може й туди завалимось – «Ми провідні працівники програми – Безтурботне дитинство...», ну і все таке...
- Хах, та думаю досить, і так – говорили там всіляку дурню...
- Та яка різниця... Тут головне, щоб дійсно щось реально корисне дізнатися, побачити, почути на роботі там його...

- Знаєш, тут лише випадково, як на мене... сама подумай, ми ж не зможемо тут вештатись вічність. А якщо навіть він і має відношення до всього цього, то яка ймовірність, що це якось проявиться.
- Ну все може... але дійсно, може це він тут і є «Нормальним чоловіком» – сім'я, робота – ходить собі тут спокійно...
- Та отож... ми дуже мало знаємо про нього, дуже...

Присіли вже на звичному місці – лавка через дорогу. Містечко тільки починало оживати. Хто на ранню роботу, хто навіть пробіжку ранкову... повагу викликають такі люди. І справа не в спорті там, здоровий образ життя і все таке інше... Просто їм хочеться – вони роблять і все. І хто що подумає – байдуже. Дивилися на двох персон, бігли підтюпцем, удвох... одна молодша, інша на вигляд трішки старша. Головне, щоб не так, як у торговому центрі, на третьому поверсі... якщо це дійсно щиро, просто так хочеться – то це круто...

Провели поглядом ранкових спортсменів. Більше на горизонті не було нікого. Хвилин сорок – і не пошкодували, що не повернулися і не залишили кофтинок.

Ще майже через цілу годину – ось і він. У тому ж одязі, що й вчора. З невеличким пакетом – не поспішаючи вийшов і пішов тим же маршрутом. Зраділи – що нарешті можна вставати з тієї лавки і розім'яти ноги...

Вийшов на центральну вулицю – привітався з проїжджаючим чоловіком на велосипеді. Через метрів двісті – зупинився біля невеликого кіосчка – взяв стаканчик кави. Пив сам. Через декілька хвилин – підійшло ще двоє, взяли також каву. Проте з ними довго не розмовляв. Пішов далі.

Хвилин п'ятнадцять йшов ще, звернув на декілька невідомих вулиць – і показався він – масивний елеватор. Підійшов до прохідної, щось показав – напевно пропуск – і попрямував в середину, на територію...

Зупинилися навпроти. Маленький магазинчик – уже був відкритий. Дізналися, що через годинку – підвезуть свіжу випічку. Присіли на лавці біля фасаду.

- Працівник елеватору виходить... ну елеватор не малий, залізниця проходить тут, це зрозуміло все..., – кинула Альвіна.
- Угу, і напевно, народу тут працює багато... он скільки почало йти... як у мурашник злазяться.
- Чекатимемо?
- А що залишається?
- Ну просто тупо увесь день сидіти...
- Я почитаю щось, нарешті... а то відкладаю все і відкладаю...
- О, бачиш! Вже й користь від такої роботи, хах.
- Хах, ага, здається, ми починаємо бачити плюси...
- От була б змога, зараз би їм посвідчення – на! І все, розказали б тут про нього, все що потрібно нам, а так...
- Знаєш, не факт... посвідчення то звісно таке діло... А тут, здається все не так просто. Це що – це робота – тут він також «Нормальний чоловік», і все.
- Напевно так... напевно.

Через хвилин сорок – жіночка з магазину – винесла невеликий пластиковий столик, три стільця – під чималий стаціонарний зонтик, який перед тим привела у звичайний вигляд. І тут сервіс. Ще через деякий час – невеличкий автомобіль – напис – «Хлібзавод – Колосок». Хліб, булочки, пиріжки... А запах який... забули хто вони і де... Набрали собі чимало. Тут і з картоплею, і з капустою, і солодкі – з ягодами... Пляшка мінеральної води в додачу – все готове для початку читачьких годин.

Всілися на все тій же лавці. Дарислава мала скачаних вже біля десятка книг, які її зацікавили... Відкрила – найочікуванішу. Почала. Пиріжки лише додавали наснаги і сил.

Альвіна – не була людиною, яка читала, щоб просто вбивати час. Якщо й читала щось – то тільки те, що по справжньому засіло. І щиро не могла зрозуміти – як це – читати багато, читати постійно? Не могла так. Книга для неї це те – де вона обов'язково мала знайти щось подібне собі – у героях, у ситуаціях... мала пережити події разом з ними. Задуматися над чимось важливим, збагнути, що автор хотів сказати, що передати... в неї це забиало сили. Говорять, що люди з подорожі повертаються вже іншими – Альвіна – після прочитаної книги – безповоротно змінювалася. І не могла просто кожного тижня – наскільки занурюватися у будь-які історії... складно для неї це було. А зараз – час був, можна було собі дозволити.

Досиділи до обіду, вирішили перейти на лавки – в середину невеликого дворику, який виходив прямо на потрібну алею. Там і спека не така, і перед магазином не хотілось цілий день маячити. Книги все ж зробили свою справу – Сергій Михайлович вийшов через прохідну і направився за вже знайомим їм маршрутом.

Вийшов на Шевченка, зазирнув у один із магазинчиків – вийшов все із тим же самим пакетом – на вигляд – просто хліба купив... Йшли не надто близько.

Через метрів двадцять – маршрут дещо змінився – звернув на невеличку вуличку – і майже відразу – зайшов у двоповерхову будівлю – пошта. Там також затримався всього на хвилину п'ять – вийшов із газетою у лівій руці.

Не поспішаючи повернувся на звичний маршрут, і не переглядаючи сторінки газети – зупинився біля урни – і взявши лише декілька сторінок – все інше – кинув до сміття. Здивувало. Альвіна – дістала викинуті сторінки газети. Газета була обласного рівня, цілком відома, не місцева. Відразу Дарислава

збагнула – і побігла на пошту – купувати таку ж. Треба було зрозуміти – що взяв, що залишив собі. Альвіна – пішла далі за ним.

Зустрілися вже на звичному місці – лавка навпроти будинку. Альвіна сиділа і переглядала газету.

- Ну що він? Дома?
- Так, нічого не звичайного..., – відповіла Альвіна.
- Добре... що там газета? Які сторінки є? От у новій, їх вісімнадцять...
- Ну тоді значить він взяв – самий верх, так би мовити... тут є сторінки – з третьої по шістнадцяту...
- Угу, ну його явно не цікавили перші дві сторінки, тут новина святкування річниці обласного театру... на перших трьох, фото різні...
- Та зрозуміло це все! Ти глянь краще, що в кінці, а? Мені здається, не дарма ми можливо читали книжки ті, – задоволено кинула Альвіна.
- Ну книжки ніколи зайвими не бувають... зараз гляну... заінтригувала. Так... що тут...
- Сімнадцяту відкрий!
- «Оголошення» – воно?
- Ага, воно...
- Так тут і на вісімнадцятій також трішки є ще оголошень – «Продам мед», і ще поздоровлення якісь...
- Ну справа точно не в медові, тому й не вісімнадцята... читай з початку...
- «Продам будинок, в центрі...», «Продам або обміняю квартиру...», «Здається однокімнатна квартира...», «Здамо квартиру, одна кімната, новий ремонт...» – слухай – я зрозуміла!

- Так! Це всі актуальні оголошення щодо нерухомості, по нашому краю... газета виходить тричі на тиждень – три дні підряд – сьогодні другий...
- І він же вчора йшов з газетою... блін, точно...
- Ага, з газетою...

Електричка відправлялася ввечері – але вирішили. Однозначно слід залишатися ще на день. Хоча б підтвердити те, що вияснили... На сто відсотків не можна було бути впевненими, що цікаво було саме ці оголошення – але викинуті всі інші сторінки, два дні підряд з газетою... Ось як він міг дізнатися про Вікторію, потім знайти її у соціальній мережі... Примарно, але йдучи до «Маріанни» – намагалися щось з чимось зв'язати, зрозуміти...

Вечір провели у розмовах. Бажання отримати результат – затьмарювало примітивність фактів, їх неоднозначність, і можливо надуманість... З головою поринули у свою версію, навіть не припускали, що могло бути якимось по іншому. Ідея – не помітно перетворилася із теорії, у стовідсоткову аксіому, щось однозначне і доведене... ніби залишилося дізнатися деталі. Чи це надто велике бажання, чи звичайна наївність, чи недосвідченість... але вже все це не мало значення. Тим більше, що як самі не намагалися себе критикувати, свої думки та домисли – не могли знайти аргументів... З голови не виходили телефони, сумнівні і дивні факти залишення речей... До одинадцятої вечора – з пустого в порожнє... безрезультатно.

Дарислава не могла заснути ще години півтори. Завжди так. Тільки перед сном думки про щось важливе, про щось таке, що цікавило і непокоїло – буде думати про це, не засне. Уявлення про різні подібні ситуації, підчерпнуті із культових серіалів – не давали сконцентруватися на реальній ситуації.

Третій день у цьому містечку. Не розраховували, що будуть мати справу з цілим робочим відрядженням... проживання у готелі, справи на цілий день... Прокинулися із завзяттям та бажанням довести собі, що не помиляються. Прокинулися знову рано. Випили кави. Не поспішаючи, вийшли з готелю і направилися до знайомого будинку.

Будній день – знову книги, знову з головою у життя героїв... на вечір – отримали нагороду, як вважали самі. Той самий маршрут, та сама газета, ті самі сторінки...

- Ну все, нехай вже йде, все зрозуміло..., – кинула Альвіна.
- Та звісно, що зрозуміло, але знаєш – невже все так просто?
- Що тут простого то?
- Ну от тупо – купує газети, видивляється, виясняє... І знаєш, ну нехай будь-які інші квартири – одне діло, але тут же і у своїй така ж історія...
- І що з того? Як на мене, то це якраз і не дивно. Якщо там дійсно – явно не банальний спосіб, як це все перевірити – щоб от люди зникли, а з боку й не скажеш нічого – то чи своя, чи чужа квартира... різниці немає.
- Все одно... ходить на роботу, нічим не виразна людина. Як він, коли це все...? Це ж час потрібен, щоб ніхто навіть на секунду нічого не подумав...
- А хто що може там подумати, тю... ну здає квартиру, ну люди заїжджають, виїжджають... звичайна справа. От сказав на роботі – потрібно справи вирішити, особисті. Дома – сказав, що квартиранти з'їжджають – і все.

Час ще був. Електричка додому – дев'ятнадцята сорок сім... встигали однозначно. Не поспішаючи, все думаючи про те – що ж далі, здали кімнату, подякували, попрощалися... В дорогу – по йогурту. Все. Можна йти.

Сіли на лавці, прямо перед коліями. Сон явно починав брати своє... майже відключалися на ходу. Не звикли до такого графіку, а чи й потрібно звикати то?

Альвіна переглядала новини у телефоні... Дарислава дістала записник – треба було доповнити...

«дві дівчини – жінки... хазяїни чоловіки... квартира наша – здається шість років чи все ж два... телефон... відсутня зарядка... пароль... наклейка... одяг деякий (футболки, кофтинки, білизна)... газети з роботою за бугром... також телефон... також одяг... документи (договір та пропуск)... ім'я та прізвище іншої... ім'я першої з смски... жодного пропущеного... психологія серійників... подібних справ – немає... у розшуку – немає... пропавших – немає... було зимове пальто – продали... інші речі – також могли бути... Вікторія – бухгалтер, звільнилась... не активна в соцмережах... матері немає, з батьком не спілкується... з подругами, можливо також, – майже не спілкується ...спільнота про фото міста... переважно у спільноті – дівчата... хазяїн і Вікторія – там... профіль хазяїна – скромний, пустий... жінка, діти – все стандартно, нічого особливого... історія з нами – повторюється, дуже схоже... Сергій Михайлович – так чи ні?...» – доповнила – ...Нормальний чоловік – слова сусідів... працює – елеватор... вигляд – звичайного, не примітного... ідентичні дії – газети – залишає лише сторінки з оголошеннями...

Вдивлялася у всі ці слова, фрази... їх стало вже досить багато. За кожним словом – певний сенс, певна версія. Але як зв'язати, що далі робити. Однозначного нічого немає, та напевно, і бути не може...

Електричка вчасно. Зупинилася – в'яло залізли, сіли. Альвіна через хвилину десять – змогла заснути. Дарислава – не могла. Чи то знову – недовіра, чи хто знає... рюкзак перед собою, в руці... слухала інді, дивилась на все, що мелькало у вікні, осяяне промінням вечірнього сонця... Захотілось відволіктись, по мріяти, подумати про щось своє... знала, що

кращого часу, ніж дорога, для цього не існувало. Музика, думки – вже не давали заснути.

Спалося добре. Після подорожей, важливих справ – звичайна річ. Навіть не вечеряли. Не було бажання і все.

Виспалися. Близько десятої ранку – прокинулася Альвіна. Намагалася відразу зануритися у всі ті факти, які були відомі, про які вже думано передумано... їх було не багато, але – загальна дивність та неоднозначність, привертали увагу. Хотілося отримати пряму і однозначну відповідь – щоб все було зрозуміло і максимально розтлумачено. Але куди там... лише самотійні деталі, які зв'язувалися у єдину історію – лише під впливом сильного бажання. Головне питання – що далі? Звернутися за допомогою – не було змоги, бажання... хотілось самотійно, пересвідчитись, довести собі... Але від поради – не відмовилась би, однозначно. Згадувала вчорашній день – всі деталі, розмови... і тут – ідея. А може потрібно прискорення процесу? Люди, які чогось дійсно прагнуть – бояться це втратити, і коли щось йде не за планом – можуть робити необдумані кроки, аби тільки досягнути цілі...

Дарислава, яка вже до цього часу – прокинулася і готувала собі вівсянку на кухні, лише з третього разу відізналася на слова Альвіни.

- Що ти хочеш? Вставай уже! – вигукнула з кухні Дарислава.
- Сюди йди!
- Ну чого тобі? Ти вівсянку будеш?
- Та буду, буду... Слухай! А якщо все ж дійсно так, якщо він справді має відношення – то що ми можемо? Все одно більше нічого не дізнаємось, так?
- Ну не знаю, щось можна думати...
- Та що там думати. От сім'я, робота, сусіди – як ти щось більше там дізнаєшся, а? Та ніяк! Вірно?

- Ну, і що пропонуєш? Допитати його? Хах...
- Не допитати – а змусити самому себе хоча б якось видати... можна певним чином – викликати його сюди, до нас...
- І що? Він прийде, а ти йому – «Знаєте, ми тут ось подумали, дівчина залишила телефон і речі, дивно якось... ми там ще лазили, знайшли подібну історію, за вами спостерігали...», і він такий все й розповість... пошле та й все.
- Давай серйозно. Звичайно, в лоб ніхто не буде нічого говорити... а от створити таку ситуацію, яка б змусила його проколотися на чомусь... от наприклад – речі, телефон... Типу скажемо – ми тут телефон зарядили, а на нього люди телефонують, погрожують там, шукають якусь Ольгу...
- Ні! Знаєш як, якщо вже так, то можна просто сказати, що типу приходили прямо до нас, або просто люди або з поліції – і типу цікавились – якоюсь Ольгою... Що типу тут жила раніше, не знаєте де вона... і таке інше, а?
- Можна й так, без різниці... і це буде й для нас добре, адже типу ми взагалі не в темі, нам без різниці – але просто так... хотіли повідомити все. А потім – подивитись на реакцію – і то вже можна буде щось сказати...

Вирішили не відкладати. Лише промайнули думки – а безпечно чи це все? Проте азарт, бажання просто знати – затьмарювали все інше.

Як запросити? Потрібна причина банальна і в той же час – важлива, щоб не міг відмовити – і приїхав. Альвіна згадала – головну причину, яка стала останньою каплею – і вони переїхали. Кран у ванній.

Інтернет – це зараз середовище, де є все. Буквально все. Альвіна впевнено й швидко віднайшла типові поломки кранів – а там де про лагодження, там і про причини проблем...

Дариславі поставила задачу – знайти декілька ключів. На квартирі не було анічогісінько. Запитала у жіночки – яка жила

у сусідньому під'їзді. Знала її лише по декільком розмовам біля будинку... привітна, проста... навіть запропонувала допомогу. Ключами – звісно поділилася. Дарислава – думаючи наперед – повідомила їй, що якщо й самі не справляться, то викличуть хазяїна, допоможе... і вже тоді занесе інструменти.

Зателефонували. Ввечері. Кран тече – ключі взяли... але не знають як і що... бояться зламати... Відповів не багатослівно, що зрозумів, постарається завтра бути... по голосу й не скажеш – чи роздратовано, чи суворо. По простому відповів – попросилися. Це вже не дивувало. Тепер головне – вміло, не акцентуючи увагу... так, до речі, промовити, що приходили, цікавились... Телефон з диктофоном – щоб мати змогу записати реакцію, кожне слово... все може мати значення.

Чекали із самого ранку – знову не виспались... Ще раз перевірили кран – все добре, протікає... Альвіна, як виявилось, цілком могла і полагодити ще той, а не переїжджати... Встигали жартувати, навіть реготали, дещо нервово... майже об одинадцятій ранку – дзвінок у двері. Диктофон увімкнули. Дарислава пішла відчиняти – глянула тихо у дверний глазок – і повернувшись до Альвіни – помахала негативно до Альвіни – не він... Відчинила двері – стояла жінка, з сумочкою, з коротким волоссям, білявим та у коричневих бріджах і чорній футболці...

- Доброго дня вам! – відразу вигукнула жінка.
- Доброго...
- Сантехніка викликали? Хах...
- Ну..., – невпевнено кинула Дарислава.
- Та я жінка Сергія Михайловича, мене звати Оксана.
- Оу, приємно познайомитись... а Сергій Михайлович...
- Та він і збирався з вечора, але зранку не зміг відпроситися на роботі, працює на елеваторі... там багато роботи зараз...

не відпустили. Так я вирішила поїхати, а то сама не люблю, коли ото воно щось не справне...

- Та ну так... та там просто вода протікає, а ми... хто його знає як там, щоб не зламати..., – відповіла Дарислава, постійно зиркаючи на Альвіну, яка також була дещо збентежена...

Жінка майже відразу пішла до ванної кімнати, вигукнула – що нічого страшного немає, просто дещо відкрутилося – впорається... ключі, до речі – ті, що треба...

Альвіна відразу вирішила приготувати чаю – необхідно було, щоб хоч вона затрималась. Додаткова інформація – не завадить. А далі – щось вигадують...

- Все, не переживайте! Все там чудово, ви нічого не зламали, хах, – кинула жінка, зайшовши на кухню.
- Дякуємо вам! Вибачайте, що із-за такої дрібниці – вам довелось ось аж сюди їхати..., – відповіла Дарислава.
- Та нічого, що там... все одно вдома сиджу... а так, хоч проїдусь... воно ще знаєте, квартира все ж без особливого ремонту, сантехніка – хоч і не прадавня...
- Сідайте! Ось чай беріть, – продовжила Альвіна.
- Ой, дякую, давайте... Як тут вам? Все добре? Як сусіди? – продовжувала жінка, злегка попиваючи чай.
- Та все добре... наче нормальні сусіди. От бабусю тут одну буває зустрічаємо – ну як бабуся, ви ж знаєте... багато розповідає, все їй цікаво, хах, – кинула Дарислава.
- Хах, це ви напевно про ту, яка живе на третьому, так?
- Напевно, скоріш всього...
- Та ви не дуже звертайте увагу на неї, вона вже бідна два інсульти перенесла... все путає, забуває... в неї вже правнуки є, а вона буває розповідає, що діти ще в інституті

навчаються... старість, нічого не зробиш... ще й інсульти ті, на голову напевно вплинули...

- Та ну так... розуміємо... А ви напевно тільки дівчатам здаєте квартиру? Ми просто тут багато речей дівчачих познаходили...
- Так, так... дівчатам. Знаєте, все ж спокійніше так, хах. А речі – ой то взагалі... бували, що – ну залишить там, якесь миску чи ще будь-яку дрібничку... а ось остання – так там речей – ціла купа. Я говорила Сергію Михайловичу – дивна якась, може речі ті покрала десь, хах.
- Хах, та ну так... там і одяг...
- Так, так... я бачила. Ну та різні бувають... Ну а що ж поробиш – потрібні гроші – отой й здаємо, все ж – хоч якась копійка. Старша донька у нас – восени поступати буде – а це ж знаєте – грошей купу потрібно...
- Ой, дійсно... висмокчуть всі соки..., – кинула Альвіна.
- Ага, отож... та воно той квартира ось є... але все ж цілу квартиру для неї... вирішили, що зніматиме кімнату – так дешевше... вже місяць ми по газетах шаримо – а воно оголошень купа – а подзвонимо, або ріелтори, або умови дивні...
- Так... є таке..., – відповіла Дарислава – зиркнувши на Альвіну – скільки інформації навіть не очікували...

На останок – заговорили ще й про телефони, що дочці готуватись слід – а вона все в Інтернеті сидить... хоча затягує воно... й сама буває грішить – відео, новини, соціальні мережі... й їй навіть мало – буває через акаунт чоловіка сидить – встигає і там спілкуватися, відповідати за нього – деяким родичам... сміялась... проста, звичайна жінка. Подякувала, запевнила, що все полагодила – хоча й так знали, що все в порядку...

З одного боку – дізналися інформацію – спрацювали чудово – хоча й дещо не по плану... Але те, що дізналися – розчарувало. Всі ті факти, які були й наявні – майже повністю нівелювалися... Все ще було неоднозначно. Так, дещо прояснилося... бабуса, яка говорила про шість років, хворіє – тепер все зрозуміло стало... газети ті... три дні в містечку, купа пиріжків... – ну хоча б по книзі прочитали... Але все одно – думки про залишені речі, телефон – не давали покою, не могли це просто викинути з голови...

Епізод 5

Днів шість, сім, вісім... було не важливо – намагалися чи то виправдати себе, чи то просто знайти інший шлях... Не залишали думки про все це – не природно просто взяти ось так і зникнути.

Добре все ж жити в місті. Тебе ніхто не тривожить, ніхто не знає... хто ти, що ти... пальцями не тикають. І це заспокоює, як би не було на душі... А на душі було так собі... просто днями лежали на ліжках, виходили в супермаркет у сусідньому будинку – і радувало лише те, що ніхто не цікавився справами, нічого не запитував... ну хіба що «Пакет потрібен?».

Були не з тих, хто відразу відступає, хто розчаровується у собі... нічого подібного. Але не могли самі збагнути – варто чи ні продовжувати все це? Чи є сенс? Адже так, були певні факти, догадки... може просто велике бажання щось подібне робити... але ж чомусь у той будинок, до Ігоря Олеговича не тягнуло, хоча й було вже менше трьох місяців. Що ж тоді це? Невже проста і дурнувата впертість? Займають маячнею та й годі... Не могли знайти відповіді. Ні на мить, жодній не приходило в голову – забути все, покинути... Дійсно хотілось рухатись далі у всьому цьому, вірити в те, що все що знають, всі факти – ще покажуть себе. Підказати нікому, порадити нікому... це й заводило у кут.

Суцільна не зрозумілість – в усьому. Кожна по своєму, але переживали – а якщо дійсно щось трапилось, і вони все правильно робили... і просто невдача, але спробували, потрібно далі. Та й взагалі – Ігор Олегович, що він бездоганно все робить? І чи все виходить в тому будинку, і в подібних по всій країні...? Але там це норма... статистика... відсоток успішності – не більше. А за цим всім стоять подібні ситуації – когось не стало, хтось пропав, щось пропало... От вони точно можуть порадити – як це – звикнути до такого. Ну не вийшло, ну й нічого, буває... Ідеального не існує, так?

Після енного дня – розуміли, ще трохи і на йогурт не буде вистачати. Всі ці подорожі, купівля телефону... тепер он їх, двоє лежить і що з того... власників хоча б знайти, легше стало б, а так...

- Не знаю, Аль, не знаю... половина менеджерів по продажам... нудить, точно – ні! Та й це на весь день... нічого після цього не хотітиметься...
- Листівки я теж не хочу йти розклеювати там... роздавати...
- Невже статус не дозволяє, хах?
- Хах, якби ж він був... той статус. Просто знаєш... нічого поганого не бачу, і часу не хочеться витратити багато – просто хочеться хоча б трішки чогось масштабнішого.
- Та ну це так, я теж не проти такого, але де ж його знайти... Потрібно йти було на викладача... ну там аспірантуру, на бюджет. Просто супер... Он з паралельної – староста їх, постила фотки – на пари ходять...
- Їм же там і стипендію виплачують, так?
- Угу, і не маленьку. Я ж говорю – класний варіант.
- І ти реально б пішла, не набридло ото сидіти, зубрити?
- Ой, зубрити там... Я ніколи не зубрила. Воно ж як – ті хто нічого не робили, тільки паперові подаруночки носили – для

них звісно, зубрила... а насправді, тупо робила, і далеко не якісно лишень те, що говорили...

- Ага, і як виявляється у нашій час – цього досить...
- Нажаль, але так... просто на фоні відсотків дев'яносто п'яти – це здається геніальністю і над розумом, хах... а насправді – просто виконання завдань, без фанатизму, при чому – дуже часто – лише для того, щоб з принципу не відлистувати цим...
- Та ну я розумію, розумію... мені то можеш не розповідати... я просто й не відлистувала, але й не надто виконувала ті завдання... хах.
- Хах, ну це так... просто знаєш, в школі – пам'ятаю в останніх класах, університет для мене був чимось глобальним, елітним... таке бажання, така тяга туди. А ці всі люди які там – ну сто відсотків – найкращі. І протягом першого семестру – майже боготворила їх...
- Ага, хах, а тоді – здрастуйте – сесія, так?
- Точно! І все – шок пройшов швидко, все ж розумію в який час живемо... але по дитячому не вірилось... ну а тоді вже все, з ними всіма все зрозуміло – а сама... ну просто не могла себе підвести, собі зрадити.
- Так, все це звісно поганенько... але от ти згадала старосту ту, я от тупо знайшла її профіль, і дивись, тут репост у неї, на сторінці: «Запрошуємо студентів, молодих людей – взяти участь у щорічних культурних заходах від університету».
- І що? Ми яким там боком...?
- Дивись... тут сказано, що типу там всілякі тренінги будуть, майстер-класи, екскурсії...
- Екскурсії? Хах, у цьому місті? Цікаво куди...
- Хах, та ну не перебивай, то не суть... Головне, що там будуть з'їжджатися з різних кутків, і потрібна допомога у питаннях організації... от супровідники груп, екскурсоводи, не професійні. Оплата – щоденна.

- А ну – покажи... ну так, не дуже й багато, але якщо в двох...
- Ну це точно краще, ніж листівки...

Зателефонували. Альвіна розповіла про себе, запитала – що робити... сказали нічого складного, все просто – беремо усіх. Все ж спека, канікули, відпустки... робили свою справу... і кому взагалі воно потрібно... Проте сказали – гостей буде чимало. А в принципі – як завжди все – гроші виділили – можна витратити. Звичайна справа.

Все ж дивувались... це місто – і раптом – культурні заходи, екскурсії – і бажані є. Де ж ці люди всі ховаються, у будні то дні? Коли на зупинках, біля забігайлівок – кругом – одні персони з перегаром, суцільний мат та озлобленість... Шансів зустріти адекватну людину, яка живе у власне задоволення, має цікаві інтереси... читає книги, поважає інших – навіть коли позиція іншого – не подобається... Шансів не було, фантастика та й годі.

Та й самі – книги лише у перервах... і виправдання... їх не могло бути. Бажань, планів – було багато, дійсно багато... Бажання вивчити японську – Дариславу не покидало уже років два, а може й три... Але ж ні, завжди щось знаходиться... і таке, що вибиває із колії на довго. Потім знову – згадає, почне... максимум один день. В цьому вся й проблема – щоб стало звичкою, ну хоча б два, три дня. Ні. Один і крапка. І японська була вершиною айсбергу...

Альвіна найбільше хотіла просто взяти і без зупинки подорожувати. Тут, у себе десь... Не важливо було куди... всі ці трендові та пафосні місця... З одного боку – можна й туди, але нові люди і нові місця – вони повсюди. І за тисячі кілометрів, і за десятки кілометрів. Але проблема та ж... час. Чи не вміла організувати його, чи дійсно не вистачало...? Більше всього, не хотілось жити як робот – точно по хвилинам все робити. Нудно це. Хоча, напевно, встигала б більше. Проте, переконувала себе

– всього не встигнути, а наявність думок про це – вже непоганий знак, який вселяв надію, що рухається вірно...

Знову він. Колони ці, знайомі входні двері. Як би там не було – згадати є що. І смішне, і веселе... Хоча – не звично пусто було. В такий період часу – ще не доводилось вештатись по цій будівлі. Лише чути поодинокі кроки підборів бо старій, дерев'яній підлозі, яка різко переходила у сучасний, дорогий настил, який мав незвичайну поверхню, майже дзеркальну... сонце так і відбивалося у цій розкішній підлозі, разом із табличкою приймальні ректора.

Піднялися на третій поверх. Профспілка, ось куди скоординували. Дивна річ, і дивні спогади... профспілка. Знали, як воно в інших, а тут – чи то не повезло, чи хто його знає... але чомусь у голову Дарислави приходили лише слова анімаційного героя, який вдало описував специфіку меду, як дивної речі – яка начебто є, а коли раптом що – то «не».

Біля дверей – дві лавки, на яких сиділи, напевно, також майбутній робочий персонал. Загалом – діючі студенти. Привіталися зі всіма. Так, вгадали. Хто з історичного – просто захоплені історією, всілякими цікавинками про місто, про регіон... дійсно круто. Хто – володіє музичними інструментами, хто – пише вірші... цікаві персони зібралися. Альвіна з подивом слухала їх розповіді, поки чекали на голову – звичайна річ, чекати когось... ну головного. А розповіді – дійсно захоплювали... і те, з яким завзяттям розповідали – це вражало ще більше. Дивно це? Так. Тому, що в наш час – писати вірші, вивчати архівні матеріали про місто, або грати на фортепіано – не найпопулярніші види діяльності. Але сидючи тут, на душі ставало легше – не важливо результат, не важливо, тим більше – хто там що скаже – роби, що подобається... не озирайся.

Якби там не було – але треба було все ж визначатися – що робитимуть? Екскурсія – явно не їхнє, тренінг щодо прихованого змісту поезії, вміння бачити це все, відчувати – не погано, але Дарислава не могла збагнути, чим вони там

допоможуть... Запропонували більш прості ролі – майстер-клас від місцевого художника. Буде розповідати цікаве щось там, продемонструє роботи, як свої – так і роздруковані інших колег... іншими словами – було чимало роботи – щось роздати присутнім, занести, винести. Не тяжке, та ще й цікаво. Більше того – було всього п'ять днів роботи майстер-класу – перші три – екскурсії по музеях... потрібно лише було збирати людей, і вести їх по маршруту. Всю цікаву роботу – виконували інші. Ідеально.

Наступні декілька днів – пролетіли. Спочатку день очікування, потім перші два дні заходів – нічого особливого... але людей все ж з'їхалось... і всі зацікавлені, обізнані... дивувало.

Пролетіли – тому, що завжди так буває – коли знайомишся з чимось новим, незвичайним. Тут ти робиш щось знайоме, банальне... живеш своїм життям, своїми звичками... а тут раптом потрапляєш в таке середовище, яке відкриває нові майданчики для спілкування, нових людей – з неординарними і цікавими поглядами на життя... Перші дні – по при те, що просто збирали гостей міста у холі готелю, вели їх до університету, до музеїв – спілкувалися, і спілкувалися... Це не щось грандіозне, чи таке, що змінило кардинально щось... але все ж просто знати, що є люди, які живуть дійсно своїм життям, унікальним, особливим... це чудово. Це заспокоювало.

Гості. Дарислава з подивом два дні спостерігали за цими жіночками, яким за п'ятдесят, і які приїхали в інше місто, щоб просто взяти участь у культурних заходах, послухати інших, поспілкуватися... не часто доводилось безпосередньо знайомитись з такими людьми... не могла сприймати це нормально. Ну як це так? Ну їй що, робити нічого чи що...? Намагалася розпитати... безрезультатно. Дійсно – приїхали заради того, щоб приїхати. Слова пояснення про те, що «Старший не означає – нудний, чи не цікавий...» – були зрозумілі їй, але разом з тим – мало відомими. Ну не звикла вона

до людей, а тим більше старшого покоління – які просто ходять по музеям, просто і без зайвих нервів розмовляють, не шукаючи у всьому зради, підстави, обману... Знала, що такі існують, але ж вони ніби десь там... далеко. А воно он як... все тут і рядом.

Альвіна, як завжди, просто аналізувала. І на цей раз, було тяжко це робити... бо коли ти просто йдеш в цьому місті, їдеш у транспорті – ти бачиш цих типових, шаблонних людей. У них є щось своє, ідентичне – малозрозуміле... але воно так далеко заховано, що ніяким чином не заважає їх зрозуміти, оцінити... А тут – зовсім не так. З одного боку – дивиться – проста, привітна людина – але ні. Типовістю і банальністю тут і не пахне. Адже це особливе бачення життя, ставлення до нього – це щось кардинально інше. Дивно було їй, але це притягувало... коли ти спілкуєшся з людьми, які і у старшому віці – мотивовані, мають цілі, завдання – але разом з цим – ставляться до життя, до оточуючих без жодних претензій, не поводять себе так, що це ж життя їм щось винне... це по справжньому захоплювало. І не могла чітко і однозначно охарактеризувати хоча б когось із них... Чоловік, років сорока – простий, чистий та охайний вигляд, сумка через плече – ну офісний працівник, штатний працівник фабрики можливо... вчитель, викладач? Ні, вегетаріанець, буддист, добровільно покинув роботу – попрацював десять років – вистачило, зараз працює онлайн, і мандрує країною – цікаві заходи, нові знайомства... Жінка – років сорока, сорока п'яти – має сім'ю, дітей – але обов'язково – раз у місяць ось так виривається – з крутим рюкзаком за плечима... Альвіна цікавилася тим, як знаходять час, ким працюють... і нічого не звичайного. Лише просто бажання і все. Не якісь мільйонери або байдужі до всього... абсолютно ні.

Третій день. На спеціально замовленому автобусі – під'їхали до головного музею – історії міста. По при те, що був вихідний – народу, м'яко кажучи не густо... Дивно це? Та ні... Альвіна за всі роки навчання та проживання тут – перший раз

наскільки близько була до цього музею... Музей? Не цікавить це нікого... ну майже. Пояснити складно. Просто лінє чи відсутність мотивації... Та просто ніхто ж туди не йде – чому ми повинні?

Зайшли. Чудовий хол, наповнений відразу незвичайними експонатами. Працівник музею – вже чекав. Швидко підхопив групу – і почав свою розповідь. Розповідав наскільки захоплено, що не відчувалося й на секунду – що це нудно, чи не цікаво... все ж, напевно, суть не в тому – про що тут йде мова – важливо те, як представляти все... та і взагалі, будь-що. Коли людина розповідає тобі про щось, а ти розумієш, що їй навіть розповідати не цікаво, байдуже... то що тут скажеш. А тут... тут все по іншому. І так цікаві факти із життя міста – ставали ще кращими та виразними. Коли людина на своєму місці – це все ж чудово... Чи складно це...?

Майже дві години ходили. Ніхто й не намагався зобразити втому. Гості розійшлись по різних куткам. Дали змогу насолодитися всім цим – самотійно. Робочий персонал – стояв у холі та очікував.

- Круто у вас тут! І ви так все доступно розповідаєте..., – кинула Альвіна до музейного працівника, того самого.
- Дякую, дякую! Ви напевно вперше тут? – промовив чоловік, злегка посміхнувшись.
- Так, вперше... і то, як бачите, можна вважати випадково...
- Отож, бачте, треба частіше собі дозволяти культурно відпочивати...
- А багато взагалі відвідувачів? – перебила Дарислава.
- Та складно сказати... коли як. Але, зазвичай – то школярі, то от як сьогодні – спеціальні гості... бувають ще різні екскурсії – теж організовують там компанії всілякі...
- Ну а так щоб самотійно люди, напевно не дуже так...

- Так, нажаль, так... Звісно, є відвідувачі, але сьогодні – великі можливості надає інтернет... і ми все більше і більше програємо йому.
- Ну знаєте, все ж справа не в інтернеті... от я ще ні разу не зустрічала молодих людей, які б дивились пізнавальні канали в інтернеті, читали там... ну цікаві статті про історію, про природу..., – відповіла Дарислава.
- Ага, справа точно не в цьому... вештатись по різних сумнівним закладам – все ж час знаходять, а от так... по простому... то просто люди такі, треба то признати, – добавила Альвіна.
- Ну може й так, вам видніше, це точно...
- А ви давно тут працюєте? Бо ви прямо настільки все тут знаєте... що..., – запитала Дарислава.
- Та вже більше двадцяти років...
- І що, невже не набридло? Ну ось так – вважай одне й те саме...
- Хах, ну по-перше, тут помиляєтесь, музей це не місце, де сто років назад поставили експонати – і так вони стоять... постійно щось додається, оновлюється. Є певний процес, він цікавий... Але тут треба мати просто тягу до цього... пояснити важко. Одним словом ні, не набридло, хах...
- Ну то це головне. Просто знаєте, коли стикаєшся от з чимось не стандартним, з тим, що мало знаєш... воно напевно й здається дивним, і відразу думки – типу як його можна це робити...
- Так, погоджусь. Але я з малих років – цікавився всім таким... читав багато... і все ж головне для мене – це процес. Я просто люблю бути тут, працювати, інколи ось так – розповідати іншим...
- Хах, ви як той чувак, з серіалу усіх часів – любитель динозаврів, – кинула Альвіна.

- Хах, це точно – палеонтолог! – вигукнула Дарислава.
- Хах, а, це точно, знаю, знаю такого... може й так, я теж, до речі цікавився подібним, але все ж історія людей – мені більше до душі.

Музейні дні закінчилися. Два дні – майстер-клас від місцевого художника. Дарислава розставляла стільці – намагалася креативно, й так, щоб всім було зручно. Бажаючих – було не мало.

Присіли збоку, щоб не заважати основним глядачам. Зрозуміти всі тонкощі цієї справи – все ж якби там не було, професію обрали правильно, лише переконалися у цьому. Але от з роботою... Альвіна протягом всіх днів – задавала питання – що ж далі? Телефони лежали вдома, думка про те, що дівчата все ж з'їхали, напевно, не зовсім за своїм бажанням... не покидала. Та й три місяці з кожним днем – вичерпувалися... а вони ось тут... так і не довершили почате... але ж вони старалися, і бажання досі є...

На майстер-класі – були присутні студенти-дизайнери – які, як стало зрозуміло – захоплюються всім цим художнім мистецтвом... Тому після закінчення основної частини – посипалися запитання, різного типу... Дарислава звертала увагу не на всі репліки – але все ж деякі дійсно були актуальними... як не крути.

- Скажіть, як ви відноситеся до сучасного мистецтва? Всіх нестандартних кроків, які роблять сучасні митці? – студентка не зовсім сміливо запитала.
- А що ви маєте на увазі – під сучасним мистецтвом? – промовив художник, який сам створював чудові пейзажі...
- Ну часто ж можна побачити, як дивні, м'яко кажучи картини – виставляються, і люди непогано на цьому заробляють... по вашому – це мистецтво? Чи все ж бажання виділитися...?

- Хах, дякую, цікаве запитання... Знаєте – загальна більшість людей, коли дивляться на видатних людей – неважливо якої спеціальності – художників, лікарів, поетів, юристів, програмістів – вважають їх обдарованими. І може щось в цьому є, не знаю... Але точно знаю одне – видатні вони тому, що не бояться здатися іншими, не стандартними. Всі вони – працюють і живуть – так як вважають самі, а не хтось інший вигадував... От чому – багато хочуть стати митцями, а стають лише одиниці – всіх інших просто поглинає страх – страх виділитися на фоні інших... Сподіваюсь ви мене зрозуміли...

Закінчився майстер-клас, як і увесь культурний захід. Не сподівалися, але окрім таких необхідних коштів – отримали ще й незвичайний досвід та змогли про деякі аспекти свого існування задуматися...

Дуже хотілося продовжити почате... але прийшло розуміння, що потрібен час. Дещо відпочити – в першу чергу головою. Відволіктися... хоча розуміли, що все це марно... але просто так сидіти і дивитися у стіни...

Якби не було, щоб не траплялося – завжди телефонували батькам. Так, це банальні та вже стандартні фрази, запитання, відповіді... але суть в іншому. Це – батьки. Так захотілось... Вирішили на деякий час усамітнитися... за одно й провідати рідних.

Їхали на декілька тижнів... але затягнулося. Це вперше, коли кожна могла розслабитися дійсно вдома. Батьки... Занурювалися у дитячі спогади, шкільні роки – лишень тоді ось так могли довго відпочивати, безтурботно. За весь час перебування у своєму селі – жодна, практично не виходила за межі подвір'я... щось допомагали, щось читали – і багато думали. Університет був позаду, спроби підзаробити – також. Необхідно було все ж вирішити – що далі? Попри деякі негативні явища – все ж слідувати своїй мрії – яка цілком могла

реалізуватися зовсім скоро – вже було набагато менше ніж три місяці... Або поглянути на все з іншої сторони – прагматичної, рішучою – і покинути все це... зайнятись чимось іншим. В світі скільки ще всього... а жити мрією про те, що не реалізується, що просто не може існувати у нинішніх реаліях – все більше здавалося маячнею. І всі ці телефони, Ольги, Вікторії... дуже хотілося все ж закінчити все це, щоб уже остаточно визначитися... обидві вірили, що саме це має стати тим, що допоможе прийняти рішення.

Дивна річ... от вирости вони тут, кожна в своєму кутку. Ходили до школи, мали друзів, людей місцевих знали краще... А тепер – не було зовсім бажання когось бачити. Не цікавило просто і все. Альвіна – у невеличкому селищі, декілька вулиць... Дарислава – повноцінне, стандартне село. Чимала кількість жителів... Але скільки нових облич... і діти повиростали – хто вони тут такі ходять... навіть не здогадувалась... але й не хвилювало це, байдуже.

Були й дійсно нові обличчя... з'явилися не по своїй волі – просто вимушені були шукати куток. Новий куток – де могли вижити. Це були особливі люди. Ще декілька років тому – їх просто не існувало, а зараз таких багато. Вони дійсно цінили життя, дехто з них по справжньому відчув – головне – життя, рідні люди... а всі ці будинки, сторонні, які оточують – це тимчасове. Нажаль, часто тільки сумне допомагає задуматися... У кожного з них – було своє життя, різне, але спокійне. А зараз... важко, але деяка частина з них все одно щиро раділи, що можуть бачити рідні обличчя... бо були близькі до сумного... залишилися тільки рубці, та страшні спогади, які ще довго лунатимуть у снах, як і у тих, хто віддано йшов туди добровільно, щоб захищати... Дарислава нікого близько не знала з них – але вдивляючись у них – бачила особливих персон, які по іншому цінили все те, що мали... які по іншому ставилися до всього матеріального. Так, потрібне... але все це тимчасове. І небажання навіть прогулятися по колись таких рідних вуличках – пояснювала саме цим... раділа, що біля

батьків... а все інше... все інше було у спогадах. Зараз тут вирує нове життя, нових людей. І думаючи саме про цих, нових людей, які вимушено тут також оселилися... їх історії, часто страшні... – все краще розуміла, що дім – це там, де твоя сім'я, твої найрідніші, кому ти небайдужий і хто тобі не байдужий... а всі ці цегляні стіни, вулиці, поселення – тут живуть лише спогади.

Минав тиждень за тижнем. Все частіше розмовляли по телефону... годинами. Сумували одна за одною... У спокою не залишали думки про дівчат – що ж трапилось... Головне запитання – на яке не могли знайти відповіді – однозначної – це питання – чому залишили...? Кожна сама не могла прожити й години, щоб не переглянути новини, соціальні мережі – хоча б на секундочку... а тут взяти і залишити... Намагалися знайти те, на щоб можна було зіпертися і продовжити... продовжити пошуки відповіді.

Майже два місяці... все що можна допомогли, поспілкувалися, насолодилися... Вже хотілося знову у вирій подій, сил набралися.

- Привіт, – першою промовила у телефон Альвіна.
- Привіт!
- Ти телефонувала, я пропустила... телефон залишила у домі.
- Так, я завтра зранку у місто їду вже.
- Опа, а що ти так різко... ще ж тиждень вирішили посидіти, а потім вже...
- Та брат мій приїжджає, троюрідний... ну той що із заробіток, пам'ятаєш?
- Ага, і ти з ним розмовляла, допоможе?

- Ну сказав, що спробує. Трохи там розпитав, про телефон... сподівається, що справиться. От тому я й їду, щоб не затягувати... відразу відправлю йому поштою, нехай пробує.
- Добре, це чудово! Я тоді після завтра тільки... а то в мене тут з транспортом, ти ж знаєш... не кожного дня...
- Та без проблем, буду чекати... все одно це тиждень, не менше потрібно йому... я так думаю... та й поки я відправлю, потім він назад.
- Не забудь взяти твоїх пречудових яблук, а то так розхвалювала... що я вже втерпіти не можу!
- Хах, добре, добре...

Із самого ранку – на старенькій, тісній маршрутці дібралася міста. Завжди полюбляла ці відчуття, які наповнювали під час поїздки з домівки у місто. Мотивація на максимумі, хочеться гори звернути...

Надійно запакувала телефон, у невеличку коробочку і встигла до обідньої перерви відправити посылку братові. Сподівання були максимальні... Повернулася до квартири. Сумка з речами та продуктами ще досі стояла у коридорчику. Не поспішаючи почала її розбирати... і знову згадала чудові роки студентства, і всі ці тяжкі сумки...

Альвіна приїхала вже після обіду наступного дня. Давно скільки продуктів на бачив холодильник. Відразу кинулась до яблук – білий налив – як мед...

- Ну як там воно? Напрацювалася, хах? – кинула Альвіна, заточуючи чергове яблуко.
- О, так! Хах, згадала всі радощі життя в селі, і це блін круто так... я дійсно скучила за цим всім...
- Ага, теж саме і в мене... я навіть кайф отримала, такий справжній... просто роблячи щось із батьками, разом...

- Так, я тільки згадувала ось... що як в дитинстві, ще до універу... за довгий час змогла відчути радість від таких банальних речей.
- Не телефонувала брату, що він там, ще не отримав посилку?
- Ні. Сьогодні повинен отримати... Думаю треба все одно чекати якийсь час, бо він ще тут тільки приїхав... хотів відпочити, а тут ось тобі, відпочинок... хах...
- Ну я думаю, що для нього то не складно... хоч згадає своє минуле, корені так би мовити.
- Хах, та я з ним так, не довго спілкувалася... сказав, що на декілька місяців і знов туди. І не хочеться, говорить, дома краще... але в нього вже дітки є, і гроші пливуть просто. А тут...
- Ой, та що там тут... або начальник з протікаючим дахом, або просто умови такі створені... що не витримати. А ще й за копійки все...
- Отож... ладно вже те все... він такий, що терпів би, що в принципі й робив, до поїздки, але от копійки ті...
- Що думаєш, як все ж вийде, щось дізнаємось цікавеньке?
- Хто знає... якщо мій телефон взяти, то можна багато що сказати про мене. А як воно там... може все видалила... Але як би там не було – хочеться все ж рухатися далі, дійти до чогось конкретного.
- Та хто ж проти... але... навіть якщо щось і побачимо там, питання не зміниться – що далі то робити? Ми з обшуком, чи там з допитом ні до кого не заявимось...
- Та знаєш, он з Сергієм Михайловичем – і без цього обійшлись...

Очікування чогось важливого – такого, без чого далі ніяк рухатися – складно. В голові – безліч варіантів подій, можливих

сценаріїв... Але як би там не було – після поїздок додому – безпідставний сум і розчарування, відчуття безсилості – зникли. Розуміли всю складність, багато чого не знали, не могли збагнути – але все ж велике бажання рухатися, робити те, що хочеться – надзвичайно мотивувало... кожна по своєму. І хоча до закінчення тримісячного терміну залишалося зовсім не багато, надія на те, що тільки займаючись цією історією можна прийняти остаточне рішення у питаннях подальшої діяльності – їх не покидала.

Телефон видав короткий – але такий довгоочікуваний сигнал. Повідомлення. «Будь-ласка, заберіть відправлення...». Нарешті... дочекалися. Відділення пошти було не далеко від них. Не пройшло й п'ятнадцяти хвилин після повідомлення, а Дарислава вже стояла в черзі. Альвіна очікувала біля входу.

Чоловік який був відразу перед Дариславою – отримував відправлення... неначе він захотів переїхати на іншу квартиру, а всі речі – відправив поштою... Не менше семи-восьми окремих посилок... Все це створювало додатковий тиск... хотілося якомога швидше увімкнути той телефон і отримати такі довгоочікувані відповіді...

Телефон був запакований у невеличку коробку, надійно захищений. Вже за десять хвилин були вдома. Відразу увімкнули... пароллю як і не було... все ж таки йому треба не по заробіткам їздити, а щось тут – вдома придумувати... майстер одним словом. Подякували ще раніше, а тому нічого не заважало зазирнути у кожна папку, переглянути все що тільки можливо...

Першочергово глянули на фотографії. Близько сорока штук. Жодної у вигляді селфі, чи просто із власним зображенням... дивувало це звісно... і цілком могло бути, але все ж ну хоча б декілька було... а так... Були фото, напевно із відпочинку – пляж, але не біля моря... скоріш всього – намагалися дізнатися по дещо знайомим пейзажам, – це місцева річка і шматки місцевого пляжу... Фото квітів... стаканчиків із

кавою, різних... досить таки багато... Значить полюбляє, все ж не хотілося думати, що любила... – каву. А ще більше – робити фото із цікавих ракурсів всіх цих стаканчиків...

Намагалися знайти хоч щось цікаве у галереї – але безрезультатно. Покладали великі надії на фото... проте майже відразу вони були розвіяні. Видалила? А може видалили? Все ж сорок фотографій... на телефоні у молодій дівчини – замало, і цей факт – все ж у загальному вигляді давав певні підстави обмірковувати різні сценарії...

Альвіна швидко переглянула перелік музичних композицій – знайшла співпадіння із своїми, а загалом... нічого не стандартного. Та і взагалі, що можна сказати про людину, беручи до увагу музику, яку вона слухає? Насправді абсолютно нічого. Тому, що може бути один трек, але три різні людини вбачатимуть у ньому щось своє, відчуватимуть власні, неповторні емоції... і лише по назві, або стилю музики – неможливо нічого довідатись...

Записник Дарислави лежав на столі... але за останній час – дещо змінилося... І діставши його зараз, щоб записати головне – оглядаючи вміст телефону – та і не зробила жодного додаткового запису. Траплялося з нею таке... спочатку щось поставить собі за зразок – цілком логічне і зручне – а потім... все це перетворюється у рутину, і вже не створює того ефекту. Так само і тут – вся була безпосередньо у своїх думках, і такі формальності, як запис фактів до записника – вже не цікавив – азарт в очах та майже відсутність вже будь-якого терпіння...

Багато можна сказати про людину – подивившись на історію її браузера. Такий вже час...

- Зараз відкриємо, їх тут декілька до речі у неї..., – кинула Альвіна, відкриваючи перший із браузерів.
- Може там і зовсім немає нічого... видалила або видалили і все...

- Та ні, є тут ось... і чимало. Але ми все одно не дізнаємось – як і з фотками – було тут ще щось чи ні... це так, пальцем в небо...
- Ну тут чимало... напевно цим найбільше користувалася.
- Угу...
- Так, ану давай, що там останнє – це найголовніше.
- Думаєш?
- Ну а як же ще...?
- Прогноз погоди... і що ти скажеш, норм це? Давай, версії, сценарії, хах...
- Хах, ну так... не однозначно якимось... і дивись, відразу на декількох сайтах дивилась, але місцевий прогноз. А перед тим – новини якісь...
- Так, просто новини тут... і купа переходів на інтернет-магазини – одяг, сумочки...
- Та я он зранку сьогодні переглядала такі ж... нічого особливого.
- Та ну то зрозуміло... цілком дівчачі речі тут переглядала... парфуми всілякі, ароматичні свічки, ще ось якісь не зрозумілі назви...
- Ну в основному, ось за останній період – тут новини, погода... тобто так, просто користувалась для повсякденних, буденних речей...
- А в іншому що там... зараз глянемо. Так... Ну тут щось взагалі майже нічого... а я зрозуміла, просто соціальні мережі відкривала за допомогою цього браузера... але вже тривалий час пройшов – в профілі зайти не можливо, паролі потрібні...
- Так... це було б напевно взагалі тоді легко. Але ж дивись, навіть не використовувала прізвище своє... Просто – «Ольга Ярославівна»...

- Ну зараз багато хто так робить, нічого дивного... А що ж тут у неї... ну просто перепости новин були, ну і звичайні філософські записи, і то – один раз в місяць, або ось навіть у два місяці...

Закінчивши з браузером – здивував той факт, що не було жодного запису у журналі викликів, а також жодного повідомлення... і тут напевно почищено... але ж чому тоді деякі фото залишені, як і історія у браузерах... не могли нічого збагнути. Головне – до кінця не розуміли – чи це все ж надумана ситуація, і телефон забула, залишила... чи все ж примусили це зробити.

Очікування, яке було щодо телефону – поступово переростало у відчай – відповідей не знайшли, а от запитань стало в декілька разів більше... Той факт, що телефон все ж був повністю справний, все ж мав деякі фото, історію браузера – не давав спокою... ну не могла просто так залишити. Якщо б хотіла сама його залишити – то видалила б все, а так...

- Зараз глянемо на записи у блокноті... що вона тут собі записувала..., – промовила Альвіна.
- Стандартний у неї, чи скачаний який не будь?
- Та здається стандартний... дивись, тут є більше десяти записів, і от останній... так зараз...
- Що останній?
- Та зараз... я на дати дивлюсь... останній зроблений через два місці після передостаннього...
- Ну значить вона, як мінімум не часто користувалася ним... і що там за записи до останнього?
- Ну останній тут якесь речення... а передостанній – просто запис якогось рецепту – здається десерт якийсь... а ще раніше – тут також ось рецепти кулінарні якісь... назви –

напевно ліки чи що воно таке... але це вже майже два роки тому...

- Ну то добре... давай тоді останній, що там?
- Мало зрозуміло, що тут хотіла записати – типowo для записів у нотатках...
- Та й я так само, он на столі лежить... я лише деякі слова, фрази...
- Отож, і тут, напевно, так само... «1340, ост. 1423, канал»... і що воно таке?
- Один, три, чотири, нуль... один, чотири... і як там?
- Два, три. А ще слово канал... паролі?
- Вони через кому, так?
- Угу, через кому... виходить три окремі записи або значення...
- А по даті коли зроблений цей запис?
- Ну думаю десь це припадає на ті дати, коли вона з'їхала...
- А може це час? Ну не один, три там... а тринадцять сорок, чотирнадцять двадцять три...
- А канал що це? Хоча... є ж така зупинка, ну маршрутки... біля місцевого телеканалу, так?
- Ага! Точно, це в північному мікрорайоні... цілком може бути. Але навіщо, і що це дає... ну може з кимось треба було зустрітись...
- Може саме з тим, що й змусив, наприклад, телефон ось так залишити, а?

Минуло вже майже дві години... Час проходив не помітно, особливо – коли почали представляти того, хто б міг змусити ось так – покинути телефон... по якій причині? Коханий? Типу купив новий... друзі, хотіли зробити сюрприз, сказали куди під'їхати... ну а потім, цей старий просто тут залишила... Ні! Все

одно це безглуздо – візьми і продай його... чому не зробила цього? Тим паче, що як видно із історії браузера, полюбляла сидіти на сайтах – дошках оголошень... ось там би і дала оголошення... А можливо навпаки? Дарислава мала деякий досвід... в амурних справах, ще з часів університету... і буває так, що річ – яку подарували – і просто викинути не можеш, і продати, звісно теж... і не знаєш що з нею робити...

- Знаєш, а це цілком може бути воно, а? – кинула Альвіна.
- Ну так... може. І може й з'їхала вона – по тій же причині...
- Невдале кохання?
- А чому б і ні? Нажаль, але розповсюджена справа..., – дещо із сумом видихнула Дарислава.
- Ну якщо так – то складається все... і фото, які цілком могли бути, але з кимось, і повідомлень немає, і... але знаєш... невже б жодного разу не зателефонував, а? Не віриться... І все ж – ось так залишати телефон кому не будь, в чужій квартирі...
- Та звісно, що це просто я так... як варіант... він як і всі інші – притягнутий за вуха. Слухай, а які додатки там є, ну які вона встановлювала, ану дай я гляну, – кинула Дарислава, Альвіна віддавши телефон, пішла на кухню...

Декілька ігор... тетріс, бульбашки якість... розпізнавач музики, хороша штука, сама такою користується... не так давно – заснути не могла тижня півтора – пісня по радіо, в маршрутці – і як не шукала – ні... ледве з розуму не зійшла... і докоряла собі, що знову ж таки – вся ця сором'язливість, що люди подумують, якщо зараз скажу: «Всім тихо – треба визначити трек...»...

Додатки соціальних мереж, електронної пошти – кругом потрібен пароль, ніде не пускає... і тут – майже в самому кінці, а дивлячись на те, що всі додатки не були певним чином розміщені – тобто у хаотичному порядку – значить в кінці були

ті, які завантажені й установлені – останніми... і на останньому рядку додатків – був не звичний додаток, сама таким не користувалася... Нерухомість – купівля, оренда... і ось знову – осяяло і тут. Подивилась у вікно – а думки так і склалися у певний сценарій, який з кожною секундою здавався все реальнішим... Альвіна зайшла з двома кружками чаю – поставила на стіл...

- Ось, бери... що тут, які там додатки? – кинула Альвіна.
- Слухай... я тут ось думаю... от скажи мені. Хто знає про людину – де вона живе? Ну конкретна адреса... і з ким вона живе, сама чи ні, а?
- Тю, та багато хто...
- Ні, ну якщо не брати рідних, друзів, близьких там...
- Хм... колеги по роботі, сусіди, хах.
- Ну це так... можуть і колеги, звісно... Але хто про це дізнається першим?
- Кажу ж – сусіди може... що ти там уже знайшла? А то питання якісь...
- Дивись. Є тут такий додаток – купівля й оренда нерухомості у неї... І хто дізнається першим – куди ти переїжджаєш, сам чи ні...
- Ріелтори! Точно ж...
- Так, саме вони... І от у неї цей додаток, установлений одним із останніх – там після нього – якщо я правильно зрозуміла – гра одна...
- І знаєш... ось цей останній запис у блокноті – цілком може мати відношення до нової квартири, куди вона можливо збиралась переїхати...

У додатку була лише одна закладка, лише один ріелтор додатний до обраних... у його профілі – купа пропозицій по місту, і додатні буквально декілька днів тому... значить працює й нині.

Рішення прийшло само собою. Дві молоді дівчини, шукають квартиру... але все ж потім – здалося їм, що вчасно зрозуміли – треба, щоб це була саме одна дівчина... адже цілком можливо, що минулі сценарії реалізовувалися тільки у таких ситуаціях... Як і раніше – дивним чином ось те саме відчуття страху – майже не проявлялося. Думки з'являлися, але лише у вигляді можливих фактів, а не причин відмовитися... І напевно, потрібно було збагнути, що повинен лякати сам факт відсутності страху... у такій ситуації... Часто ж так буває, коли азарт, велике бажання – поїдають інші відчуття, в тому числі – інстинкти самозбереження.

Тією самою тихою, нічим не виразною дівчиною, яка тільки звільнилася з роботи, і має намір знайти новий куток... – стала Дарислава. За собою не помічала будь-якого героїзму, чи сміливості до цього – а тут – вперше все ж задумалася... представила, що може трапитися цілком не приємна ситуація. Проте подібні думки швидко її покинули. Почали обдумувати деталі.

Телефон один у рюкзаку – з увімкнутим диктофоном, інший – у руках – по можливості – фото кабінету, приміщень... словом, де трапиться їй бути. Телефонів у них було вдосталь, тому ще один – і знову в рюкзак – щоб Альвіна могла повністю слухати і записувати паралельно розмову...

- Хах, чуєш – я тут ось подумала... от в дитинстві, я часто грала у хлоп'ячих компаніях... вісім, дев'ять, десять років... десь так, – почала Альвіна.
- Що це ти, згадала таке...? – дещо перебила Дарислава.

- Та просто думаю – як би було круто, якби тоді – дітьми – ми мали ось такі телефончики... ми ж влітку постійно гралися – то й слідчих, то у детективів...
- Хах, ну в дечому – знайома тема... було круто.
- Ага, ще й як! Пам'ятаю – у тата був уже пошарпаний, на половину справний бінокль – не знаю, де він і взявся у нас... хлопці мали такі великі блокноти – типу товстих щоденників... ну ти зрозуміла...
- Так, так...
- От, і ось ми з цими блокнотами, з біноклем – по всій вулиці – справи розслідуємо... ото були дійсно атмосферні відчуття... і ось нам би хоча б один такий апарат – з камерою, з диктофоном... ти що! Ми були б найщасливішими...
- Хах, звісно, дивні приводи для радості, але то таке...
- Та чому там дивні... не дивні! Ти хоч знаєш, які ми там серйозні справи ворочали, а?
- Хах, невже також – серійників шукали?
- Ну, в якомусь сенсі так... чотирилапих... а от... хах... таке згадала... Словом, одного разу, вже не пам'ятаю хто там був, ми по якісь причині, по пластунські – залізли у садок до одних персонажів – такі вже... на вигляд не молоді чоловік із жінкою там жили...
- О, це вже якийсь кримінал... впевнена, що треба розповідати? Хах...
- Та нормально все... слухай. Отже, щось ми там хотіли... не пам'ятаю – але потім – почули, як вони розмовляють, і щось так гучно... типу сваряться. Ну ми ж малі... все цікаво... Але при цьому – не дурні! На головах повив'язувалися ганчірками – одні очі блимали...
- Слухай, це вже трилер якийсь...

- Ага... і от ми все ближче і ближче ліземо – і почали чути... і головне – тоді ми нічого не зрозуміли, але я пам'ятаю, що розмова у них – точніше сварка – була делікатна, так би мовити...
- В сенсі?
- Ну в тому сенсі, що звучало часто слово «давати» – щось потрібно було давати, але цього не відбувалося...
- Хм...
- Боже, ну ти серйозно – ну чоловік... до жінки... з претензіями... алло!
- А, тю, хах, серйозно?!
- Ну настільки серйозно, що коли цей чоловік – вже сивий до речі, щось помітив у саду – так зірвався з місця, із такими словами нас гнав по вулиці... але не впізнав – ось чому не дурні... весело було...
- Хах, прикол... ну за мною ніхто не ганявся, і я не підслуховувала інтимні розмови дорослих людей... пам'ятаю лише, що на старій друкарській машинці – самотійно... десь у десятирічному віці – друкувала справи з обвинуваченням... на котів, які у сусідів покрали курчат...
- Хах, ну знаєш... це ще треба розібратися, що дивніше...

Дарислава зателефонувала за вказаним номером. Представилась. У слухавку – відповів чоловічий голос – як і у додатку – Сергій... і знову Сергій. По голосу – років тридцять, тридцять п'ять – не більше. Ввічливо – відразу поцікавився – скільки кімнат потрібно, яка ціна влаштує, чи сама буде проживати... На питання – «Яка різниця – сама чи ні?» – відповів ствердно і впевнено – щоб знати, вистачить одного спального місця чи ні... логічно. Сказав – що цілком можуть бути варіанти – але тільки після зустрічі на офісі, тільки після договору... Як не намагалася хоча б щось дізнатися – марно. Лише назвав

адресу офісу. Домовились, що сьогодні ж підїде. Попросив – відразу його винагороду взяти із собою.

Маючи цілком корисну професію – розуміли – що на перший погляд – нічого не звичайного... дуже можливо – що тупо всім відомий лохотрон... але який вихід... його не було... Названа сума у них була – не дарма їздили додому – знали б батьки, куди дані ними кошти, на корисні продукти харчування, витрачалися...

Взявши всі необхідні телефони – вирушили за необхідною адресою... за хвилин сорок – стояли біля шестиповерхової будівлі – стандартне офісне приміщення – де на сто квадратних метрів – скільки ж крутих і прогресивних компаній... саме таких, як необхідний їм ріелтор...

Зателефонувавши – почула, що через хвилин п'ятнадцять прибуде на офіс... Вказав підійматися і чекати на четвертому поверсі, біля конкретних дверей... Альвіна піднялася разом із Дариславою. Коридорчики були не великими – вирішила присісти на п'ятому – там біля колеги – «Консультація з питань укладення договорів, ...» – було декілька стільців... прямо у коридорі. У навушниках – активний дзвінок на телефон у рюкзаку Дарислави. Уважно вслуховувалася...

- Доброго дня! Ви Дар'я?
- Так, доброго дня, це я, – відповіла Дарислава.
- Проходьте будь-ласка, сідайте, – привітно запросив Сергій, попередньо відімкнувши вхідні двері...

Кабінет був надзвичайно маленький – невелике вікно, письмовий стіл, два однакових стільця і невеличка шафка – з якимись паперами... Сам із себе – Сергій – хлопець, років тридцяти. Шкіряна сумка через плече, модний телефон – останньої версії, годинник... Оцінюючи офіс, і саму офісну будівлю – хлопець явно намагався хоча б такими методами продемонструвати свою успішність, і додати переконливості своїм діям перед клієнтами... банальна і знайома річ.

- Отже, на скільки я пам'ятаю, – однокімнатна, для проживання однієї особи...
- Так, все вірно! Є у вас такі?
- Так, звичайно – варіанти є!
- Але ж мені, щоб у діапазоні вказаної вартості...
- Це ж зрозуміло, – усміхнувся Сергій.
- А з вами потрібно буде їхати чи як?
- Дивіться, зараз підписуєте договір, оплачуєте – а потім – отримуєте перелік адрес, вони всі перевірені, там все добре...
- Ну давай те договір тоді... а це ж точно, ну ви допоможете знайти? А то я кошти віддам...
- Ну ми ж договір з вами підпишемо! Ось, тримайте. Ось ручка, ознайомлюйтесь! – впевнено подав Дариславі папірці, сколоті неохайно... не знаючи, людина якої професії сидить перед ним... дуже необачно.
- Дякую...

Дарислава – відразу глянула у пункт «Предмет договору» – і там все стандартно – інформаційні послуги... гарантується тільки надання інформації – тих самих адрес... а далі – як хочеш. Проте, на відміну від Дарислави, – Дар'я – дуже хотіла винайняти квартиру і уважно переглянувши договір – підписала його, віддавши необхідну суму коштів... Очі різали пункт – де цифрами було вказано «1», а потім в дужках словами «два» – після яких слово «місяці»... пункт, де чітко було вказано – що договір не підлягає розірванню з будь-яких причин... Але взявши один екземпляр – отримала перелік адрес – відразу три.

- А тут... ось по цих адресах... як з меблями?
- Там все чудово, ми перевіряли все...
- Ми?

- Так, у мене є помічники... вони безпосередньо допомагають переглядати квартири... роботи, знаєте, чимало...
- Так, так... розумію... Добре, тоді дякую.
- І вам дякую... якщо не підйдуть ці варіанти – будь-ласка – дзвоніть – я вам ще протягом десяти днів буду пропонувати варіанти... відповідно до обов'язків по договору, тому не переживайте, знайдете!
- Дякую..., – відповіла Дарислава, і ледве стримуючи сміх – вийшла... значить у дужках – два місяці, цифрами – один, а насправді – десять днів... чомусь навіть стало жаль його... тяжко, напевно, жити такому...

Ідучи по вулиці, направляючись до першої адреси – розмовляли... досить весело. Дивлячись на все це – Дарислава вже ні на мить не мала сумнівів – це не воно... нажаль, але так... Альвіна, нарешті заспокоївшись – переставши реготати – все ж говорила про теоретичні шанси... може хоча б щось...

Але прийшовши за першою адресою... Альвіна остаточно відкинула всі свої сподівання... страшно було подумати, на що вона там страшне сподівалася – адже якщо це було б так, то саме по відношенню, як мінімум до Дарислави... Проте, чоловік, який вийшов після їхнього дзвінка – щоб показати квартиру – оголошення розміщав у місцевій газетці, а про ріелторів – навіть не чув... Для вигляду – зайшли, оглянули, подякували, пішли.

Все ж... батьківські гроші. Всіх не захистиш – але самим терпіти це... те розчарування, яке отримали, прийшовши за адресою... хотілося хоча б десь відігратися... хоча б щось...

Завітали до офісу цієї ріелторської фірми – без будь-якого попередження... просто, дійсно ввічливо пояснили, що так робити не можна... вказали, що перевиховувати – не збиралися – якщо совість є – задумається... лише сказали, що з їх професійної точки зору – надавати подібні папірці для підпису

– вершина нахабства... як і очікували – великого супротиву не отримали... але все ж отримали кошти назад.

Вийшовши – були не те щоб задоволені... просто трішки стало легше... що робити далі – не розуміли. Просто, банально не розуміли... Йдучи пішки додому – практично не розмовляли... кожна мимоволі погрузилася у себе... Але як воно буває? Коли щось таке – неприємне – то воно має дивне правило – збільшуватися... розростатися... Дариславі зателефонували... працівниця відділу кадрів, з тієї самої будівлі Ігоря Олеговича... «Ви подавали попередню заяву – на проходження конкурсу щодо заміщення вакантних посад... Повідомляємо, що у зв'язку з відсутністю фінансування та з огляду на поступове закінчення календарного року – всі конкурсні процедури – обов'язково продовжаться – але починаючи з нового року... всього найкращого, чекаємо на вас...».

Епізод 6

Осінь була ранньою. П'ять, шість тижнів – і вже почало холодати, по справжньому... не кожного року так. Буває, що це трапляється різко, а буває – поступово, не змушуючи відразу надягати осіннє пальто.

Перший справжній осінній дощ не поспішав набирати сили, хоча за прогнозом – мав бути справжній ливень... ніяк не наважувався. Для Дарислави осінь починалася саме з такого дощу... коли ти їдеш у маршрутці, дивишся на людей, які поспішають хто куди, хто із парасолькою, хто без – бо пориви вітру не дають змоги йти з ним спокійно. І вся ця атмосферність, доповнена інді-композицією, нового – для неї – інді-рок гурту... це не повторно.

Їхала назад на квартиру. Працювали або точніше – підробляли – на вже знайомому місці – торговий центр. По черзі з Альвіною – слідувала за тим, щоб в одному бутику – одяг був охайно викладений та розвішаний... хоча й була можливість

бути безпосередньо продавцями – відмовились... і цього вистачало. Працювали там лише – щоб заробити на оплату квартири, і ще щоб на йогурти вистачило... весь цей час – як і той дощ – ніяк не могли остаточно наважитися, вирішити – все ж чекати того конкурсу чи ні... і як далі бути із всією цією історією... Кожного дня обидві думали про різноманітні сценарії, іноді у голову приходили фантастичні варіанти... Деякими вечорами, просто викладали ті самі телефони, інші речі, пригадували всі факти – і Сергія Михайловича, і ріелтора... і все, все... намагалися знайти щось нове, щось таке, чого не помічали раніше... але через дві, три години – знову складали це у картонні коробки і ставили у шафу.

Невже так складно зробити хоча б якісні зупинки? Ну невже це так дорого чи складно? Зрозуміло, що головна проблема в тому, що ті, хто має робити ці зупинки – останній раз років десять, а може й більше... як останній раз їздили на громадському... але ж невже такі недалекі?! Розпачу Дарислави не було меж... практично нові кросівки, придбані на цьому тижні – і всі у багнюці... і не могла вона прийти і просто надягти інші... не було інших. Стрибаючи через малі і великі ями, наповнені водою, які траплялися майже по всьому тротуару – намагалася швидко добігти до будинку... парасольки не було. Вводячи код від під'їзду з радістю видихнула, адже саме в цей час – дощ все ж прийняв рішення – іти.

Альвіна в цей час читала книгу, полюбляла біографічні... в них завжди можна віднайти щось таке не звичайне, не стандартне, що може надати неймовірного піднесення, мотивації... Суп з локшини – був зварений і очікував на Дариславу. Сама ж просто попивала чай.

Навіть не знімаючи куртки, Дарислава відразу кинулася до ванної – відмивати взуття... так, воно не було надто дорогим, воно не належало до відомих брендів... але вже давно зрозуміла – все це звичайний маркетинг, і не більше. Не могла знайти багато людей, хто б погоджувався з нею... але не розуміла – яка

різниця? Подобається, більш менш комфортне – і добре. Звісно, кожного дня з'являється щось нове, щось незвичайне – і буде з'являтися. Всього не купиш. Інколи все ж хотілося мати не дві пари взуття – а дещо більше... але не для того, щоб тупо розкидатися понтами... а от приміром – мати змогу перевзутися в нове, чисте і не переживати. Не могла нікому докоряти чи повчати... є гроші, є бажання – будь-ласка. Немає питань. Проте інколи задумувалась, що наскільки б світ був би крутішим і драйвовішим, якщо б всі ставилися до всіх речей, особливо одягу – спокійно і по простому... згадувала при цьому школу – де як не крути – а діти є діти... не можуть не помічати у когось дорогу річ, кращу... і пам'ятає, що тільки по цій причині – більшість у класі, як не дивно, не спілкувалися з такими дітками – хто соромився свої потертих туфликів, а хто відчував неприязнь... і ці ж діти, які кожного тижня у нових светриках, штаниках – самі того не бажаючи – втрачали змогу просто спілкуватися з ровесниками. Нажаль, і зараз не всі батьки це розуміють – виховують дітей так, ніби вони ніколи не потраплять у реальний світ, де всі матеріальні речі – не мають ніякого значення... все, що можна купити – являється нічим іншим, як просто товаром – вигаданим, виготовленим і нав'язаним іншою людиною. Дивно і надзвичайно прикро, коли виховання – поступово перетворюється, перевтілюється у процес нав'язування ідеалів, бажань, цілей, рис характеру та життєвих цінностей...

- Що ти там? Як добралася? – крикнула із жилої кімнати Альвіна.
- Та це капець! З багна вся зліплена...
- Ну ти ж хотіла осіннього дощу, хах, насолоджуйся!
- Та справа й не у дощу... Дощ круто... а от все інше, все якесь покинуте, понівечене...
- Там суп бери, свіжий... хоча б зігрієшся...

- Та зараз, трошки відпочину... полежу, – кинула Дарислава, зайшовши в кімнату й завалившись на ліжко.
- Ноги хоч не промокли?
- Та наче б то ні... просто в багнюці всі, на зупинці якраз...
- Ну все одно, візьми он мої теплі носки... у мене є ще пара. Бо як ось так просто сидіти, то вже ноги починають мерзнути...
- Коли там опалення увімкнуть, не чула?
- Та ні... напевно, як зазвичай... думаю, десь на днях і повинні, якщо тим більше буде така погода...
- Блін, це ж і квартплата підніметься... ну комунальні послуги там... завжди кожного року дорожчає.
- Так... напевно. Хоча це ще в нас нормально, а от у кого двокімнатна, трикімнатна... ой, от там за голову люди візьмуться...
- Ага, їм точно не радісно від дощів цих і похолодання.
- І ти уяви, от в кого, наприклад, маленькі дітки... це ж хана! Опалення так гріє, що... без обігрівачів не обійтись. А значить рахунки і за електроенергію виростають...
- Ну що ж поробиш... викручуються люди, останні копійки віддають...

Альвіна зранку, взявши парасольку – побігла у торговий центр. Дарислава, як завжди, до дев'ятої добре виспалась... супу ще було вдосталь, могла більше часу присвятити читанню... а що робити? Телевізора не було – і не хотілося – вже й не пам'ятала, коли в останнє його дивилась. Хіба що від якого не будь мультфільму, ще з дитинства відомого, не відмовилась би... але завжди під рукою телефон, там все є... а телебачення – вже давно перетворилося на засіб маніпулювання – просто гидко їй було його дивитися... сидиш, дивишся – і ніби дозволила потихеньку виливати собі на голову лайно... легко усміхнулася,

що все це в минулому. Була книга не дочитана... але разом з тим, часто так бувало, уявляла себе на місці можновладців, чиновників... І не тому, що хотіла як вони – шикувати... просто хотілося поставити себе на їх місце, і подумати, якби вона вчинила, щоб придумала... З голови не виходила вчорашня історія – брудне взуття... подумала про маленьких дітей, які зростають не у заможних сім'ях, і вмикати обігрівачі – це розкіш для них...

Всі ці думки, які нахлинули – щодо комунальних послуг, несправедливості життя... заважали сконцентруватися на книзі. Аж тут, сама того не очікуючи, і навіть не думаючи про всі ті телефони, Ольгу, Вікторію... промайнула цікава думка... цікавий сценарій... Книга відразу відпала, сама собою... Чекати не могла – до кінця робочого дня Альвіни було ще близько двох годин... Пурхнула у виміті, але вже не першої свіжості кросівки – подалась.

Альвіна, як і Дарислава – останні години на робочому місці – просто відбувала номер. Дивно, звісно... коли ти зробив свою роботу, але не можеш піти лише по тій причині, що не можеш. Доводилось кругами листати телефон... Наче й прогрес, куди не глянь – а от роботодавці не поспішають змінюватися. Важко витримати таке.

Сиділа – втупившись у сторінку браузера – читала новини... клієнтів у вечірні години, у будні дні – практично не було. Дарислава навіть не попереджаючи – забігла до відділу і привітавшись із знайомими продавцями – попрямувала у підсобку.

- Опа! А ти що тут забула? – здивовано кинула Альвіна.
- Та як завжди, хах... словом – ідея є, ну щодо справи нашої.
- О, і що ж там таке? Щось знайшла?

- Та при чому тут знайшла, я й не шукала якби... просто наша вчорашня розмова – про все це опалення, комуналку... мене на одну думку навели.
- Хах, що вони не хотіли платити великі кошти за комуналку і з'їхали?
- Ага, з'їхали з розуму! Ні! Не збивай мене, хоча – ти в дечому зараз правильно мислиш...
- Ну добре, добре... давай...
- От глянь, ми спочатку взялись за Сергія Михайловича, ну типу власник квартири, здає її, або просто оголошення шукає... потім – ріелтор...
- Я з тобою весь цей час була... я в курсі...
- Ха-ха, далі, далі слухай... І от мене осяяла думка – а чому взагалі це мають бути виключно зйомні квартири, ну і відповідно – квартиранти, а? Ну таких Ольг, Вікторій – їх же може більше? І вони не обов'язково знімали квартири... а наші випадки... ну це просто як одні із епізодів, так би мовити.
- Ну це може бути... але як ми дізнаємось про когось іще? Коли ось тут – і то не можемо збагнути – телефони залишили, речі залишили – на сім карти ніхто не дзвонить, ніхто не шукає... Тому навіть якщо і є ще хтось – ми не дізнаємось...
- Угу... зажди! Я ж тобі не дарма сказала – про те, що думка прийшла тоді, коли я думала про комуналку, проте що дорого... От скажи – коли людині дорого оплачувати і вона не платить взагалі, то що потім?
- Штраф платить потім, що ж там ще може бути... буде сидіти без тепла і світла, відімкнуть та і все...
- О! В точку! Правильно – не платиш – відімкнуть. А якщо – люди не платять не по причині – що нічим, а по причині – що їх... як би не має в квартирі, не живуть більше... там або й взагалі...

- Ааа, ти ось в якому сенсі... типу якщо так само зникли, теоретично залишили речі – але при цьому із своєї квартири – то там могли все відімкнути...
- Саме так... і я от в маршрутці їхала – зараз є відповідні реєстри державні, де все можна глянути... ну прізвища там... і плюс, я вже подумала – можна просто звернутися до відповідних органів, із офіційним зверненням... пам'ятаю, що хоч такого нас навчили...
- Знаєш, а той що на заочному навчався... ну з нами ходив перші два курси... пам'ятаєш, на захисті диплому, він щось говорив, що працює помічником там у організації...
- А, так! Конторі, яка займається електроенергією... пам'ятаю, так...

Разом дібралися додому. Йогурт та декілька вже далеко не теплих булочок – так і залишилися лежати у рюкзаку Дарислави... Відразу сіли і почали переглядати всіх тих, хто знаходиться у реєстрі неплатників, боржників... щодо різних комунальних послуг. Альвіна перед цим, прямуючи додому – не раз наголошувала, що зараз глянуть, складуть список тих... хто більш менш може підходити, вкладатися у необхідні рамки...

Але зайшовши на сайт відповідного реєстру і ввівши необхідні параметри пошуку... відразу зрозуміли, що можливо ідея й непогана, але не все так просто... по-перше – лише могли дізнатися прізвище, ім'я, по батькові, і суть... причину заборгованості. А по-друге – кількість таких прізвищ... лише, щоб переглянути все це – потрібно було явно витратити не один день... Дивлячись на подібний перелік осіб – розуміли, що... звісно, є випадки, коли через спосіб життя, алкоголь... приходять до такої ситуації... але ж у будь-якому разі – з огляду на ситуацію – сто відсотків чимало й тих, які просто не мають іншого виходу, не мають змоги...

Взявшись разом за роботу – до опівночі майже повністю все опрацювали. Брали до уваги лише тих, у кого була повна заборгованість, по всім параметрам... Альвіна до другої ночі повністю закінчила – був список майже із сто п'ятдесяти персон. Коли закінчила, ще хвилин тридцять сиділа над цим списком, намагалася зрозуміти – як далі діяти... Що вони взагалі можуть? Адрес немає, будь-якої іншої інформації не мають... Була надія на колишнього однокурсника, і на те, що зможуть придумати хоча б якийсь спосіб виокремити найбільш підозрілі випадки.

Дарислава пішла зранку на роботу. Вирішили – що в останнє. Отримає за двох заробіток за останній період – і займуться справою. Розуміли, що це все – в пріоритеті для них, і до кінця року все менше часу було...

Альвіна, провівши Дариславу, обговоривши всі деталі – продовжила спати... все ж не звикла працювати до майже третьої ночі... Проте, після обіду – вирішила все ж зв'язатися з тим самим однокурсником. Соціальні мережі – дійсно є корисною річчю, якщо тільки використовувати їх за призначенням – спілкуватися, шукати кого не будь... ідеально, що тут скажеш. Знайшла, відправила приватне повідомлення – що необхідно дещо запитати, щодо роботи відповідної його компанії...

- Привіт! Та справи потихеньку, працюю... з роботи на роботу... нічого цікавого. Так, звичайно, відповім, що саме ти хотіла дізнатися? – години через півтори відписав однокурсник.
- Ой, робота то так... дійсно ще та рутинна. Та я тут типу цей... стажування проходжу, готуюсь до конкурсу.
- А коли конкурс?
- Та після нового року обіцяють... Так от, є у тебе доступ до інформації по боржниках, а особливо тих, яким зовсім відікнули за несплату?

- Ну наш юридичний відділ займається подібним, і таку інформацію ми не викладаємо на сайті, але загальна інформація є... і в принципі, вона не конфіденційна, адже ми розвішуємо подібні повідомлення і у під'їздах, типу попередження...
- Круто! Мені й не потрібно якоїсь особливої інформації, лише щодо тих – кому відімкнули, і відімкнули по тій причині, що взагалі боржник не виходив на зв'язок, і дома не відчиняв... ну щось в такому сенсі.
- Не буду запитувати навіщо таке, хах... бо щось дивне таке.
- Хях, та краще так... довго пояснювати. І цей, я маю певний перелік прізвищ... от саме по них цікавить, вони повинні у вас там бути... бо взяті із відкритого реєстру...
- Ну там же як – там не обов'язково їм відключають, там же все по процедурі...
- Так, так... я розумію! Тим краще, якщо чесно – бо їх там чимало.
- Ну так, щоб прямо відмикали – не скажу так відразу, а от просто боржників... купа. Роботи вистачає... хоча знаєш, не надто приємно почуваюсь, коли спілкуємось, відправляємо в суд... особливо щодо тих, хто дійсно не проти платити – але банально нічим.
- Угу, прикро все це...
- Добре, скидай мені список, я гляну, все що можу – відпишу... можливо завтра, можливо після завтра.
- Велике дякую!

Поспілкувавшись, деяка надія відродилась, що все ж по їх силах буде перевірити всіх цих осіб... Новиною відразу поділилася з Дариславою. У голові – лише одна думка –

потрібно з цього всього – отримати максимум... адже по іншому продовжити всю цю історію... не було ні розуміння, ні змоги.

Майже два дні очікувань... вся ця напруга, всі думки та переживання, і не так про справу, як про майбутнє... про початок нового року... Дарислава все частіше не розставалася із червоною кулькою... Будь-які переживання – відразу давали відбиток... відразу все проявлялося і холола душа... знову, і знову... боялася лише того, що стало частіше все це.

Альвіна бачила кульку, але зайвий раз не запитувала нічого... бо просто не могла досягнути все це... читала, знайомилась... але не може людина в мовній мірі зрозуміти те, чого сама ніколи не відчувала. Хотіла відволіктися від усього цього, хоча б на годинку... проте вистачило лише на декілька сторінок книжки та пару нових слів з англійської... давно вже поставила за ціль – вивчити. Але коли ти маєш скільки справ, коли в голові купа ідей, купа думок... тяжко зосередитися. А бажання було... дуже хотіла заново родитися... адже колись, ще в університеті – одна з найкращих, а може – найкраща – викладач англійської, взагалі з усіх викладачів універу – бо просто була людяною... вона сказала: «Вивчайте мову... і не важливо – яку, наскільки добре, і чи застосуєте ви її на практиці... важливий сам процес вивчення – адже саме під час нього – ви народжуєтесь знову... і скільки мов ви будете знати, скільки життів і проживете...». І дійсно так... адже із розповідей Дарислави – яка вивчала, окрім англійської, ще й японську – коли ти дізнаєшся те, як на новій для тебе мові – звернутися до мами, до тата... просто привітатися чи щось запитати – відчуваєш себе однорічною дитиною, яка тільки промовила перші слова...

Зранку, Альвіна перевірила – і ось воно – однокурсник відповів. Відразу подякувала йому – виручив, справді виручив... Дарислава вже приготувала сніданок – і чекала на кухні.

- Прийшло! Надіслав..., – вигукнула Альвіна, не дійшовши до кухні.
- Опа, чудово! І що там, щось цікаве є?
- Ну зараз подивимось, тут ось він у файлі все надіслав, зараз відкрию...
- Так, значить снідаємо – і відразу вирушаємо, чекати вже не можу, треба щось робити...
- Та ну звісно... так... дивись, тут ось вказав, що... ага, зрозуміла! Тобто із того списку, що я йому скинула... ну нашого... чотирьом припинено надання послуг, повністю... і от саме вони ніяким чином, жодного разу не виходили на зв'язок...
- Це він так і вказав?
- Ну типу так... вони будь-якими способами намагались зв'язатися, попередити... він звісно, документів не може надати, але в загальному – пише, що от саме вони – просто перестали оплачувати, і з ними взагалі ніяк не контактували... ну і через встановлений час – тупо припинили будь-яке надання послуг.
- І що там по прізвищам, адресам...?
- Так, це головне – адреси є! І це круто... хоча тут лише одна жінка чи дівчина... всі інші чоловіки...
- Ну це звичайна річ... просто договір же був укладений...
- Так, я розумію... просто до кого тоді першого?
- Ну давай просто – по списку та і все, яка різниця...

По дорозі – в супермаркет. Взяли трохи на перекус, хоча б щось... Вигадувати нічого не хотіли – вони просто стажуються у цій самій компанії – однокурсника, і відправили їх дізнатися може все ж ситуація змінилася... здійснять оплату... і переконливо, і просто.

Їхали на трамваї... Наче все довкола змінювалося... з кожним днем, тижнем, місяцем... а тут – ні. Звучав все ж той шансон, всі ці засмучені обличчя, наповнені скоріше відразою, чим позитивом... Пояснити це складно. Але здавалося, що ніби це все робиться навмисно... от ти відчуваєш, що змінюєшся, під впливом оточуючого і постійного прогресу, змінюється твій світогляд... але тут – раз! Потрапляєш ось в таке місце – і тебе просто змушують повертатися у минуле, у щось таке – від чого верне, але ти їдеш, поступово згадуєш щось, і починаєш змирятися із усім цим... Альвіна дивлячись на більшість людей – боялася. Боялася їх. Адже будучи лояльною, ввічливою – не могла різко і грубо заперечити, слухаючи різноманітні дивні розмови – на банальні теми – та в такій манері, що в будь-який момент могла відчути як із вух, щось тече тепле... Звісно, у кожного свої думки щодо способу життя, політичних уподобань, етикету... але коли чує такі розмови... не розуміє – чому так? Ну невже люди дійсно можуть так жити? Не маючи справжньої, власної думки, позиції... вірити всьому, не просячи при цьому аргументувати... цього й боялася. Боялася того, що через них – майбутнє і всі спроби щось змінити, удосконалити, покращити – приречені на невдачу.

Дарислава вдивлялася у телефон. У цьому мікрорайоні – були вперше. Карта на екрані – підказувала, що виходити треба було на наступній зупинці. Пробравшись до виходу – чекали, коли старі та скриплячі двері роз'їдуться – і вони зможуть вирватися...

Потрібно було пройти ще близько кілометра. Але тут було все нове. На здивування – невеликий сквер – виявився доволі охайним. Сфотографували навіть декілька незвичайних скульптур – казкові тварини. Круто ось так, коли живеш у місті – і через декілька років, просто заїхавши у будь-який невідомий куток – можеш знайти для себе щось нове, незвичайне, привабливе...

Дійшли до чотирнадцяти поверхового будинку. Знали прізвища, знали номер квартири, але коду від під'їзду – не знали. Та чи потрібен він взагалі?

- Он, дивись, мужичок біля машини возиться... давай в нього запитаємо, хоча б у якому під'їзді ця квартира...
- Добре, йди питай, – кинула Альвіна.
- Як завжди, зараз..., – відповіла Дарислава, пішовши до чоловіка, розгортаючи листочок на якому була написана адреса і прізвища.
- Добрий день, вибачте, можна запитати у вас? – впевнено промовила Дарислава.
- Добрий, а що ви хотіли? Хто ви?
- Ми щодо боржників, перевіряємо тих, кому було припинено надання послуг повністю, у зв'язку з несплатою...
- Ох, а ви сплачуєте? Поробили тарифи... а потім ходите тут, відмикаєте...
- Я розумію вас... і погоджуюсь повністю. Такої ж думки і захищати не буду нікого. Просто таке в нас стажування... от ходимо.
- Та я так... не до вас же претензії особисто. Але я все сплачую, в чому питання?
- Та нам потрібно дізнатись... ось гляньте, тут прізвище і номер квартири... Хоча б де квартира знаходиться...?
- Так... давайте, гляну вже. Так я знаю хто це! Я ще батьків його знав, не має їх вже... а сам він ось в третьому під'їзду жив, але його вже не знаю... напевно місяців вісім, як мінімум не бачив. І так, приходили там, обклеювали тут боржників... Але він такий, сам собі хазяїн... Працював щось по комп'ютерах, і наче просто кудись поїхав, чи то за кордон, чи хто знає його...
- І от за останній час ніхто в квартирі не живе тій?

- Та наче ні... нікого нового я не бачив... тут же як, відразу дізнаємось, якщо когось би нового бачити стали... Та ну він заробляв напевно добре, бо ходив увесь такий прикоцаний... от коли в останнє його пам'ятаю, все зустрічав його з ковриком якимось, червоним таким...
- Для йоги типу?
- Та напевно, я не дуже в тому всьому... щось да, чимось таким він і займався... ну я ж кажу, сам собі господар, хах.
- Дякую вам... допомогли, зекономили нам час... всього найкращого вам.
- Угу... а ви краще шукайте десь інше місце для стажування, якщо є така змога...
- Ага, хах, дякую, ми над питанням майбутньої діяльності якраз роздумуємо...

Альвіна стояла практично поруч, не вмішувалась. Лише посміхалась і намагалась тим самим згладити атмосферу... адже до представників подібних компаній... ставлення було специфічним.

Нічого не звичайного. Ну виїхав напевно, може на заробітки... хто ж його знає, цього Артура... Тим більше, якщо гроші є... дивно, звичайно, що не сплачував, просто так взяв і поїхав... і чому не став здавати квартиру? Хіба що поспішав і не захотів морочити голову із всім цим...

Вирушили за наступною адресою. Буквально декілька зупинок на маршруті. Близько години стовбичили біля п'ятиповерхового, майже аварійного будинку – хто відмовлявся спілкуватися, хто просто не знав нічого... але все ж діждалися свого. Дві бабусі, які поверталися, напевно із магазину, розповіли все що потрібно.

Алкоголь... Якщо проаналізувати всі речі, які негативно впливають на здоров'я та життя людей – всі вони, так чи інакше

створювалися зовсім для іншого... але в силу обставин, а головне – діяльності інших людей – перетворилися у звичайнісіньке зло. І хто б що не говорив – не може бути виправданням для будь-якої речі її існування лише той факт, що вона не тільки шкодить, вбиває, але й певним чином – корисна. Це нічого більшого, ніж просто виправдання. Виправдання, яке подібне до дитячого – наївне й не обґрунтоване... І скільки вже алкоголь загубив життів, здоров'я... скільки сімей розпалося, скільки дітей залишилося без повноцінних родин... Парадокс у тому, що це не стає уроком, а навпаки... люди не мають сили волі, люди втягнуті в рутину буденності... і навіть в таких, на перший погляд, простих і невинних речах. Та чи багато хто – зумів відмовити в першу чергу собі – сказати – ні! Навряд чи... Всі сліднують за стадом, всі намагаються бути на когось схожими... і найстрашніше – сприймають іншу людину – як ідеал. Ідеал поведінки та світогляду. І як наслідок – вживають те, що потім може призвести до того – що ти будеш вештатися по вулицях... у лахмітті, у пошуках копійки на новий стакан...

Одна із бабусь, у притаманному усім бабусям стилі – продовжувала й продовжували розповідати про того, ким цікавилися... тяжко було навіть слухати... а розпочиналося все непогано – жінка була, діти, робота... а потім як завжди. Все ж з поваги до старших – дослухали майже тридцяти хвилинну доповідь бабусі, подякували.

Прибувши за третьою адресою – почули майже теж саме, але від інших людей... прикро звісно було, що люди ось так проживають своє життя... Дарислава слухаючи чергову розповідь про те, як людина бездарно витрачає роки життя – у голові прокручувала, пригадувала тих – хто ще такий маленький, хто всіма своїми силами хапається за кожний шанс, за кожную протягнуту руку – з єдиним і простим бажанням – жити... І так на душі – дивно якось стало... так, кожному дано життя, щоб прожити його так, як хочеться, і потрібно так робити... але ж слід робити це гідно, світло, щоб мати змогу не

тільки самому радіти, але й мати змогу протягнути ту саму руку, і подивитись у ті щирі, чисті та неймовірно життєрадісні оченята...

Їхали у маршрутці. Не зрозуміло було – чи вся ця теорія дійсно не має ніякого реального ґрунту, і всі ці випадки – лише бажання знайти хоча б якусь нитку, вхопитися за неї...

Зайшли у внутрішній дворик. Довкола дев'яти та чотирнадцяти поверхові будинки. Листя на деревах ще залишалися, але вже й чимала кількість – перекочувалася з місця на місце. Були й ті, хто намагався вловити це листя, зібрати його, навести порядок...

Жіночка була місцева, з одного із будинків. Років за шістдесят. З новою, на вигляд мітлою, змітала листя.

- Доброго дня! Можна вас запитати? – промовила Дарислава, підійшовши із Альвіною майже впритул до жінки.
- Доброго дівчата, так можна, – привітливо відповіла жіночка.
- Скажіть, будь-ласка, а ось це прізвище, і номер квартири... десь вона ось в цьому будинку розташована... ви не знаєте цю людину? – продовжила Дарислава.
- Ми просто намагаємось дізнатися по тих, кому через несплату припинили надавати послуги, але можливо ситуація змінилася..., – додала Альвіна.
- Так... ну якщо я не помиляюсь, то так, знаю таких, не близько, звісно, але працюю двірником вже не перший рік, та й живу, он в тому будинку.
- А от вона, ця жінка, вона можливо старшого віку? Просто не виходила на зв'язок з нашою компанією...
- Хах, та ні, ні. Її років... ну десть за тридцять напевно. Вона жила тут з чоловіком, не знаю – офіційно вони там чи ні... але часто її бачила. Ну сказати про Аллу багато не можу, бо не

знаю... і чому вона там не виходила на зв'язок... але от вже тривалий час її не бачила... влітку точно не пригадую.

- А не підкажете код домофону – від її під'їзду. Можливо хтось там є...
- Так, звісно, один, два, нуль.
- Дякуємо!

Піднявшись на шостий поверх, не побачили нічого дивного біля дверей цієї жінки. Почули, що на вищому поверсі – хтось замітав. Піднявшись – запитали у молоді дівчини, років п'ятнадцяти – про сусідів знизу. Повідомила, що ніхто там не живе, уже не один місяць. Бачила її, разом із чоловіком якимось... Зі слів дівчини – не розуміла, чому їй взагалі все відікнули, і чому вони так... кудись чи виїхали, чи поїхали... адже вони разом бігали майже кожного ранку, вели здоровий спосіб життя. Бачила, що у чоловіка того – було авто... іномарка якась, не розумілась на цьому, але не з дешевих на вигляд.

І більш нічого не звичайного... але в ході короткої розповіді, дівчина сказала факт, який змусив задуматися Дариславу... Ще в минулому році – вона їхала з ними у ліфті – і Алла тримала у руках щось дивне. І коли ця дівчина поцікавилась, то та запропонувала і їй – палички із якимось запахом... лаванди... напевно для йоги чи медитації...

Подякували дівчині – вийшли з будинку. Відразу на лавці біля під'їзду – намагалися осягнути, що робити далі... адже здавалося, що ось – вона – та сама нитка, за яку можна тягнути далі. Факти були прості й примітивні – ці двоє – напевно, що цікавилися медитацією, той хлопець – походжав з ковриком... так можливо просто для занять, чи просто йоги... але цілком можливо – також медитація. А Ольга – попередня жителька їхньої квартири – цікавилася й шукала в інтернет-магазинах, на дошках оголошень – ароматичними свічками, які також можуть використовуватися для медитації, напевно.

Дарислава все ж мала сумніви – як це пов'язано з можливим серійником...? Адже там дівчата, телефони... а тут хто знає, можливо квартири пусті, просто виїхали та і все... тим паче, що тут хлопець, і сімейна пара...

- Ну так, тут хлопці, але так само, як із зйомними квартирами – чому ми вхопилися за того серійника, а? – кинула Альвіна.
- Ну а що тоді це?
- У них є спільне – це речі, пов'язані із медитацією... а отже вони також можуть бути пов'язані ще чимось, з цієї ж сфери...
- В сенсі чого пов'язані?
- Ну хоча б у тому сенсі, що зараз купа різноманітних, м'яко кажучи дивних організацій, які заради наживи – можуть вигадати будь-які різновиди медитацій і будь-чого подібного, вловлюєш?
- Ага... типу сектантська організація... ну знаєш, про кожного з них – можна сказати, що вони не були недалекоими – усі працювали... навчалися добре... а як же Вікторія, до речі?
- Ну що Вікторія... ми не знаємо, що вона там робила... браузер почищений... а речі... ну і у Ольги ми не знайшли тих самих свічок...
- Так, не знайшли... просто, невже такі адекватні люди, могли повестися на якусь нісенітницю... не віриться.
- Все ж може бути, можливо там і не просто запитували... можливо там добровільністю і не пахло. Ті хто такі організації створює – вони все ж... там все продумано до деталей, я так вважаю...
- Добре... але треба ще щось... і знаєш, я ось тут думаю – раз у нас є тільки телефон Ольги, де є історія браузера – треба ще раз там все глянути...

Опалення вже працювало. Теплий дух відчувався по всій квартирі. Спочатку Дарислава вирішила проглянути всю наявну історію... особливу увагу звертала на різноманітні дошки оголошень. Приблизно за той самий період, що їх цікавив – було чимало переходів на сторінки, де пропонували все що завгодно... і техніка, і одяг... були там і ароматичні свічки – дуже багато варіантів – з різними запахами. Відкривала кожную – читала опис, характеристики... дійсно, часто зустрічала слова – «...для медитації», «для заспокоєння», «допомагає розслабитися, чудово під час медитації»... проте ніде не було жодного переходу на будь-яку сторінку замовлення... так і не обрала жодної? Можливо зв'язувалася по телефону з продавцями... ну а там уже все йшло по сценарію. Іншого не було варіанту.

Цілий вечір намагалися зрозуміти – що ж вона шукала? І чи знайшла? Часу пройшло багато, деякі сторінки взагалі були не доступні... зрозуміло, що за такий проміжок часу – багато, що змінилося.

На годиннику – о пів на першу ночі... обидві не спали. В основному – мовчали. Лише через кожні хвилин п'ять, десять – якась пропонувала версію, чи просто – цитувала думки в голос... Альвіна не випускала з рук телефон Ольги... вглядалася у кожную сторінку, аналізувала кожную відкриту раніше Ольгою сторінку. Народження нової доби – яке відбулося не так давно – очевидно посприяло народженню й свіжої думки.

- Дарись!
- Що...?
- Не заснула там ще?
- Та ні, звісно.
- От знаєш... як не крути, а теорія провірена роками – працює на відмінно.
- Ти про що? – обернувшись до Альвіни промовила Дарислава.

- Ну от ми цілий вечір... туди сюди... всі ці сторінки, свічки... і не помітили того, що було у нас – прямо під носом.
- А що вона там ще таке шукала?!
- Та якраз це ми, здається, правильно зрозуміли... все ж ті самі свічки, так... Але суть в іншому – вона переглянула за декілька днів – безліч свічок, безліч пропозицій. Проте тільки одну пропозицію – от прям одну й ту ж саму – відкривала протягом декількох днів, і не один раз за день... то зранку, то вдень, то ввечері... І я не думаю – що вона просто чекала поки ціна зміниться, хах...
- Ну... хто ж її знає... чого вона...
- Та чекай – це навіть не головне! На що ми взагалі не звертали увагу, а?
- Та ми все наче дивились – опис, характеристики, ціни... може на фотках цих свічок щось?
- Та ні, суть взагалі не у товарах, свічках цих... коментарі! Саме під цим товаром – є декілька стандартних коментів, з такими стандартними відповідями... ось типу «Як довго горять?», «Це ціна за одну штуку чи набір...»...
- Ну а які не стандартні?
- А не стандартний... ну тут один такий... під яким – була певна переписка ...
- Що значить була? І чому – не стандартний?
- Ну по-перше – коментар залишила – «Ольга.юа», по-друге – звучить він так: «І що, їх аромат дійсно допоможе заспокоїтись і сконцентруватись на головному, на собі, на своїх бажаннях... здається, що це може зробити тільки сама людина, без всіляких там ароматів. Але на вигляд – норм.», і по-третє – ця ж сама «Ольга.юа» – ще залишила декілька реплік – як відповіді на інші, які напевно там були... але видалені... немає їх більше...

- Ух... Оце воно! Оце... ну ти блін – машина, хах.
- Хах, та ну не знаю... цікаво, звісно... але...
- Та що там але... ти розумієш, що це вже... так, спокійно, потрібно сконцентруватися і подумати... Ану давай – читай ці репліки, – кинула Дарислава – всівшись за стіл, ввімкнувши лампу.
- Так... зараз. Ну от після цієї репліки, ну головного коментаря – схоже була певна відповідь, коли не ясно, але Ольга – відповіла наступного дня...
- Зачекай – а якщо спробувати увійти в акаунт на цьому сайті, на цій дошці оголошень...
- Та це я пробувала... немає там нічого – багато часу пройшло – ні логіна, ні паролю не підтягує...
- Добре, давай далі...

Альвіна продовжувала. Як і сказала – була певна репліка... відповідь їй, і вже на цю репліку, Ольга відповіла: «Хах, так, є таке... але напевно багато таких, і тут нічого не вдієш. І так, я хотіла і хочу цього – але складно це... тупо часу не вистачає». Після цього – ще були репліки, ну схоже що взаємні відповіді, протягом декількох днів, і Ольга відповідала так: «Я це розумію... думала про це. Справа не в цьому. Це ж потрібно вирішити... прийняти рішення. А скільки всіх довкола...», «Щось в цьому є. Це десь тут, у нас?», «Ну так, я розумію, що це все не важливо, але все ж – який реальний приклад, або краще – декілька прикладів?», «Ось другий – зацікавив. Дійсно – є щось в цьому...», «Так, звісно була», «Добре, давайте – буде над чим подумати...», «Дякую! Розберусь. Сподіваюсь – в цьому дійсно щось є, бо інакше – тяжко вже...».

Альвіна закінчивши читати – запитала у Дарислави – що думає? Лише кивнула – зараз, почекай. Хвилини дві сиділа мовчки. Потім – прохала Альвіну – читати ще раз – всі ці репліки

Ольги. Намагалася відкинути сумніви – чи це дійсно – «їх Ольга». Все ж заходила вона саме на цю сторінку не один раз, і не один день...

Альвіна почала читати знову, не поспішаючи. І коли закінчила читати вчетверте поспіль – Дарислава не говорячи нічого – лише промовляючи: «Зараз, зараз... почекай» – взяла з рук Альвіни телефон – і почала щось шукати. На мить зупинилась – потім повернулась до цих реплік вже сама, потім знову кудись...

- Знаєш, здається... ну цілком можливо, що я знаю, якою була, приблизно, остання репліка – невідомого чи невідомої – на яку Ольга відповіла: «Дякую! Розберусь. Сподіваюсь – в цьому дійсно щось є, бо інакше – тяжко вже...»...
- І якою ж вона була?
- Ну вона була схожою ось на таку, наприклад: «Тринадцята сорок, на зупинці о чотирнадцятій двадцять три буду чекати, зупинка – телеканал»...
- Що це таке? Чому така...?
- А ось чому, – промовила Дарислава, показавши Альвіні той самий – останній запис у стандартному блокноті, в телефоні, де було зазначено: «1340, ост.1423, канал».
- Хм... впевнена?
- Хах, я вже ні в чому не впевнена... але на цей раз – думаю, що так. Дивись – дата останньої відповіді Ольги – співпадає з датою останнього запису у блокноті... Ну і якщо читати всі інші відповіді... то Ольга ніби на щось жалілася... ну і перший її коментар... була вона якась засмучена. І тут хтось їй щось запропонував, навіть декілька варіантів... вона обрала – другий. І їй надали подробиці. І потім видали все це...
- О Боже... невже ми зробили це... хах, не віриться, але дійсно – все складається... І знаєш, засмучена, конкретно вона –

могла бути по причині, в тому числі, й нещасних амурних справ...

- Цілком. Люди після подібних життєвих потрясінь, зазвичай – хочуть щось змінити в собі... Але в Ольги це, в усіх інших – могло бути що завгодно...
- Угу, суть лише в тому – що всі вони шукали заспокоєння, релаксу... і ось в подібних місцях, хтось чекав чи й досі чекає їх, і щось розповідає, на що вони погоджуються... Але знаєш, а чому вказано два види часу – тринадцята сорок і чотирнадцята двадцять три...?
- Ну хто знає... і при чому так точно... двадцять три... маршрутки їздять, але точно не по такому точному часу, хах.
- Хах, ну це так... маршрутки не їздять, а от...

В цю ж мить – Дарислава відкрила сайти онлайн купівлі квитків на потяги й місцеві електрички. І яким же чином його дізнатися швидко... головний сайт, на якому можна було придбати залізничні квитки – не давав змоги відразу віднайти перелік маршрутів, які розпочиналися б у конкретний час з місцевого залізничного вокзалу... потрібно вказати і місце прибуття – а їх десятки. Результат – нульовий. Відразу почали переглядати сторінку замовлення квитків на електрички – і тут було все набагато простіше. Лише обираєш станцію – обрали своє місто, обираєш часовий проміжок відправлення – вказали з тринадцятої до чотирнадцятої. Побачили список із семи маршрутів... і серед них – те, що й треба було довести. Маршрут – до іншого обласного центру – відправлення – тринадцята сорок.

Альвіна відразу зрозуміла – все інше – криється у безпосередньому маршруті. Відкривши маршрут – відразу побачили те, чого так хотілося... за тривалий час – вони змогли це зробити. Постійно щось заважало, постійно потрапляли у глухий кут, не могли підтвердити свої думки, версії... а тут – гора з плеч – як би там не було далі – а зараз відчули те саме

задоволення... другою зупинкою – була невеличка станція, у метрах трьохсот від одного із сіл, яке розпочиналося відразу за автомобільною дорогою. Електричка стояла тут лише п'ять хвилин, але головне – прибувала вона на цю зупинку – о чотирнадцятій двадцять три... і скорочення «ост.» – це «остановка» – все збігалось.

Розуміли, що третя частина запису у блокноті – «канал» – це певне позначення чогось або когось особливого, вже безпосередньо на місці... Відразу виникли питання – а це щось чи хтось – очікувало там? Зараз є воно там чи ні...? Вже була глибока ніч, проте Дарислава все ж замовила два квитки на цю електричку, яка ходила раз у два дні – і саме наступного дня, а точніше... вже сьогодні – слід було вирушати. Ні на секунду не вагалися – адже витерпіти два дні – не могли. Хоча й очі закривалися – жодна не зуміла швидко заснути...

Прокинулися рано, але встали близько десятої. Вирішили добре поспідати – адже хто знає, коли зможуть потім щось перекусити... Кожна по своєму, але в силу того – що кожного разу виникали будь-які причини – адекватні, логічні чи непередбачувані – які не дозволяли далі рухатись, – не могла заспокоїтись... Намагалися віднайти те, щоб можна було назвати їх помилкою, їх прорахунком... і хоча деталей все ж можна було нарахувати – вони у будь-якому разі не могли перекреслити ті факти – яких вони зуміли досягнути. За тривалий час – поспілкувалися щодо конкурсу, до якого було не так вже й багато часу... Чи то проміжний успіх, якого зуміли досягти.. чи хто знає... але говорили, що все ж круто це ось так – не здаватися, намагатися віднайти ту саму нитку, ключ – який дозволить розправити крила. І якщо піти туди – то там буде ще більше можливостей, які можна використовувати і досягати ще кращого результату – головне – мати бажання, яке – як самі зрозуміли, у них все ж було, на ряду з мотивацією та самовіддачею...

Електричка, знову здивувавши, в силу того, що відбувається довкола, – прибула точно о чотирнадцятій двадцять три... з вагонів загалом вийшло людей тридцять, і по натоптаний доріжці, яка навіть у мокру погоду, не була надто забрудненою, не була суцільним мулом... Буквально за два чи три метри – типова, не великого розміру зупинка – бетонні стінки та навіс, для очікуючих. Рядом – знак із розкладом руху, і урна – наполовину повна, довкола якої лежало сміття – ще на півтори урни... нічого не звичайного.

Будь-яких постійних написів, чи то – оголошень – не було... лише декілька всередині зупинки – але нічого такого, де було хоча б в якій не будь формі слово «канал»... електрички вже було не чути, а останній пасажир, який також встав на цій зупинці – зайшов на лісопосадку – прямуючи до села. І стало дійсно – тихо. Лише в далечині було чути типові сільські звуки – гавкіт собак... десь їхав трактор. Озирнулися... зайшли за зупинку – і побачили у старих бур'янах – забетоновану поверхню. Раніше – напевно була будівля якась... залишився лише фундамент. Проте майже біля нього – виднілось те, що вони шукали – покинута каналізація. От тобі і канал... Сумніви були – але іншого варіанту не могли тут ні побачити, ні придумати...

Люк був відсутній. Проте понівеченим шматком шиферини – прикрита. Відтягнувши той шматок – сміття там не було... покинута, далеко не один рік тому. На низу виднілися лише невеличкі шматки побитої цегли та інших будматеріалів... залишки цементу. Іржаві але на вигляд придатні металеві сходишки... В цей момент розуміли – що там – вони можуть зіткнутися будь з чим... вони цілком вірогідно, можуть знайти тих, кого шукають... вперше – страх, який з'являвся і раніше – не покидав. І хоча азарт і бажання, яке було нічим не підкріплене – майже відразу переконали, що треба спускатися... холод пробігав по всьому тілу, у кожної... Разом чи все ж – одна полізе – а одна залишиться тут... Ну що там може бути? Таке,

що змусить або стане причиною залишитися там.. навряд чи. Страшна картина... цілком.

Все ж полізли разом... і розуміли всю неадекватність такого вчинку... але нічого не могли вдіяти – в цей момент ними управляло бажання швидше все дізнатися. Спустившись, увімкнули ліхтарики на телефонах. Прохід далі був... цілком нормальний, на підлозі... якщо так можна було сказати – мокро, вогко, де не де – вода... на це не звертали уваги зовсім. Потрібно було злегка пригинатися, щоб пересуватися далі. Перші метрів двадцять – були встелені – рештками все тих же будівельних матеріалів. Пройшовши метрів п'ятдесят – зупинилися. Було розділення – але поворот на ліво – через буквально метрів п'ять був завалений, переважно ґрунтом разом із залишками будматеріалів – очевидно зроблено людьми, згори – через ще один люк, і як мінімум не один рік тому... Дорога залишалась одною – лише прямо. Ще через метрів тридцять – різко над головою – почули гуркіт – автомобіль, сто відсотків. Вони під автомобільною дорогою... Згадуючи карту – розуміли – що рухаються дещо в бік, від села... а саме та розвилка – поворот на ліво – і був направлений в сторону селища. Через метрів сім – маршрут злегка зміщався вліво – і тільки здійснили це зміщення – побачили падаюче світло із гори... видихнули.

Вибравшись по аналогічних металевих, іржавих східцях – опинилася за метрів десять від автомобільної дороги, яка пролягала через село і рухалася далі. Довкола були залишки будівель... не зрозуміти, що тут було раніше, проте точно не житлові приміщення. Біля дороги – на вигляд покинута автобусна зупинка, інколи проїжджали автомобілі, які рухалися до села, а перша хатина – була метрів за п'ятдесят.

Озирнувшись довкола – зрозуміли, що далі – вже все складніше. І могло трапитися, що завгодно тут в ті дні, в які цілком можливо – бували тут і Ольга, і Вікторія... і село поруч, і дорога поруч, яка веде далі за село... проте цього разу – були впевнені – що на вірному шляху, але з їхніми можливостями – не має шансів щось далі зробити... потрібно більше фактів,

більше інформації – роздобути яку могли, і мали такі повноваження, тільки в одному місці.

Пролізши знову по каналізації – цього разу вже більш спокійно – все роздивившись і нічого не знайшовши – почали чекати зворотну електричку... будь-яку. Через години півтори – вже їхали у вагоні.

На ранок – лише одна мета. Дарислава – щоб не пояснювати все на пальцях – коротко, але лаконічно описала всі деталі, все що відомо – на декільком листах, взяли всі інші речі, телефони – пішли. До Ігоря Олеговича. До тієї самої будівлі. Час прийшов, можна було...

Не будучи чужими людьми – відразу попрямували до його кабінету. Хотілося спочатку поділитися з ним, особисто. Ранок, як і будь-де – завжди напружений. На ввічливе прохання – довелось чекати досить таки довго... Лише коли дійсно з'явився вільний час, після обідньої перерви – зайшли. Дарислава взяла слово перша – встигла лише сказати, що мають деякі деталі дивної ситуації, цілком можливо – потрібно якнайшвидше прийняти відповідні міри...

- Ой... а ви як взагалі там? До нового року не так вже й багато, готуетесь, хах?
- Хах, та так... готуємось... ось як бачите..., – промовила Дарислава.
- Та ну це все таке, знаєте... то ви ще тут не були. Тут є від чого боліти голові, тут свої задачі та завдання... Так що ви той... не втрачайте час, готуйтеся до тестувань там... оце головне. А всі ці деталі – немає ж звернень, заяв... от і все. Це вам моя перша порада, хах, от уже вважайте, що підказав вам у тестах... Блат, хах.
- Хах... ну то так... дякуємо..., – промовила Дарислава.
- Добре, ми зрозуміли, вибачайте. Будемо готуватися, – відразу кинула Альвіна.

Сіли на стільцях, відразу біля кабінету... хвилин п'ять просиділи... мовчали. Була б тиша, якби не працівники, які ходили повз з кружками чаю, з лимоном, виконуючи тутешні задачі та завдання...

Епізод 7

Знову ранок. Якщо прислухатися, можна було почути, як сніжинки вдаряються у вікно... не так давно почалася, а вже другий день сніжило. Дарислава прокинулась від холоду, який злегка йшов від стіни... було чутно, як мама вже щось готувала – легкий, але такий приємний і такий рідний запах доносився аж із самого дитинства... Відколи приїхала знову додому – батьки раділи, особливо мама. Ніколи вона не хотіла, щоб її кровинка працювала у тій самій будівлі – не раз виникали спори... але любили її більше всього, і не перечили. А зараз – раділи, тому що склалося все само собою – добре, для них...

Під подушкою – телефон. Знову пропущений – Ігор Олегович... Перший пакет документів – мав бути поданий ще до кінця осені... Все ж треба з ним поговорити, але навіщо – не зрозуміє, сто відсотків... Альвіна лишень просто повідомила – сам факт, а чому так... не говорила. І це напевно правильно. Витрачати час і нерви, щоб пояснювати те, чого людина в принципі не зможе зрозуміти – суцільна маячня...

Альвіна, в цей час, поїхала з батьками до родичів, на тиждень, чи на два... бажання великого не мала... адже родичі – вже давно перетворилися у тих людей, які були раді тебе бачити, якщо ти маєш успіх, щось їм можеш підкинути – а щоб просто так, підтримати, щиро порозмовляти – де там... Мала повернутись у своє село, на днях... Ще не розмовляли, що ж далі робити... зараз не хотілось і думати ні про що – але можливо потім... це ж точно не останній конкурс, якщо хотіти – можна все... Проте чи варто це робити? Рідко траплялося, але в той

момент – в кабінеті – відчули одне й те ж саме – суцільну відразу, бажання блювати й ніколи туди не повертатися. Так, це не через суть роботи – більше всього хотілось займатися такою діяльністю – мати можливості робити все якісно, вправно – адже самі спробували – цікаво, захопливо – але важко... Вся справа в людях. Проте вони повсюди. І якою не була б робота, якби вона не подобалась – розуміли, що просто не зможуть витримати таких персонажів, не зможуть відчувати себе там в гармонії... До кінця так і не вирішили – треба час деякий. Поїхали по домам – туди де спокійно, тихо... адже потрібно було зробити вибір – прийняти все як є, погодитись і чекати наступних конкурсів, чи все ж визнати, що професія і робота – не завжди мають те ж саме вираження у реальності, яке ти представляєш у свої думках, мріях... і все це через сторонні, але нажаль, – вирішальні фактори.

Сніжило уже четвертий день. Тато і на вихідних працював – відкидав сніг. Недовго поспілкувавшись із дідусем, який жив через дві хати – зайшов грітися і говорив з мамою. Дарислава вирішила зробити паузу – вже не першу книжку закінчувала читати... певним чином допомагало – забутися, поринути у яку не будь історію... проте червона кулька все частіше приходила на допомогу – і це ще більше нагнітало...

- Мамо! Що тут є перекусити? – вигукнула, зайшовши до кухні.
- Та поїж он борщику, гаряченький ще...
- Угу, буду, буду!
- Он батько говорив з дідом, ну той що на нашій вулиці живе, так він говорив, що подруга твоя, дитинства, уже скоро народжувати буде – чекають подарунок під ялинку...
- А... ну круто, поздоровляю... вони тут живуть?
- Ну хотіли виїжджати, вже й квартиру були знайшли якусь, заплатили за місяць і через два тижні – назад приїхала. Ну а живуть у нього, у чоловіка її – я погано його знаю...
- Зрозуміло... а чому ж повернулись?

- Ну я з матір'ю її розмовляла... а що там у місті робити їм... вони то хотіли, бажання було – але його батьки настояли – все ж тут у його батька земелька є, сказали – ото краще тут сидіть та і все...
- А, ну да... все стандартно. Краще щось сіреньке, маленька – але гарантоване, чим мрії, бажання...
- Ой, ти все за ті мрії... досить. Он уже сама – намірялась, тепер не знаєш – куди й податися. Ото треба слухати – ми ж тобі не раз говорили – що там бардак, воно тобі потрібно – ну от і сама зрозуміла...
- Та хіба ж справа в тому... я й сама все це прекрасно розуміла... але хотілось і хочеться саме працювати... займатися діяльністю такою – от що головне...
- Ну не завжди воно як хочеться... і краще ото вже хапатися за що не будь, що підвертається і не відпускати... а мрії... їх багато.
- Угу... їх багато, і тому потрібно гнати їх, забувати про них... не знаю...
- От народить, уже одружені – повноцінна сім'я – що ще треба?!
- Мам, та звідки ти знаєш – про що вона там думає... може ридає ночами... а що тепер уже вдієш – тут же земелька...
- Нічого, пройде час... і все буде. Ти ото б дивилась на таких... а то ви з Алькою все маєтеся – а час іде... а ви все обираєте...
- Ох, то вже розберемося... навіщо мені дивитись на когось... ну вирішили вони так – хай щастить.
- Та всі жили так споконвіку – багато чого хотілося всім, а брали те, що підверталось – і нічого, і життя так попроживали.
- Ага... ой, не хочу більше про це... я розумію, що легше всього – забити на все, що хочеться – і просто робити як всі – це ж все перевірено вже... а щось нове, якісь бажання...
- І я розумію, що хочеться тобі – але ти бачиш, що не завжди воно виходить... потрібно змиритися... і жити тихенько собі, як всі – сопіти і не брати на себе багато...

- Не цікаво так, мам... в чому сенс – під копірку все... набагато ж більше радості – коли по своєму все... і нехай не так все чудово з результатом, але хоча б процес радує... а саме він же йде поряд з нами все життя...

Розуміла маму – вона хотіла тільки найкращого... і всі ці розмови, вони ні до чого не приводили... і сто відсотків – мама теж розуміла – але довкола вона бачила всіх цих – із земельками... і складно було витримувати. Як би там не було – після таких розмов, які в останні тижні – почастишали – Дарислава все ж ловила себе на думці – а може й дійсно? Може вона до сих пір не може викинути з голови дитячі бажання, дитяче відношення до життя – коли ти хочеш тільки от те... щось конкретне і все.

У вікно побачила двох хлопців – однокласники. Йшли із великими сумками – додому приїхали, вихідні. Вибігла на вулицю. Вже декілька років не розмовляли... та й бачились один, а може два рази – у автобусі. А тут захотілось – поспілкуватись – як вони, що...

- Ану стійте! Заждіть! – крикнула Дарислава, вибігаючи з хати.
- О, чекаємо! – вигукнув один.
- Привіт! І ти вдома? – почав інший.
- Так, привіт, вдома... я тут давненько вже, – відповіла Дарислава, підійшовши до хлопців.
- Відпустка?
- Хах, ну типу того...
- Ти вже у райвідділі працюєш? Ти ж хотіла, наче б то...
- Ні, ні... поки, що ні. Там конкурси... ну довгий процес. Я... в торговому центрі, буває підробляю... продаю там, ну таке. А ви як? Хоча б у двох словах...
- Та я от до кінця місяця допрацьовую – і ту ту... за границю.
- Заробітки?

- Вони самі... ну а що...? Квартплата, щось одягнутись купити – і все – на їжу вже треба розписувати по гривні, щоб вистачило...
- Так ти ж по своєму напрямку працюєш – ти ж на дизайнера закінчував?
- Так, ним же і працюю... але типу досвіду ще не багато – проектів серйозних компанія не доручає... то допоможи, то ще щось... обіцяють підвищувати, раз у пів року зарплатню... але не хочу... Працювати, щоб лише на їжу вистачало – ні, дякую... І авто хотілося б придбати, та ну й так...
- Та то зрозуміло... просто ти от поїдеш – і потім що? Навряд чи ти захочеш після того, вже тут влаштовуватися...
- Та хто знає... не думаю. Я б дуже хотів по професії – але там швидше зароблю, а гроші зараз... без них не виживеш. А чекати років десять...
- Так, це вірно! Я от працюю у ломбарді... і то таке... виручає, що буває на вихідних підробляю ще... і виходить більш менш кінці з кінцями..., – промовив інший хлопець.
- Угу... нажаль, ось так все... але ж працювати там, де не подобається, та ще й все життя – це напевно складно... все ж робити те, що хочеться – легше... морально, як мінімум, – кинула Дарислава.
- Та, звісно... хто ж проти. Але коли ти дивишся, як той придбав авто, той з телефоном крутим – хочеться теж... а тобі на їжу не вистачає... то воно просто змушує покинути, те що подобається – і їхати кудись туди...
- Так... є таке... все, що довкола, нажаль, перемагає наші власні бажання й переконання... хоча це ж все довкола також вигадано людиною..., – в останній раз Дарислава спробувала переконати, хоча б на мить, але ні...

Ось так і вони – навчалися, знайшли роботу... і що? Який сенс – все одно щось стороннє заважає жити мрією... Але один, хоч зараз працює там, де хотілось, хоча б спробував...

Всі ці розмови, думки... не могла визначити... розуміла, що треба прийняти остаточне рішення – назад дороги не повинно бути. Адже страшніше всього, здавалось Дариславі, – це ходити по колу в житті... слід рухатися й не озиратися – але для цього – потрібно було рушити, і визначити в якому напрямку – було найскладніше...

Днями намагалась зрозуміти – що саме її приваблює у тій будівлі... у цій роботі, діяльності... адже багато було... це й цікаві справи, такі собі пригоди, які допомагають не займатися одним і тим же... це і не сидіння днями за письмовим столом... це й відчуття внутрішньої гармонії, гордості – за те, що зробив щось правильне, добре – комусь допоміг, посприяв тому, щоб запанувала справедливість... І все більше починала розуміти – що всі ці якості, відчуття – можна зустріти і відчувати – не лише там, а ще багато де... Є безліч занять, де можна реалізувати так чи інакше, все те – що хотілося. Але найголовніше – можна було відчувати ті ж емоції... і раптом – ось воно! Так! Емоції... для неї все ж це головніше всього. Звісно, особливі емоції, які будь-де не відчуєш... Проте якщо вже так випало їй, що зараз такий час... не повинна вона намагатися йти за течією, хоча й зі своїми переконаннями. Тих людей – в таких будівлях – вже не змінити, у них своє бачення життя. І не потрібно навіть зв'язуватися з цим усім... справді. Краще всього – знайти місце, знайти заняття – де зможе все ж відчувати такі бажані емоції. А робота... робота це лише місце, де ти можеш впіймати ті емоції – і такі місця обов'язково ще мають бути...

В цей день – і спалося дещо по іншому. Не спокійно, проте – здається знала – куди слід рухатися, а що там буде далі, який матиме вигляд та вираження... особливо не хвилювало. Дрібниці.

Зранку – прокинулась – глянула на телефон – швидко час лине... вже за декілька днів – те саме свято, яке в дитинстві так чекала... Саме воно знаменувало тоді для неї – початок. Починалися свята, смачна їжа, подарунки, цукерки... І під

впливом, напевно, вчорашніх думок – рішуча й світла ідея прийшла в голову. Зіскочила й побігла до кухні.

- Мам, я сьогодні в місто поїду...
- О, чого це ти раптом?
- Та... потрібно мені, треба дещо зробити.
- Альвіна теж буде їхати?
- Сподіваюсь, я їй ще не дзвонила. Тому, ти можеш там трішки на перекус чогось покласти, бо через дві години вже ж автобус...
- От завжди ти... щось видумає... а потім в милі бігає. Добре, приготую.

Альвіна на пропозицію поїхати в місто – відразу відповіла позитивно. За весь цей час – нічого конкретного й у неї не визріло, нічого однозначно не вирішила... Проте й сидіти не хотілось...

Вже через годин чотири, п'ять – зустрілись на автовокзалі. Альвіна чекала уже хвилин сорок...

- Ну привіт, чекаю тебе тут...
- Привіт! Та дорога... й так погана, а тут ще й засніжило...
- Ти так і не розповіла, що там в тебе конкретно...
- Та ну по телефону – не скажеш. Словом – не знаю, як ти там – а я так вирішила – для мене головне – це брати від роботи, діяльності – бажані емоції, ті від яких мені буде в кайф проживати кожен день. І раз так – то не важливо – де саме я це зможу робити... але й зціпивши зуби, застрибувати та човен, якого просто несе течія... краще вже самостійно, може й тяжче, й довше – але йти по берегу, обираючи маршрут...
- Круто...
- Що круто?
- Хах, ну сказала... знаєш, я можуть сказати тільки одне – якщо не проти – хотілося б десь збоку плентатись по берегам цим з тобою...

- Хах, не проти, не проти... але це не все! Раз так вирішили, є пропозиція.
- Давай, слухаю.
- Телефони ті, все одно у нас лежать... і раз їх залишили, то ми все ж маємо право ними розпоряджатися...
- Ну один якби ми й так придбали...
- Хах, і то вірно. Так от, я тут зранку на календар глянула – свято наближається...
- Ага, Миколая...
- Так, так – Миколая, і я подумала, що проект «Безтурботне дитинство» так і не виконав нічого доброго для дітей... ну хоча б із будинку Сергія Михайловича...
- Хах, ну так... не склалося. І що пропонуєш?
- Ну як би вже не сезон, і дитячий майданчик навряд ми приведемо у порядок... а от хоча б порадувати діток... і не важливо яких – все ж можна.
- Телефони? А де їх швидко приймуть...?
- Ну просто в ломбард нести – то ні... дошки оголошень – ціну поставимо не надто високу – думаю швидко заберуть... а ще деякі речі можна просто віддати... ну там он ручки Ольги цієї... ще щось.

Дібравшись до квартири – швидко зробили все, що потрібно. Два оголошення – вже були в мережі. На вечір вже мали по декілька зацікавлених людей. На завтра домовились про зустрічі, біля торгового центру.

Покупці виявились, на диво, не стандартними. Сподобались їм – прийшли, глянули і без зайвих питань взяли. Завжди б так... особливо Альвіна натерпілась з кардинально протилежними персонажами.

Грошей може не так й багато вдалось виручити, але на прості, маленькі іграшки та солодощі – вистачить. Зайшовши до торгового центру – зайшли спочатку до іграшкового. Чудове місце – частенько, ще коли працювали, заходили сюди, щоб просто глянути на все те розмаїття... і так прикро, що є ті, хто

навіть і сподіватися не може на те, щоб отримати щось подібне... Вибрали декілька десятків маленьких іграшок – і пішли до каси. І в цей час – полюбили це місце ще більше... одна із власників магазину – займалася справами біля касира, і отримавши відповідь на своє запитання: «Це у вас що, скільки діток чи хрещеників багато?» – без жодних вагань не тільки зробила знижку, а ще й додала чималу кількість від себе. Є люди.

На нижньому поверсі – накупили солодошів – завдяки знижці – могли дозволити собі придбати більше і кращих. Попрямували у відділення пошти. Не хотіли йти самотійно, хоча реабілітаційний центр, де перебували дітки, був місцевий... проте вважали, що отримувати будь-які слова подяки – не правильно – все ж і телефони не їх, та і що тут видатного. Зовсім нічого, нуль – це звичайна річ, але нажаль, перетворена вона далеко не у буденну...

Дізнавшись точну адресу, зайшовши на сайт та побачивши всі ті маленькі і милі обличчя... відправили посилокки, і раділи з того, що все це хоча б таким чином змогло вилитися у щось просто приємне...

Прибувши додому – на квартиру, Дарислава – з огляду на все це – мала б почуватися добре... проте було не так. Задавалась один питанням – ну чому так? Чому інші можуть просто жити – не думаючи ні про що, не перетворюючи своє життя ось в таку біганину...

- Дарись, заспокойся, чуєш! Ну чого ти... не плач, – обнявши Дариславу промовила Альвіна.
- Розумієш, Аль... я вже не знаю... так, наче б то і ясно мені, що світ не зійшовся на цій роботі чи будь-якій іншій... але ж вони всі...
- Хто всі, Дарись?
- Ну всі довкола... розмови ці, про те, що інші вже одружилися, діти, робота... а тут... і це все давить... але ж я не навмисно! Ну не можу я по іншому!
- Все і в тебе буде добре...

- Ще й це блін..., – промовила Дарислава, розжавши руку в якій була червона кулька.
- Все частіше, так?
- Угу... просто скільки ж всього...
- Ти не думай про це все, чуєш! І в тебе все буде добре, і ці панічні атаки зникнуть, а робота і сім'я – все буде, Дарись... ми такі як всі, а все це... минеться, не потрібно так вже впадати у розпач. Ти той... може помедитуєш, а?
- Помедитуєш...?
- Хах, ну так... то я...
- Ні, ні... зажди... зажди Аль! А якщо дійсно все так, а якщо дійсно ми не такі як всі, а?
- Ти до чого ведеш?
- А до того... швидко бери мій рюкзак... скільки зараз часу?
- Оу, Дарись, ти чого?
- Часу скільки! – вигукнула Дарислава, починаючи одягатися.
- Без п'ятнадцяти час...
- Встигаємо!
- Куди?
- На електричку, до знайомої каналізації!

По дорозі на залізничний вокзал – Дарислава пояснює, що справді могло бути саме так... Що дійсно і вони з Альвіною не такі як всі, як переважна більшість... і цілком можливо – всі інші – Ольга, Вікторія – теж... вони хотіли чогось іншого. Вони не отримували бажаних емоцій – на своїй роботі, від свого життя... але йшли за течією. Намагалися хоча б якось це компенсувати... і всі вдавалися до чогось не звичного, що теоретично, могло б допомогти – медитація. І так, можливо там хтось щось і порадив – але не в сенсі – отримати щось від цього, а просто... порадив якийсь метод... спосіб... і вони вирішили спробувати. Альвіна головну суть то розуміла – але не могла збагнути, навіщо їхати туди, знову? Дарислава до кінця й сама не розуміла... але була впевнена, щось там має бути... хоча б щось...

Вилізли. Дочекалися поки, всі зайві – підуть. Не поспішаючи ходили біля зупинки... Альвіна відкрила знову каналізацію... А Дарислава просто стояла і вдивлялася у все навколо. І в той момент, коли свій зір зупинила на задній, бетонній стінці зупинки – тихо промовила: «Є...». Альвіна глянула, але особливо нічого не могла побачити... підійшовши ближче – Дарислава не змогла стримати сміху... дещо дивного, навіть істеричного... Альвіна без жодних емоцій, не до кінця розуміючи – вдивлялася у вишкрябані на бетоні імена – більше десяти, серед яких були й Ольга, Вікторія, Артур, Алла...

- Давай, потрібно лізти на ту сторону! – кинула Дарислава, зробивши фото всіх цих імен та залазячи до покинутої каналізації.
- Поясни? Ну я бачу, серед всіх цих імен відомі нам... але що це все значить?!
- Я не певна, але цілком можливо – зараз все дізнаємось... давай, полізли!

Вилізши на іншому кінці – Дарислава поглянула на сам вихід із каналізації, ті деякі руїни – і озираючись – зупинила свій погляд на старій автобусній зупинці. Крикнула: «Туди!». Зупинившись попереду зупинки – Дарислава попросила Альвіну першою поглянути... Альвіна забігла за зупинку – і через секунди три – вигукнула: «Знаєш... та будівля, через свої важливі задачі та завдання – втратила геніального працівника...». Дарислава не поспішаючи зайшла за зупинку – і побачила так само вишкрябані імена людей – кількість була ідентичною, стать – також – але імена інші...

- А тепер, Дарись, поясни... бо я щось...
- Сфоткай... і пішли он, до того озерця... воно замерзло чи ні, не бачу..., – промовила Дарислава, направляючись до місцевого ставка, який знаходився у стороні від села, за лісопосадкою...
- Ну так як ти зрозуміла... і головне, що ти зрозуміла?!

- Всі ці розмови... і особливо твої слова, от коли ми на квартирі сиділи... я в той момент згадала випадок один... це було давненько вже... ми сідали біля універу в трамвай, і разом з нами зайшов один дідусь... на вигляд був дивним... у одязі такому... з вудками якимись... словом мені аж захотілось йому допомогти, ну хоча б заплатити за нього... розумієш – в мені спрацював шаблон – що для старшої людини це не нормально... напевно він страждає і таке інше...
- І до чого це все? – промовила Альвіна, зупинившись за декілька метрів від ставка, який по краям був замерзлий, окрім середини...
- А до того, що ми так само віднеслися до ситуацій з телефонами... ну шаблонно. Не може нормальна, звичайна людина просто так залишити телефон... з нею обов'язково щось трапилось...
- А насправді?
- Насправді... той дідусь мені відповів тоді, що не потрібно допомоги, все добре... і зробив він це дійсно щиро... поглянувши не мене й легко усміхнувся... тоді це дивно здалося. Але зараз розумію, що цей дідусь – в якійсь мірі зумів відійти від повсякденних стандартів, він живе у свій кайф, він отримує бажані емоції. І от всі ці персонажі – й Ольга, й Вікторія, й Артур, й пара ця сімейна – всі вони безмежно хотіли так само – перебороти буденність, яка затягувала... і їм порадили – просто зробити це за допомогою подолання символічного, морального бар'єру – що вони й зробили.
- А імена?
- Ну от в цьому вся суть – на одну зупинку ти прибуваєш однією людиною, і так тебе звуть. Ти та людина – яка не може побороти буденність, всіх цих людей довкола, їх поради... але проходячи через цей умовний тунель – ти вже інша людина – з іншим ім'я – це все як символ того, що тепер ти будеш жити тільки заради своїх мрій, не дивлячись ні на кого...

- Ну а порадила це знач людина, яка просто сама таке спробувала... сама себе шукала...
- Угу, цілком можливо, що так...
- Але що ж, всім потрібно оце по каналізація лазити, а?!
- Звісно, що ні... я ж говорю, це лише символічний бар'єр. Таких бар'єрі, я думаю, багато – і всі вони тримають нас, не дають змоги відірватися від шаблонності... вони ніби гарантують нам безпеку, рятують від певних страхів... але це не так. І кожна людина може знайти у собі подібний – і подолавши його, звільнившись від нього... викинувши його – почати просто отримувати насолоду від життя – не озираючись і не дивлячись ні на кого.

Промовивши ці слова – Дарислава підійшовши на краєчок берега, не заходячи на крихкий лід, розкривши рюкзак... і взявши – сильний замах та кидок – і лише невеликі хвильки по воді та короткий звук від червоної кульки.

2019 рік

“Канібали”

ймовірно, не фантастична історія

Анотація

Хлопець на ім'я Марк хоче зрозуміти - в якому світі він народився і живе, чому його оточують руїни та що трапилось з цим місцем багато років тому. Подорож автостопом рідним краєм - дає змогу познайомитися з цікавими людьми, локаціями та більше дізнатися про їх минуле.

Розповідь про часи, коли щире бажання жити в мирі разом із цинічною та прагматичною реальністю призвели до глобальної катастрофи та важких, хоч і логічних, наслідків.

Історія про повернення, разом зі світом, до нормального, звичайного існування, намагаючись усвідомити факт складної природи людської поведінки.

Частина 1

Сонце було майже в zenіті. У повітрі стояв відчутний запах розпавленого асфальту та якоїсь придорожньої трави, яка засохла під пекучими променями сонця, але все одно не давала про себе забути. Йти було практично нереально. Марк сидів біля однієї з небагатьох зупинок, які збереглися у досить непоганому стані. Батько декілька років розповідав, що в світлі часи на таких зупинках навіть табло було, - час прибуття, номер маршруту... напевно це було зручно. Але Марка все одно не покидала думка, що це певна розкіш, яка для нього до кінця не була зрозумілою. Фарби на стінках зупинки вже не було давно, з лівої сторони у середину зупинки пробивалися сонячні промені через отвори неправильної, рваної форми... можливо хтось намагався тут сховатися, або просто накрило. Хвилювало зовсім не це.

Рюкзак Марка був з досить міцної тканини, напевно військового призначення. Поверхня була помітно потерта - часто використовував його як подушку чи просто незручний стілець. Він багато бачив фото - коли мандрівники ходили з металевими кружками, які висіли на застібках рюкзака. Була така. Але коли потрібно швидко ховатися, то не завжди виходило помітити як безповоротно губилися такі важливі речі. В такі моменти втечі - завжди згадував слова матері - краще сидіти вдома, а не намагатися щось дізнатися, щось зрозуміти, коли за подібну цікавість можна заплатити дорогу ціну.

Проте, згадуючи дитинство, Марк заспокоював себе - ці страшні моменти, коли потрапляєш у певну складну, мягко кажучи ситуацію, - це зовсім не те, що він бачив і що переживав у дитинстві, років десять чи п'ятнадцять назад. Пам'ятав часто лише деякі кадри чи вислови, і на його щастя практично повністю забув ті емоції, те відчуття страху і постійної тривоги, які в певній мірі були для нього

буденністю, і лише поведінка і слова батьків - акцентували увагу на тому, що це не нормально і що потрібно цим перейматися. Вони зростали і жили у ті самі світлі часи, які як виявилось занадто сильно сяяли... Для них, звісно, події недалекого минулого - було страшним сном, який забути вже було важко. І тому ці переживання за нього - за сина, який виявився одним і небагатьох, хто хоча б захотів дізнатися як воно - зараз. Що говорять, що відбувається довкола. Робити це було складно, адже його покоління - це народжені у темні часи люди, які на сьогодні - цілком дорослі й повноцінні, для яких все довкола - звично, нормально, буденно... і будь-які слова батьків, що це насправді не так - не мали особливого значення, і не могли справити надто великого враження чи призвести до появи страху.

Батьки Марка - все це розуміли. Вони освічені, працьовиті люди, які до всіх подій - працювали, займалися вихованням його старшого брата та сестри. Вони ті, хто переступив той страх і безкінечну паніку, і захотіли мати сім'ю із п'яти членів родини. Вони ті - хто щиро вірили, що все те, що відбувалося - це тимчасове явище, яке швидко вирішиться... помилились. Але докоряти собі не хотіли, хоча й було дуже складно, дуже страшно... справилися. І зараз, коли Марк захотів більше дізнатися про все те, що відбувається навколо - вони чудово розуміли, що як би не хотіли - вони не можуть і не повинні його зупиняти - це його реальність. Вона була зовсім іншою в світлі часи. Але для нього - це все звично, це його середовище і вони самі захотіли, щоб він у ньому з'явився.

Звук мотора завжди насторожував. Хоча ті часи, коли слід було боятися і краще всього не потрапляти на очі незнайомим людям - минули, все одно зайвий раз більш уважно оцінити ситуацію - не було зайвим. Дорога веляла до вліво, то вправо, і щоб побачити авто - треба було чекати

декілька десятків секунд. І ось нарешті - раніше червоний, а зараз ледве рожевий, разом і пилюкою, пікап - визирнув із-за давно не ухоженого узбіччя. На місці номерного знаку - не було жодних ознак того, що треба було насторожитися. У багажному відділенні - стояло декілька бочок. Фермер. Звична, як уже знав Марк, справа для цієї території. Теплий, навіть дуже, клімат літом дозволяв мати певну незалежність від будь-яких торговців незрозуміло чим. За кермом чоловік у чорній кепці та сонцезахисних окулярах.

Пікап зупинився біля зупинки і з наполовину опущеного вікна почувся голос:

- Куди треба?
- А куди їдете? - відразу вигукнув Марк, не зрушивши з місця.
- Поселення за кілометрів десять звідси, можу підкинути до піщаного шосе, треба?
- Давайте...

Марк підвівся, закинув рюкзак, прихопив напів порожню пляшку води і дещо пришвидшено покрокував до кабіни пікапа. Салон був подертим, але в цілому чисто. Зрозуміло було, що цей транспорт - по справжньому рятує життя не одній родині. Автомобілів хоч і частенько можна було зустріти на дорогах, проте майже всі вони були у розпорядженні тих, хто вже давно перестав думати за звичайних людей, а продовжували незрозумілу гру, з незрозумілими і часто абсурдними переконаннями.

- Хто такий? - стримано запитав чоловік, знявши окуляри.
- А що ви хочете почути? Ким зараз можна бути?
- Хах, ну не знаю... я часто бачу от таких же - з рюкзаком за плечами і кашею в голові.
- А, ну так і говоріть, що цікавитесь з якої сторони, - посміхнувся Марк.
- Ну не те щоб цікавлюсь... просто була дізнаюсь цікаві новини від таких персонажів.

- Та які там можуть бути новини... я в дорозі не перший тиждень, і нічого нового вам сказати не можу...
- Я сподіваюсь, що колись їх значно побільшає...
- Вірите, що колись це все закінчиться?
- Та ні... не знаю. Вже точно все не буде як колись, раніше... тебе ще й не було тоді.
- Хах, думаю так... А ви що думаєте? Кого підтримуєте можливо?
- Ой, та кого я можу підтримувати... я підтримую пару десятків людей, які живуть довкола мене от і все. І інколи, я радий що все так, бо не сказав би, що тоді було дуже добре... лайна вистачало.
- Але напевно ось так з бочками ви не їздили...
- Віриш чи ні, але я у минулому був абсолютним офісним працівником, якщо розумієш про що я...
- Думаю так...
- Ну а як бачиш, от зараз тут, щось саджаю, щоб просто жити незалежно від усіх цих лагерів, сторін, переконань...
- Круто! Думаю, от ви і є результат, який напевно колись хотіли досягнути ті, хто все це почав.
- Хах... не думаю. І вони не думали, коли все це починали...
- У них були переконання, що їх ініціатива знищить все зайве...
- Угу... а вийшло знищити майже все.
- Ну так...
- Хоча погоджуюсь, що вони просто не врахували нікчемність і безпорадність більшості урядів...
- Ага, страх зробив свою чорну справу.
- Хах, темну я б сказав.
- Хах, о так!
- Так ти куди їдеш?
- Кінцевої точки не маю... мені просто цікаво... не витримав - просто сидіти, чекати чогось. Просто спостерігаю. Просто цікаво.

- Ну раз цікаво, тоді поїхали до нас на ферму, хоч зіси щось нормальне.
- Оу... ну не знаю, не хочу відбирати ресурси ваші...
- Не думаю, що ти багато відбиреш... та і не переживай, ми добре прослідкуємо, хах.
- Ох, ну добре... я не проти. Потім вже повернусь на шоссе.

Пікап рухався вже ґрунтовою дорогою, яка вела до невеликого поселення - домівок пять-шість. Всі вони розташовувалися на окраїні невеликого лісу - чагарники, хвойні... Примітивні вітряки, які покликані вловити вітер і дати змогу вечеряти не при свічках - виднілися за довго до прибуття безпосередньо до подвір'я.

Через хвилин двадцять Марк вже допомагав закотити останню бочку з водою до спеціальної, невеличкої кімнатки, де очевидно зберігалася вода. Вийшовши на подвір'ї можна було спостерігати досить таки охайно складені різні прилади для сільського господарства - те, що давало змогу місцевим виживати, напевно, вже далеко не один рік...

Марк відразу помітив декілька поглядів, які невідворотно були націлені на нього крізь дещо замилені вікна у найбільшій будівлі на повітрі. Чоловік відігнавши пікап під спеціальний навіс, покликав Марка саме до цієї, очевидно, основної будівлі.

- Це наш будинок! Заходь, будь як дома... ми завжди раді гостям.
- Так... дякую. Виглядає затишно...
- Попри все те, що відбувається - намагаємось жити звичайним життям...
- А люди які тут живуть з вами, вони не проти будуть моєї присутності? - дещо стривожено запитав Марк.
- Ні, не переймайся. Ми завжди пильні, але неможливо жити у страху постійно... навіть якщо б нам всім цього хотілося б...

Марк першим увійшов до великої кімнати. Побут був звичайним. Все чисто, охайно. На стінах у сусідній кімнаті

виднілися дитячі малюнки, з десяток. Цей факт відразу заспокоїв Марка. Хоч і розумів, що навряд чи йому щось тут загрожує... адже все, що в нього було з цінного - це пів пляшки води, декілька одєжин та друга пара кросівок... Гроші давно вже не мали тієї цінності, а для декого - вони були практично забороненим явищем...

- Добрий день! - з іншої кімнати вийшла жінка, років сорока.
- Добрий день, я до вас у гості... напросився, хах...
- Хах, напросився там - не вигадуй! Це я його запросив, - швидко відповів чоловік.
- Ми завжди раді гостям, якщо вони з добрими намірами, - відповіла жінка.
- Нічого крім добрих намірів не маю! - посміхаючись вимовив Марк.
- Ну от і добре. Я зараз тобі супчику насиплю, а ти поки прохось до вітальні, познайомишся з іншими.

Марк разом з чоловіком пройшли через кімнату з малюнками, на яких були зображені досить футуристичні автомобілі, дивні тварини чи незвичайні рослини. У вітальні стояв великий диван. Схоже раніше, це було два чи то й три невеличкі диванчики. Біля вікна стояло крісло, на якому сидів дідусь, років вісімдесяти, за невеличким столиком сидів автор малюнків, хлопчик років семи, трудився над новим твором.

- Доброго дня! - промовив Марк.
- Доброго..., - дещо з насторогою промовив хлопчик.
- Це наш талант, хах, - вимовив чоловік, - а це батько мій.
- Вітаю вас, - дещо підійшовши до крісла сказав Марк.
- Так, добрий день... ви звідки? - відразу запитав дідусь.
- Рухаюсь зі сходу.
- І куди тримаєш курс свого руху?
- Хах... курс? Навіть не знаю, як і сказати... просто цікаво, як зараз живеться людям, що взагалі відбувається. Набридло просто сидіти вдома, де практично нічого не відбувається.

- Так... зараз часи такі...
- Темні?
- Ну так звикли вони всі говорити... а от для мене не все так і погано, особливо зараз. Років десять назад ще було погано, а зараз... в чомусь схожому я зростаю.
- Дійсно схоже?
- Щось спільне є. Різниця в тому, що тоді - все рухалось вперед, а зараз... навіть сказати важко.
- Ну і зараз думаю починає вже рухатися вперед...
- Думаю скоро будуть реальні зміни, - підтримав розмову чоловік, - я місяць назад чув, що в прибережній зоні, на деяких територіях - вже запускають електростанції... тестують чи то нові системи, не знаю.
- От як все наладиться, дожити б до цього мені, от тоді ти зрозумієш, як воно було раніше, як взагалі все було влаштовано..., - промовив дідусь.
- Ага, а то твоє покоління звикло бачити тільки футляри, все розбите, розтрощене...
- Все одно думаю, різниця велика, - відповів Марк, звертаючись до дідуса, - все ж у часи вашої молодості чи дитинства, для вас всі ці технічні речі, все що пов'язане зі світлом було взагалі новим і не звіданим... а для нас, для мене, наприклад, не так. Я в дитинстві взагалі полюбляв читати деякі книги двадцятирічної давності, автобіографії... Та і у тата чудова колекція фото тих часів збереглася...
- Фото?! - здивовано вигукнув чоловік, - незвично як для часів двадцятирічної чи тридцятирічної давнини...
- Напевно так. Як він говорить, він полюбляє все відчувати, в першу чергу на дотик, і продовжував друкувати всі фото, не розраховуючи на електронні версії.
- Так... багато втрачено. Всі би ми тоді знали, що відбудеться... теж би друкували і фото, і багато чого іншого.

Жінка зайшла до вітальні і запросила Марка до столу, на кухню. По всьому будинку були спеціальні місця, кріплення, для світильників на маленьких сонячних батареях, які заряджалися на даху будинку. Кухня мала під'єднання до сонячної батареї, яка була встановлена на сусідній будівлі. Все ж технології збору сонячної енергії відіграють у житті цих людей і подібних до їх - надзвичайно важливе значення, напевно, визначальне. А ще дехто говорив, що тоді вигадували і займалися виключно непотребом...

На столі стояла досить велика посудина з супом, також нарізаний салат та деякі інші овочі, очевидно, що зі свого городу. Марк не любив багато їсти, а особливо якщо це був суп... навіть попри те, що за весь день з'їв лише декілька горіхів та декілька десятків сухарів. Тому добавки не просив, і навіть прийшлося ввічливо відмовлятися від неї.

Запропонували залишитися на деякий час у них, перепочити. Погодився лише на декілька днів. Допоможе на городі, а ще - слід відремонтувати одну із багатьох сонячних батарей, які стояли на дахах будівель.

Сонце поступово переставало припікати, і вся родина, разом з іншими людьми, які проживали у сусідніх будинках - зібралися на звичні для них - вечірні посиденьки.

- То ти говориш, що цікаво, як воно все зараз влаштовано, що відбувається? - запитав у Марка чоловік років п'ятдесяти з довгим, сивим волоссям.
- Ну так... щось схоже на це.
- Скільки тобі?
- Двадцять!
- Ну от... всім вам цікаво. Он малі ще, - чоловік вказував на вже знайомого, для Марка, художника та інших декількох дітей, його ж віку, - а вже воно такі ж питання задає. Ну я розумію, якщо от воно родилося тоді, років тридцять назад... воно тоді все було довкола і у будь-якій кількості... телефони, інтернет... проте зараз як воно, я не знаю...

- Ну думаю вся справа в тому, що як би там не було, а певні частини, певні згадки, чи то й наочні приклади того життя...
- Світлих часів, хах!
- Хях, ну так, світлих... вони все одно оточували мене в дитинстві, і оточують зараз. А головне - це просто природа, спадковість, звички...
- Спадковість? Цікавився біологією?
- Та читав деякі книги... цікаво було.
- Так... біологія це те, де можна знайти відповіді, можливо і на всі питання...
- А ви...
- Коли був молодий, то хотів бути викладачем, в тому числі й біології... трохи працював, а тоді ж все це почалося... уже було не до викладання.
- Знаєте... от скільки я не чую, і не можу зрозуміти. Батьки говорили, що просто паніка була, і пояснити це складно... але все одно, чому все так радикально відбулося. Чому от ви припинили викладати... невже не було змоги продовжувати жити, ну може не досить нормальним, але все ж адекватним життям?!
- Тяжко сказати... тоді багато чого відбувалося. Особисто я навіть згадати не можу з точністю, конкретні події... думаю просто була паніка та і все. Просто в ті часи, було скільки всіякого негативу, що коли почали з'являтися певні передумови, люди просто не звертали уваги, а потім все різко... ну і тоді все - паніка...
- Так... і ви особисто теж не звертали уваги?
- Та не пам'ятаю точно... думаю у всіх з'являлися певні думки... просто коли такі думки, з різних підстав майже не щодня - там щось зірвали, там підірвали... розумієш?
- Ага... звичка...
- Так, звичка... і ти просто вже сприймаєш будь-які загрози на низькому рівні... не те, що зараз, коли навпаки все стало.

Сиділи всі години до десятої. Потім почали розходитися. Компанія була теплою і дружелюбною, звичайні люди, які чи то не хотіли демонструвати, чи й справді не мали жодної позиції, щодо двох лагерів, сторін цього глобального конфлікту, межі якого було важко окреслити.

Ранок був трохи дощовим. Марк прокинувся десь приблизно о шостій ранку. Звичайний час, коли він зазвичай прокидався. Молода людина з минулого не зрозуміла б, але для Маркового покоління - це доволі звичний час, щоб прокинутися і почати займатися справами. Адже сонячного ресурсу хоч і вистачало на всіх, все ж він був обмеженим... а часом, встигнути треба було чимало зробити.

У відчинене вікно було чути звичайні звуки будь якої ферми чи сільськогосподарського двору. Як і обіцяв, швидко зібрався і пішов, щоб щось допомогти.

Господиня не випустила із дому, поки Марк не випив трав'яного чаю із якимось дивним печивом, очевидно з не звичайної муки. Вдягнувши дещо понівечені дощові чоботи, Марк вийшов на подвір'я, де ще продовжував мрячити дощ. Господар збирався йти разом із ще одним, молодшим чоловіком, по свіжу траву для тварин. Марка взяли із собою як ціком пригодною силу для транспортування скошеної трави.

- Тут у вас дійсно затишно, спокійно..., - промовив Марк до чоловіків.
- Особливо чудово тут взимку... коли сніг ляже - така тишина стоїть...
- Давно ви тут живете? Самі будували будинки?
- Років шістнадцять...
- Ні, тут було досить велике село до всіх подій, а потім..., - відповів інший чоловік.
- А потім за перші декілька років, нікого не залишилося взагалі, - продовжив чоловік-господар, - бо тут кілометрів

десять звідси, розташовувався один із штабів Темного лагерьа... ну і відповідно, залишатися просто було небезпечно.

- Та зрозуміло...
- А потім, коли перші декілька років я намагався знайти хоча б якесь придатне місце... давній знайомий мене розшукав, і запропонував шукати такі покинуті поселення, і починати спочатку там... от і натрапили сюди.
- В лісі безпечно? Чи краще туди не ходити?
- На скільки мені відомо, ніхто мінуванням не займався... і саме в цих місцях ніколи чогось гарячого не відбувалося...
- Ну все ж було, - додав інший чоловік, - декілька людей, які повернулися до своєї колишньої території, зараз їх уже немає...
- Так... зазвичай це були люди похилого віку... приблизно десять душ..., - підтримав чоловік-господар.
- Угу, деь так... От вони говорили, що все ж було небезпечно, але якщо й було чути обстріли, то це були певні внутрішні розбірки... тому, що в цих краях, по їхнім розмовам, не бачили ніколи людей із Урядових лагерів...
- Ви їх Урядовими називаєте? А як же - Бездушні? Хах...
- Хах... ну це вже назва, яка укорінена серед представників Темних...
- Не знаю... у моєму передмісті рідко можна почути - Урядові...
- Урядові, Бездушні... я б назвав - просто Природні... бо як ще інакше? - відповів чоловік-господар.
- Хах, і то таке... складно мені зрозуміти, чому взагалі хоча б хтось міг розраховувати, що відразу всі підтримають одну позицію і буде все добре?! - дещо емоційно промовив Марк.
- Знаєш... от я і такі як я, які нічого і до сих пір точно не знають... ми як тоді нічого не зрозуміли, так і зараз - мало що можемо збагнути. Думаю просто - наївність, незрозуміло чим обґрунтована, стала рушійною силою...

- Наївність Темного Провайдера?
- Його і всіх із його ж оточення... які більше всього, просто бачили у цьому - змогу заробити... не знаю...
- Хах, і у цьому весь абсурд...

Компанія зупинилася на невеликій галявині біля витоптаного стежки, яка вела до лісу - ходили за дровами часто. Чоловіки взялися за роботу, а Марк пройшовся трохи в глибину лісу. Десь вдалині виднілися охайно складені обрубки з повалених, сухих дерев. Жодного мусору. Зрозуміло було, що ці люди все ж навчилися цінувати природу... тоді, коли змушені були в певній мірі повернутися до неї.

Повернувшись до чоловіків, Марку вже була робота. Збирав скошену траву, у спеціальні великі дві корзини. Хвилин за п'ятнадцять - справу було зроблено і рушили назад.

Чоловік-господар тримав обома руками дві корзини, а Марк із іншим чоловіком тримали інші ручки корзин. Не поспішаючи дійшли до двору, не дивлячись на те, що дощ посилювався. Погодувавши тварин - пішли снідати.

Погода не змінювалася, і тому Марк все ж вирішив залишитися ще на один вечір, а вже зранку вирушити на піщане шосе. Тим паче, що на вечір - всі мешканці цього поселення влаштували невеликі гуляння - в честь свята, незрозумілого Марку.

Серед всіх жителів, було декілька Маркових однолітків. Всі вони - фактично вже виросли в цьому місці, тому - їм особливо було цікаво щось дізнатися від Марка - як воно там. Спілкуючись з ними, Марк розумів, що ці молоді люди - цікаві, адекватні, і напевно на це вплинуло середовище їх життя - де все от так тихо і безтурботно. Але як і йому самому, їм було цікаво - як воно там, як воно по іншому. І ця незрозуміла зацікавленість була у них всіх, хоча вони вже не знали, у буквальному сенсі всі - як це - спілкуватися із кимось, хто живе далеко від тебе... Марк,

відсутність такої можливості, намагався компенсувати своєю подорожею...

- Бачив по дорозі когось із представників Лагерів? - промовив один із хлопців.
- Траплялися... але вони вже явно не такі за настроями, як мені описували батьки, чи я сам читав, чи чув...
- Ну час минає... напевно й позиції змінюються.
- Хто їх знає... неприємні і трагічні ситуації все одно часто трапляються...
- Бачив щось?
- Ага... буквально через чотири дні, після того як покинув дім - потрапив під обстріл... спочатку взагалі не розумів - чому це відбувалося саме у тій місцевості...
- І чому ж?! - вигукнула одна із дівчат.
- На скільки зміг потім, десь днів через три дізнатися - там були певні схованки чи то сонячних батарей... чи ще щось... ну неподалік, де я вештався.
- Дивно якось..., - почав один із хлопців, - багато де ми чули, читали, що Темні спочатку і на меті не мали знищувати все... а тепер от так себе поводять...
- Я читав про конфлікти різні..., - почав Марк, - дома чимало паперових газет було, ну ще тих часів, так от там теж - майже завжди безглузді події, які вже нічим не пояснювалися... от і зараз так. Спочатку одне було в пріоритеті, а потім, очевидно... щось пішло не так...
- А як взагалі там у тебе дома, ну звідки ти сам...
- Та як... по різному. Батьки розповідали, що коли все починалось - то в містах були найбільші прояви паніки, так як це все проявлялося більш виразно і ... страшно, напевно... Тому і наслідки більш руйнівні залишилися. І зараз хоч і все вже влаштовано, як би там не було... проте інфраструктура... ну все досить похмуру виглядає.
- Та за міста так... ми всі фактично народилися в містах, батьки жили і працювали там... а потім же - хто куди.

- Ну у нас там передмістя, воно дещо витягнуте за формою, і там з центральною частиною - всі мости зруйновані... працює декілька переправ та і все... тому, там де мій дім - там все ж таки більш менш тихо... хоча, особливо в дитинстві, пам'ятаю було інколи гаряче...
- І що далі думаєш?
- Тяжко сказати... просто хочу якомога більше побачити, своїми очима.
- Просто так?
- Ну не просто... щоб розуміти, в який час ми живемо... Багато різних поглядів, ці два Лагері, які ніяк не заспокоються... і от все це...
- Років чотири назад, у нас гостювали п'ятеро іноземців... як ми зрозуміли, вони також вирушили у постійну подорож...
- Постійну? - запитав Марк.
- Хах... ну типу того. Вони говорили, що просто не змогли жити без інформації про все те, що відбувається... та і ресурси так знайти легше.
- Але й ризиковано ось так повністю покинути і рушити, не знаючи що там на інших землях...
- Ну ти ж ось вирушив?
- Та що я... я так... по недалеких територіям.
- Думаю зараз що далекі території, що недалекі - все однаково. Хай це і було вже чотири роки тому, все одно - з їхніх розповідей - все аналогічно, нажаль...
- Так... нажаль. Та проте, все ж думаю - думки і погляди мають різнитися... під впливом різних факторів...

Спокійні гуляння, смачна їжа - все це продовжувалося до опівночі. Марк чудово провів час, так же чудово виспався і на ранок, який був сонячним, - зібрався у дорогу. Чоловік-господар все ж вивіз його на піщане шосе, яке колись було чотирьох полосним, якісним шосе - яке отримало таку назву лише через специфіку місцевих ґрунтів - зараз перетворилося у дорогу, під впливом часу і умов - яка дійсно була в більшій частині покрита сумішшю піску та ґрунту.

Пікап поїхав. Пил та дрібний пісок стояв стіною. Марк закинувши рюкзак відразу за два плеча, бо не надто сподівався дуже швидко когось зустріти тут, повільно покрокував у південно-східному напрямку.

Колись це шосе було дорогою життя для невеличкого регіону, який простягався з іншої, північної сторони. Озеро, гектарів десять-п'ятнадцять, невелий сосновий ліс та декілька сел, які були практично з'єднаними, проте все ж мали умовний кордон... навіщо він - ніхто не розумів. Дідусь Марка колись бував тут, розповідав і про цю дорогу, і про ті поселення, і про той умовний кордон, який як виявилось, призвів до страшних і кривавих подій, коли все почалося...

Чоловік-господар, водій пікапа, по дорозі до шосе - розповів цю історію, сумну, і навряд чи повчальну, як це завжди буває... Незрозуміло навіщо, але так вирішила колись влада - жителі були розділені на три села... чи то формувалися вони поступово, і комусь просто так треба було - фактично штучно збільшити кількість населених пунктів у регіоні чи то з іншою дурної причини - але із самого початку - три різні села і крапка. Люди, звісно, фактично не помічали цього умовного кордону, адже вулиця одного села - плавно переходила у вулицю другого села, а вулиця другого у вулицю третього... Проте, все ж на практиці, як це буває, проблеми траплялися. Чи то діти з різних сел щось не поділять, бо вони досить чітко і однозначно сприймали - хто свій хто чужий... навіть якщо він жив через два будинки зліва... Бувало й чоловіки, після робочого дня - зібравшись разом за пляшкою вина чи чогось міцнішого, так і було, - теж знаходили безглузду причину щоб все ж почати суперечку і довести її, часто, до бійки... Але коли ситуація дійсно змінилася, коли до жителів села почали доходити то ті, то інші погляди - хтось вбирав у себе переконання представників Темного Лагеря, хтось Урядового... і тут вже

справа була не просто у суперечці, адже за цими поглядами і переконаннями - вже стояли прості, холодні і чіткі числа - скільки вбито, скільки зникло, ранито... а ще світло... Люди намагалися триматися, спочатку, перші декілька днів, може тижнів - але коли жителі одного із цих сіл - приютили у себе чоловік двадцять представників Темного Лагеря - тут все і почалося, згадалися і суперечки зі школи, і бійки на хмільну голову - всі образи, найдрібніші - склалися до купи. Як наслідок - по словам чи переказам чоловіка-господаря з пікапа - закінчилося все досить трагічно, і кордон між поселеннями з умовного - перетворився на цілком матеріальний - сітка, ненависть і бажання кровної помсти... Чи винні в цьому ці жителі? Водій пікапа наголошував на тому, що люди - які народжувалися і жили в цих селах - фактично стали уособленням всього того, що по суті відбувалося і, на жаль, продовжувало відбуватися у цей непростий час, у всіх куточках світу... коли спочатку - умовні кордони, конфлікти, суперечки - а потім абсурдна причина, багатьом не зрозуміла до кінця - і все - незворотній процес.

Думаючи про цю розповідь чоловіка, Марк, який перед початком своєї подорожі, сам собі наголошував, що буде максимально обережним і всі рішення буде обдумувати, а рішення прийматиме не поспішаючи і не імпульсивно - адже часи не зрозумілі, і напоротися на неприємності можна було через неуважність чи недбалість, фактично будь-де... Проте... вся ця історія, і цікавість... а головне - фраза й думка чоловіка про уособлення цими людьми і селами - всього того, що відбувається... Словом Марк вирішив повернутися до плану про подорож на південний схід - через декілька днів, а зараз - перейшовши на інший бік дороги - повернувся і покрокував саме туди - на північ...

Години три-чотири не поспішного ходу, і Марк вийшов на асфальтований шматок дороги. Ногам стало краще й

легше крокувати. Сонце вже нестерпно припікало, а тепер ще й асфальт... З розповіді того самого чоловіка, йти до цих сіл треба було ще годин п'ять... до заходу сонця можна було впоратися, але їсти хотілось, та і відсутність хоча б малої хмаринки... Марк звернув з дороги і через метрів двадцять - знайшов чудове місце - повалені декілька дерев, затінок - те, що треба. Діставши з рюкзака приготований йому харчовий пайок жінкою чоловіка з пікапа, Марк перекусив і приліг відпочити. Великі шматки сухої кори, чудовий затінок та невеликий протяг - це те, що треба було йому для більш менш хорошо відпочинку. Мав надію потрапити до сел вже сьогодні... хоч і після заходу сонця, адже залишатися ночувати ось так під відкритим небом... бувало вже декілька разів, не сподобалося, мягко кажучи...

Сон, на диво, був кріпким, хоч і тривав він не більше двох годин. Прокинувся Марк від того, що хтось за його спиною рухався, шевелився - було чутно як вже посохлі гілки поваленого дерева - тріскотіли, а листя осипалося та давилось. Без різких рухів, Марк обернувшись - нічого не зміг розгледіти через ті самі гілки. Зсунувшись у бік, дещо припіднявшись побачив, як невелика овечка порпалася у гілках дерев. Звідки тут взялася ця овечка? Аж потім - люди... очевидно, що десь поблизу. Пригнувшись, повільно вибрався із під дерев - нікого не побачив, почав рухатися у бік овечки, внутрішній звук серцебиття почав відволікати, аж раптом - метрів за тридцять-сорок - чоловік з батогом, який чітко, без жодних рухів - стояв і дивився прямо на Марка. Випрямившись, і розуміючи, що залишається тільки підійти і заговорити, Марк пішов до нього.

- Доброго дня..., - дещо не сміливо почав Марк, - це ваша овечка, так?
- Так, моя..., а ти хто? - насторожено, проте цілком спокійно запитав чоловік років семидесяти.

- Не хвилюйтесь, я просто подорожую..., - сказав Марк і зрозумів, що чого цьому то чоловіку у віці хвилюватися, а от йому б не завадило трохи.
- Просто? Нічого не буває просто так...
- Ну так... ви праві... хоча для декого, ціль моєї подорожі - дійсно здається марною, такою, що не має жодного сенсу...
- Батькам? А то ти щось дуже молодий, щоб просто подорожувати?
- Та ні, вони наче б то розуміють, просто переймаються, що цілком природно...
- І не безпідставно, - дещо з посмішкою вимовив чоловік.
- Знаєте... от вам, вибачте, але не мало років, очевидно, і все що відбувається, для вас дійсно є стресом і незвичним... хоча за роки напевно звикли...
- До такого звикнути може й можна, але прийняти до кінця, на жаль, неможливо...
- Отож... а я народився і виріс в такому стані, і кожного разу, зустрічаючи людей з такими поглядами - намагаюсь донести, що мені дійсно цікаво - як воно зараз, який світ зараз - в якому я живу... батьки, родичі, знайомі - розповідали про чудове життя до всього цього, проте - читаючи газети чи загалом новини того часу... не думаю, що тоді було краще й спокійніше.
- Що те, то є... просто тоді було купа різного, що банально відволікало всіх нас від негативних чи страшних подій.
- А ви звідки самі? Ви не із сел, які десь туди, не далеко?
- Знаю про них, але ні... я мешкаю тут, недалеко...
- Тут десь є ще село?!
- Так, є. Там живу я і стадо овець, хах...
- Хах, зрозумів... і давно ви так?
- Давно. Мені вже не мало років, і я просто не хочу витратити час на безглузді балачки чи суперечки про те, на що взагалі не маю жодного впливу...
- Угу... напевно я вас розумію...
- Напевно... А ти сам звідки?

- Ой... я в дорозі вже чимало... Я з міста на трьох пагорбах, як його називають...
- А, знаю, чув. Колись я там навіть жив декілька років, коли мені було років тридцять напевно... І що, дійсно з метою дізнатись як воно - вирушив в дорогу? Чи шукаєш, де б його краще оселитись? Бо останні роки - таких шукачів щось побільшало...
- Напевно стало трохи тихіше, от люди і почали шукати нові землі, щось змінювати... Але я ні, я просто... мені і вдома добре, там родина... У Вас є родина?
- Була..., але чимало років вже пройшло і не хочу згадувати... я й сам шкутильгаю тепер, якщо ти розумієш...
- Ага... вибачте...
- Та що тут... мені здається цілком звичайна історія чи випадок, не знаю... в наш час... нічого дивного чи особливого.
- Так... але якби там не було, але овець так відпускати не треба далеко... бо був би там хтось інший, може б у вас уже б і не було цієї малютки...
- Хах... я тебе бачив, коли ти ще тільки йшов туди, в ті гілки...
- А... тю, от тепер мені вже треба задуватися, очевидно, над пильністю...
- Отож. А ти що, в села на озері йдеш? Там же тупік...
- Та один знайомий, тепер, розказав їхню історію, якщо так можна говорити... от і стало цікаво. Там взагалі як, безпечно?
- Та як і будь-де... але там не так багато людей залишилось... всього напевно чоловік сорок на всі ті села...
- А вони й досі розділені... ну сіткою?
- Та є та сітка, але якби не хотіли воювати... але жити ж якось треба. Я там буваю, декілька разів на місяць... звичайні люди, із непростим минулим.
- Тобто примирились?!

- Та як примирились, я ж кажу... жити то треба, от і живуть. Просто хтось не витримав і поїхав, а хтось намагається забути, хтось навпаки...
- Навпаки?
- Угу... намагається всім нагадувати і сам не забувати... все як завжди, що там говорити... не думаю, що десь все кардинально по іншому. У тебе в місті, що вже все добре?
- Минулого року ми десь півтора місяці жили взагалі за містом, у покинутому селі... Лагеря активізувались, от нам і прийшлося... і поки там були, - декілька могил викопали... причому людям з різними поглядами...
- Ну бачиш... немає йому кінця...
- А буде?
- А був початок?
- В якому сенсі?! Вам то краще пам'ятати...
- Думаю, тут справа не в моїй пам'яті... хах... тут треба звертатися до підручників історії, причому самих давніх...
- Думаєте історії?
- Ну так, по крайній мірі, щоб просто зрозуміти, коли був цьому початок і чи він був взагалі... і не перейматися причинами.
- Угу... можливо ви і праві... проте погодьтесь, що подій недалекого минулого все ж можна назвати чимось особливим, більшим, масштабнішим...
- Та звісно можна, але яка різниця...

Отара овець рухалась повільно, але чітко, демонструючи знання маршруту. Марк йшов разом з чоловіком, який запросив його переночувати, скуштувати молока, і вже зранку продовжити свою подорож.

Будиночок був невеликий, саморобний, але на вигляд надійний і затишний. Дві невеликі кімнатки, посередині піч. Майже все - із дерева. Біля будинку - загін для овець - літній. А далі - вже розташовувалися апартаменти для овець.

До будинку вела одна, дуже вузька, але добре витоптана стежина, яку з першого погляду помітити було важко, адже суха й висока трава, яка вже лягала на бік - практично повністю закривала цю стежку.

Впоравшись біля овець - повечеряли, і чоловік ще години дві розповідав Марку про те, як перебрався сюди, де ще малим разом зі своїм батьком ходив на полювання. Знав місцевість добре, знав, що тут практично не було людей... і після, цілком зрозуміло, трагічних подій у його житті, про які він так і не сказав ні слова, - перебрався саме сюди. Побудував цей будинок за один теплий сезон, ну а потім, що мати справу й якось виживати - обрав овець. Марк заснув під розповідь чоловіка про особливо сніжну минулу зиму, коли щоб вийти на дорогу, йому доводилось в буквальному сенсі - прокладати тунелі у великих масивах снігу...

Рано вранці, випивши свіжого молока, Марк вирушив назад на піщане шосе. Запас води, декілька булочок спечених у пічі - було все, щоб спокійним ходом добратися до тих самих сіл. Чоловік-пастух радив йти напряму, намагався розповісти короткий шлях, але вирішив все ж йти до шосе - так надійніше, хоча й далеко не факт...

Буквально за тридцять-сорок хвилин - був майже біля шосе. Їх розділяла доволі густа лісосмуга. Вона розпочиналася трохи далі від того місця, де він ще вчора відпочивав серед сухих дерев. Будучи за метрів п'ятдесят від дороги, Марк почув, що по шосе, в сторону селищ рухався автомобіль. Він почав бігти, щоб перехопити його, але майже непролазні хащі не дозволили вчасно вискочити на дорогу - автомобіль вже заховався за черговим поворотом. Рюкзак не був надто важким, але це прискорення... далось взнаки. Витягнув пляшку води, яка була ще холодною - набирав її прямо з джерела у чоловіка-пастуха.

Надзвичайно приємне заняття - ковтки прохолодної води... але не встиг зробити і третій ковток, як за спиною знову почув гуркіт автомобіля. Повернувшись побачив, що на зустріч йому рухалося два стареньких джипа, дещо замурзаних. Майже відразу, коли на їх горизонті з'явився Марк - перший, а за ним і другий - почали гальмувати, щоб зупинитися.

Марк швидко заховав пляшку з водою, тому, що щоб не трапилось, а вода - це важливо... Тільки но автомобіль зупинився - відчинилися передні двері і з нього вистрибнув молодий хлопець, років шістнадцяти.

- Ти що тут робиш? Заблукав чи що?!
- Ем... та ні... я той... ви з селищ, що біля озера? - не рішуче, проте все ж запитав Марк, адже яка різниця, все одно рухався у їхній бік.
- Так, з них самих... а ти туди прямуєш?
- Угу.
- Ну тоді залазь на заднє сидіння, тільки там мішки з зерном, але думаю ти влізеш.
- Добре, якщо запрошуєте, тоді дякую...

Марк швидко підбіг до автомобіля, відчинив задні двері, привітався з водієм. Це був старший чоловік, очевидно батько цього хлопчика. На задніх сидіннях, точніше де вони раніше колись знаходились - лежало чотири мішки з якимось зерном. Рюкзак кинув подалі, сам примостився скраю.

- Ти в село їдеш? - запитав старший чоловік.
- Ага, в села, якщо можна так сказати.
- Чий родич?
- Та я той... думаю ні чий... я просто подорожую...
- Хах, подорожуєш?
- Ну так...
- Давно я не чув, щоб люди просто подорожували...
- Ну от тепер будете знати, що є й такі.
- Хах, це точно...

- Я взагалі то в іншу сторону рухався, але потім мені розповіли про ваші села, про події всі, які трапилися давно... не знаю, хочете ви про це говорити чи ні...
- Та а що там говорити... були часи гарячі, навіть дуже я б сказав, але що ж тепер... живемо далі, і можемо говорити.
- А що тобі розповідали? - вимовив хлопчак.
- Ну що раніше і стіна була, і трагічні події... ну...
- Було таке, було..., - промовив старший чоловік.
- Але зараз нормально все, стіни буквально немає вже.
- Помирились?
- Ні. Просто виїхало людей багато, а стіну розібрали на свої нужди... хоча там більше була умовна стіна...
- Так, ніякого форту не було, бо я чув, як люди вже придумують різні дурниці, - сказав хлопчак.
- Так ти просто їдеш, щоб глянути, як живемо? - промовив чоловік.
- Угу. Я ж взагалі подорожую, щоб просто власними очима поглянути на те, як зараз все влаштовано... іншого способу просто немає...
- Так... раніше б вистачило б декілька годин, щоб все почитати чи подивитися на екрані, а зараз тяжче. Хоча, на скільки я чув, вже у великих містах - деякі ентузіасти намагаються запустити якісь власні мережі... не знаю...
- Дійсно?! - вигукнув Марк, - не чув такого.
- Та хто знає, дійсно це чи ні... хоча цілком можливо. Все ж час минає, як ні як - от вже можемо жити більш менш спокійно...
- Думаю це головне... можливо ще декілька років, і буде все по іншому.
- Та я думаю, років п'ятнадцять назад ще все могло бути по іншому, так як ще до цього всього... просто затягнулося, а тоді вже затягнуло й тих, хто це все почав.
- Можливо й так...
- Просто тебе ще й не було напевно, так, до всього цього?
- Так, так... не було.

- Отож, як от і цього бешкетника, - кивнув на хлопчача, - а я добре пам'ятаю, як воно тоді все швидко розвивалося, надзвичайними темпами. Тому впевнений, що все це дійсно штучно створено та і все.
- Але ж він все одно існував тоді, чи не так?
- Існував думаю, але в будь-якому разі - все вийшло з під контролю, а тоді... напевно, просто сподобалося їм так.
- Думаєте, таке може сподобатися кому небудь?!
- Ну а як ще пояснити?! Ці ж Темні, вони що хотіли, навіщо розробляли цей інтелект, навіщо давали йому змогу потрапити у всі важливі системи?!
- Хах... щоб змінити все...
- От бачиш, і тобі смішно... бо воно так і є - бажати миру і добра, а отримати ось це все... ну як можна було тоді це не розуміти, що так просто... та і напевно, ніяк взагалі, змінити нічого не можна...
- Погодьтесь, спроба була все ж надзвичайно відчайдушна...
- Надзвичайно тупа, я б сказав... Ти ж подорожуєш, бачиш як воно все зараз, невже все так добре?
- Звичайно, що ні... просто не врахували, думаю, головного...
- Людину...
- Ага, точно... от і я так почав думати... все частіше.
- Ну а як інакше, все ж просто... Темний Лагерь лиш змінив умови, а щиро вірив, що змінив суть...
- Так... скільки нам по часу їхати?
- Ще хвилин тридцять десь, - промовив хлопчак.
- Це добре... я думав, що до вечора дійду, а тепер не знаю, що й робити там у вас, хах...
- Хах, ну вибач... можемо зупинити, - сказав чоловік.
- Ні, ні... щось придумаю, хах... А зерно для тварин, худоби? Чи це в якості їжі вам?
- І так правильно, і так... це от ми цілою колоною їздимо, там за п'ятдесят кілометрів звідси, раз в декілька тижнів велика вантажівка привозить, а ми от їдемо і беремо...

- Бачте, вже відбуваються зміни... думаю тяжче було років десять тому, а зараз от вже й підвозять ресурси. Ви до речі як? Що взамін даєте?
- А різну всячину... гроші вони не беруть, говорять їм їх нікуди дівати... а от щось зв'язане, сплетене, чи взагалі якісь овочі, фрукти - словом коли що...
- А ти сам звідки? Здалеку? - промовив хлопчак.
- Та ні, не дуже... місто на пагорбах, так говорять, якщо чули...
- Ага, чув таке, - відповів хлопчак.
- Ну от... але тільки я виріс у передмісті, там спокійніше було раніше, коли я був малим, а зараз саме туди також підвозять... ну теж всіляку всячину, бо їхати вглиб все одно ніхто не хоче...
- І як воно там? Щось є особливе? Сонячні батареї чи щось вигадали ще?
- Та ні... що там можна ще вигадати... сонячні. Проте й з ними, проблема. Там частіше, чи то ймовірніше, можна наразитися на проблеми, через них...
- Відбирають? - вимовив чоловік.
- Та то ще не так страшно... Розбивають...
- І навіщо воно треба? Невже прихильники Темних?
- А хто ж іще... якби це дивно не звучало, але це так.
- Щось вони вже зайшли взагалі далеко... займаються взагалі не тим, чим хотіли, що пропагували...
- Не знаю... скільки себе пам'ятаю, то так і було... що Темні, що Урядовці... на тих, хто просто хотів жити, виживати - уваги особливої не звертали...
- Так а навіщо знищувати батареї? - промовив хлопчак, обернувшись до Марка.
- Хто їх знає... це не поголовно, звісно... все одно зараз більш менш нормально. Проте... не знаю... страх чи просто вже заикленість на ідеях, які давно викривлені і взагалі змінили свій зміст і мету...

- Скажу тобі так - ще до того, як все це сталося, закрутилося... років десять напевно - маніпуляція інформацією, новинами, подіями - була на найвищому рівні. І коли все трапилося, ще так несподівано... люди просто вже не були готові сприймати події адекватно, виважено... ось тобі і результат.

Автомобіль з'їхав з асфальтованого покриття, і продовжив дорогу виключно ґрунтовою дорогою. Узбіччя були явно охайнішими, ніж там, раніше... чи то навмисно так, чи просто на дрова багато дерев вирубували, але лісосмуги практично не було.

Вже через хвилин п'ять - показалися будівлі, і вже скоро - автомобілі в'їхали у поселення. На перший погляд нічого нового чи кардинально незвичного Марк не побачив. Лише те, що практично цілих будинків не було. Зі слів чоловіка - на всі ці три села - існували чотири місцини - де люди зійшлися у сусідні будинки, щоб було легше виживати - це ще більше десяти років тому, от і продовжують так жити. Зі слів чоловіка - все ж всі вони - жителі цих поселень - мали розбіжності, мали причини не розмовляти чи бажання помститися... хоча і останні криваві події тут відбувалися вже давно, все ж забути було важко. Всі це розуміли, багато хто дійсно не забував, але розуміння того, що це може тривати вічно, а жити треба далі, бо нічого більше не залишається, - все ж брало верх, і люди намагалися вжитися ось так, фактично на одній території...

Автомобіль звернув на іншу вулицю, потім на іншу, в кінці якої виднілося озеро - і через декілька пустирів, де раніше були будинки, - завернув у двір. Інший автомобіль, який їхав за ним - попрямував далі, до іншого скупчення живих будинків. Марк допоміг із мішками, після чого хлопча провів йому невелику екскурсію їхніми володіннями. Три будинки, в яких жило по дві-три сім'ї. Всі вони були обнесені обгородженням із всіляких матеріалів - стара сітка, дерево... Декілька вітряків, сонячні батареї. На довгому задньому

подвір'ї, яка було спільним на всі три будинки - стояла ще одна машина - пікап, але без задніх коліс. На городі, який був відразу за певними господарськими будівлями - працювало людей шість. Марк відразу пішов до них, привітався та познайомився. В очі відразу падало те, що люди не дуже часто спілкуються з будь ким чужим, не з їхньої общини. Робота була припинена практично відразу - вирішили - раз цілий мандрівник завітав до них, то треба все ж організувати святкову вечерю.

Окремо від трьох будинків, був побудований літній майданчик - де стояв великий, довгий стіл - де очевидно всі разом обідали, вечеряли.

Коли ти від народження живеш у доволі напружених умовах, то, звісно, з часом страху й недовіри стає все менше. Марк був саме такою людиною. І, напевно, тільки за час подорожі в ньому почали прокидатися звичайні інстинкти самозбереження та страху за життя. І якими б не здавалися всі ці мешканці даної общини - добрими і спокійними, все одно нічого не міг вдіяти - відчуття тривоги не покидало.

Проте, не дивлячись на всі ті розповіді про ці поселення, про події які тут трапилися, відносно не так давно - люди на вигляд були звичайними, із звичайними розмовами і потребами. Це вперше за подорож Марк спостерігав за такою кількістю дітей одночасно - відразу сім малолітніх бешкетників, найстаршому було десять. Хоча бешкетниками їх назвати було тяжко... і це найбільше кидалося йому в очі. Чи то він чогось не розумів, чи не правильно сприймав ситуацію, але восьмирічні та десятирічні діти - здавалися йому на диво спокійними та вихованими... ще й в цій місцевості. Більше того, дивлячись на їхніх батьків, які видавалися дещо безвідповідальними чи то - надто спокійними... Марк, спостерігаючи за цими дітьми, пригадав слова одного зі своїх родичів, які чув ще добрих сім, а то й

більше років тому - але тільки зараз, напевно, почав їх усвідомлювати. Тоді, так само гостюючи у батьків Марка, цей родич неодноразово говорив йому, що він одночасно нещасне та надзвичайно щасливе дитя... У тому віці Марк сприймав ці слова з подивом, не придавав їм уваги, а родича сприймав як бородатого дядька, який напевно полюбляв випити. Але зараз, коли дивився на те, як бавляться діти, які в них розмови, як вони взагалі себе поводять - вони дійсно щасливі, адже вони як і він сам - бавилися з іграшками, грали в саморобні настільні ігри. Марк багато разів чув від батька - про ігри на комп'ютері, про онлайн ігри - він бачив, що для батька - це було дійсно важливо, але всі пояснення крутості ніяк не впливали на Марка - бо як гра на самоті може бути кращою від гри гуртом... не розумів.

Діти бавилися без зупинку. Вони, як і він сам у дитинстві, безумовно вже розуміли в який час живуть, знали багато різних речей, яких і знати та і думати про них - їм ще не треба було. Але все одно - вони зростали звичайними, нормальними за всіма канонами людьми... які як і все живе - можуть пристосуватися і жити тим життям, яке вважається абсолютно нормальним.

Поки Марк спілкувався то з молодим поколінням, то зі самим старшим - дві бабусі, яким було років дев'яносто, напевно, - стіл поступово наповнювався харчами. До вечері було ще години пів, адже не всі ще зібралися - завершували поратися по господарству.

Одна із бабусь, очевидно, мала деякі проблеми зі здоров'ям, адже поведінка її була дещо дивною, могла видати фразу, яку важко було сприймати або зрозуміти - чому зараз ця фраза пролунала... Інша була спокійнішою, також спостерігала за дітьми, чекала вечері і закидала деякі питання Марку.

- Батьки напевно переймаються де ти оце зараз?

- Звичайно... але нічого не вдієш... та й я вже дорослий, можу собі раду дати, - посміхаючись відповів Марк.
- Та дорослий... але дорослі, то набагато гірше дітей...
- Хах, чому ви так думаєте?!
- Ну а як ще... подивись ось, що наробили... і це не діти, а вже дорослі люди, які могли дати собі раду, але, напевно, щось не вийшло...
- А... ну так, погоджуюсь... якщо говорити про все це, то скоріше всього ви дійсно праві. Але от ви скажіть мені - як було раніше? Я щось ні разу не чув від батьків, від старших когось, що до всіх цих нинішніх подій - було значно краще...
- Ой... скільки себе пам'ятаю... я росла от як і ти - після страшних подій, коли ще тільки все починало відроджуватися... а після цього - нехай і в менших масштабах, але продовжували відбуватися страшні речі... І хто в цьому винен - не діти точно...
- А ви де жили, тут? Ну до всіх цих подій, та і під час них?
- Так... я на цій землі народилася, і, напевно, тут вже й буду до останніх днів...
- І як тут було до всього цього? Правда, що говорять - тут люди з різних цих трьох сіл не дуже мирилися?
- Та не знаю... говорять таке, але то просто, що села малі - і звичайні речі здаються чимось незвичайним і важливим...
- Як це?
- Ну невже от у великих містах всі люди добре жили тоді, не було сварок чи непорозумінь?
- Думаю було ще більше...
- Правильно. Людей мало тут, навіть тоді було... і будь-яка сварка - це вже подія, але не більше. Ну а тоді - не знаю, як було десь, але напевно також люди пережили страшні часи... як і ми тут.
- Тобто ось це штучне розділення, що ніяк не впливало?
- Та впливало воно, впливало... але хіба цього розділення не було більше ніде? Воно завжди було, і в усьому...

- Все тому, що люди забули - що таке родина, рід..., - раптом промовила інша бабуся.
- До чого це ви? - відповів Марк.
- А до того, що коли всі оці Темні, Урядові почали всі ці страшні справи свої, вони не розуміли, що неможливо відкинути давно установлений стрій, звичай... Як можна поєднувати те, що не поєднується... як можна впливати на те, що не може зміниться...
- Так... так воно і є..., - продовжувала інша, - просто скільки років це все триває - і що воно дало? До чого призвело? До того, що от такі як ти - молоді скитаються, хочуть жити нормально, а змушені все це терпіти, за всім цим спостерігати.
- Звісно, ви праві... складно все... хоча...
- Та що там складного... просто дуже багато непотрібного було тоді, все говорили: "Порозуміння, порозуміння... доброта і справедливість..." без кордонів закликали жити, і що? Який результат?

Всі зібралися. Марк сидів на почесному місці. Розпитувати почали відразу. І здебільшого він лише спостерігав очима за тим, як люди їли, поки він розповідав будні своєї подорожі.

Але їх зрозуміти можна було, і Марк їх розумів... Люди, які звикли колись жити з величезним масивом інформації, напевно, навіть надто великим і часом не потрібним - тепер ось уже тривалий час змушені були жити ось так - спілкуючись лише між собою, та інколи когось зустрічаючи, випадкового, як він.

- То ти Марк кудись рухаєшся направлено, кудись хочеш потрапити чи дійти? - запитала одна із жінок.
- Не знаю... важко сказати. Але я точно не маю будь якого кінцевого пункту призначення, хах...

- Ну він же говорив уже - що просто йому цікаво подивитися на те, як зараз ми всі тут живемо, - промовив чоловік, з яким Марк їхав у автомобілі.
- Так, правильно... знаєте, я думаю, от як і ви тут живете - самотійно, так і більшість людей у будь якій точці... так і я зростав і жив. Щось дізнавався від батьків, від ще старших людей, які оточували... але мені дуже хотілось самому побачити, на власні очі...
- Звичайно, що так краще, так цікавіше... - промовила одна із жінок.
- А що ж ти бачив уже такого, що запам'яталося? - виголосив один із старших чоловіків.
- Мені все, поки що, запам'ятовується... все цікаво.
- І не страшно?
- Звісно, я розумію, що не надто безпечно... але коли в моєму житті було інакше? Років десять назад було ще гірше...
- Це ти правий..., - дещо тихо, майже про себе сказав один із чоловіків.
- Отож... тому подорожую спокійно, просто насолоджуюся процесом і все. Хоча так, мені цікаво дізнатися погляди людей, що взагалі думають про все те, що відбувається... Адже просто хочеться розуміти, як більшість людей на сьогодні ставиться до всього, як живе, чим займається...
- Та як там живуть, як там думають... напевно, як оце і ми тут - намагаються виживати, намагаються жити нормальним життям...
- Я вже запитував, от коли їхав сюди - але от якщо до тих подій, які мене й привели сюди... як ви то все можете описати - чому так сталося - тому, що кругом так було чи ще якісь причини?
- Важко сказати..., - почала одна із старших жіночок, - я думаю, що якщо б не певний вплив, який був зовні, якби люди не піддавалися на всі заклики...
- Це стало визначальним? - промовив Марк.

- Напевно, що так... були, звісно, деякі непорозуміння... але люди як люди - посварились, помирились... ну завжди були різні погляди, на багато речей... але щоб доходило до чогось трагічного, та ще в таких масштабах...
- А як щодо інших, що тут проживають? На скільки я знаю ще є три таких общини...
- Та так само живуть... нічого особливого, - вимовив один із чоловіків.
- Спілкуєтесь з ними?
- Буває... але тільки в разі потреби, а не просто так... напевно ще не здатні повністю все переступити.
- Тобто, все ж розділилися чи поділилися, не знаю як правильно... ви тут не просто так, ще є від чого ділитися, так?
- Звичайно... але все складніше, ніж здається... тоді був певний хаос... все наростало, наростало... а потім ще ті представники Лагерів...
- Хаос хаосом..., - продовжував інший чоловік, старший, - але якби зуміли втримати порядок серед цього хаосу - не було б ніяких страшних наслідків...
- Складно це думаю..., - виголосив Марк, - все ж це стосується думок, позицій людей... не просто будь-яких матеріальних речей чи банальних життєвих ситуацій...
- Звісно, що складно... але все ж ми тут один одного, так чи інакше знали..., і впевнений, що можна було домовитися, зібратися...
- Ну це ти вже починаєш йому розповідати свої проповіді, - перебив молодший чоловік, - домовитися, зібратися... тут все простіше - якби нічого того взагалі не було, ніхто нічого не починав - то б і нічого не сталося... а домовлятися, збиратися - це позиція Темних, в якійсь мірі, це вони - розповідають подібні нісенітниці...
- Та які там Темні... мені все одно, я просто говорю за нашу конкретну ситуацію, хочу щоб просто він розумів, що окрім

умов, окрім всіх тих подій - можна було зберігати певний спокій, порядок - і все ж говорити...

- А тут прямо був поділ на тих, хто за Темних і хто за Урядових?
- Угу... можна й так сказати... просто розумієш, коли все трапилось, вже черпати інформацію можна було мало звідки, але ще щось десь якось виходило... нагніталася паніка... і, звісно, всі, що цілком нормально думаю, - почали думати і вирішувати - а з ким бути, як себе поводити... ну і так далі...
- Я б навіть сказала, - продовжувала одна із жінок, - що була меншість тих, хто підтримав позицію Темних, і були всі інші, хто взагалі не розумів, що відбувається... але просто не бажали ні з ким погоджуватися...
- Розумію... люди як люди та і все... дійсно нічого дивного, - вимовив Марк, - проте, як я розумію зараз ви просто вже не звертаєте особливої уваги на все це, чи не так?
- Років десять напевно так..., - відповів чоловік, який його підвозив, - як і все, що коли небудь відбувається - все набридає, все дістає так, що й думати про нього не хочеться... щоб там не трапилось... як і будь-який конфлікт з будь-якими наслідками...
- Але ж чому тоді ще досі є яскраво виражені прихильники тих чи інших?
- Звичка, нагріте місце... або просто не можуть жити вже по іншому... адже все дуже затягнулося... - відповів чоловік.

Вечеря продовжувалася в такому ж руслі - розповіді Марка, спокійні дискусії про сьогоднішнє та похмурі минуле... Але чим більше спілкувався, розпитував, тим більше усвідомлював, що ці люди в деякій мірі просто виснажені, старші - сумували за тим, як було до всього цього, а самі менші - просто насолоджувалися, по їх баченню, щасливим

теперішнім, і більш всього - вони були праві, переконував себе Марк...

Вже під кінець вечері, дехто з чоловіків - висловив думку - що раз Марк приїхав подивитися на села, то треба йому їх показати, і познайомити з іншими жителями. Вони хотіли довести, що як би там не було - все одно вони тут живуть, проживають життя... і нехай молода людина, яка подорожує - побачить те, що всі вони тут намагаються налагоджувати ситуацію, або по крайній мірі - не продовжують її роздмухувати.

Як було вирішено ще з вечора - Марк залишався в общині ще на один повноцінний день. На порядку денному - екскурсія до озера та до інших жителів цих сіл. Марк намагався не показувати свої емоції, але в середині він щиро радів - адже це те, що він хотів, те про що думав, коли все ж повернув і попрямував у сторону цих поселень.

Будь-якого зв'язку, звісно, не було між усіма чотирма групами людей, які проживали на території цих поселень, тому дізнатися чи раді вони будуть бачити незваного гостя - можна було тільки після того, як твоя нога ступила на безпосередньо їх територію...

Лише з однією групою людей, Маркові знайомі досить тісно взаємодіяли - саме їх машина їхала позаду, коли Марка підібрали на шосе. Тому, не довго думаючи - чоловік, який і підібрав Марка, він здебільшого виконував роль водія, - повіз Марка до них. Чотири будинки, два з яких - житлових, а два використовувалися скоріше як складські приміщення - різні припаси, ресурси... Була і в них сонячна батарея, невелика...

Взагалі - що стосується сонячних батарей - то з того, що спостерігав Марк - за час своєї мандрівки - їх все більше починало з'являтися, люди про це прямо говорили... але вони не були новими. Більше всього - вони були просто взяті в когось просто так... не питаючи. І ось по таким віддаленим

куточкам, чи просто - де це потрібно було - вимінювалися на всяку всячину... Марк бачив це і по своїм батькам, родичам старшим - їм далеко не вистачало тієї енергії, тих батарей... їм треба було більше, їм хотілося того, як було все раніше. Зрозуміти це йому було до кінця тяжко, проте загалом - він бачив, що навіть попри те, що пройшло чимало часу - люди, які знали що це таке - безмежний ресурс - вони не могли забути цього, ні при яких умовах...

Авто зупинилося біля головного в'їзду. Чоловік виліз першим, Марк дещо повільніше і менш рішуче покинув салон. Хлопок дверима - декілька досить великих собак - підняли гавкіт. Вони були у таких собі вольєрах, хоча ще декілька невеликих, навіть дрібних собачок - вибігли безпосередньо до автомобіля і почали дзвінко гавкотіти.

Буквально через хвилину - із-за будинку визирнув чоловік. Побачивши знайомого, він просто махнув рукою і повернувся назад за будинок. Чоловік махнув Марку - ходімо.

Подвір'я мало звичайний вигляд, охайний. За будинком - велика територія - там стояв автомобіль, біля якого бігало двоє малих дітей. Вони звернули увагу на Марка - нова людина, проте вони не були дикарями, які б злякалися чи ще щось. Вони просто продовжували свою гру.

- Привіт, - промовив чоловік-водій, який привіз Марка, і подав руку іншому.
- Угу, - промовив той під час рукостискання, - а це...?
- Я Марк, - перебивши чоловіка вимовив Марк і також подав руку.
- Це такий собі мандрівник, щоб ти розумів... - почав чоловік-водій.
- Мандрівник? Хах... несподівано.
- Ага... от цікаво йому, як ми тут живемо...
- Та як, думаю як і будь-де, чи не так?

- В цілому так, - відповів Марк, - але все ж у кожного свої думки, своя позиція... кожний по своєму сприймає ту ситуацію у якій ми всі зараз перебуваємо...
- Йому просто розповіли про історію, не таку давню, цих місць, от він і захотів поглянути...
- А... навіть так... та було... було різне, але знову ж таки - ти просто молодий, а тоді ще дитиною був... Нічого особливо, чи не звичайного не відбувалося... якщо брати до уваги загальну ситуацію тих часів.
- Та зрозуміло... мені це вже розповідали.
- Ну отож, бачиш... А що стосується нас всіх, хто тут... ну я думаю, що все більш менш нормально, стабільно...
- А яке відношення, які відносини з іншими? Ну конкретно от у вас? Покращуються?
- Та знаєш... я б не сказав, що вони до всього цього були якимись особливими, чи надто близькими. Тоді було так, час минув той - треба жити, виживати... а діти ось бігають... для них це просто вже історія, яка напряду їх не стосується, в них відношення інше. І нехай так воно і буде. Точно знаю, що ніхто тут не намагається щось згадувати навмисно, когось з дітей налаштовувати... і знаєш чому так?!
- Час...?
- Ні, час часом... справа в тому, що ті, хто всю цю дурість ще тоді говорив, нав'язував - поїхали, зникли... а звичайним людям, які ні з тим Лагерьом, ні з тим - їм банально жити треба, от і все.
- Я часто чую подібні слова... ну що тоді - це просто нав'язана ситуація, яка - очевидно, що заділа багатьох, але - думаю - з різних причин...
- Так... десь так воно і було... просто хтось приїхав з міста, того чи іншого - з одними переконаннями, хтось тут - в паніці - почав переконувати когось в своїй правоті... і коли почали ще доходити до нас новини, що все взагалі перетворюється в незрозуміло що - тоді і накрило...

- Спрацювали всі можливі інстинкти і все... - промовив чоловік-водій.
- Ага... і тоді... тоді вже зупинити це якщо й хотіли, то не могли...
- Зрозуміло... ви теж займається господарством?
- Хах... ну та як господарством, просто робимо все, щоб дітям і собі було що жувати, ось і все.
- А от багато будинків... я хотів запитати у вас, - звернувся Марк до чоловіка-водія, - де всі інші люди? Їх же тут очевидно було більше...
- Та хто де...
- Але ж невже тут було так погано? Все ж от ви говорити - щоб щось було жувати... а де ще як не тут, в селі, де земля це можна зробити?
- Та різні ситуації були... просто розумієш, - почав чоловік, - в перші місяці - багато хто поїхав через те, що не знали що буде далі, а тут... про землю і садіння чогось там - не думали... яке там...
- Була загальна паніка, - продовжив чоловік-водій, - люди сім'ями їхали туди, де були родичі, щоб якимось разом виживати... бо все ж город городом, а жити треба цілий рік, а тут ще й відкрита місцевість...
- Це про що ви? - перебив Марк.
- Ну це не місто... тут ось твій дім, ось ти... і все на виду, нічого не заховаєш, всі все знають відразу... а в такій напруженій обстановці - було страшно жити.
- Не знаю... я от з передмістя, і там, на скільки я пам'ятаю - був жах... і це не саме місто, де взагалі, я думаю у перший рік-два - було просто неможливо жити із сім'ями і так далі...
- Ну значить і ті хто поїхав, зрозуміли це... але як би там не було... звичайним людям тяжко було щось особливе вигадати..., - промовив чоловік.
- Звичайним, це ви маєте на увазі - не надто заможних, на той час? - запитав посміхаючись Марк.

- Хах... ну так... думаю, тим у кого були можливості, транспорт... легше було...
- Хах, ну може й було, але чітко пам'ятаю, як батько розповідав, що через лічені години, коли стало зрозуміло, що ніхто не приїде когось арештовувати, затримувати... і що взагалі не зрозуміло, що відбувається... увесь транспорт, все, що можна було - було винесене, розтрошене... у всіх цих заможних людей...
- Ну бачиш... значить і їм не було солодко...
- Просто знаєте... це вже мама говорила, як наш знайомий, якимсь прибіг до нас - і говорив, щоб батько допоміг йому перенести деякі речі - просто наворовані ним по місту - у краще місце для схову... і там типу якісь коштовності, технічні прилади... ну на електриці...
- Люди просто не вірили у те, що це на роки... от і все..., - промовив чоловік-водій.
- Так... от тут, буквально через два будинки - я добре пам'ятаю, - продовжив інший чоловік, - може в перший місяць після початку, чоловік з жінкою відїзжали... чи то до сина чи до дочки кудись там... так він на дах автомобіля два телевізори прикрутив, а матрас залишив... хах.
- Ну от бачите, хах, а я от цього не зовсім розумію... - промовив Марк.
- Можеш вважати себе щасливим через це, як мінімум, хах.
- Значить все ж є й позитив від усього цього, може просто він ще більше проявиться через ще більш триваліший час, що думаєте? - запитав Марк.
- Не знаю... навряд чи...
- Позитив позитивом, але ж не такою ціною... - продовжив чоловік-водій, - хоча так, може ще років через двадцять - будуть ще певні позитивні наслідки, хто знає...

Всі троє - поки розмовляли - пройшлися подвір'ям, Марк познайомився з іншими мешканцями. Всі щось запитували, але вели себе досить таки стримано.

Побачивши чималу кількість рибацького спорядження, Марк дізнався, що все ж озеро - дійсно має велике значення для цих жителів, і саме головне для всіх їх. Яке б не було минуле, а зі слів чоловіків - в озері ловити виключно на вудилища, ніяких сіток. Всі розуміли, що це джерело ресурсів, які якби там не було - потрібні всім. На вечір - місцевий чоловік запропонував Марку і чоловіку-водієві - піти на риболовлю.

- Ти хоч рибалив у своєму житті? - промовив до Марка місцевий чоловік.
- Так... бувало... там у нас є ріка... так само ходили через те, що реально треба було... Але там таких правил немає, як тут у вас... мені було п'ятнадцять, так ми з другом потрапили просто під обстріл через те, що просто сиділи на березі...
- Ресурси...
- Та ресурси, але ж коли йде мова про малу кількість просто поїсти, і коли про масовий вилов для того, щоб ще й реалізовувати її, обмінювати... це вже не дуже якимось...
- Ну от бачиш... а тобі розповідали, що в нас тут хаос, а ми ще й видається по цивілізованому живемо, розвиваємось... хах.
- Хах... так, як бачите... думаю це те, що якби там не було в минулому, ви все одно, так чи інакше знаєте тут один одного... є хоча б якісь співпереживання, а особливо з часом все це проявляється...
- Може й так... ну словом чекаємо вас ввечері, підемо, половимо...

Марк разом з чоловіком-водієм рушили далі. Буквально через декілька покинутих будівель-руїн і

знаходилося озеро. На диво - біля берегів було досить чисто і охайно. Видно, що не так давно - очерет був вирізаний дещо - чи то так потрібно... чи просто хтось на потреби собі забрав. На озері не було нікого, хоча й не дивно - спека починала розганятися. Трохи постоявши рушили далі. А з озером - вже ввечері більш ближче познайомиться.

Автомобіль рухався повільно поміж давно покинутими будинками, а то й цілими вулицями... Деякі з них - на диво - були у досить непоганому стані - не зрозуміло з якої причини... Природа не давала про себе забути - за ці роки - встигла захопити не одне подвір'я - вже досить високі дерева, розлогі кущі та чагарники - прекрасно себе почували серед, колись раніше, просторого й затишного дворику... Траплялося, що на деяких тупікових вулицях - рослини пробилися крізь асфальт - і змогли створити прекрасну, якщо говорити з естетичної точки зору, - картину. Проте, все ж той факт, що люди покинули ці чудові місця - засмучував.

Недалеко від берегів озера, був колодець. Вода там була питна, загалом, але з роками - її ставало там все менше... тому всі жителі намагалися берегти її, і по можливості діставали воду деінде. Але набрати невелику пляшку води - звісно можна було. Зупинивши авто під старою вербою, яка росла за кілька метрів від джерела, чоловік-водій разом із Марком підійшли до колодця. Спеціальне відро було прищипнуте металевою заціпкою.

- А що це за цікавий такий пристрій? - запитав Марк, показуючи на ніби металеву миску, яка мала дещо неправильну форму і за можливості могла перехилитися на бік. Все це знаходилося збоку від колодця.
- А це наглядний приклад того, як скрутні часи сприяють тому, що людина починає думати про природу, про її, на жаль, вичерпні ресурси...
- Туди що, воду треба наливати?!

- Ні... то для того, щоб коли ти витягнеш відром воду - ти наливав, наприклад, у свою пляшку - над цим, як ти кажеш, хах, пристроєм... і вода не проллється на землю...
- А, тепер доходить... зрозумів... потім можна залишок, що пролився - також вилити у пляшку..., - Марк дещо перекинув пристрій, який на кінці мав звужену частину, саме для зручності наливання.
- От тобі і люди... коли треба, все можуть зробити, і головне - дотримуватися...
- А чи точно дотримуються...
- Думаю так... особливо, коли перші роки тут... та як і кругом думаю... було не надто спокійно, і просто так за водою важко було куди не будь поїхати... то дотримувалися. А зараз вже звичка... далеко не погана.
- Ага... треба запам'ятати...
- Ну так... ось тобі і факти того, як зараз живеться... коли наче б то і все покращуватися починає, проте й ось такі... пристрої, я думаю, ще будуть довго працювати.
- Не бачу в них чогось поганого... було б добре, якщо б вони в подальшому завжди працювали, не тільки тут.
- Може й так... ну ти той... передавай досвід, куди ти там ще потрапиш... хах.
- Хах, обов'язково... якщо, звісно, там куди потраплю - люди будуть з подібним ставленням.
- Знаєш, вони будь-де є... думаю, хибно думати, що десь хтось кращий, розумніший, чи ще щось... просто різні обставини, різні умови та і все. Все просто...
- Угу, і одночасно - все надто складно...
- Ні, не так... тоді вже краще - все наскільки складно - що просто не слід звертати увагу і заціклюватися на всьому цьому... погляди, поведінка чи ставлення ось до таких пристроїв...
- Напевно...

Набравши, охайно, пляшку прохолодної води - автомобіль рушив далі. До наступної зупинки було лише декілька хвилин. Марк не те, що сильно переймався, але все одно - пам'ятаючи, що йому говорили про тутешні місця... Проте, дивлячись на спокій чоловіка-водія, все ж було загальне розуміння, що, напевно, - все таки часу пройшло чимало, і це давало змогу ось так їхати в гості...

Кілька поворотів - і перед очима Марка постав черговий острівець життя. Цього разу - це більш тихіше місце, хоча й минулі - це не надто гучні чи густонаселені території. Але тут - тупикова вулиця, яка майже через двадцять метрів - плавно входила до листового лісу чи то просто такої великої лісосмуги...

Просто перед двором - стояв пікап. Очевидно, що раніше - він був синього кольору. Лише сам факт того, що авто стояло просто... ось так... не десь заховано - вже видавався дивним. Більше того - жодної живої душі не було видно чи чути.

Першим вийшов з авто - чоловік, за ним, як завжди не надто поспішаючи - Марк. Поведінка чоловіка-водія - була дійсно спокійною. Він звичайним кроком попрямував до будинку. Марк, дещо вагаючись, проте також пішов за ним. Постукавши у переднє вікно, чоловік-водій просто присів біля ґанку на шматок деревини. Через секунд тридцять - Марк почув, що внутрішній замок на вхідних дверях почав повертатися і перед ними постала жінка старшого віку.

- Привіт, - вимовила вона, - щось термінове?!
- Привіт...
- Добрий день, - також підхопив Марк.
- Та ні, не термінове... ось... екскурсію проводжу йому..., - відповів чоловік-водій, кивнувши на Марка.
- Екскурсію? Хах... не очікувано... Ну та заходьте, чого тут стояти... спека така...
- Угу, - відповів чоловік-водій, прямуючи у будинок.

Марк, поплентавшись за чоловіком-водієм, все ж ніяк не міг зрозуміти... невже так багато часу пройшло... Чи може просто наслідки були не такими вже й трагічними? Важко було це все сприймати йому - чи то від того, що досвіду не мав... щоб це все пояснити... чи хто його знає...

Всередині - звичайна обстановка, нічого особливого чи незвичайного... У самому будинку нікого не було - або на городі, або просто на задньому дворі - лунали певні звуки та вигуки, які про це свідчили. Жінка запросила відразу до кухні, запропонувала випити чаю на місцевих травах. Марк відчув певний спокій та полегшення - і тут все по звичайному, ніби нічого й не було... Хоча... а як може бути по іншому - час пройшов, люди змінилися, напевно...

- Так куди ти подорожуєш? - запитала жінка.
- Та так... просто подорожую... конкретного місця призначення не маю. Сам з міста на пагорбах... може чули, тут не так далеко...
- Ага... звісно знаю, у нас до річч, сім'я живе... от чоловік і жінка з цього міста, там народились...
- О, це цікаво... а де вони?
- Та всі дома... де їм ще бути, хах... на задньому дворі, зараз підемо до них. Ти краще скажи мені, як ти тут опинився?!
- Можна сказати випадково... просто із цікавості. Одна людина розповіла, що от там є кілька сіл, які практично не розділені... ну тільки умовним кордоном, так би мовити... ну і от там... той...
- Та говори, говори... , - вимовив чоловік-водій, - його напевно вже занадто налякали нами тут...
- Ой... та я розумію, розумію, - промовила жінка, - було тут різне... і похмуре, і навіть дуже... проте, чого вже тут боятися...
- Знаєте, все ж є важкі спогади там... я це теж розумію, сам пам'ятаю різні випадки з дитинства, які б не дуже хотілось згадувати...

- Ох... звісно так воно все і є...
- Але не треба конкретно, не потрібно! Краще скажіть, як зараз, що зараз?! - вигукнув Марк.
- Та як зараз... живемо, чекаємо покращення. Хоча б якогось... Хоча так, раніше було значно гірше все...
- З чим це пов'язуєте? Якщо говорити конкретно про вашу, тутешню місцевість...
- Нічого б тут не було, нічого трагічного... але просто ті умови, які створили, я вважаю штучно, ще на початку всього цього... от воно і вилилось...
- Це так, згоден... і батьки мені це говорили, і от я скільки подорожую... Що багато чого просто не відбулося б, якщо б не підбурювали, не нав'язували...
- Так, так... це я можу точно підтвердити... Але потім, звісно, коли вже закрутилося, коли вже були наслідки... тоді вже складно щось говорити...
- Та і ніяк говорити... - промовив чоловік-водій, - хіба, що в рельсу бити і кричати... Хах...
- Угу...
- Але вибачте, але от я спостерігаю... я коли от з вами їхав, - промовив Марк до чоловіка-водія, - ви говорили, що є чотири місцини, чотири островки життя, так би мовити... і я, можливо хибно, вважав, що між ними є розбіжності, є ворожнеча... а от я вже в третій... і тут от чай пью... як це воно, як вам тут живеться?!
- Ото так і живеться..., - промовила жінка, - його, от я знаю багато років, і можливо є певні речі, події, які пов'язані з ним чи з його оточенням, про які мені важко згадувати чи просто думати... і я не думаю, і не згадую...
- Давно ви так можете робити? Скільки знадобилося часу?
- Не знаю... але це триває вже також багато років... адже, як я думаю і більшість адекватних людей, є просто розуміння того - як це все виникло, із-за чого виникло... і коли ти просто це береш до уваги - то... я не знаю - ти не

пробачаєш, звісно... всередині все може бурлити, але що ти вдієш?! Що? Ну ось так. Це все сумно, це страшно...

- Так..., - підтримав чоловік-водій, - це складно все, і тут тобі мало хто відповість конкретно на такі питання, адже просто не знають що сказати... бо конкретної відповіді не має... ось так сталося, по тим чи іншим причинам, були такі умови, такий час... хтось піддався на певні заклики, промови чи просто паніку. Але з часом - просто всі розуміють, що це все - лише наслідки от тих подій, які вже відбулися, і більшості не хотілося б, щоб вони повторювалися.
- Угу... це все дійсно пояснити досить складно, розумію... Мені взагалі не звично, ось коли так, коли немає тривоги, коли просто спілкуєтесь...
- В місті думаю важче все це, там просто мало, кого знаєш... а відповідно важче почати думати так, як ми - просто, можливо навіть цинічно - але однозначно адекватно і об'єктивно.
- Ага... в цьому, напевно, дійсно вся справа...

Не допивши чай - жінка повела знайомити Марка з іншими мешканцями цієї общини. Хоча вони всі не любили, коли хтось називав їх общиною... Нічого поганого в цьому слові не було, але, напевно, як думав про це Марк - ніхто не хотів знову надто сильно зближуватися, роднитися... Жили разом, їли разом - і цього було достатньо.

При чергових знайомствах - будь-яких насторожених поглядів не спостерігав. Все ж його знайомство з чоловіком-водієм, який був простою та щирою людиною - робило свою справу. Якщо Марк його знайомий - то остерігатися нічого... Найбільше недовіри Марк міг бачити у найстаршого покоління. Якби там не було - вони жили ще в більше менш, як вони вважали, спокійні часи. А зараз - було все по іншому. І хоча це зараз - тривало вже не один десяток років - все

одно змиритися з таким устроєм просто не могли. Їх діти - поводили себе вже по іншому, а внуки - взагалі були у своїй стихії. Це їх життя - вони ставилися до всього цього може навіть надто спокійно, але по іншому просто не могли. Марк був одним із них. І як і вони, він у дитинстві часто стикався із незнайомцями, які здебільшого не були такими безтурботними, яким він сам зараз був, перебуваючи на задньому подвір'ї, не зрозуміло де і з ким...

Ті хто був - всі мали бажання задати питання Марку - ну як воно там - як все зараз? І він розумів, що його бажання просто йти, просто ось так знайомитись і дізнаватись банальні, просто речі про нинішнє життя - це нормально сьогодні. Практично всі жили у певному невіданні того - що відбувається навкруги...

Стояли, говорили - близько двох годин. Чоловік-водій - допомагав іншим двом чоловікам біля старенького автомобіля, який явно доживав свої останні роки, але ці люди і чути нічого не хотіли - він їм був потрібен як повітря, не дивлячись на те, що ще один пікап стояв біля двору. Марк розповідав кого зустрічав, що бачив. Всі вони - практично всі - народилися і вирости в цій місцевості. Старші - чудово знали цю місцевість, але за останні пару десятків років - якщо і покидали це село - то лише по дуже невідкладних причинах... кілька разів. І не дивлячись, що вже досить давно було тихо, і практично ніде не було чути на цих територіях того самого страшного гуркоту чи звичайних, для всіх, пострілів, все одно - намагалися нікуди не їздити, ніде не бувати... Навіть зараз, коли самі запитували - ну як воно там? Не могли до кінця сприйняти те, що загалом - можна поїхати і туди, і туди... Марк розумів, що більшість із них вже до кінця своїх днів не зможуть жити по іншому - вони були заручниками власних страхів, спогадів та думок.

- А як там у тебе, де твої батьки зараз, як там з харчами? Де їх там можна дістати?! - запитала одна із жінок.

- По різному... Ми живемо у передмісті, тому там простіше з цим... є невеликі діляночки, там - коли є змога - щось саджаємо... Мама й тато - роблять різне своїми руками - одяг, знаряддя різні - потім обмінюють на те, що потрібно...
- Ну та зараз вже зовсім по іншому, я думаю, - відповіла ця ж жінка.
- Звичайно, зараз вже є от можливість взяти зерна, інших харчів... і гроші до речі, теж доволі часто можна зустріти вже, як те, на що готові обміняти ну або... продати, хах...
- У нас буває, що ось коли хлопці їдуть за харчами чи ще чимось - тамтешні також не проти й грошима взяти... поступово повертаємось до звичайних умов...
- Але ж все це... ну не так як повинно бути, все одно... люди, звісно, намагаються щось самостійно змінювати, пристосовуватися, але відсутність будь-якого управління...
- Це так... це проблема, яку я не знаю, як і хто вирішить..., - відповіла жінка.
- Все дуже затягнулося, і зараз це вже мало кому потрібно...
- Ага... а що взагалі там молоді люди роблять, ну от як ти...?
- Де?
- Ну в місті... ти ж там ближче, хоч і говориш, що з передмістя...
- Та по різному... знаєте... я б сказав би, що в переважній більшості намагаються займатися чимось нормальним, спокійним... є де й працювати, до речі... працює декілька фабрик, неподалік від нас.
- Навіть так уже?!
- Звичайно, а як ви думали... працює все чи то на сонячних батареях, чи по іншому там... а виготовляють все, що тільки можна... в основному різноманітні речі побуту... одяг шийють, механічними машинками...
- Хах... бачиш як, через скільки років, і знову механічними...
- Ну це там так, а наскільки я знаю - є що й від сонця працюють. Тобто все досить не погано, але все ж там не так спокійно, ось як тут у вас.

- небезпечно чи в якому сенсі?
- Так... хоча воно й звично, проте кому потрібні неприємності.
- Думаю, все ж ці неприємності можуть створити далеко не всі, чи не так? - запитав один із чоловіків.
- Звичайно... просто є люди, які не бачать сенсу просто жити, спокійно, чимось займатися, що подобається там... не знаю...
- Нічого не змінилося, воно так завжди було...

Час був ще не надто пізній, і один із тутешніх чоловіків запропонував поїхати разом з ним - до останнього острівка життя на цій території. Йому треба було виміняти деталь для автомобіля, який все ніяк не хотів дихати. Чоловік-водій підтримав його, і вони разом із Марком, на все тому ж колись червоному пікапі чоловіка-водія - рушили, практично відразу, до четвертої общини. Їхати було хвилин десять. Знав, що не відмовляться від додаткового зерна, тому для обміну прихопив декілька кілограм.

- А часто зустрічав на дорозі когось із Лагерів цих? - запитав чоловік.
- Особисто я не спілкувався з ними, хоча так, бачив...
- Вони до сих пір номера помічають?
- Угу... ну може не завжди, але в більшій мірі так... у Темних - це просто чорна фарба або здерта фарба на місці номера...
- Ага, а в Урядовців вони просто пофарбовані...
- Так, просто поверх пофарбовані, будь-якою фарбою... Але часто я бачив, що взагалі сторонні люди їздять на таких авто, з такими номерами...
- Покинуті напевне...
- Ну чи покинуті, чи скоріше всього - раптом залишились без водія та пасажирів... бо явні признаки цього виднілися на корпусі чи склі...

- Ох, я б і зараз не відмовився від такого автомобіля... бо оце вже років три не перестаю його ремонтувати, а воно вже не придатне просто...
- У місті є декілька місць, де можна за відносно невелику кількість ресурсів - зерно, мука чи ще щось таке - виміняти авто... багато хто ще в ті часи - дарма час не гаяв, от тепер і є за що жити...
- Отож бачиш... всі переваги життя у місті, хах...
- Хাহ... це точно. Як не крути, а у нас там все жвавіше, легше можна найти те, що треба.
- Ага... так а цей... і що там ці, представники Лагерів? Кого ти бачив? - знову запитав чоловік, очевидно про те, що його по справжньому цікавило.
- Та і тих бачив, і тих...
- І що вони? Чим вони займають?
- Знаєте... особливо ніхто не може цього зрозуміти. Я думаю, вони й самі... просто вся причина в тому, що зараз вже більшість людей, я думаю у різних куточках - просто живуть і все. Хто змирився, хто чекає, наївно, що все скоро повернеться як було коли ще давно... але головне те - що зараз практично всім уже просто байдуже... ніхто на них не реагує так, як це робили ще років десять тому...
- Так і що вони тоді роблять... яка мета їхнього існування?! Вже б краще покинули оце все, та почали просто підтримувати порядок... все ж у них там, я впевнений, доступ є до багатьох речей, спорядження...
- Та людям просто так краще от і все... я багато читав про конфлікти, які були раніше... вони, звісно, не мали світових масштабів, проте суть практично така ж... коли через деякий час - звикають, пристосовуються... більшість просто від цього живе. Напевно, як ви сказали, саме завдяки тому, що мають доступ до особливого спорядження, ресурсів...
- Ой... це точно... а ще знаєте, я от думаю, - продовжував чоловік, звертаючись до Марка та чоловіка-водія, - це ще

все залежить від території. Вони, головні там, хто був ще на початку - все це заварили, почали, а воно ж як - люди у різних куточках світу - різні.

- Не думаю, що це так... тут справа не в тому... люди однакові, просто умови різні, от і все...
- Умови і раніше були різні... люди й раніше без світла жили, і нічого...
- Отож, справа в тому і є, що дехто не мав тих умов, які зараз має - і йому добре. І він давно вже не думає про якісь там ідеї, погляди... він просто пересувається на авто без номерів, де зафарбовано чорним, він вважає себе гоподарем і все...
- Так... проблема це значна.
- І більше того - вже діти, які такі як я - вони також вже разом з ним - їздять на цьому ж авто, і все це спостерігають і впитують у себе...
- Прямо замкнуте коло...
- А воно хоч колись було розімкнуте? - запитав чоловік-водій, - думаю воно завжди було замкнутим, от і все.

Всі лише похмуро видихали. Автомобіль тихим ходом наближався до четвертої місцини. Одразу біля двору - кілька жінок поралися біля невеликого квітника. Які б не були часи - а краса - на першому місці. Квітник був чудовим - більше двадцяти видів квітів, всі різного кольору та відтінку. Виглядало це так прекрасно, що можна було милуватися цим - не одну годину.

Вони помітивши автомобіль, дещо уповільнилися - але як вже зрозумів Марк - пікап чоловіка-водія - знали тут всі, і тому особливого подиву його поява не викликала ні у кого.

Зупинилися практично перед квітником. Перший виліз чоловік, за ним Марк, а чоловік-водій - дещо від'їхав, що розвернути пікап і припаркуватися з іншої сторони дороги, в затінок.

- Доброго дня, - вигукнув чоловік до жінок.
- Доброго... , - майже разом вимовили жінки.
- Ми до вас не просто по справах, а ще й гостя привезли! - промовив чоловік.
- Доброго дня, - сказав Марк.
- Доброго... то ти гість? - вимовила одна із жінок.
- Ага... я просто подорожую, і от натрапив на ваші села... цікаво стало, як ви тут живете.
- Незвично бачити у наших краях туристів, хах...
- Хах... ну бачте, як є...
- І довго ти вже мандруєш?
- Можна сказати, що так... але я без кінцевого місця призначення, то не знаю... скільки ще буду, і куди їхати чи йти...
- Цікаво...
- А я бачу, ви тут порядок наводите ще той!
- Хах, ми як знали, що до нас туристи скоро почну заїжджати, от і готуємось.
- Це добре...
- То ви проходите, всі в будинок. А тобі то що потрібно? - звернулася одна із жінок до чоловіка.
- Та деталь одну на автомобіль... я от тут і на обмін привіз, думаю вам зайвим не буде.
- Хах, то ти вирішив наперед, через нас справу вирішити, щоб потім ті не відкрилися - це правильно, правильно... нам зайвим не буде... а деталь, думаю знайдеться.
- Хах... от і добре, все за планом...

Чоловік-водій також підійшов до них, привітався, і всі разом покрокували до будинку. Процедура знайомства - була практично ідентичною - ніякої недовіри чи настороги. Навпаки - всі відкриті, зацікавлені, особливо - діти.

Спілкувалися переважно на теми - що там у місті працює, а що є, а що люди роблять, чим займаються... Проте

відповісти Марку щось нестандартне було важко - адже як і раніше, кардинально нічого не змінювалося. Які були на те причини? Чи дійсно не було технічної можливості, чи все ще продовжувалися проблеми з приборканням того самого інтелекту... Дивлячись на ті події, які траплялися - питання техніки просто не могло стояти, адже не дивлячись на весь характер подій, які відбувалися багато років тому - все одно до кінця не було все знищено, та й взагалі - мало, що було знищено в буквальному сенсі. Що стосувалося програмного забезпечення - то Марку було складно щось відповісти... якби він не намагався зрозуміти це - він, людина, яка у своєму житті просто ніколи не взаємодіяв з мережею, не знав як це... Хоча його це питання цікавило, він робив усе, щоб отримати більше інформації - проте, очевидно, що з деяких брошур чи книг - осягнути було надзвичайно важко.

Серед тутешніх мешканців - двоє було років сорока п'яти, і вони в минулому - були саме тими, хто безпосередньо працював із різноманітними системами, створював програмний код... але потім, не дивлячись на те, що особливо в перші роки і до цього часу - Урядовці будь-якими силами намагалися шукати шляхи вирішення основної проблеми - вони все одно вирішили повернутися сюди. Тут було безпечніше, особливо тоді. Але якби там не було - Марку було що в них запитати. Він мріяв, що зустріне когось подібного, але точно не розраховував, що це трапиться ось тут... в такій місцевості, з такою історією та минулими подіями.

Поговоривши трохи більше години - треба було їхати назад, завезти чоловіка з запчастиною на автомобіль, а самим їхати і збиратися на риболовлю. І тут у Марка виникла ідея - риболовля разом. Відповідні приладдя, звичайно, були у всіх. Проблеми у цьому не було жодної. Більше того - як сказав один із хлопців - так, щоб всі разом рибалили - не було. І не те, щоб в останні роки були причини для цього... просто так вже повелося. Словом - ніхто не заперечував, і

забувши все, що було колись - вирішили підтримати Маркову ідею.

Справа йшла до вечора. Марк разом з чоловіком-водієм завантажували деякі снасті до пікапа. З ними на риболовлю збиралися ще декілька чоловік та деякі старші діти. Ніхто в цьому не бачив нічого особливого, всі один одного знали, але ось так - посидіти на природі, біля свого озера і просто поспілкуватися, тим паче з таким незвичайним, як їм здавалося гостем - не могли собі відмовити. Жінки приготували трохи печеного, що поширило свій чудовий та апетитний запах на всю кабінку пікапа. Вирушили.

Рибалили вони всі - в одному практично місці, де біля берега була достатня глибина і були зручні місця, щоб розміститися там. На місці вже були інші рибакі, які потроху налаштовувалися на продуктивний вечір, у будь-яких сенсах.

Вже через хвилин двадцять - на місці були представники всіх чотирьох общин. Дехто дійсно давно одного не бачив. І на диво - говорили про цілком побутові, звичайні речі. І навіть, якщо коли давно чи не давно - хотіли промовити щось конкретне комусь із присутніх - то в цей момент - просто про це не пам'ятали... було не до цього. Адже так давно, кожен із них не відчував чогось подібного - ось просто розмотувати вудку, шукати кращого місця, щоб закинути поплавки... Було чимало спільних, простих тем... Той самий чоловік ніяк не міг заспокоїтись через своє авто... яке навіть з новою, для нього, деталлю, не хотіло добре працювати... і один із чоловіків постійно намагався піджартовувати над цим бідолахою, який в свою чергу також щиро посміхався, хоча проблема, йому напевно дійсно боліла... І нічого не було б дивного для Марка, якби не слова чоловіка-водія, який тихим голосом повідомив, що саме цих

двох зв'язують не надто, мягко кажучи, добрі спогади... і що ще років десять назад - з рибалки б цієї, яка б навряд чи тоді могла відбутися взагалі, повернувся б максимум хтось один... і то не факт. Марку хотілось запитати у них обох - як їм, що вони відчувають? Але дивлячись на те, як вони тут мешкають, і пам'ятаючи про все те, що взагалі відбувається... він вбачав в цьому щось природне, щось таке - що не може просто так зникнути і все, безповоротно. І це дійсно чудово, що вони теж так, напевно думали... Марк був впевнений, що кожен із цих двох - все добре пам'ятав, і можливо навіть про щось думав... але їм хотілося це все забути, вони намагалися... бо життя тривало, і воно в них, як і у всіх було одне.

- Ну що, турист, як тобі озеро? - промовив один із чоловіків.
- Виглядає багато обіцяючи...
- О, та тут є що половити... звичайно, за останні роки ситуація погіршилася, проте не все так погано.
- Очевидно, що ви за цим місцем і за самим озером доглядаєте... Воно таке й було, чи зменшилось, висохло трохи?
- Коли як. Все залежить від погоди. Буквально років тричотири назад - ми взагалі думали, що висохне практично повністю... Але потім дощі, і більш менш відновилося.
- Це чудово... Я думаю, вам пощастило, що воно дійсно невеличке... бо інакше - знайшлися б ті, хто б захотів виловити все, що тут плаває...
- Ти думаєш не знаходилось?! - вигукнув один із чоловіків.
- Тепер вже не думаю..., і що було?
- Та а що... довелось пояснювати, що тут є кому ловити, і що для нас воно життєвоважливо...
- Гадаю, вони зрозуміли...
- А то! Хоча не думай, вони своїм ходом поїхали, хах...
- Та то зрозуміло...

- Ну хоча знаєш... людей також можна зрозуміти, ситуації різні бувають... звісно, не відносилось до тих конкретно, з ними все було зрозуміло... але траплялося різне...
- О, це вже цікаво, розповідайте, - вимовив Марк, звертаючись до одного із найстарших чоловіків.
- Якщо говорити про озеро, раз ми вже тут... то от років сім чи вісім назад, тут місяця два жило кілька людей... як ми зрозуміли, вони передумали бути серед всіх цих Темних... ну і трохи прихопивши добра, захотіли тут сховатися.
- Шукали?
- Вони?
- Ні, ну їх шукали? Все ж добро, як ви кажете, забрали...
- А, ну так... от я ж до того й веду. Але люди були з тих, хто не отримував особливо насолоди чи спокою, перебуваючи серед них...
- Вибачте, що перерву вас, але це вже дивно звучить, чи не так?! - вигукнув Марк. - Все ж це Темні, вони якби починали все це...
- Хах... ну так. Але по правді кажучи - які там вони це починали? Це вже так, люди, до яких щось дійшло, але що - вони й самі пояснити не могли... Проте дійсно, дивно даліше нікуди - і головне - що дивно це стало виглядати буквально через рік після початку...
- Ага... ну і що далі було з цими, що тут жили?
- Та що... ми то відразу дізнались... це вже ось років п'ять, може чотири, коли ми перестали зустрічати таких от кадрів... а тоді, це ще було популярно... кожного тижня, то там на дорозі йдуть, то ще десь зустрінемо. Ну і ми, звісно, розуміли, що нічого хорошо може не бути, якщо вони тут сидітимуть... Проте й проганяти не хотілось, бо врешті решт, хто ми тут такі?! Такі ж як і вони...
- Але ж все ж ви тут... і...
- Отож... проте лише спостерігали. Ну а тоді - завітали до нас гості... але ті на рибалку не звали...
- Ох... можу собі тільки представити...

- Та знаєш, як воно буває... самі собі проблем додали. Спочатку розуміли, що от може таке трапитися, грубо кажучи - чекали цього. Але коли вже познайомилися з ними... то воно вже не так потім...
- Не знаю, як там щодо знайомства, - перебив інший чоловік, - але я точно пам'ятаю, що просто такої нагоди втрачати просто не можна було... хах.
- Нагоди?! - вигукнув Марк, - ви про що?
- Ну як про що? Коли ти розумієш, що ось - в полі твого зору ті, хто можливо й не особисто, але опосередковано має відношення до всього того, що відбулося з тобою за останні роки, що ти переживав і досі терпиш... то знаєш... я напевно, в останню чергу думав про якихось там біженців, чи хто б вони там не були...
- А... ну це розумію, напевно...
- Все трапилось, як завжди... прагнули вони змінити щось там... до кінця мені не зрозуміло як... а в кінці кінців - стали тими, проти кого, виникали ось такі думки, як тоді у мене...
- Але може то так треба... ну такий процес?
- Хах... та який там процес... не думаю... Суть же не в тому, що в них погані ідеї були, а Урядовці - всі пухнасті... Ні. Все це звучало добре - і коли ми це тут чули - по неволі задумувалися - а може, а дійсно, а раптом. Але буквально через лічені тижні - зрозуміли, що справа в іншому - справа в нас.
- У вас?!
- Ага... в Людах.
- А... так. Ну це так...
- Ну може дійсно все так..., - продовжував той чоловік, що почав цю розповідь, - але всі ми виступили фактично на їх захист, в самій примітивній формі... хоча на той час - самій дієвій, і напевно - звичній всім.
- Допомогло?
- Ну та як сказати... вони спочатку не розуміли, - як так, ми ж ось тут за все хороше... Але потім - розуміння їх

наздогнало, разом із ще деякими гарячими речами... ну і вже хто зміг, той вирішив залишити тих втікачів... чи як їх можна назвати.

- Повчальна історія, що тут ще скажеш...
- Ага... повчальна, повчальна...
- А що ж ці втікачі? Що вони?
- Та що, через неділі дві - вже їх тут не було... та вони самі з міста якогось, жити ось так вони не хотіли. А просто так тут залишатися - їм напевно було страшно...
- А як там у вас, у місті з відношенням до цих всіх Лагерів? Є ті, хто до сих пір вірить у все це?
- Знаєте... от прозвучало було тільки що дуже влучно - відношення до ідей чи до поглядів - може й було у великої кількості більш менш позитивне, але річ не в тому... Адже за цими поглядами - такі ж люди як і ми, з різними особливостями, навіть біологічними, я б сказав...
- Біологічними?!
- Ну а як ще... в кожного свої особливості характеру... цінності в житті. Для когось ідея щось значить, а для когось можливість просто покращити своє життя...
- Угу... покращити в них точно вдалося...
- Хах...

Рибалка продовжувалася. Улов певний був - але це точно не було те, заради чого всі тут сиділи, розмовляли. Починало вечоріти. Діти розвели невелике багаття. Результат рибалки - по трішки підсмажувався на вогні. Чудовий та апетитний аромат - просто не давав змогу більше рибалити. Всі поступово перемістилися до багаття. На мить можна було подумати, що нічого взагалі не відбувалося, ні зараз, ні тим паче колись давно...

Розмови продовжувалися у спокійному ритмі... Про те, як скоро зможуть дізнаватися прогноз погоди так, як робили це колись давно - миттєво й без зайвих проблем... Говорили про телебачення, яке поступово починало відроджуватися, хоча страх представників Лагерів, що на базі нього - може

виникнути, щось страшне і шкідливе для них... добряче гальмував цей процес. Але й змоги переглядати телевізори, які стояли у пилюці багато років, як ні на що не здатний предмет інтер'єру, фактично не було... треба було думати про ресурс енергії, якої практично завжди не вистачало.

З до кінця не зібраними до купи думками, Марк збирався рано вранці вирушати далі у свою подорож. Всі ті образи, всі ті ілюстрації, які багато років до цього - від самого народження - були у нього в голові - не траплялися йому на очі. І для нього це було дещо несподівано... він знав, що вони існують, вони десь поряд... але точно не тут. Тут все вже по іншому. Було так, але минуло... чи минало... з цим він так до кінця і не розібрався.

Чоловік-водій, уже чекав у колись червоному пікапі, а Марк закінчував збирати свій рюкзак. Припасів у нього було на кілька безтурботних днів. Вода, всі необхідні речі - також у рюкзаку - можна вирушати. Тепло попрощався з усіма мешканцями цього місця і попрямував до авто.

- Ну що ти, готовий? Чи може на неділку все ж залишишся, а? - запитав чоловік-водій у Марка, який залазив до кабіни пікапа.
- Хах... дякую, дякую... але так і звикнути можна...
- Тут, як ти вже знаєш, вільного житла повно...
- Та знаю, знаю... але хочеться рухатися далі, сподіваюсь ще зможу побачити щось цікаве, може - корисне...
- Ех... може й мені з тобою вирушити... теж так тяжко... оце туди сюди їздеш... і не знаєш, що воно далі буде, чого чекати...
- Хто знає... чим більше я подорожую, тим більше розумію, що умови змінюються, змінюються пейзажі, але фактично - все залишається незмінним. Одні і ті ж проблеми чи радості... і де б я не опинився, не було відчуття - що ось тут я хочу залишитися... і, напевно, розумію, чому так...

- Чому?
- Тому, що батьки десь, рідні десь... а все інше... Так, це може бути цікаво, цікаві люди - ось такі як ви, зі своєю історією, своїм побутом та звичками. А ти почуваєшся чужим, якби добре до тебе не відносилися... Може це лише в мене такі думки, хто його знає...
- Та так воно і є. Життя коротке, не можливо все побачити чи кругом пожити... не реально. Десь побувати, щось побачити цікаве чи неймовірне - це добре, але говорити, що це краще ніж десь... я теж думаю, що це не має жодного змісту.
- Угу... там де твої люди, там і добре, а все інше...
- Ти вже напевно сумуєш за близькими?
- Звичайно... завжди. Тому й хочу рухатися вперед, щоб скоріше повернутися.
- Розумію... це все природньо. Хто ж ще тобі потрібен, як не вони. Ну ти дивись, сподіваюсь - знаєш, де ми тут - може коли що - приїжджай.
- Обов'язково! Головне, щоб все остаточно затихло, і тоді - я думаю - життя переміниться... ну як мінімум його вигляд.
- Ну вигляд точно... загалом не знаю, а от вигляд - однозначно буде іншим.

Автомобіль виїхав на піщане шосе, розвернувся і зупинився. Не довге, але змістовне прощання - і тільки пилюка від пікапа тихо опускалася на землю. Вітра не було зовсім, а сонце поступово починало підніматися і припікати. Чекати на попутні авто на місці - було нерозумно, тому Марк вирушив у все тому ж - південно-східному напрямку.

Старі каркаси або скелети автомобілів - можна було часто побачити у місті, у передмісті - але щоб вони так часто траплялися серед таких пустирів як це шоссе - це було дійсно

незвично. Зрозуміло, що не рідко траплялися випадки - коли вже нікому було далі їхати у автомобілі, на жаль... особливо більше десяти років тому. Але невже за цей час нікому взагалі не було діла ось до цього металобрухту, який ось так просто лежав у високій траві, на узбіччі...

Деякі авто були дійсно незвичайні. Бачачи їх своїми очима, Марк згадував слова тата, який часто любив розповідати йому про те, які фільми були популярними у його молоді роки, в які ігри він грав разом зі своїми друзями... і ось всі ці розповіді, так чи інакше стосувалися ось чогось такого - десь похмурого, десь брутального, страшного і нищівного... Невже тоді, так цього не вистачало, що всі намагалися відчувати це ще й за допомогою фільмів чи гарно прорисованих персонажів ігор? Маркові було складно відповісти на це питання, а батько - говорив, що в ті часи - було всяке, але воно не було таким глобальним як зараз... воно банально не стосувалося великого кола людей, от і все. Нікому не було діла до того, що десь там - відбувається щось погане, чи хтось залишився без води, світла, їжі... або й взагалі когось не стало.

Дивлячись на ці химерні скелети колись суворих машин, Марк бачив, як їх конструювали такі ж як його тато - які просто раптом опинилися у якійсь грі, у якійсь, ніби паралельній реальності... І от вони наскільки, чи то не розуміли масштабів всього того, що відбувалося, чи то їм просто це подобалося - але вони реально багато часу приділяли, щоб все ж створити щось незвичайне, щось таке, що буде залякувати лише своїм виглядом. Саморобні каркаси, хаотично прикріплені різноманітні труби, кулі... все це мало зараз досить таки непоганий вигляд, особливо у сухій, високій траві. Деякі частини - вже років два, а може й більше - як просто згнили від все проникаючої іржавчини, а деякі - виглядали такими, ніби їх ще вчора якийсь фанатик прикріпив чи виготовив.

Вирішив ближче познайомитися із одним таким скелетом минулого. В середині - практично нічого не було. Що просто вирізали, що просто понівечили, а що пропало під впливом погоди - дощі, морози, спека... Частина заднього сидіння лежала назовні, на неї і присів Марк. Чи то її взагалі не фарбували, чи то просто час вже так постарався... але жодного натяку на те, що колись цей іржавий шматок заліза мав колір - не було.

Зблизька, все виглядало ще більш неймовірно та незвичайно... але ж чому зараз він не зустрічав нічого подібного? Всі ж ці люди, як його тато - ось вони, довкола... але де ж цей запал, ентузіазм, щоб перетворювати звичайні авто ось в такі витвори мистецтва? Відповідь було складно знайти, зрозуміти... Але Марк пам'ятав, як батько не раз, особливо не зупиняючись на цьому, говорив, що та кількість інформації - новин, думок, поглядів - які існували в той час - була настільки великою, що вже просто не можливо було співпереживати всім... адже цей потік не зупинявся, він був постійним - то наростав, то сповільнювався, але тривав без зупинок. І лише коли щось траплялося десь неподалік, десь так, що ти міг це відчувати, побачити на власні очі чи, що найгірше - мав пряме трагічне відношення до цього, - тільки тоді ти міг задуматися, змінити своє ставлення до тих чи інших поглядів, подій чи думок... І лише ось зараз, сидячи тут, біля цієї колись давно покинутої машини смерті, як її очевидно називали творці - Марк міг лише припускати, що усвідомлення величч проблем та ситуації, яка утворилася багато років тому - могло вплинути реально на людей, і бажання створювати щось подібне - просто зникло... так це було чи ні - однозначної відповіді, напевно, не існувало взагалі.

Йшов далі. За майже три години - жодного автомобіля. Далі було невелике містечко, в якому колись жило трохи

більше п'ятдесяти тисяч жителів, а зараз - невідомо. Проте йти до нього своїм ходом - це не один день... і це найбільш бентежило Марка... Навколо дороги - лише пустирі, окремі шматки лісосмуги, чагарників... та все ті ж пам'ятки минулого, які були хаотично розкидані - то на узбіччі, то в метрах десяти-двадцяти від дороги.

Йдучи під пекучим сонцем, все більше задумувався, що можливо треба було повертатися відразу додому? Вже ж чимало побачив, послухав... а потім би, з часом, знову поїхав би, чи пішов, у подорож... Але сидючи під черговим, невеликий кущем незрозумілого виду, оглядаючи ці тихі та пустирні місця - лише більше загорявся ідеєю - дізнатися - а що там далі? Як воно там? Це місто, до якого ще було не менше ста кілометрів, було тим місцем - яке могло по справжньому відкрити для нього картину сьогодення. Батьки особливо були проти цієї подорожі, коли дізналися, що воно входить в його плани... і все через те, що в ньому - по деяким розмовам та переказах - були представники Лагерів, інколи виникали сутички, і ось такий стан речей - міг би дати багато відповідей - чи дійсно щось змінилося, і як... Все це однозначно цікавило, але й лякало, навіть не дивлячись на те яких людей Марк зустрів у поселеннях чи просто на дорозі раніше.

Під вечір особливо було важко змусити себе йти. Вирішив не мучити себе, й звернув з дороги. Метрів за сто від дороги - помітив незрозумілий силует чогось великого, що стояло біля доволі великого скупчення кущів та дерев. Знав, що хоч і не надто багато гарячих подій відбувалося конкретно на цій території, все одно - ось так безтурботно ступати у густій, часом сухій, а часом зеленій траві - було не дуже доречно, не дуже розумно. Але що треба було робити? Просто так залишатися на дорозі - ось це вже дійсно здавалося для Марка не розумним вибором.

Не доходячи до місця призначення - вже все зрозумів. Давно покинутий автобус, який очевидно в свої останні роки використовувався не за прямим призначенням - адже половина вікон, або отворів, які колись були вікнами - щільно заварені доволі товстим залізом. Ніяких ознак того, що тут за останні роки - була хоча б одна жива душа - не було. Та і що тут комусь робити то? Але ж я якось тут опинився - на мить задумався Марк...

Заглянув всередину - купа мотлоху - понівечені сидіння, через які проростають різноманітні рослини - все це виглядало незвично, якщо б не останні років двадцять. Марк, який навіть у передмісті не один день свого дитинства проводив серед подібних об'єктів чи пейзажів - нічого надто особливого у цьому не вбачав. Відчинивши двері водія, які вже давно не були до кінця зачиненими - заліз у сам автобус. Все ж таки тут точно буде тепліше, адже якби не було спекотно вдень, вночі - все переверталось з ніг на голову - і подібний прихисток був дуже доречним. Поки ще денне світло допомагало - трішки розчистив місцину, відразу за водійським місцем - там і буде його спальне місце.

До настання повної темноти, місяць був молодим і не надто міг допомогти, Марк вже повечеряв і намагався зручно розміститися для більш менш зручної ночівлі. Через хвилину десять, коли потрібну позу було знайдено, а зробити це було складно на декількох гілках та сухій траві - щось ніби пішло прямо зі спини і аж до висків - холод, страх - а може просто вже галюцинації, подумав Марк, так наче поїв доволі таки непогано... А все через те, що до нього доходив взагалі не значний, але постійний шум - це був звук від автомобіля, однозначно. Перше реакція - залишився б там - можливо ще до опівночі був би в місті... але звук певним чином посилювався, хоча й не сильно, і Марк здивувався. Звук явно лунав не з тієї сторони з якої він сюди йшов, не від дороги. І ось

усвідомлення цього факту - призвело до внутрішнього занепокояння та тремтіння. Визирнув назовні - жодного світла не було видно, звичайно ж що... але коли він підвівся, і визирнув у переднє скло автобуса, яке було направлене точно не на шосе - він побачив, як силует автомобіля їхав саме там, у напрямку цього самого шосе, буквально за сто чи сто двадцять метрів від нього. Хто це? І чому їде саме там? Дорога? Цілком можливо, але маючи при собі певні нариси карти - Марк чітко знав, що ніяких відхилень, жодних другорядних доріг до шосе у напрямку до міста - вже не повинно було бути... Цілком вірогідно - за останній час накатана дорога, просто звичайний проїзд - але звідки чи куди?

Автомобіль, виїхавши на шосе - дійсно попрямував у напрямку, звідки Марк сьогодні йшов. Чекати до ранку? Ні. Однозначно ні. Та й тут не так вже й далеко. Захотів відразу дізнатися - є там дійсно дорога, чи це просто хтось випадковий, який полюбляє їздити по ось таких луках, просторах... навряд чи.

Рюкзак залишив, із собою взяв розкладний ніж та пляшку води. Заходив все далі у ці невідомі края, які цілком могли порадувати не зовсім приємним сюрпризом під ногами...

Через лічені хвилини - стояв на погано видимій, але цілком очевидній дорозі. Це дорога! Але куди ж вона веде? В радіусі двісті кілометрів жодних міст не було, окрім того самого... Певне поселення, село... чи вже знайомі йому окремо розташовані общини... А може це черговий пастух? Який поїхав по своїм справам. Все могло бути, але той факт, що дорога дійсно була накатана, і просто посеред степу - не давав спокою Марку, поки він ходив по ній - вперед і назад. Його роздуми раптово перервав гуркіт та силует, який

з'явився на цій же дорозі, показавшись із-за якихось насаджень - метрів за сто від нього.

Перше що зробив - це миттєво впав на землю, і прискореним темпом заповз у траву, яка досягала метрової висоти. Авто рухалося повільно, очевидно його пасажери не бажали, щоб їх хто тут помітив чи почув... Через секунд двадцять - авто з скоріше всього трьома людьми всередині - проїхало повз Марка. Добре, що не поміти, думав Марк... але що це за місце таке? Може десь місце збору, штаб чи що там може ще бути... якогось із Лагерів? Перечекавши хвилин двадцять у траві, піднявся і не поспішаючи покрокував до своєї сьогоднішньої оселі. Не міг заснути ще години дві, а може й три.

Ранок був туманний. Туман заповнив всю територію, і зовсім не було видно навіть тієї місцевості, де ще годин сім тому Марк повзав по траві. Сніданок був, м'яко кажучи, не поганим. Все ж не погано, як думав Марк, знаходити ось такі села, заходити до них - і по суті напрошуватися на подібні харчові ресурси... Про себе подякував тим людям, закинувши все, що залишилося назад до рюкзака - захотів оглянути автобус більш детально. Все ж вирушати у дорогу при такому тумані...

Задня частина автобуса була блілого синього кольору... а на задній частині корпусу - певні маркери, чи позначення чорного кольору. Очевидно - в минулому, автобус закінчив життя тим, що служив представникам Темних... більше всього. Чому покинули? Жодних видимих ознак того, що його тут було залишено випадково - не було... та й дороги тут теж не було... все ж хтось його відігнав, чи відтягнув сюди - за скільки метрів від дороги...

Залізши безпосередньо в кущі, де знаходилась права частина автобуса - Марк побачив напис, який очевидно був нанесений давно, але - явно не власниками цього

транспортного засобу... Слово великими, як не дивно - білими літерами - "Набридло". Кому воно набридло? Чому? Важко було сказати, але очевидно хтось таким чином намагався донести свою думку чи погляди... Більше будь-яких особливостей чи цікавих речей, на жаль, виявити не вдалось. Зібравши остаточно рюкзак, закинувши на плечі - рушив.

Туман за ці хвилин тридцять чи сорок - не надто поменшав... Але сидіти тут, було дещо не по собі - тому вирішив - йти. І знову подався до тієї самої дороги... все ж цікавість того - що вона значить тут, і хто по ній їздить - перемогла.

При денному світлі - було чітко видно, що тут дійсно декілька разів на день точно проїжджає не один автомобіль. Дві явно помітні колії, які були зроблені у траві, і навіть земля була витоптана протекторами... Лише залишки сухої, високою трави, які лягали прямо на ці колії - не давали змогу її помітити більш ніж за двадцять метрів.

Пішов по цим коліям до шосе. І поки йшов - ніяк не міг вирішити - що робити далі - йти по шосе, як і планував, чи може знову піддатися поривав своєї цікавості - і рушити прямо по цим коліям?

Перед самим шосе, ці колії дещо звертали за чагарник - і досить не помітно зникали за метрів десять від самої дороги, де трава вже не була такою густою, але ґрунт був більш вкатым та твердим. Очевидно, що ті, хто передвигався цим стихійним маршрутом - не хотів, щоб хтось міг помітити її, рухаючись все цим же піщаним шосе.

Присівши на узбіччі - Марк випив води і все ж прийняв рішення рухатися по давно визначеному маршруті. Хто знає, куди ведуть ті колії... а повернутися додому вже надто хотілося.

Через кілька кілометрів - шосе починало набирати висоту - починався значний і доволі протяжний пагорб - височина. Це те, що однозначно не втішало Марка, і не надавало йому мотивації рухатися вперед. Вода була, вмів її економити... організм добре знав цю економність Марка, але спостерігаючи цю надто велику активність на цьому шосе - все ж страх того, що і за сьогоднішній день нікого не зустрине - починав проявлятися в голові... А води дійсно не прибавлялося, а тут ще цей підйом.

На середині цього підйому - вирішив знову щось перекусити, адже тільки їжа могла зараз його розрадити і надати хоча б якихось позитивних емоцій. Не встиг розкрити до кінця рюкзак - як побачив, що великий грузовий автомобіль повільно рухався вгору. Навіть не особливо думаючи - відразу вирішив буду зупиняти будь-якими методами, хоч на дорозі ляжу... Але, очевидно, що й тим, хто був там, пасажирами чи водієм - було цікаво дізнатися що це за особа тут рухається. Метрів за п'ятдесят до Марка - авто звернуло на узбіччя і зупинилося у певному затінку - двері відразу відчинилися, але ніхто не поспішав вилазити. Кабіна була навпроти сонця, а тому розгледіти конкретно хто там був - Марк не міг, а головне зрозуміти - що йому робити, теж... Був впевнений в одному - там декілька людей, темні силуети яких рухались всередині. Рушив до них.

Чим ближче підходив, тим краще починав вбачати, що у кабіні - дійсно двоє - чоловік за кермом та жінка поруч з ним. Чоловік сидів в капелюсі, жовтого кольору, і оціночно, уважно дивився на Марка, не зводячи погляду.

- Привіт, куди мандруєш? - вигукнув чоловік, коли Марк практично був у десяти метрах від автомобіля.
- Добрий день... у місто рухаюсь. Ви туди?!
- Ти місцевий? З міста сам?
- Ні... я не звідти... подорожую просто.

- А, подорожуєш... пішком тут подорожувати тяжко... ось такі підйоми будуть практично всю дорогу, до міста... навіть машина не завжди витримує, особливо у спеку, - промовив чоловік, і для Марка стало зрозуміло, що він рухався цією дорогою не перший раз, а дивлячись на те, що авто було грузовим - то напевно - він тут із цією жінкою - часті гості.
- А звідки ти йдеш? - запитала жінка, яка відкривши пляшку води, жадібно почали її пити.
- Та от... по шосе йду...
- І скільки днів вже йдеш? - знову запитала жінка, тим самим давши зрозуміти Марку - що однозначної довіри до нього не було.
- Та вже днів десять, напевно..., вирішив так відповісти Марк, не згадуючи про ті місця, де його явно зустрічали не таким тоном.
- Ого... і навіщо ти тоді подорожуєш, щоб ось так по спеці ходити по таким дорогам то...? - запитав чоловік.
- Та просто цікаво... сам я з поселень, що недалеко від міста на пагорбах.
- А, знаю, знаю... бував там.
- Угу... ну от, і там життя таке собі. От трохи повештався по самому місту, а тоді вирішив рухатися у цьому напрямку. Ось і йду, що ще робити то...
- Що робити завжди можна придумати... особливо в тому місті, на пагорбах... там значно більше можливостей, чим в цьому, куди ти рухаєшся.
- Та я ж так... просто із цікавості, і скоріше - проїздом.
- Ну зрозуміло... зброя є при собі?
- Ні... не має.
- Питаю, бо якщо є - то треба буде пояснювати - за кілометрів десять від міста - буде перший пост, там зазвичай перевіряють.
- Оу... зрозумів. То ви в саме місто їдете?
- Ага, веземо деякі продукти, які наміняли по селищах.
- А, зрозумів...

- Ну ти залазь, підкинемо тебе... Якщо ти звісно не хочеш самотужки пройти весь цей маршрут, хах...
- Хах... та ні, дякую... якщо там і далі таке - то тоді буду дуже вдячний. Більше того, що за два дні - ви перші кого я тут зустрічав... Хоча я й сходив з дороги, щоб відпочити, проте...
- Та а кому тут їздити? Головна тепер дорога з того міста - з іншої його сторони, вона веде туди далі - до столиці... а ця... це так, для таких як ми.

Марк заліз до кабіни. Сів скраю, біля вікна. Жінка читала книгу, не зміг розгледіти яку. Чоловік закінчивши курити сигарету - захопнув дверцята, кинув до рота якийсь сухарь, рушив. Перші хвилин десять взагалі їхали мовчки. А потім, коли черговий сухарь чоловік дожував почав розмову.

- Взагалі тут ніколи не бував? У цих місцях?
- Ні, не був...
- Та тобі ж то років не так багато... напевно до всіх подій, тебе ще й не було...
- Ага...
- Угу... Тоді було тут круто... я тільки но починав працювати. Працював торговим представником - ось так само, декілька разів на тиждень їздив по цій дорозі - туди сюди...
- А що продавали?
- Реалізовував різну техніку... для аграрних потреб.
- Так це і зараз би знадобилось. Не працює подібне виробництво?
- Та воно й тоді вже так працювало... не надто. А потім і взагалі... яке там виробництво. А коли більш менш ситуація стабілізувалась - уже не було де провадити те виробництво... нас було там кілька тих, хто був не проти відновити, але не змогли... просто не було більшої частини необхідних ресурсів.

- Та все це зрозуміло... Там, звідки я сам, ситуація аналогічна... хоч і певне покращення ситуації, але все одно... хоча мені до кінця не зрозуміло, як воно там було до всього цього... лише зі слів знаю, проте очевидно, що зараз ще далеко до того, всього...
- Та ні... те, що було - то краще, що ти й не знаєш..., - тут же промовила жінка, й відклала свою книжку, - ми добре пам'ятаємо те минуле, і якби там не було... все одно зараз є надія, що все рухається у правильному напрямі...
- Ага... просто час потрібен, - продовжив чоловік, - звичайно важко, але слід це сприймати як певний перехідний період...
- Ну так... так..., - підтримував Марк, який в цей момент зрозумів, що напевно він мав справу з прихильниками тих самих Темних поглядів... очевидно, що вони не були активними учасниками, по крайній мірі вони не були схожими на таких...
- Розумієш... ти просто ще молодий, ти не пам'ятаєш, не знаєш як тоді воно все розвивалось, все починалось... , - промовив чоловік.
- Те, що ти зараз бачиш, це просто наслідки того, що люди не правильно зрозуміли посил, який намагалися до них донести..., - підтримала жінка.
- А який посил? - промовив Марк, намагаючись більше дізнатися про нинішні думки, погляди цих людей.
- Посил першочерговий був в тому, що необхідно задуматися про те, як ми жили тоді... про всі суперечки, розбіжності... адже в той час не було все так чудово, як здавалося більшості людей, у будь-якому куточку... І ті, хто наважився на подібний крок, на подібне поширення цього посилу - зробили важливий крок...
- А що ж потім пішло не так? Чому не зрозуміли?
- Нам важко судити... ми не були безпосередньо там, де вирішувалися важливі питання, приймалися рішення...

- Але ж очевидно, що якби там не було... мені взагалі важко про щось судити чи говорити... проте з того, що чую - справа не в тому, який був посил, напевно... зараз, через скільки років думаю тяжко про щось подібне говорити, але все ж проблема у тому, що все трапилося спонтанно, неочікувано...
- Це дійсно так... то було реально страшно..., - промовила жінка.
- Отож... і думаю, це можна було передбачити... хоча б в загальних рисах...
- Та! Ти просто не розумієш..., - вимовив чоловік, - вся справа у тому, що ці Урядовці і їх прихильники - почали захищати те, що приносило їм вигоди, робило їхнє життя безтурботним, от і все... Спочатку, все йшло за чітким планом... і лише коли цим Урядовцям стало зрозуміло, що цей план дійсно реалізовувався, вони вирішили зберегти, заморозити... не знаю, як ще сказати - той стан речей - ну і пішли на абсолютно радикальний метод... і абсолютно безглуздий...
- Ага... це точно, - підтримала жінка, - Урядовці явно не переймалися такими як ми, воно просто зрозуміли - що ситуація виходить, м'яко кажучи, з під контролю... і придумали повну нісенітницю про якісь там масштабні загрози, і тому подібне...
- Але ж вони були, чи не так? Ну я маю на увазі ті ж самі атомні станції, не знаю... що там ще...
- Це не такого масштабу загрози, щоб вдаватися до тих кроків, які були зроблені практично одночасно... по абсолютно всій території...
- Можливо й так..., - відповів Марк, киваючи головою, і розуміючи, що ось він нарешті зустрів тих, хто в першу чергу - головою, думками і поглядами був на одній із тих сторін... при тому, що вже пройшло немало років.

Автомобіль рухався далі. Спека поступово збільшувалася. Їхати ще було кілометрів шістдесят. Вирішили зупинитися, перепочити. Авто було не першої свіжості, і потрібно було якомога більше берегти його. Зупинилися в тіні, обідали.

Було цікаво - які в них плани, чого вони чекають... Але той факт, що Марк практично ніколи ось так, безпосередньо, не спілкувався ні з ким із подібними поглядами, він не знав, як краще ставити питання, як поводити себе... адже хто знає, що в минулому пережили ці люди, яке в них відношення до тих, хто просто має іншу позицію або просто хоче більше дізнатися про їхню. Проте, була цікавість, яка й привела його саме сюди, і саме через неї він зараз обідав разом з ними...

- А як там воно? В місті? - дивлячись на чоловіка запитав Марк.
- В місті? Та як... буває по різному.
- Там дуже небезпечно? - прямо промовив Марк.
- Хах... а де ще зараз взагалі може бути безпечно... я навіть не знаю...
- Та то зрозуміло... проте все ж цікаво... я от за свою подорож бував у різних місцях, і ситуація відрізнялася. Бувало, що люди взагалі жили, наче у паралельному світі - ніби їх не зачепило все те, що відбувалося...
- Всіх воно зачепило, так чи інакше... просто по різному люди до цього відносяться.
- Ага... це також я помітив.
- Розумієш, все залежить від того, як саме це їх зачепило... от це вже має значення. Хтось може й тоді намагався жити так, наче нічого не відбувається...
- Думаєте багато таких було?
- Знаю, що аж надто...
- Ви точно ні, наскільки я правильно розумію? - досить прямолінійно сказав Марк.

- Та правильно..., - кидаючи відразу декілька сухарів до рота, промовив чоловік, - я тоді... знаєш... читав, ще навчався... і мені, ось як і тобі, було цікаво - як воно і що...
- Що саме?!
- Як все влаштовано... як треба жити і що дійсно має значення... думаю в молоді роки, в декого також виникали і виникають такі думки, чи не так?
- Угу... щось подібне є.
- Отож. Тому, коли це все відбулося, почалося - ніхто напевно не знав - що буде далі. Особливих перспектив не було. Всі ніби пливли за течією... Ну і звісно, з часом - почала доходити вже певна інформація - чи то листівки, чи просто представники. І, як би для мене тоді не було дивно, - я практично відразу вловив головну ідею...
- І яка вона?
- Що якщо нічого не робити, а лише спостерігати - то це як мінімум дивно і не правильно...
- Особисто ми не говоримо, що те, що відбувається ось уже скільки років..., - продовжила жінка, - це надто добре, чи це те, чого всі тоді прагнули... просто була певна ейфорія, драйв - всезагальний, розумієш?
- Не дуже, якщо чесно...
- Та зрозуміло, що не розуміє, - відповів чоловік. Просто люди наскільки погрузли у рутині, у всьому тому, що нагніталось - весь той негатив, політика... і коли це все трапилося - ніби свіже повітря повіяло з відкритого вікна... і вже нікому не було діла до того, яку ціну слід заплатити за цю насолоду... ось і все.
- Ви так розповідаєте... теж хотів би це відчувати.
- Зараз би ти цього не зрозумів, все одно...
- Чому?!
- Ти народився і виріс - ось у всьому цьому... з не просто відкритим вікном, а взагалі у приміщенні, де вже немає вікон, і свіже повітря тут таке, що можна й застудитися...
- А... ну може й так... розумію...

- Ага, і от якщо повертатися до того періоду - то ті, хто не був ще затягнутий у весь той вирій сірості, нагати́ву, рутини - вони й примикали до тієї чи іншої сторони... я, як ти розумієш - до Темних... і навіть скоріше - до їх поглядів та позицій, чим безпосередньо до їхніх лав...
- Та я все розумію... очевидно, що молодим людям, в той складний час - було не просто прийняти рішення, визначитися... особливо, коли все так різко і раптово змінилося...
- Так, так... і головне, зрозумій - такі як я, нічого проти чужої позиції - не мав і маю... і пам'ятаючи ті часи, я розумію, чому хтось обирав саме інші погляди... чому вони підтримували тих же Урядовців...
- Хаос?
- Угу... хаос. Все було до кінця не ясно, а тим більше, що всі звичні, для нас на той час канали зв'язку, комунікації... все було втрачено, просто зникло... а для нас то було вже - як частина нас, якщо не більше...
- Батьки про це до сих пір згадують... так що я часто подібні слова і фрази чув, хах...
- Хях... ну бачиш... це тільки підтверджує, що ситуація тоді була складна... і просто ось так сісти, посидіти і прийняти якесь однозначне рішення було важко...
- Це добре, зрозуміло... але ж чому тоді, якщо от ви це все розуміли, чому ж все ускладнювалося, чому все перейшло у те, що тепер буде дуже важко забути, буде важко боротися з наслідками...
- Та чому важко? Ти ж бачиш, що ось і ти мандруєш... та і ситуація, м'яко кажучи - вже далеко не та, що була...
- Все одно, чому так усе почало розвиватися тоді?
- А як інакше?! Як ще може все розвиватися, коли більша частина - уже відчули цей смак чогось незвичайного, нового, хоч і складного - тобто повернути назад уже не було можливості...

- На скільки відомо - там від самого початку назад дороги не було, чи не так?!
- Та так... звісно... але я маю на увазі - просто прийняти той факт, що це дійсно масштабні зміни там... ну і все таке... люди вже, як то кажуть - збагнули, вийшли з того стану, про який я говорив.
- Сірість, однотипність, рутинність...?
- Ага, оце все... і вже не було сенсу зупинятися, треба було якось вирішувати все це, йти на поступки тим, хто тоді керував територіями, урядами... розумієш про що я?
- Звісно... звісно...
- Просто тоді ті, хто активно намагався слідкувати за ходом подій, а я був таким... я не поїхав десь, кудись... просто, щоб сховатися і перечекати... я був у вирію подій, так би мовити... От таким було зрозуміло, що це дійсно вже щось глобальне. Воно прийшло спонтанно, раптово... але це те, що так драйвило всередині... і була чесна віра у те, що все зміниться, тепер буде ось так... як нам говорити ті ж самі представники Темних, керівники Лагеря...
- І що було не так? Що завадило... ну основне, на вашу думку?
- Люди...
- Люди?!
- Хах... ага. Якби дивно це не звучало... ті, хто був на чолі урядів - вони просто не могли прийняти таку модель, нову модель всього... звісно, за цим усім стояв Темний Провайдер, але справа не в ньому, яких би ярликів тоді йому не вішали... справа в тому, як я вже не раз сказав - що люди вдихнули цього свіжого, нового повітря... і все, це було визначальним. Але вони чи то не розуміли, чи просто не хотіли цього зрозуміти...
- А як же тоді ті, хто вбачав у позиції Урядовців - щось справжнє, правильне?!
- Страх.
- Так банально, думаєте?

- Угу... але це не той страх, який може видатися слабкістю... це цілком природній страх - щось наскільки кардинально змінювати. Розумієш?!
- Можливо...
- В мене він також був... просто такі як я - не намагалися його подавати якось, кудись тікати, їхати... ховатись. Ми були тут, і головне - ми вже, не знаючи того - ждали чогось ось подібного, чогось такого, щоб кардинально змінило все, всі розуміння, підходи... І ми просто не могли піти, в першу чергу, проти себе... адже ось воно - ти ж так хотів, тобі було нудно, тобі все набридло? Ну так тепер уже не так... можеш радіти...
- Хах... радіти... добре сказали...
- Хах... угу...

Треба було рушати далі. Справа перевалила за обід. Спека була неймовірною, вітру зовсім не було. Відкривши повністю всі можливі вікна у кабіні цього старого грузового автомобіля - продовжили їхати.

Подолавши кілометрів двадцять - на узбіччі зустріли авто, яке очевидно було - що далі їхати не могло. Біля автомобіля, під густим кущем, сидів чоловік старшого віку. Звичайно зупинилися. Адже залишати ось так людину, серед такої спеки...

Чоловік, коли вони наблизились, - підвівся, і з надією дивився на те - чи зупиняться. Марк як ніхто, за останній час, розумів його, цього бідолаху, який - скоріше всього - вже не одну годину ось так тут сидів і чекав... а автомобілів буквально не було, від слова - взагалі.

- Здоров, - вигукнув чоловік з кабіни, - що трапилось?
- Привіт... та що, їхати далі не можу... обзавівся цим чудом два тижня тому - і це ось вже третій раз, коли я ось так... чекаю когось...
- Цінна для тебе?

- Та як цінна... є хоч якийсь засіб...
- А давно ви тут? - запитав Марк, який явно не зустрічав за останні два дні такого авто...
- Та той... ні... з ранку їду оце...
- А, ага..., - відповів Марк, будучи впевненим, що говорить він не правду... хоча, можливо тут не одна дорога у вигляді натоптаних колій серед трави...
- А ви ж у місто? - запитав чоловік, підійшовши в притул до кабіни автомобіля.
- А куди ж ще ми можемо їхати?! - дещо засміявшись відповіла жінка.
- Для тебе то знайдеться місце, - продовжував водій, а от для того, що ти там везеш, очевидно... хто знає... з чим їдеш?
- Та нічого забороненого, хах... кілька пакунків муки дістав, виміняв... додому їду.
- О, це чудово...
- Я думаю, що обов'язково вміститься... але жалко залишати авто ось так... може допоможете, знімемо хоча б те, що можна зняти... в мене просто особливо інструментів немає для цього...
- Ох... та воно то зрозуміло...
- Просто вдома згодиться... хоча б декілька коліс там... ще дещо...
- Добре, добре... у нас он є помічник-мандрівник хах, так? - вимовив чоловік, звертаючись до Марка.
- А чому б і ні! Хах... допоможемо... час я думаю ще є...
- Ну він то є... але й до пізнього часу не треба... не бажано... бо потім складніше пости проїжджати...
- Я думаю, впораємося за годинку... вимовив чоловік, який трішки виглядав веселішим, бігаючи навколо свого автомобіля, який - вже зовсім скоро мав поповнити ту саму колекцію скелетів, які були розкидані понад цим шосе...

Півтори години - і вже всі четверо сиділи у розжареній кабіні автомобіля, який не швидким ходом їхав далі. Чоловік на вигляд - був звичайним, простим та відкритим. Мав із собою деякі харчі - відразу всі виклав... Першочергово - розмовляли ці двоє чоловіків. Тема автомобілів була для них обох близькою, і обоє - як було зрозуміло - часто мали користь з того, що ось так промишляли саме на автомобілях по цих, практично безлюдних, трасах...

Вся ця історія, з цим чоловіком, для Марка була особливо цікавою... адже не дивлячись на всю ситуацію, на те, що до сих пір - існували різні погляди у людей... певне минуле... - люди все одно, в першу чергу залишались тими, хто в першу чергу виживали, намагалися викрутитися, забезпечити своїх рідних банальними, необхідними речами, ресурсами...

- А ви безпосередньо в місті проживаєте? - запитав Марк у чоловіка, якого підібрали, коли з'явилася вікно тиші.
- Так... працюю на одному виробництві...
- Виробництві?!
- Ага... саме так. Виготовляємо різного роду, прості, елементарні предмети побуту...
- А з чого?
- Дерево... вже оброблене... там теж обробляють... буває, що й з пластику.
- На генераторах чи сонячні батареї?
- І те, і те є... але то так, не надто часто...
- А скажіть, от це виробництво, воно кому належить?
- Ну фактично, воно й належить тим, хто там працює... є там декілька людей, які здебільшого дістають матеріали... але все ж працюємо всі разом...
- І потім самі ж і реалізуєте... ну те, що виготовили?
- Звичайно... я ж от і їхав, відвозив готові речі, а взамін взяв муки.

- Зрозумів... цікаво...
- Та воно так часто, - продовжив чоловік за кермом, - приміщення пусті, покинуті... за ними ніхто не дивиться... а люди, хто що вміє, хто може дістати от матеріали, як ти сказав... ото так і працюють.
- Ну це добре... все ж є певний розвиток, налагодження певний процесів... без них ніяк.
- Та то зрозуміло..., - промовив чоловік, якого підібрали, - але все одно, якби там не було - невизначеність продовжує існувати, і це прикро...

Автомобіль їхав далі. До міста залишалось не більше десяти кілометрів. І на горизонті показався перший, як потім виявилось із трьох, постів. За словами тих, хто був у авто разом з Марком - це представники Урядовців. Місто, як і багато інших, - поступово переходило під управління саме цього Лагеря, на певних умовах, в результаті певних перемовин - які так чи інакше тривали вже декілька років. По суті - все поступово поверталось до того, як було раніше... до всіх цих подій, але просто при інших обставинах, та вже з абсолютно іншим світосприйняттям...

По іншому й бути напевно не могло, адже так уже ж закладено, на основоположному рівні... ще з давніх часів повелося, що хтось повинен бути, хтось повинен управляти... Звісно, все це ґрунтувалося на різноманітних компромісах...

Компроміс - слово яке часто чув Марк за час своєї подорожі... в різних контекстах, з різним до нього ставленням. Одні - абсолютно були переконані у тому, що це - вихід. Саме досягнення компромісів, з найважливіших питань, - це шлях, який мав призвести до певної стабільності, до більш менш спокійного та нормального життя... й розвитку. Інші - вбачали виключно ознаки поразки у цьому, намагалися всіляко цьому опиратися... досить часто, на жаль, це призводило до трагічних наслідків... Але Марк, який

споглядав все довкола з особливою прискіпливістю, цікавістю і до того ж полюбляв вичитувати різноманітні історичні довідки про яскраві та сумні періоди історії, - був переконаний, що ніхто з них не був близький до істини... і її існування взагалі було під великим питанням... Скільки було цих вже компромісів? А від скількох навмисно відмовились? І що?! До чого прийшли? Подібні питання він хотів задати, але не знав кому... більшість, так чи інакше, сповідували певні погляди, або ж просто - було байдуже... не до цього... і це - також важливо. Адже який компроміс - якщо досить значній частині - просто все одно... вони просто живуть - тут, десь там - і їх справді мало хвилювали подібні питання.

Велика кількість бетонних блоків, деяка техніка - все це робило атмосферу напруженішою, ніж вона насправді була... З під деяких блоків - кущі дикого кустарника, висотою до півтора-двох метрів. Весь побут тут влаштований вже багато років тому. Люди просто тут працювали і були цьому раді, адже для багатьох - це був єдиний шанс отримати певні ресурси чи кошти, за які все більше чого і де можна було придбати...

Автомобіль зупинився буквально перед шлагбаумом. Мотор відразу було заглушено, адже потрібно було завжди пам'ятати про економію. Виходити не потрібно було. Зазвичай, перевіряють просто - хто, куди, навіщо... але цікаво те, що не впускати вони - загалом і не мали підстав... якщо тільки хтось не завозив зброї велику кількість чи ще що...

Кілька чоловік - сиділи всередині. Один, не поспішаючи, вийшов назовні. Не можна було сказати, що він навмисно не надто швидко рухався - адже спека, треба висидіти... все зрозуміло, проте - рутина і дотичність хоча б до якоїсь влади - позначалася на його ході. Але яка ж влада?!

Ну можливо вплив на когось, це вже було більш ближче до істини...

- Доброго дня, - вимовив чоловік за кермом.
- Доброго... щось вас тут багато так... всі місцеві?
- Так! - вимовив чоловік, майже відразу, щоб не нароком хтось зайвого не сказав.
- Угу... добре, добре..., - відповів постовий, який перевірити цей факт фактично не міг... питав, скоріше так... заради того, щоб щось запитати.
- Спекотно сьогодні..., - вимовив чоловік за кермом.
- Та так... припікало, особливо в обід. А що у вас там в багажному відділенні, показуйте.
- Та в основному ресурси всілякі...
- А не в основному?
- Деякі деталі від автомобіля... от у чоловіка повністю відмовлявся їхати...
- І що? Ви його просто розібрали?! Хах...
- Ну так... хах... що змогли, на швидкоруч, те й зняли...
- Ох... раніше б, так руками штовхали б, а тепер бач як воно...
- Ну так... раніше, раніше було...
- Треба буде той весь металобрухт, що там лежить скрізь... зібрати. Може ще через років десять - розбагатію...
- Хах... та там чимало...
- Добре... ось ставлю вам відмітку, - промовив чоловік, і на спеціальному аркуші поставив відмітку про проходження, вказавши кількість людей.
- Можемо їхати? - запитав чоловік, сідаючи за кермо.
- Та можете... там якраз зараз на третьому пості - взагалі пусто, швидше проїдете, якщо встигнете за двадцять хвилин туди добратися.
- О, навіть так... спробуємо.

Автомобіль проїхав повз піднятий шлагбаум і у прискореному темпі загуркотів далі. До другого було ще кілометрів три-чотири. Не те, щоб напруження особливо якесь було, але все одно - Марк після того, як пост залишився в кілометрі позаду, вони мали відповідну відмітку, яка - надавала право швидше проїхати наступні два, відчував себе більш спокійніше, і почав думати - куди далі. Що робити в місті, скільки тут взагалі бути? Щоб потрапити додому - треба було проїхати все місто, і тільки тоді - роблячи певне півколо - повертатися у сторону, в якій знаходилось його передмістя. І що взагалі можна тут, в цьому місті робити? Хотів побачити те, як тут живуть, який темп життєдіяльності цього міста... але наявність ось такого посту, людей, які мали різні погляди... Це все він бачив, не раз... і в його, практично рідному місті, але тут по іншому. Напевно, той факт, що за всі попередні роки - він лише читав про те, як десь влаштоване життя - робив свою справу, і він не міг сприймати весь простір по якому він мандрував - як щось одне, суцільне і єдине...

Автомобіль зупинився біля шлагбауму. Двоє постових - стояли за десять метрів, вели спокійну розмову, і практично не звернули увагу на те, що під'їхав, очевидно не такий вже частий у цих краях, автомобіль. Ще один - просто визирнув із давно влаштованого посту - з бетону і заліза - і зайшов назад всередину. Почекавши хвилин п'ять, треба було певним чином діяти... бо розуміли, що скоріш всього не встигали проїхати просто так третій пост...

Чоловік за кермом, у відчинене навстіж вікно, позвав чоловіків, які стояли осторонь. Без жодної відповіді, один із них не поспішаючи підвівся, взяв зброю, яка лежала на дерев'яному столі, і пішов у їхню сторону.

- Добрий день... нам би швидше, поспішаємо у місто...
- А чого туди поспішати?

- Ну як чого... цілий день в дорозі, от ще в чоловіка авто зламалося... поралися біля нього...
- Ми теж тут не в прохолодному басейні сидимо днями... цей автомобіль зламався?
- Ні... який же цей... той, що зламався покинули, деякі речі забрали, деталі там... і їдемо.
- Угу... угу... Ну давайте глянем, що там у вас... вилазьте всі, показуйте.
- Так той... ось у нас же тут відмітка стоїть, - відповів чоловік за кермом, надавши йому у вікно папірець.
- Ой, та то таке... вилазьте, ми швидко.
- Ви що знущуєтесь?! - вигукнула жінка, - ми розуміємо, що у вас тут теж робота, за яку вам очевидно платять чимось, - а ми в дорозі цілий день...

Марк зрозумів, що ці слова жінки були явно зайвими. Хоча й поведінка цього постового - також викликала подив. Що це таке? Звичайна злість від втоми чи щось інше? Але який сенс?! Виглядало все безглуздим.

- Ніхто з вас, поки що, не знущується... просто вийдіть і покажіть, що там у вас, от і все...
- Добре, добре... вибачте, - промовив чоловік за кермом, відчиняючи свої двері. Всі інші теж через інші двері почали вилазити з кабіни автомобіля.
- Так... всі місцеві так?
- Угу, - промовив чоловік, якого підібрали... всі.
- Ось, дивіться..., - промовив чоловік із за керма, демонструючи багажне відділення.
- Угу... зрозуміло... ви прям і всі колеса зняли, хах...
- Хях... так, так... хотіли декілька, але не змогли залишити...
- Все це наша жадібність, так?
- Ну та... жадібність чи ні, а все ж залишати не хотілось...
- Та жадібність, жадібність... та сама, яка не дозволила вам, якщо я не помиляюсь, повністю зафарбувати кузов

всередині, чи не так? - промовив постовий, посміхнувшись, і починаючи залазити у вантажне відділення.

- В якому сенсі?! - вигукнув, дещо напружено чоловік, з чого Марк зробив миттєвий висновок - що це може закінчитися не зовсім добре... Особливо, коли цей постовий - гучно покликав іншого.

Постовий, перебуваючи вже серед деталей, коліс та припасів - рухався до дальнього кута - де з під відпавшого паперового, саморобного, внутрішнього оздоблення - виднілися деякі наліпки... яскраві, жовтого і оранжевого кольору... Марк лише потім дізнався, що такі наліпки були популярними більше п'ятнадцяти років тому - серед тих, хто м'яко кажучи не долюблював Урядовців...

Ситуація почала дещо загострюватися. Хоча, дивлячись на цих постових, Марк розумів, що нічого надто серйозного вони не повинні вдіяти... Виглядало це так, ніби вони просто знайшли щось, за що можна було отримати дещо корисне для себе - дивлячись на те, що було у цьому самому вантажному відділенні.

Чоловік почав пояснювати, що це ж давно було... особливо не звернув уваги, коли цей автомобіль, п'ять років назад знайшов і відремонтував... Один і постових, на подібні пояснення не дуже реагував, навіть потурбував свою зброю, скинувши її з плеча... Але зрозуміти всю цю ситуацію було дуже важко... Одні - які, здавалося б, повинні були робити все - аби сприяти порядку і хоча б якійсь безпеці - розмахували зброєю, інші - практично на ходу вигадували історії про свою неуважність... І де ж тут компроміс?! І справа то в чому - лиш в тому, що хтось не проти чимось пожитися? Марк дуже хотів задати питання цьому чоловікові, який виправдовувався, що взагалі нічого не знає про те, де і в кого був цей автомобіль багато років тому, - а де ж ті зміни? Де ж

результат всього цього, що почалося так давно, і все ще продовжувалося... І от такий абсурдний епізод демонстрував те, що якби там не було, щоб там не було - а стан речей, на жаль чи на щастя, цього ще Марк не розумів, - не змінився... А хоча... як він міг змінитися, коли суть не змінилася, коли дійові особи не змінилися - люди залишалися людьми...

Через хвилин п'ятнадцять вже їхали до третього посту. Ситуація вирішилась банально, а після смак залишився доволі неприємний... Чоловік, якого підібрали, не радів, що більшість корисних деталей зумів забрати - все ж довелось попрощатися з деякою їх частиною. Добре, що хоч коліс не забрали, хоча бажання явно таке було...

Третій пост був порожнім, хоча й вони явно більше витратили часу на проходження другого. Але навіть цей факт не надто всіх розвеселив чи порадував. Справа була не в тому, що настрої був зіпсований ставленням чи тим, що довелось віддати деякі речі... Стан був не те що безпорадний - адже можна була щось однозначно вдіяти, і очевидно, якщо б таке відбулося хоча б п'ять-сім років тому - ніхто б не намагався ввічливо щось пояснити, і скоріше всього - все б завершилося більш трагічно... Стан і відчуття були скоріше такими, які відчуваєш, коли щоб ти не зробив - це все одно не призведе до змін, це не виправить ситуацію... І от навіть такі трагічні та похмурі події, які за останні декілька десятиліть охопили весь світ - навіть вони не змогли якісно вплинути на ситуацію. І парадокс ситуації був у тому - що все починалося для того, щоб саме і змінити все, змінити якісно і назавжди... Проте у підсумку - нічого нового. І так, на місці цих постових могли бути інші, і цілком можливо - вони б не повели себе так, можливо б навіть запропонували води чи ще чогось... справа випадку - потрапили на таких, прийшлося терпіти, потрапили б на інших - все було б явно інакше.

Сонце ще давало про себе знати, але спека вже спадала, наближався вечір. Спочатку - після того, як в'їхали у місто - направилися до вказаного місця - вигрузити чоловіка, якого підібрали. Марк на знак вдячності, що він реально допоміг їм всім - віддав всі харчі які в нього ще залишалися - буде дітям, а також - подарував один із своїх ножів. Це був запасний, третій ніж, але він мав незвичайний вигляд, і цілком міг слугувати в першу чергу - як чудовий подарунок. Вислухавши подяки, які лунали - один одному - попрощалися.

Чоловік за кермом, його жінка - не мали на меті їхати у центральні райони - їх місце призначення - окраїна, де на них чекали діти та близькі. Марк все ж мав бажання поглянути на саме серце цього міста, яке на перший погляд - було доволі привітним і звичайним - як для нинішніх часів. Звісно, для тих людей, які тут років сорок назад народилися - все це хоч і було вже звичним, проте вони, очевидно, мріяли, що колись все буде так як раніше - чисто, спокійно. Але й зараз, принаймні так здавалося, - все було більш менш спокійно. Людей можна було побачити, не так багато, але можна. Поодинокі автомобілі рухалися вулицями, які досить часто мали вигляд буквально покинутих... Все через те, що раніше, давно, тут були місця для розваг та відпочинку, проте зараз - не можна сказати, що було не до цього - до цього завжди - але просто не було відповідних можливостей чи ресурсів.

Всі люди, яких можна було побачити з вікна автомобіля - мали доволі звичайний, нічим не примітний вигляд. Очевидно - хтось йшов з роботи, якої було може не вдосталь, але вистачало, а хтось - на роботу.

Автомобіль зупинився на одній із зупинок транспорту. По її вигляду було зрозуміло, що цього транспорту тут не було вдосталь, але все ж інколи курсував, відповідне

оголошення було просто нанесене фарбою на внутрішню стінку зупинки. Таке явище було і в місті Марка - це свою справу продовжували ті, хто колись у минулому просто працював водієм, а потім - зміг буквально - отримати той чи інший автобус - у вигляді подарунка долі... Або це були їхні діти чи близькі родичі...

Попрощавшись із тими, хто допоміг йому, хоча й мав свої погляди на все те, що відбувалося, Марк попрямував на головну площу, яка знаходилася через чотириста метрів.

За ці роки - роки відсутності тих, хто мав би піклуватися про охайний вигляд таких місць - як алеї, невеликі сквери - все це мало вигляд далеко не самого привабливого чи естетичного. Проте, як і все інше - для Марка - це було буденним, й іншого він просто не знав. І ті прояви змін та покращень, які все ж потрапляли на очі - які колись давно не викликали б жодної емоції у таких як він - зараз справляли на Марка позитивне враження.

Перейшовши дорогу - Марк бачив перед собою центральну площу, де височів певний, на пів зруйнований архітектурний пам'ятник. З боку - був невеликий парк, який зараз нагадував острівця лісу посеред міста - жодної алейки не було видно, чагарник та висока трава - вкривали більшу частину площі цього, колись у минулому, напевно, чудового місця...

Ось і тут. Присів на бетонний блок, який колись був частиною місцевих витворів мистецтва та оздоблення. Не великими ковтками попивав воду з останньої, із трьох пляшок води. На протилежній частині площі - були також - декілька груп людей - діти бігали довкола них. На що звернув увагу - у цьому місті - надзвичайно багато птахів... Невже тут кращі умови чи є щось особливе? Марк полюбляв все, що було пов'язане з природою, з птахами чи тваринами. Деякі брошури, підручники - які були вдома ще з малих років - всі

їх перечитав далеко не по одному разу. Очевидно, центр міста - який колись був інший, який мав кардинально інший вигляд, з регулярним гучним звучанням музики, моторів величезної кількості автомобілів - зараз перетворився в один із найтихіших та найменш заселених. Всі будівлі, які були ще цілими - не були придатними для життя, а використовувати їх за призначенням - не було банальної можливості, хоча й очевидно, що було бажання...

Спостерігав за тим, як двоє хлопців, років дванадцяти-чотирнадцяти - намагалися запустити повітряного змія. До волі цікаве та азартне заняття. У дитинстві, яке на думку Марке в нього ще тривало, він з татом теж запускав змія. Але найбільше подобався процес його створення - коли треба було знайти найлегший матеріал, все якісно виміряти, щоб в кінці - можна було отримати чудовий результат. Тут же, пригадав і роки навчання. Назвати це шкільними роками було важко... адже декілька вчителів, які жили також у цьому передмісті - хоч і намагалися прожити за рахунок того, що навчали тутешніх дітей - всьому, чому могли - все ж це було зовсім не те, що раніше - про що самі ці вчителі і полюбляли розповідати. Найбільше любив уроки біології. Чи то це через те, що найстарший вчитель був саме біологом, і вмів досить таки захопливо розповідати, наводити зрозумілі приклади... чи то через те, що сам з самих ранніх років - тільки й того хотів, щоб дізнатися - як все влаштовано, як все функціонує - саме з точки зору біології, з точки зору природи.

Сонце починало заходити, і Марк розумів, що необхідно досить швидко визначитися - що робити, де заночувати. Єдиними, хто здавався тими, хто міг допомогти чи щось підказати - це були саме ті, хто сидів навпроти нього - з дітьми і явно не поспішали, що говорило про те - проживали десь тут, неподалік.

- Добрий вечір, - промовив Марк, підходячи до шести чи семи людей.

- Привіт!

- Здоров...
- Добрий вечір, - привіталися всі, хто був...
- Ви ж тутешні? - запитав Марк.
- Так, звичайно... А ви що, турист? - Хах...
- Хах... ну можна й так сказати... подорожую.
- І звідки ти? - запитала одна із жінок, яка тримала на руках дівчинку років двох.
- Та я давно вже подорожую... а сам з міста на пагорбах, знаєте?
- Ага... он він звідти, - вимовила жінка, показуючи на чоловіка років сорока.
- Оу, дійсно?!
- Так, так... до двадцяти... майже двох років там і жив. А потім - вже сюди перебрався.
- Тут краще?
- На той момент було так... хоча б якась робота тут була, щось можна було робити. Та й були тут близькі і знайомі, тому було до кого їхати. Так а ти - теж шукаєш кращого життя?
- Ні, ні... я справді просто подорожую... цікаво побачити, як зараз все... що відбувається.
- А... та що тут відбувається, думаю те, що й будь-де...
- Ну можливо порядку більше тут..., - промовив інший чоловік.
- Порядку? - запитав Марк.
- Порядку. Тут все ж місто має особливе планування, і в гарячі часи - тут було легше встановити контроль... тому, тут вже досить давно намагаються тримати, хоча б якийсь - порядок...
- Угу... помічав таке... Хоча, я вам скажу, от у моєму місті - теж зараз більш-менш спокійніше. Бувають, звісно, випадки ще... або просто певні періоди... проте...
- Та воно скрізь таке... Але коли ти хоча б бачиш певні зміни, певні намагання - це вже щось.

- А що ви тут - чули щось про глобальні, ті самі, - перемовини, зустрічі... які результати всього того?! - запитав Марк про те, що так чи інакше цікавило практично всіх і практично будь-де...
- Буває доходить певна інформація, але як завжди - все без особливих деталей, - почала говорити найстарша із жінок, - то так говорять, то вже по іншому...
- І що говорять?! Я за останній час - взагалі нічого конкретного не чув.
- Зустрічаються, говорять ті, кому це не байдуже... але на це все потрібно не зрозуміло скільки часу. Хтось каже - що років чотири-п'ять, а хтось - що не менше десяти...
- За чотири роки навряд чи щось можна кардинально змінити, але чому... може почати, цілком можна..., - промовив Марк.
- Хотілося б сподіватися... хотілося б... А ще той... чули, що на сусідніх територіях, вже цілі поселення приєднують до електромереж... на певний час, звісно, але вже є такі випадки.
- Села? Чи безпосередньо міста?! - перепитав Марк.
- Не знаємо... так говорили, поселення.
- Та я думаю, що проблем не повинно бути..., - продовжив один із чоловіків, - особливо там, де всі ці роки Урядовці тримали все під захистом, піклувалися... То там процедура підключення - не є чимось незвичайним... Не дарма ж говорили, що є території, де вже люди років шість, здається живуть більш менш нормально...
- Ну це як завжди..., - відповіла жінка, - читай історію. Як було? Хтось колись швидкими темпами розвивався, думав логічно і адекватно... а хтось все ніяк не міг заспокоїтися... ділили території і голови людей, от і жили у кам'яному віці...
- Хах... це точно..., - відповів чоловік.
- А де ж ми?! - запитав Марк, - Як гадаєте? Теж кам'яний?

- Хто знає... очевидно, що не вершина розвитку і порозуміння, проте - шанси є...
- На що... шанси ті є?
- Та на те, що просто будемо жити і все. Так як зручно, так як того хочемо... не знаю... якщо вже придумали ми, люди, щось - інноваційне чи там прогресивне - то що ж тепер?! Це як у давні часи - науковців вважали чаклунами, так от і це все трапилося... Що ж поробиш - ну є такі люди, як щось вигадують, створюють, розвивають...
- Ага... я вас розумію, - промовив Марк, - безумовно, що так, як це було зроблено - це дивно, і напевно - із самого початку - безперспективно...
- Та звісно, що в цьому не було жодного сенсу... Зрозуміло, що були негативні моменти, тяжкі і складні ситуації... поганий вплив... не знаю - різні там заговори чи таємні вигоди... але ж не таким то шляхом...
- Угу..., - вимовив Марк, киваючи головою - і розуміючи, що ось він серед тих - хто цілком очевидно не підтримував те, що зробили Темні, і скоріш всього - були на стороні Урядовців.

Проговорили так цілу годину. Запросили Марка до себе - жили дійсно в п'яти хвиликах. І так, декілька з чоловіків - хоч і опосередковано, але все ж працювали на Урядовців - у сфері забезпечення різними речами, харчами... тому пожитися у них було чим.

Залишився в однієї із сімей. Але всі вони жили в сусідніх квартирах. Через годину - зібралися знову всі разом, аби трохи більше дізнатися про Марка - чому все ж вирішив ось так подорожувати, що бачив, з ким розмовляв. Всі були доволі відкритими і звичайними, ніхто не намагався нав'язати свою думку, хоча, так само як і та сім'я, що підвозила Марка у це місто - були щиро переконані, що їх позиція - єдиновірна, а всі інші помиляються... проте в цьому нічого не

було дивного. Більше того, слід було враховувати, що вони не тільки перебували на території, де все ж саме Урядовий Лагерь мав перевагу, а й самі певним чином відносилися до нього.

Як розповіли ті чоловіки, які багато років тому вирішили приєднатися до Урядовців, - на той час особливого вибору не було. Хоча вже й Марку, не дивлячись на не великий життєвий досвід, що вибір, він завжди десь поруч, він завжди є... хоча може не завжди він може сподобатися. Самі вони всі, майже всі, - місцеві. На той час, коли все починалося - закінчили навчання вже і працювали в пожежній частині. А коли ситуація почала напружуватися - взагалі декілька років - ніде не працювали... хоча скоріше всього, як міг зробити висновок Марк, - все ж робота була, але вони про неї говорити не хотіли. А потім - коли знову в місті почали з'являтися можливості працювати чи хоча б співпрацювати з тими, які пропагували щось зрозуміле для них і цілком прийнятне - вирішили не втрачати шанс. Зараз - займалися доставкою харчів - тим, хто потребував цього і виявляв відповідне бажання чи прохання... не зовсім було зрозуміло, яким чином знаходили таких бажаючих, але детально занурюватися у подібні питання Марк не хотів.

Марк мав непереборне бажання розповісти їм - про тих інших, яких він зустрічав. Йому хотілося пояснити їм, що вони - не дивлячись на їх переконання чи погляди - мають ті ж самі потреби, живуть тут, поряд з ними. Але коли намагався почати певне пояснення чи просто описати тих, кого зустрічав з іншою позицією - всі присутні, так чи інакше - намагалися тут же привести у приклад певний випадок чи подію, яка максимально негативно характеризувала ту... іншу сторону. І вдіяти з цим - нічого не можна було. Чи було це дивно для Марка? Напевно так, адже він не намагався нічого нав'язати, чи переконати... просто розповісти, просто сказати - що от вони тут, вони не бажають повторення трагічних подій, і не дивлячись на те, що позиція їх не змінюється... все

ж може є можливість поглянути на все це з іншої сторони? З такої як він, Марк, на це дивиться ось уже не перший тиждень. Звичайні люди, зі своїми проблемами, поглядами... певними життєвими подіями, які на жаль трапились у їхньому житті, по вині таких же людей, так... але це ж не привід назавжди закарбувати собі у голові - що є хтось абсолютно неправий і злий...

Марк пригадав сьогоднішню подію - проходження посту, на в'їзді у місто. Чому ж так? Невже це добре? Чи так і заплановано, так і має бути?! Він намагався пояснити, що ось він тут - сидить в одному колі зі звичайними людьми, йому щиро цікаво те, як вони зараз живуть, чим вони живуть - і він не звертає увагу на те, що інші люди, з подібними поглядами - вели себе ось так... бо це просто інші люди. Адже кожна людина - це в першу чергу Людина, і погляди, думки - це те, що вона має змогу мати... і все це може змінюватися, нав'язуватись - проте неville не можна ось так просто спілкуватися, хоча б тоді, коли немає вагомих підстав конфліктувати? Але щоб не говорив - все ж узагальнення - брало верх, і ті конкретні приклади, які сиділи у них у голові - не давали їм змоги подивитися на все з іншої сторони, або хоча б просто заплющити очі, якби тяжко це було...

Наступний день. Запросили Марка з собою - потрібно було розвозити медикаменти по вказаних місцях. Медикаменти - це було щось таке, що для Марка здавалося дійсно абсолютно нейтральним... тому, вирішив поглянути більше на місто і за одно допомогти з виконанням роботи. Ні, він не приймав їх позицію, так само - як і будь-яку іншу. Він і не відкидав, як не правильну чи погану, їх позицію - як і будь-яку іншу. Йому просто було цікаво.

Два автомобілі, де вантажне відділення не мало вікон, проте там були лавки понад стінками - і слід було комусь там сидіти і тримати коробки з різними медикаментами -

невідкладно потрібними чи просто важливими для людей. Сидів там і Марк, хоча пропонували місце біля водія. Автомобілі рухалися досить швидко, відсутність, практично, трафіку, дозволяла це робити. Тут же - на руках у Марка - були списки тих місць - куди треба було дістатися, а також - короткі замітки того - скільки чого потрібно, і кому. При цьому - люди - не мали прізвищ, чи будь-яких інших позначень, тим паче - щодо поглядів чи позицій... Просто короткі помітки: "Два такого то - трьом бабусям", "Один ось такий то - дідусь", "Десять штук такого то - десятьом дітям" і так далі. Все це викликало у Марка певні емоції, певні думки. Так, ті, хто стояв у керівництві Урядовців - можливо мали свої вигоди, свої бажання - і мало хто міг з точністю їх пояснити чи дізнатися. Далеко не факт, що ці бажання - були виключно позитивними чи потрібними по відношенню до всіх інших... Але разом з тим - він їхав у автомобілі, сидів на цій лавці, яка досить погано трималася, і Марку потрібно було не тільки тримати однією рукою упаковки, а й іншою триматися самому - віз разом із представниками Урядовців необхідні ліки - людям. І однозначно пояснити це, певним чином сприймати - було важко. Але, напевно, й не потрібно було.

Автомобіль підїжджав до необхідного місця і Марк, разом з іншими - відповідно до списків - роздавав необхідні медикаменти та засоби. Люди справедливо дякували - і вони не переймалися тим, що в деякій мірі, як часто можна було почути від представників Темних - саме ці Урядовці, їх керівники чи ті, хто був ними ще в ті часи - стали причиною того, що тепер ось тільки так можна було дістати чи отримати необхідні ліки. Хоча, Марк також не розумів - як можна було б забезпечити цих самих людей цими самим ліками - якщо б все було так, як хотіли того, із самого початку - Темні? І чи отримали б хоча б щось ці люди, якби не втручання тоді тих самих Урядовців. На все це можна було дивитися з різних сторін, і з кожної із них - все здавалося кардинально різним, протилежним і неоднозначним. Марк намагався просто

виконувати свою тимчасову, спонтанну роботу, при цьому - перекидуватися кількома фразами з людьми, які чекали на свою частину таких бажаних медикаментів.

Закінчили - десь ближче до вечора. Потрібно було відігнати автомобілі до спеціального місця - куди, як зрозумів, Марк - доставляли медикаменти для подальшого їх поширення. Тут були різні засоби, предмети побуту - найнеобхідніші, а також - харчові набори. За допомогу у роботі - Марк отримав кілька таких харчових пайків. А також - достатній запас чистої води. Це місце - це колись успішний завод, але все що зараз нагадувало про його минуле - це дві цегляні труби, які очевидно слугували для відведення диму чи ще чого... Марк не дуже розумівся на цьому, але виглядало це масштабно.

Після роботи - до заходу сонця, Марк разом із тими самим чоловіками - відправився на додаткову екскурсію по місту. Не дивлячись на те, що за день - він разом з ними проїхав практично всі квартали міста, де це можна було зробити і необхідно, - все ж ще, як стало зрозуміло, залишилися місця, які дійсно важливо було побачити. Це і один із найкращих, у минулому, університетів на цей регіон, - який зараз був у вигляді руїн... був таким уже давно, практично із самого початку. Там, знаходилося певне важливе місце для Темного Лагеря - і очевидно - цьому був покладений кінець... Найбільше увагу тут привертала стихійно створена стіна чи велика дошка вшанування - де були квіти, послання певні... Після тих подій - вирішили взагалі більше нічого з цим місцем не робити... так і стояло, не даючи забути.

Разом з тим, зустрічалися і островки життя і безтурботної радості - імпровізовані дитячі майданчики, які складалися, часом з досить непоганих дитячих атракціонів... очевидно, що в ті часи - вміли і чимало робили цих

майданчиків, адже їх частини - нерідко можна було зустріти в місті.

Приїхавши назад до квартири, Марк - вирішив переночувати ще одну ніч тут, і завтра вирушати назад, додому. Особливо цього хотів - перебуваючи ось так - у невеликій родині, споглядаючи, як їм добре разом...

Щиро й приємно попрощавшись із всіма цими людьми - зранку вирушив у дорогу. Знайти транспорт назад - було легше. Більше того - якщо правильно йому повідомили - декілька автомобілів мали відправлятися з того самого, колись у минулому заводу, - вони мали везти деякі речі та ресурси у сторону його міста, і як мінімум півдороги - він міг проїхати разом із ними. Потрібно лише було зачекати неподалік від нього, на одній із зупинок транспорту - мали підібрати по дорозі.

Прибувши у вказане місце - присів на лавку, яка й могла тільки витримати не більше однієї людини... Потроху насолоджувався одним із тих харчових пайків, які чесно заробив вчора. І хоч він і був людиною, яка виросла у всьому цьому - знав і чув багато, проте у перші декілька секунд - не відразу зрозумів що взагалі відбувається - коли спочатку почулися різкі звуки, а потім разом із галасом людей, який лунав зі сторони заводу - почали лунати вибухи... Вже через секунд двадцять - намагаючись у напівприсяді - бігти у протилежну від заводу сторону - Марк зрозумів, що разом із гучним хлопком та деякими шматками землі - по його нозі щось ніби пробігло... Тут же перескочив бетонний, півтораметровий паркан - і почав бігти по якійсь парковій чи то просто густо вкритій рослинністю - території...

Пробігши метрів п'ятсот, і розуміючи, що вибухи вже не лунали десь більше хвилини - зупинився, присів... Болю не відчував, але коли поглянув на ногу, то зрозумів - все ж зачепило, хоча і справді - не дуже. Мав із собою деякі

медикаменти, але тільки хотів їх дістати - як із-за рогу вулиці - визирнув автомобіль... Рухався він доволі швидко... Марк не став зупиняти, але коли автомобіль промайнув Марка - знову почалися вибухи, знову з тієї сторони, хоча може й ближче. Автомобіль зупинився - і чоловік, який відчинив двері - голосно, і дещо панічно, покликав Марка.

Автомобіль був напів вантажним, в салоні був водій і ще один чоловік. Виглядали, звісно, налякано, але разом з тим - великою збентеженості чи несподіванки у їхніх очах не було. Заговорили лише через хвилин п'ять.

- Що там з ногою? - промовив водій.
- Та так... наче не дуже.
- Там у нас є в вантажному відділенні медикаменти, зараз від'їдемо далі - візьмеш там собі, що треба... Де ти живеш?
- Та я взагалі не звідси...
- О, а звідки ж ти взявся тут?! - дещо з подивом запитав пасажир.
- Та я той... довго розповідати. Турист, якщо коротко...
- Хах... хто? Тебе точно тільки в ногу зачепило...?
- Хах... точно, точно... Ну дійсно... я просто подорожую, сам з міста на пагорбах, і от саме сьогодні мав їхати додому... повертатися.
- А чого тоді там вештався?
- А там, тому, що сказали, що автомобіль буде їхати от з того, заводу чи як там його називають... їхати мав саме у напрямку, який мені підходить... от і все.
- Ох, ну думаю... навряд чи буде їхати... Але ми теж з міста їдемо, і теж фактично з того заводу...
- О, якщо вам не важко, можна з вами?! - з надією запитав Марк.
- Та можна... байдуже.
- Дякую... А що це було взагалі?!

- Та що... походу хтось із наших... знову головою вдарився, щоб їх там...
- З наших?
- З Темних... а ти чий?
- Оу... та ні, я нічий, виходить...
- Та скільки там тобі, ще малий зовсім..., - промовив водій.
- Ага..., - вимовив Марк, - але як ви тут тоді і чому вони туди цілили, там же просто медикаменти...
- Тому, що у кожного щось в голові своє... як ти бачиш, я це не одобряю...
- А як ви тоді взагалі там опинились?!
- Та як... їхні справи, то їхні справи... погляди поглядами... а людям жити треба. Товариш там у мене один, він з Урядовців... ну і от через один із входів запустив нас, ми набрали дечого і тепер веземо тим, кому це теж потрібно...
- Смішно..., - вимовив Марк.
- Що?!
- Та так вийшло, що я вже другий день працюю тим, що розвозить ці всі медикаменти, засоби...
- А, так ти все ж знаєш там когось?
- Та познайомився, запропонували допомогти, заодно поглянути на місто...
- Зрозуміло... Ну словом, якщо треба - то от нас туди запускають...
- А як же так тоді... що от вони і по своїм...
- Та ото так... хоча ми як, колись були ідейними прихильниками, а зараз - вже часи не ті... романтика давно, багато років тому закінчилася... жити треба.
- Угу... це точно...
- Та там на постах... такі, я не знаю... як ми і виїдемо, ось так просто...
- А ми й не будемо їхати через пости ті... Є дороги інші.
- Справді?!
- Ага... Хах... вони завжди є.
- А де ми виїдемо тоді?

- Та там, здебільшого степом їхати..., - промовив пасажир.
- Зрозумів..., - промовив Марк, і вже через години дві-три він знову побачив той самий, давно покинутий, - тепер уже скелет автобуса. І в голові крутилося єдине слово - "Набридло".

Частина 2

Весняний, свіжий вітер легко погойдував вершки дерев, які вже майже повністю увібралися у невеликі зелені листочки. Ранні квіти - вже радували своїм прекрасним виглядом. Повітря було ще не до кінця прогрітим, проте на недільну службу люди йшли більш менш легко одягнені.

У цьому, цілком індустріальному містечку з населенням тридцять-сорок тисяч - було дві церкви, які сповідували різні релігії. Проте, що одна, що інша - не мали значної кількості прихожан. Лише неділя могла зібрати в одній із них - максимум двадцять сімей.

Батько йшов попереду разом із дочкою, старшою дитиною у сім'ї. Донька намагалася пояснити батькові, що таке інтернет, що це явище, яке для нього було важким для сприйняття - вже через років десять - буде досить поширеним явищем, і якщо він хоче, щоб вона була успішною - їм треба обов'язково в недалекому майбутньому придбати комп'ютер. Вони не були ще надто поширені, проте в школі вже траплялися, доволі не рідко, ті, хто вже міг похизуватися наявністю цієї, недешевої та до кінця не зрозумілої штуковини.

- Позаду цих двох - крокували мати і друга дитина у сім'ї
- син років дев'яти.
 - Щоб так більше не вчиняв! Ти розумієш, що ти образив людину?! - промовляла мати.
 - Але мамо...
 - Жодних "але"!
 - Він же образив мене, чи не так?!
 - Це доросла людина, і те, що він говорив - то його справа...
 - Як же його справа, як він мене назвав лінивим бурундуком?!
 - Ти мене чуєш чи ні?! Людей необхідно прощати! І не звертати увагу на подібні речі... Зрозумів?!

- Угу... зрозумів.
- Я тобі багато разів говорила, що бажання відповідати злом - це невірне сприйняття, саме через подібні вчинки - трапляються конфлікти, війни і страждають люди... Тому щоб я більше не чула жодного слова, спрямованого на те, щоб просто комусь помститися... а тим більше - тих жестів, які ти демонстрував цьому чоловікові.
- Добре... добре, мамо... я це пам'ятаю... але я просто не стримався...
- Я це також розумію, ти ще просто малий... і тобі тяжко інколи стриматися, але ніколи не слід забувати і нагадувати собі...
- Ага...
- Сину мій, ти розумний хлопчик...

Сім'я зайшла на службу. Якби там не було, щоб не траплялося - але бажання того, щоб діти поводити себе виключно справедливо та творили лише добро, - не покидало матір ні на мить. Щоб не траплялося у світі - вона завжди наголошувала - що це все через те, що люди починають забувати хто вони такі, яка їх ціль... Однозначно матір була проти будь-чого, чого вона не розуміла - і ще не один рік довелося чекати дочці, щоб познайомитися ближче з комп'ютером. А син, який був здібним, особливо в точних науках, про що не раз говорили вчителі - досить довго вмовляв матір, щоб вона просто дозволила йому ходити на гурток з фізики.

Мати була переконана, що слід жити так - як це закладено, як це начертано для людини... І ці думки, ці погляди були спрямовані безпосередньо на своїх дітей - які виховувалися на тому, що люди мають спілкуватися один з одним, розуміти один одного, а будь-які пристрої, які були спрямовані на те, щоб позбавити людей можливості спілкуватися безпосередньо - нею не сприймалися взагалі.

Син, який любив свою матір і батька, котрий також підтримував її, - поважав їх понад усе, і попри свою любов до

технологій, математики та фізики, - навіть коли закінчив школу і вступив до технічного університету - все одно намагався жити так, як ще в дитинстві говорила мама. Її слова, що всім людям слід жити в мирі та любові, і що мир буде тільки тоді, коли всі люди будуть ближче один до одного, - не покидали його.

Син уже кілька років тому закінчив університет, намагався знайти роботу. Проте кожного разу - щось дізнавався чи зустрічав таке на робочому місці - що просто наступного дня - звільнявся не задумуючись. Всьому причина - абсолютний цинізм, як йому здавалося людей, які оточували його на тій чи іншій роботі, в тому чи іншому - конкретно взятому - офісі. Адже працюючи то інженером, то намагаючись дістати досвід у сфері комп'ютерного програмування, яке все більше набувало популярності - він не міг збагнути одного - чому інші байдуже ставляться до того, чим займаються... Його збивали з пантелику ті, хто не міг пояснити - яка в нього ціль, ким він себе бачить, хоча б у недалекому майбутньому... Не те, щоб сам цей син - знав все до дрібниць, проте все ж мав певні уявлення, прагнув змінити світ... він просто марив цим... І, напевно, ось тому і була в нього, ще з дитинства така тяга до точних наук, які дозволяли щось розробити, щось сконструювати чи побудувати, - що в майбутньому могло змінити світ... покращити його.

Скільки було розмов, незрозумілих сподівань, і не рідко - страху. Але ось уже не один рік пройшов, як нове тисячоліття набирало темпи, проте жодних змін, які б порадували - сина - не траплялося. Більше того, все частіше і частіше можна було прочитати, побачити чи просто почути - як траплялися різні трагічні події, виникали конфліктні ситуації... І кожного разу, коли син чув подібні новини - згадував слова і настанови матері - дані ще в дитинстві -

прагнення до миру - загального і всеосяжного - це те, що треба робити завжди... Він не знав, що треба робити, як себе поводити - адже все це наростало з надзвичайною швидкістю... Але найбільше, його лякали моменти, коли завдяки тим таки речам, які так не любила його мати в його дитинстві, та і зараз - не користувалася разом з батьком взагалі, - люди починали ставитися байдуже до всього того, що траплялося не з ними... банально починали наїдатися похмурими новинами, негативною інформацією, - і почуття жалю - поступово починало покидати людей, воно починало зникати...

Йому хотілось завадити подібному розвитку подій, на своєму, локальному рівні - і сподіватися, що з нього візьмуть приклад. Безумовно, єдиною сферою, де він міг безпосередньо сам вплинути на ситуацію, щось - в буквальному сенсі - запропонувати на противагу негативних тенденцій - була сфера програмування. Син бажав зробити так, щоб люди більше звертали увагу на дійсно важливі події... він розумів - поки що не може зробити так, щоб повністю зупинити процес абсолютного байдужання людей до всього навколо - проте міг спробувати привернути їх увагу до цієї, як йому здавалося і в чому він був впевнений - важливої проблеми.

Вхід на станцію метро. Наближався час пік. Як не хотіли люди потрапляти у цю атмосферу - коли всі поспішають, не звертають уваги ні на кого навкруги - проте все ж повертатися додому треба. Люди вже починали скупчуватися біля входу - все ж центр міста. Потрібно було спочатку не поспішно крокувати за іншими - а потім - миттєво прискорюватися - коли була така можливість. У протилежному випадку - могли просто збити з ніг.

Чоловік рухався у цьому потоці людей, які думками вже були вдома, розігрівали собі вечерю та обговорювали з

близькими події, які з ними трапилися, або свідками яких вони були за цей, практично минулий, день. Кинув жетон - ось уже і на ескалаторі. На сусідньому - трішки далі до низу - вгледів свого знайомого, який жив неподалік від нього. Гукнув, той обернувся. Через кілька хвилин - уже разом крокували до місця очікування вагонів метро.

- Як день пройшов?
- Ох... та як він міг пройти... лише вівторок.
- Хах...
- Тобі смішно, а я серйозно пів години, зранку, не міг повірити - що сьогодні дійсно не середа...
- Хах... ну то таке буває... нічого, от завтра вже і вона...
- Та коли середа - мені легше стає, а так...
- Почекай ще трохи і стане.
- Які там новини?
- А я не знаю... намагаюсь не цікавитись ними взагалі...
- Та просто цікаво, що там з тією ситуацією, ну де наші...
- Знаєш... я так гадаю, самі ж туди поїхали добровольцями, чи ким там... взагалі інша територія, інша культура... навіщо було туди пхатися?!
- Ти думаєш вони чи що... туди самі вирішили, захотіли і поїхали?
- Та ну то так...
- Послали, от і там вони... і все ж переймаюсь.
- Та чого там перейматись то... повернуться, зрозуміють, що там робити нічого - і повернуться.
- А ти читав, що там місцеві роблять то?! Там дійсно не людські випадки описують...
- І ти віриш, що там так?! Я не думаю... то для таких як ти, щоб думали, що не дарма там наші, так як й інші, такі як ти - чії уряди відправили туди хлопців...
- Хто знає... там регулярно пише один... не пам'ятаю як його... він там знаходиться, безпосередньо на місці.
- Ой, та може, може... мені все одно. А хоч і так, то й що тепер?! У нас своїх проблем мало чи що?!

- Ось в цьому так, згоден... проте... от у мене, в офісі навпроти працює жінка - брат там, через день плаче, особливо коли новини чує...
- Ну а чого ж вона раніше не плакала, коли він їхав туди, а?!
- Та хто ж знав...
- Ти серйозно?! Як це хто знав?! Та це ж було очевидно... це ж не перший раз. Тим паче, що тут взагалі ситуація вже була не проста...
- Ох...
- Та не думай ти і все! Краще скажи, гру бачив вчора?
- Ага, бачив - це було щось... хоча я до кінця не вірив, що вони протримуються...
- Це точно... але як бачиш, за ті минулі ігри вони добре навчилися захищатися, от і втримали...

Повіяв вітер і через кілька миттєвостей - вони двоє вже трималися за поручні у заповненому вщент вагоні метро. Рушили. Диктор повідомляв наступну станцію. Їхати їм було зупинок три-чотири, не так і багато. Обом ще треба було зайти у один із торгових центрів - придбати деякі подарунки, адже наближались свята... Очевидно - багато хто мав подібні бажання чи завдання з дому - адже на необхідній зупинці - практично відсотків вісімдесят покинуло вагон і всі разом хлинули нагору.

Проте, щоб потрапити безпосередньо нагору - слід було подолати кількасот метрів переходів та піднятися. В одному місці, де часто збиралися вуличні музиканти - грали четверо на гітарах. Грали непогано, враховуючи умови. Навколо зібралося декілька десятків людей, які в той же час - м'яко кажучи дратували тих, хто - чи то взагалі не любив музику чи просто сьогодні не був у потрібному настрої.

Ці двоє - зупинилися. Хоч і поспішали, але просто так глянути - все ж можна було. Перед ними, трішки збоку стояв

молодший хлопець. Який, очевидно - просто марив музикою, особливо подібного жанру, який звучав прямо тут.

Через хвилини півтори - композиція закінчилась, оплески і голосні вигуки. Хлопець - зробив кілька кроків, щоб кинути грошей у спеціальний футляр із під гітари. Один із чоловіків - зробив те ж саме.

- Та ти що?! Ох...
- А що! Не твоїж... не переймайся... хах...
- Хах... та я не переймаюсь, але мені просто прикро... взагалі ти мені не подобаєшся щось сьогодні!
- Чому це? Хах...
- То ти думаєш, зранку, що сьогодні середа... то ось це... Треба задуматися, ой треба...
- Хах... та досить... дрібниці. Міг би і ти кинути, не збіднів би...
- Ти що?! Ні, ні... воно мені не треба! Нехай працювати йдуть... я от цілий день висидів на стільці, щоб заробити кілька сотень, от і вони хай йдуть...
- Сидіти на стільцях?! Хах...
- Ну як мінімум...

Піднялися нагору. Біля входу в торговий центр - було скупчення людей. Хто виходив, хто заходив. Вирішили зайти до сусіднього кафе, яке було практично біля входу до торгового центру, взяти кави і щось перекусити. А вже потім - зануритися у весь цей хаос.

На вулиці, біля входу до кафе, були спеціальні високі столи, де стоячи можна було перекусити і випити гарячої кави. Біля них, - також пив каву той самий хлопець, який, очевидно, дуже любить музику. Але на каву - все ж собі залишив.

Кава була дійсно гарячею. Тому пити її відразу було практично не можливо. Помішуючи вміст кавового стаканчика - один із чоловіків, який очевидно не зміг

проникнутися чудовою музикою вуличного музиканта чи просто намагався, з якоїсь причини, продемонструвати свою загальну байдужість, - дивився на практично безперервний потік людей, які з різних причин направлялися в одне, компактне місце. Буквально в десяти метрах від їхнього із знайомим столику - пройшов хлопець - капішон був накинутий на голову, яка була опущена і погляд, очевидно, був спрямований прямо на ноги. В руках була сумка - на вигляд не дуже легка. Чоловік, на мить, задумався - щось ось так більшість - ходить, похнюпившись і не помічаючи нічого окрім своїх ніг... Чоловік захотів цією думкою поділитися із тим самим знайомим, який маленькими ковтками попивав гарячу каву... але буквально через дві секунди - різкий, гучний і абсолютно несподіваний хлопок...

Цей же чоловік, який наступне, що міг споглядати - це як густий дим підіймався вгору, поруч з міськими будівлями та дахом торгового центру. Очевидно, що хлопок - був, мягко кажучи, дійсно гучним - адже чоловік не чув практично нічого - окрім постійного свисту в вухах, разом з панічним криком, вереском людей, тіні яких різко рухалися перед його очима. Очі були спрямовані майже вгору - лежав на спині. Обидві щоки, лоб - були ніби під впливом чи то гарячого повітря, що то від чогось надто теплого, яке ніби повільно стікало з його обличчя. Ногами рухав, але робити цього практично не міг, адже відчував, що на них лежало щось велике і важке, проте як не намагався - так і не зміг відразу поглянути, що ж там.

Через кілька хвилин - звук сирен, які приближались - починав лунати все сильніше, а гул від криків людей - починав все більше давати зрозуміти - що трапилось щось страшне. Захотів все ж піднятися, і буквально відразу охопив наступний шок - на його ногах був той самий знайомий, а точніше його тіло... Він відразу зрозумів, що намагатися рятувати його - марна справа, адже те, що він бачив - давало пряму відповідь. Поруч із його головою, коли він підняв свій

тулуб, щоб звільнити нови - лежав той самий хлопець, але на жаль - те, що він бачив - однозначно світлично - буквально хвилин десять назад - цей хлопець слухав музику останній раз у своєму житті...

Тільки но чоловік почав підніматися, все ж відчув біль у нозі, проте - не дивлячись на це - зробив те, що хотів - стояв на ногах. Відразу відчув на плечах чийсь руки - а потім і голос, який лунав ніби так далеко, що чоловік не до кінця міг зрозуміти - що в нього запитують чи чим взагалі цікавляться...

Через хвилин п'ятнадцять, коли чоловік вже сидів у певному приміщенні, яке розташовувалось буквально через дорогу, і чекав, коли його заберуть до лікарні - адже було багато тих, хто не міг сам підвестися, і їм очевидно допомога було більш потрібна... Думки у голові не мали певної структури... Але ніяк не міг забути слова свого знайомого, який ніби відчував, що сьогоднішній вівторок - це дійсно щось погане, щось таке... І вражало те, що саме цей знайомий, ще зранку так хотів, щоб уже була середа - він ніби знав і відразу хотів потрапити туди, але тепер вже цього не зробить ніколи.

Три години пройшли у певному хаосі, нерозумінні та всеосяжній тривозі, які відчувалися звідусіль. Чоловік, якого відпустили додому з перебинтованою ногою, щиро радів, що вже зараз він побачить своїх рідних, і спробує забути цей день, цей вечір якомога скоріше...

Вже цієї ж ночі стало відомо, що та подія, яка сколихнула своєю трагічністю, - була пов'язана з людьми та поглядами - далеко за межами цієї території. І якими б ці погляди чи поведінка цих людей, які жили десь далеко - не вважалися не правильними чи хибними, і як би не намагався

хтось виправити це - все ж це заняття було приречене на провал, який супроводжувався ось такими подіями. Таких подій і до цього вистачало, і були ще трагічніші випадки та наслідки - проте їх суть залишалася незмінною - спроби принести щось добре туди, де це добре має інше значення та інший вигляд, і відповідно - вже не являється чимось необхідним чи актуальним - закінчувалися, зазвичай ось так... Все це не мало ніякого впливу, звісно, і скоріше всього - причини цих подій та й самі події аналогічного типу - матимуть місце ще не раз...

Робочий день, який мав закінчитися ще п'ять годин тому - тривав. Не зрозуміло, коли він мав закінчитися, але урядові кабінети були в роботі. Подія, яка трапилася біля торговельного центру - це те, що не давало змоги однозначно дати відповідь ні про тривалість робочого дня, ні про подальші кроки... На місці, де чекали прес конференцію уповноважених представників - вже не одну годину, так само - давно вже за рамками робочих буднів, чекали журналісти, ті - хто повинен був отримати актуальну інформацію та передати її більшості.

- Ти там не була? - запитав кореспондент одного із центральних телеканалів.
- Ні, ще ні... там працювала наша група, яка мала знімати про прем'єри фільмів, - відповіла журналістка місцевого телеканалу, - у нас є кілька хвилин, у ранковому шоу... ну от вони і мали знімати сюжет...
- Ох... а вийшло он як...
- Ага... там взагалі, команда молода, можна сказати ще стажування проходять... я спілкувалася з дівчиною, вона редактор, була в складі цієї групи... так по ній відразу можна сказати, що масштаби там не малі...
- Звісно... важко це. Хоча я, коли ось уже можу сидіти тут, і згадувати, порівнювати... ну не знаю, напевно, дійсно вже

сприймаю як роботу це все... і це мене особисто починає лякати.

- Угу... щось знайоме і я відчуваю. Ніби і трагічно, і все таке... а ти просто вже намагаєшся оцінювати те, як це подати, як написати текст під це все... ну тобто особливих, надзвичайних емоцій просто немає.
- Думаю, так воно у всіх...
- А ти був?
- Так, але я буквально пів години тому, там вже працюють бригади, добратися туди зараз складно...
- А рух відновили там? Бо знайому бачила, вона сказала, що вже їхала повз цей торговельний центр... зупинка там не дозволена, але одним рядом...
- Так, так... рух є, але дійсно - там не зупинишся зараз. Проблема ще в тому, що враховуючи час пік, було складно відразу доставити туди необхідну кількість техніки та спеціалістів. От я особисто хочу зараз про це запитати... Чому взагалі так?! Невже не можна було оперативніше, супровід надати... не знаю...
- Ти ж розумієш, що як завжди... не всім є до цього справа... і не всі сприймають це так, як більшість.
- Можливо не всі знали, я це розумію... не думаю, щоб так прям байдуже...
- Хах... ти, звісно, можеш себе переконувати, що це просто так співпало все, і думати, що це щось не так зробили у високих кабінетах, але якщо вже говорити про такі речі, як складно добратися - то це вже цілком просто, цинічна річ - кінець робочого дня, всім просто треба додому...
- Не знаю...
- Та я розумію, що сприймати це складно... але чи не так було два роки тому, а?!
- Ох, не нагадуй... та я це усвідомлюю все, проте гадаю, що разом з тим - цей фактор, якщо він і є такий, - слід також було враховувати... а його знову не взяли до уваги, і як

наслідок - отримали низькі показники прибуття спеціалістів...

Тим часом, в одному з кабінетів - велася дискусія - потрібно було не тільки подати інформацію, яка була в них, але й зробити це потрібно було так, як треба... як треба для них, і для тих, хто займав кабінети на верхніх поверхах.

Так, було відомо - хто причетний, що за люди, звідки і, навіть, - з яких причин. Реальних причин. Тих причин, про які краще не знати іншим... І от це була головна задача - інформація мала бути якісною, але правильною. Хоча що таке інформація і до чого тут взагалі правильність чи не правильність? Але часи такі, що потрібно було це все враховувати і дотримуватися тих засад і тих рамок, які були чітко окреслені і лише в їх кордонах мали діяти ті, хто відповідав за конструювання загальних думок, поглядів і настроїв.

Все ж, погодили позицію, і через тридцять хвилин - почалася конференція, на якій чітко, однозначно і з абсолютною впевненістю були наведені факти, погляди і переконання - щодо всіх, хвилюючих питань. Все робилося за стандартами, які, на жаль, вже були сформовані внаслідок того, що в різних куточках, на різних територіях - щось подібне траплялося. І всі уряди, так чи інакше - діяли в одних і тих же рамках, які були вигідними і прийнятними для всіх.

Шум міста вже починав набирати оберти за вікном. День обіцяв бути сонячним. Телевізор був увімкнений із самого рання. Новини, які вмикалися частіше ніж завжди - не зупинялися й не втомлювалися повторювати деталі події, яка трапилася вчора ввечері. Звісно, що про це говорили всі, але чи більше щось...? Напевно, ні. А з іншої сторони - чи повинні? Напевно, теж ні. І не дивлячись на те, що це сталося

буквально за декілька кварталів - у однокімнатній квартирі, яку знімав молодий хлопець років двадцяти - тривала підготовка до співбесіди, яка мала відбутися через дві години. Довго не міг наважитися, адже не був впевнений, що зможе... зможе отримати роботу так просто і швидко. Друг, який працював у компанії - досить добре відзивався про це місце. Чудовий, привітний колектив, який просто приймав новачків, яким сам друг цього хлопця був не так давно, а зараз - вже працівник з дворічним стажем, який почувався досить комфортно на займаній посаді - як морально, так і фінансово.

Задзвенів телефон. Швидко направився і взяв слухалку. Батьки, які проживали також у цьому місті разом із його меншою, десятирічною сестрою - переймалися за свого сина. Вони були впевнені у його здібностях, можливостях... турбувало їх інше. А батько прямо говорив, що, звісно, спробувати можна - але треба не забувати...

- Ало, привіт!
- Так, привіт мамо! Як ви там?
- Та добре... вирішили, що сьогодні твоя сестра не піде до школи...
- Знаєш... може це й правильно. Нічого страшного не станеться.
- От і ми так вирішили... адже до кінця не зрозуміло, що воно там відбувається...
- Та ми і не дізнаємось, як би того не хотіли.
- А ти як там?! Вже готовий?
- А що мені... готовий. Костюм я підготував, а так...
- А якщо там будуть запитувати щось конкретне? Ти повторював матеріал?
- Ну на минулому тижні, я все добре повторив... не думаю, що на співбесіді будуть вже так досконало запитувати про певні деталі...
- Ти ж знаєш... когось би може й не запитували, а от тебе...

- А що мене?! Мамо, ми вже тут живемо не один рік... і якщо ще в школі в мене були певні проблеми, то вже зараз... не думаю.
- Та може й так... я б хотіла сподіватися на це... проте ти ж все таки будь там спокійним, щоб не трапилось.
- Угу...
- А якщо запитують, звідки і як давно тут?
- Ну і що... відповів як є. Не думаю, що подібні історії тут когось здивують. Таких як ми тут багато...
- Багато, так... але це ні про що не говорить, і ти це дуже добре знаєш. Звісно, твоєму другові добре говорити - в нього все зовсім по іншому. А в тебе своє історія, тому це потрібно обов'язково враховувати!
- Ох... не знаю... чому все так... Яка різниця?
- Хах... ну що ти, це все звичайні речі, які будуть завжди... хто б що не говорив і які б приклади не наводив.
- Так... напевно ти права... Та я і сам це розумію, просто ніяк не можу збагнути... Добре, буду збиратися, бо час йде вже...
- Добре, добре... бережи себе, і все ж намагайся повернутися до того, як почнеться час пік.
- Ага... буду старатися. Бувай.

Вийшов із квартири, яку знімав, щоб мати можливість жити окремо від батьків, зосередитися на навчанні та роботі. Хотів бути таким, як його однолітки, які так само були у пошуку роботи. Один із таких шукачів - це його знайомий, з яким він разом навчався ще в школі, коли приєднався до того класу - за чотири роки до закінчення школи.

Був працьовитим, дійсно здібним... Хоча далеко не всі хотіли це сприймати і вірити в це. І найголовніше - що насправді - реальні його можливості й не цікавили, а цікавило лиш те - хто він, хто його батьки і звідки вони... І лише завдяки директору навчального закладу, який не

дивлячись на думки підлеглих, та їх ставлення - просто дав шанс цьому хлопцеві. І він його, досить легко, реалізував - наздогнавши однолітків по рівню знань за вісім місяців. Після цього - жодних питань до нього просто не виникало, публічно. Але вони майже завжди так чи інакше проявлялися у приватному спілкуванні... Звик терпіти і не звертати уваги - адже по іншому просто не можна було - цього було багато, а він один.

Співбесіда мала відбутися не в центральному районі міста. Тому добиратися слід було на метро та на автобусі, який курсував у тому напрямі один раз на годину. Прийшов на автобусну зупинку за півгодини до його прибуття. Спеціально поспішав - адже в цьому районі - де знаходилась необхідна зупинка - проживав той самий знайомий - з яким він разом ходив до школи. Йому було що розповісти про співбесіди, адже він відвідав їх вже чотири - за останні шість днів. Проте - поки, що позитивного результату не було... Але так чи інакше - поділитися цікавою інформацією міг.

- Привіт! - вигукнув хлопець, який був одягнений у той самий підготовлений костюм, взятий на прокат спеціально для співбесіди.
- Привіт, привіт... радий тебе бачити, - відповів один із небагатьох знайомих, який взагалі, щиро не розумів з якої причини він має по іншому ставитися до цього хлопця, не дивлячись на те, що він має певні візуальні та ментальні відмінності від нього та його ближніх.
- Як ти? Як у тебе справи?!
- Та добре... Хах... Завтра ще дві співбесіди.
- Ох... не знаю, як ти витримуєш це. Я от на цю... наче й не хвилююсь, але все одно...
- Та що там... прийшов, відповів на питання і все. А потім - то вже вони вирішують.

- Ну ти ж проходив співбесіду у подібній компанії... в плані функцій і сфери роботи... цікаво, що запитували...
- Знаєш, та різне... але всі розуміють, ну от я був шість раз - і ніхто особливо не приділяв уваги специфіці роботи. Це ж зрозуміло, що людина хвилюється... та і не може ось так зразу відповісти на певні складні питання - безпосередньо з процесу та специфіки майбутньої посади.
- Та я це теж чудово розумію... хоча я й повторював не раз, те що вчив, те що знаю.
- Якщо навіть повторював - то думаю взагалі можна не переживати... я кілька разів взагалі просто мовчав спочатку секунд тридцять...
- Хах... ти що?!
- Так, так... але коли виходив, то розумів, що питання були дитячими... просто... не знаю... наче й не хвилювався.
- Та зрозуміло, зрозуміло... Ну буду сподіватися, що все добре буде. Здається, що доволі непогане місце для початку кар'єри...
- Я взагалі маю думку, що не важливо де починати - головне, щоб досвіду набратися.

Поговоривши ще про подію, яка сколихнула не тільки все місто. Все це непокоїло їх, але як би там не було - все одно були свої проблеми, свої бажання...

Автобус виїхав із-за повороту вулиці. Хлопці попрощалися, побажавши один одному успіхів. Людей всередині було небагато, все ж уже далеко не ранок - більшість вже на робочих містах. А хлопець лише поспішав, щоб отримати свою роботу.

Офіс знаходився на передостанньому поверсі чотирнадцяти поверхової будівлі. Зайшов до ліфту. Разом з ним - ще двоє - хлопець, віком як він - та дівчина - на вигляд

старша за нього років на десять. Всім потрібно було на той самий поверх - значить всі туди, на співбесіду. Але час, на який слід було з'явитися дещо різнився. Іншому хлопцеві треба було заходити вже через п'ять хвилин, а ось дівчині - через годину, просто боялася запізнитися. Особливо не розмовляли, хоча будь-якої не приязні, чи конкуренції - не можна було помітити. Всі вони розуміли, що не можна бути конкурентом там, де ти не можеш однозначно вплинути на ситуацію...

Ліфт зупинився - вийшли і попрямували до необхідного кабінету. Біля нього - не було нікого, але буквально через хвилину - звідти вийшла дівчина, а той самий - інший хлопець - зайшов, прибувши саме в потрібний час.

Особливо не переймався, так йому хотілося думати, але й бути таким спокійним як той хлопець який зайшов туди, - прибувши за хвилину до початку - теж не міг... Намагався окрім всього матеріалу - ще й прокручувати в голові те, як відповідь на запитання - як давно тут проживає, як тут опинився. За часи життя на цій території - для нього це було звичайне явище, коли тобі практично кожному незнайомому - необхідно розповісти свою історію життя - ніби виправдовуватися, що тут вимушено, і що була б твоя воля - то тебе б тут ніколи ніхто і не зустрів би. Траплялися, звісно, ті - кого подібне не те що не хвилювало, вони взагалі не задумувались про це, але все ж більшість - навмисно чи інстинктивно - все ж задавались таким питанням.

Через хвилин двадцять - вийшов інший хлопець. Заходити наступному треба було практично відразу, але той факт - що входні двері причинилися повністю - була можливість швидко запитати - як там. Відповів - що особливо цікавились тим, чим він по життю займається, які книги читав... більше загальних питань. Почувши це - буквально

безпосередньо перед тим - як зануритися у цей процес - відчув деяке полегшення.

- Добрий день! - промовив хлопець, тільки не відчинивши двері, - можна?!
- Так, так, звісно, - промовила одна із двох жінок, які сиділи за довгим столом, за яким ще сиділо троє чоловіків, - добрий день! - промовили всі інші, з різною гучністю.
- Проходьте, сідайте, будь ласка, - промовила та сама жінка, яка являлась головною у компанії щодо пошуку нових спеціалістів.
- Дякую..., - промовив хлопець, - дещо трохи двигаючи стілець, щоб зручно влаштуватися.
- Будь ласка, представляйтесь і відразу - говоріть, чому ви вирішили спробувати свої сили саме в нашій компанії, що вас зацікавило, - додала жінка.

Лаконічно, спокійно та коротко - повідомив всю необхідну інформацію про себе. Намагався бути самим собою, проте - все ж справити враження якнайкраще. Всі присутні - весь час, поки він говорив, - уважно дивилися на нього. Цей факт дещо збивав його з пантелику, адже не часто йому доводилось стикатися з подібною увагою до його персони.

Тут же відразу - запитали у нього про те - як він відноситься до своєї професії, чи обрав він її свідомо, адже мав ще не так багато років, і він не мав досвіду роботи. Зрозуміло, що їх цікавили цілком звичайні та буденні, більше того передбачувані речі - адже шукаючи працівника - їх хотілося знайти того, хто буде тут працювати довго.

- Добре, дякуємо, дякуємо... бачимо, що ви дійсно досить добре розумієте, в якій сфері можете отримати посаду, - промовив один із чоловіків, який сидів найближче до хлопця.
- Дякую. Звичайно розумію... адже я давно вирішив, що хочу отримати подібну роботу, тому навіть не маючи досвіду - я

все ж намагаюся про нього дізнатися, розпитати тих, хто працює чи працював на подібних посадах...

- Це добре...

А далі - один із інших двох чоловіків, задав питання безпосередньо з професії, на яке потрібно було відповісти дійсно точно, а для цього слід було зосередитися. Хлопець лише в голові встиг трохи занервувати, але не показував цього. Взявши паузу - секунд десять, що було навіть дуже добре для такого рівня запитання - почав давати цілком розгорнуту і повну відповідь. Але вираз обличчя того чоловіка, який задавав питання - не виражало жодної радості за хлопця, який насправді демонстрував те, що знається на тому, про що в нього запитали. Чоловік з незмінним виразом обличчя - задавав інше питання - яке було таким же, а може навіть складнішим - за змістом. Проте хлопець - знову через коротку паузу - дав практично вичерпну відповідь. І після цього, інший із цих двох чоловіків - практично перебивши хлопця і не давши йому завершити - поставив своє питання, яке було досить таки дивним, адже відповісти на нього треба було точно, але разом з тим - воно не було надто важливим у контексті співбесіди на відповідну посаду, і взагалі не могло сказати нічого про кандидата. Але як би там не було - питання прозвучало. Лише вираз третього чоловіка, який сидів відразу біля хлопця - змінилося, змінилося на більш похмуріше.

Хлопець почав відповідати так, як міг - особливо як міг у тій ситуації, коли співбесіда - саме через два попередні питання вже тривала тридцять хвилин. Закінчивши відповідати - обличчя чоловіка, який задавав питання - дещо повеселішало. Але це сталося лише тому, що хлопець не зумів навести більше прикладів, хоча все ж дав правильну і точну відповідь.

- Бачте... відповісти, то відповіли... а от приклади - це вже інша справа.

- Вибачте, але я ж назвав кілька..., - промовив хлопець.

- Так... так... ключове тут - кілька, а не всі. А питання важливе, і якщо ви не знаєте всіх прикладів - то як же ви можете якісно працювати...
- Але ж...
- Ні, ні... ніяких але. Вибачте. Ну то таке, зрозуміло. Давайте тоді ще питання одне...
- Ще одне... але у нас регламент! - промовила одна із жінок.
- Нічого... нам же потрібно якісно оцінити знання кандидати, чи не так?!
- Добре, добре... як скажете, - відповіла жінка, яка не мала впливу на двох чоловіків, які мали переважне право керувати співбесідою.

Далі пролунало питання, яке взагалі не мало відношення до посади, а стосувалося скоріше діяльності компанії... Хлопець ще після першого питання - все зрозумів... Мама була права, це, напевно, не закінчиться ніколи... Ці слова були ніби викарбувані у нього в голові, і звучали безперестанку... В цей момент - йому захотілося вчинити щось гучне і різке... але зловив себе на думці - а як же його шкільний знайомий? Чому ж він не такий?! І цілком ймовірно, що десь такий же хлопець чи дівчина, жінка чи чоловік - буде сидіти навпроти нього на співбесіді - і будуть задавати питання, здебільшого про його заняття, про те, які він прочитав книги за останній рік...

- Вибачте, ви не знаєте відповіді? - промовила одна із жінок.
- Хах..., та ні, що відповісти я добре знаю... я впевнений, що ця відповідь буде цілком повною... але я тут, на жаль, згадав, що маю важливі справи - і мені треба терміново йти...
- Ох... ви впевнені?! - відповів чоловік, який сидів поруч з хлопцем.
- Звичайно, я впевнений... спочатку дещо вагався, але от зараз ні - точно треба йти.
- Ви доволі добре відповіли на питання, - промовила одна із жінок, на що кивав, погоджуючись, той самий чоловік, що

- був близько до хлопця, - думаю, що ви маєте непогані шанси отримати цю посаду, тому ми з вами зв'яжемося...
- Дякую, що оцінили... але знаєте... ні, не має часу, треба йти далі.

Зливи не прийнялися вже четвертий день. Лише на кілька годин вдень небо проявляло небайдужість до людей, і давало змогу зробити важливі справи. Містечко було не надто великим, але все ж мало прекрасні, старовинні куточки - які приваблювали тих туристів, які не переймалися через попередження чи застереження. Хоча чи були ці перестроги актуальними і чи дійсно ситуація була такою, як щоразу наголошували у консульствах та представництва? Однозначно відповісти було складно, але всі ті, хто бував там - нічого особливого не помічали - напевно, рівень небезпеки не перевищував того, який був і на інших територіях, просто корисливі засоби масової інформації, упереджені представники того чи іншого уряду - мали бажання дещо узагальнити та перебільшити. Але, на щастя, не всі полюбляли вислуховувати чужі та не об'єктивні погляди - а просто полюбляли подорожувати та відкривати для себе чудові місця.

Чергова злива розпочалася всього через десять хвилин після попередньої. Чоловік років тридцяти п'яти встиг лише перебігти з одного невеликого ресторанчику до іншого. Хоча, напевно, назвати це рестораном - зробити значний, досить таки авансовий, комплімент його власникам.

Чоловік був з темно зеленим, старим і пошарпаним рюкзаком, який був виготовлений із грубої тканини, яка витиралась але служила добре. На рюкзаку було кілька значків - здебільшого прапори тих територій - де очевидно він побував, а також інші - які символізували окремі міста чи визначні пам'ятки. Сам він мав середнього розміру бороду, капелюх, який як і рюкзак мав уже досить втомлений вигляд.

Зайшовши до ресторанчику - чоловік привітався із власником, який одночасно виконував і роль офіціанта, і прибиральника. Його дружина - була кухарем. Мала сімейна справа, яка попри перестороги та попередження різного роду представників - все ж давала змогу цим людям виживати.

Разом із цим чоловіком - до ресторану забігло ще кілька людей, здебільшого просто сховатися від зливи. Всередині вже сиділи та насолоджувалися місцевими, незвичайними стравами - ще людей шість чи сім. Чоловік присів за вільний столик, розглядаючи при цьому невелику брошуру, ручної роботи - яку він придбав у аеропорту. Вона розповідала про найвизначніші місця цього міста, рекомендувала заклади харчування та відпочинку. Цього ресторанчику там не було, але він мав охайний вигляд - чисто та приємно. Власник-офіціант, який через дві хвилини підійшов і запитав, чого бажає цей чоловік - був також ввічливим та приємним. Замовив місцевий суп та ще одну страву, не розуміючи до кінця - що вона собою представляє.

У кутку розміщувався маленький телевізор, який транлював місцевий телеканал. Саме в той момент, коли власник-офіціант пішов на кухню - по телевізору, очевидно в черговий раз повідомляли - що на такій то території - практично в іншому куточку планети - сталася трагічна подія. На кадрах, які транлювалися - демонстрували торговий центр та невелику площу перед ним. Разом з тим - диктор повідомила, що за наявною інформацією - до цієї події були причетні люди, які прибули туди саме з тієї території, на якій знаходилось це саме містечко, в якому безупинно йшов дощ, а чоловік чекав свого супу та невідомої страви.

Всі, хто був в ресторанчику - особливої уваги на подібне повідомлення не звертали уваги, адже цілком ймовірно - чули і знали про це. Тому всі продовжували або чекати своє замовлення, або насолоджувалися стравами чи просто споглядали у вікна, сподіваючись, що дощ закінчиться.

Через хвилин сім - суп уже був на столі у чоловіка і він міг насолоджуватися його незвичним, раніше не відомим йому смаком. Ще через короткий проміжок часу - власник-офіціант приніс і другу страву - якою виявився місцевий делікатес з певних, невідомих чоловікові - рослин з додаванням рису та різних соусів. Коли посудина із стравою опинилася на столі у чоловіка - по телевізору знову повторювали про трагічну подію...

- Ох... як жаль людей... в такому людному місці..., - раптом промовив власник-офіціант, промовляючи до чоловіка, який саме розглядав невідому йому страву.
- Так, дуже трагічно все... ні в чому невинні люди...
- Я коли дізнався спочатку - звісно, засмутився, як, напевно і будь-хто... але коли вчора вже з'явилася ось ця інформація... то вже не зміг стримати сліз! - промовив власник-офіціант, витерши сльозу, яка котилася по його щоці...
- Не треба вам... ви то тут до чого?!
- Ні, що ти! Як це до чого?! Я один із них - вони такі, як я!
- Але ж це не означає, що ви також винні у чомусь...
- Я це розумію... і розумію, що подібне стається у різних куточках... але коли ти просто на мить задумуєшся - що велика кількість сімей після того вечора - вже ніколи не буде у повному складі - то витримати це складно... а я тут ось працюю, працюю вже скоро двадцять років! Ти розумієш?!
- Угу... заспокойтесь, заспокойтесь...
- Та все добре, дякую..., - відповів власник-офіціант, присівши навпроти чоловіка, - просто я тут зустрічаю людей, ось таких як ти, я радий вас бачити, дійсно щиро... я гордий, що в моєму містечку є місця, які цікавлять і приваблюють інших людей... я переконаний це добре, це так як має бути... а тут ось стається така жахлива подія, і

про мою територію, про моє місто, і по суті - про мене також - говорять вже з іншої причини, і говорять, напевно, заслужено... в такому тоні...

- Ні! Що ви?! Я ж ось тут, і я ось смакую вашими чудовими, хоч і не звичними стравами... Я розумію, це складно... але знаєте... не ви перші, не ви останні - хто так думає, переймається - адже як ви сказали - подібне траплялося і продовжує траплятися... І велика помилка вважати, що це сталося - в тому числі і через те, що ви чогось не зробили - ви всі, хто, наприклад, живе в цьому містечку чи в будь-якому іншому...
- Так... ти правий, але все одно так вважає більшість... і це дуже прикро.
- Просто ніхто не бажає прискіпливо розбиратися... назвали - хто і звідки і все, для більшості достатньо, щоб зробити висновки, ось і все... нічого з цим не зробиш...
- Ех... але чому тоді в подібних новинах - наголошують на цьому, на тому - саме звідки вони, а не хто вони такі?! Я думаю це більш важливіше!
- Я з вами погоджуюсь абсолютно! Я переконаний... та що там... я неодноразову на власні очі зустрічав людей, там звідки я приїхав до вас - які поводили себе так, що мені було дуже неприємно, що я живу серед них, що я один з них... але потім - усвідомлюєш, що всі наші ознаки, схожості чи ще щось - це те, що ніяким чином не впливає на головне - вміст! І ось тут, ми всі дійсно різні - з різними поглядами, вчинками... тому не треба себе картати, прирівнювати до когось... особливо ось в таких ситуаціях...
- Ти добра людина... ради таких, як ти я тут і працюю, і буду працювати... Шкода лише, що далеко не всі мають таке просте, але важливе й справедливе бачення того, що відбувається...
- З цим нічого не вдієш, тому і думати про це - не потрібно... у вас тут чудові страви, ви прекрасно виконуєте свою роботу - от і продовжуйте... а все інше, подібні події... ми

всі це засуджуємо, ми всі негативно до такого ставимось... але треба розуміти, що це ставлення - нічого не змінить.

- Ох... як тобі наш делікатес?!
- Хах... та от за нашою розмовою, ще не до кінця розкуштував!
- Хах... ну добре, добре... тоді насолоджуйся... там є чим насолоджуватися!
- О, я в цьому впевнений, дякую...

Власник-офіціант покрокував до іншого столику, а чоловік продовжував смакувати дійсно смачною, але так до кінця і не зрозумілою стравою... Дощ, на диво, почав потроху зменшуватися і вже через хвилин п'ять - його зовсім не було. Чоловік саме закінчив зі стравою, дістав із невеликої нагрудної, шкіряної сумки - гаманець і розплатився із власником-офіціантом. Подякувавши за чудові страви - чоловік вийшов із ресторану і попрямував до наступної пам'ятки, яку особливо рекомендувала брошура.

Крокував не поспішаючи, намагаючись не тільки детально роздивитися тутешню архітектуру, але й вловити той самий, особливий і неповторний дух цього міста, його атмосферу... Людей на вулицях було не багато, адже через, майже постійний дощ, ніхто без крайньої потреби не хотів покидати свої домівки чи готельні номери, яких тут було вже не так і багато...

Буквально перед дорожньою розв'язкою, розташовувався маленький магазинчик, в якому продавалися різноманітні, місцеві солодощі... очевидно зроблені самотужки, на домашньому, стихійному виробництві... проте вигляд вони мали чудовий. Обрав кілька, самих незвичайних - і подав у невелике віконце - гроші. І тільки но продавець подав йому його солодощі - як хлопець у темно синій куртці з капюшоном на голові - підбігши до чоловіка - різко смикнув шкіряну сумку,

обірвавши ремінь - і швидко, прискорюючись почав з нею бігти по тротуару... В ній були гроші, але також в ній були й документи... І цей факт найбільше турбував чоловіка, який кинувши солодоші почав бігти за цим молодиком. Проте - будучи тут лише туристом, всього через один квартал щільно населеного і розбудованого містечка, з його вузькими вуличками - чоловік уже не бачив ні синьої куртки, ні його шкіряної сумки...

Пробігши ще один квартал - стало зрозуміло, що вже нічого невідієш... Почав повертатися не поспішаючи назад, до того самого магазинчика - можливо хтось щось бачив... Йдучи цими вуличками, чоловік почав пригадувати, що подібна куртка сьогодні вже десь йому потрапляла на очі - і тут відразу згадав той самий ресторанчик, де він скуштував смачний суп та місцеву традиційну страву... Все було так банально, що це ще більше засмучувало чоловіка...

Не знав, що робити... очевидно, слід було звертатися до поліції... адже головне - це документи, хоча й із грошей - залишилися лише дрібні... які були у його кармані його штанів... Дійшовши практично до тієї самої розв'язки, де через дорогу вже знаходився магазинчик із солодощами - хтось покликав чоловіка з невеличкого переулка...

- Ви мені?! - вигукнув чоловік, зупинившись і споглядаючи на жінку, років п'ятидесяти.
- Угу, - кивнула вона і махнула рукою, кличучи до себе.
- Зараз, - промовив чоловік, оглядаючись по сторонам дороги, і думаючи що гірше вже трапилося, боятися було нічого...
- Я бачила, як у тебе вихопили твої речі! - промовила жінка.
- Бачили?! Це чудово... напевно. Ви розгледіли, хто то був?!
- Та хлопчина якийсь... тут таке трапляється, особливо пізно ввечері або ось так, коли не надто людно на вулицях... десь ти просто необачно світив своїми грошиками...

- Та їх там не так і багато... в ресторанчику я був перед тим... ось тут, за рогом. І там, як мені здається, я бачив таку ж куртку, на одному із відвідувачів.
- Ото тобі і вся відповідь...
- Що робити?! Ви можете викликати місцеву поліцію?
- Поліцію?!
- Так, так... в мене там документи... а мені через кілька днів додому повертатися слід...
- Звернутися, звісно, можна... давай, ходімо зі мною, - промовила жінка і повела чоловіка по вузькій вуличці, декілька разів повертаючи до вліво, то вправо.
- А куди ми прямуємо?!
- Хах... не бійся... я грабувати тебе не збираюсь... бо в тебе вже немає чого брати...
- Хах... угу, це так...
- Я живу тут, ось в цьому домі - з моєю сім'єю. Куди ж ти без грошей і документів...
- Ой... так а може спробувати все ж знайти ту сумку?
- Спробувати можна... але чи потрібно тобі вислуховувати всі ті допити та вияснення того - хто ти, чому тут... Там точно не будуть спочатку займатися твоєю проблемою... на жаль.
- А як же бути?!
- Краще всього - звертайся до свого представництва, а там вже допоможуть... документи зроблять нові і поїдеш... а так, краще не треба...
- Ну добре...
- А поки, що залишишся у нас... бо вже вечір скоро...
- Дякую...

Зайшли до будинку. Все виглядало охайно, просто - без зайвого пафосу. Особливий стиль тутешніх домівок відразу потрапляв на очі. Зайшовши до основної кімнати - побачив і познайомився з господарем - чоловіком років

шістдесяти. Також, тут проживав їх син із вже своєю сім'єю, а також двоє молодших дітей.

Поговоривши близько години - вирішили, що поки не зробить нові документи - буде жити у них, місце для гостей у них завжди знайдеться.

На наступний день - чоловік пішов до того самого ресторанчику, щоб запитати, може пам'ятає власник-офіціант того, хто був у темно синій куртці. Але, на жаль, - за день, так чи інакше - відвідувачів було чимало, і запам'ятати всіх було вкрай важко. Проте - власник-офіціант наполіг на тому, що допоможе грошима чоловікові, щоб йому вистачило повернутися додому... Чоловік не надто хотів брати подібну допомогу, але розумів - що для власника-офіціанта це шанс хоча б якимось чином загладити свою провину... якої, звісно, не було.

Повернувшись до будинку жінки, яка запросила його жити у них, чоловік разом з усією сім'єю сім за обідній стіл. Йому подобалась тутешня атмосфера, те, який був ритм їхнього життя. Не швидший і не повільніший, а просто інший.

- Знаєте... не дивлячись на те, що сталася така неприємна ситуація, я все одно радий, що маю нагоду обідати разом з вами, дякую вам..., - промовив чоловік.
- Не дякуй, не треба..., - промовив чоловік-господар, - ми раді допомогти тобі, ми раді всім, хто приїздить до нас... не дивлячись на ті речі, які відбуваються далеко від нас...
- Що ви... різні події, в тому числі й трагічні, відбуваються в різних куточках... і ви тут не до чого... Знаєте, я от за короткий період часу пересвідчився, що різниця між нами у тому лише - що ми полюбляємо різну їжу, різні страви... є певні особливі традиції, устрої... але все інше - все абсолютно однаково. І якщо ви думаєте, що в мене б дома не вирвали ось так сумку - то ви помиляєтесь...
- Ти правий, звісно, ти правий... чудові слова, - вимовив чоловік-господар.

- І ще знаєте - ви говорите, що раді туристам... але я також впевнений, що серед них є й ті, кого б ви бажали взагалі не зустрічати, і бачити на своїх вулицях... і вони можуть бути з моїх країв, але я так само - не маю до них жодного відношення... а всі ці ярлики та розділення та одних, других, третіх - все це умовно... дуже умовно.
- Ох... якби твої слова та кожному, хто має доступ до верхів...
- Хах... не думаю, що там комусь вони сподобаються. Якщо цих слів дотримуватися, то вони ж і не будуть потрібні... тому, впевнений, що вони не дуже зрадіють, якщо хтось щось подібне буду говорити...
- І це також правда...

Говорили ще довго, цілий вечір. Наступні днів сім чи десять - продовжував вивчати це містечко, а потім - отримавши документи - чоловік вирушив додому, обов'язково пообіцявши і цим людям, і самому собі - що ще повернеться сюди - бо тут в першу чергу не архітектура незвичайна, а люди приємні.

Син, який ось уже два роки, як керував успішною компанією - яка спеціалізувалася на новинних веб сайтах і дозволяла якісно та просто здійснювати управління цими сайтами, зосереджуючи читачів - на головному, намагаючись зробити так, щоб люди не просто читали стрічку новин, а могли проникнутися тими проблемами, подіями, часто трагічними... щоб вони не забували відчуття жалю та співпереживань - кожної неділі навідувався до батьків, де мати не втомлювалася повторювати, що треба всіма своїми діями прагнути одного - загального миру та злагоди... Син й намагався це робити, і був гордий за те, що в деякій мірі - він вже мав вплив на думки значної кількості людей, і міг більш якісно подавати новини та висвітлювати події - щоб до кожного доходила лише правдива, можливо страшна, інформація.

Син часто піддавався критиці, адже його новинні ресурси - хоч і були популярними - все ж вони не рідко були надто різкими у тому, як подавали інформацію. Але такою було бажання й ціль - якщо вже є такий потік інформації - і його ніяк не можна зменшити, адже якщо не ти, то хтось інший буде подавати його і висвітлювати... то необхідно подавати ці новини в такому форматі, так, щоб всі хто читав це, бачив це - максимально міг проникнутися конкретними переживаннями, наслідками та емоціями... Хоча, багато хто був переконаний, що завданням цих новинних веб сайтів, насправді, було дещо інше - а саме - вироблення повного негативу до всього, що відбувається. Адже негативне відношення, це краще - ніж байдужість. Але відповісти однозначно - ніхто не міг. Так як офіційно - син завжди говорив - що вони просто намагаються якісно робити свою роботу, і все. Син був переконаний, що тільки інноваційний, якісний підхід - щось може змінити, змінити дійсно на краще. Тому, крім ефективної роботи професіоналів, які працювали у його компанії - вже пів року, як працював окремий відділ, завданням якого було розвивати власні технології у сфері машинного інтелекту, який міг би набагато якісніше виконувати необхідну роботу, більш вправно оперувати новинами, створювати контент - і головне - створювати його так, щоб це мало найкращий результат.

З нагоди успішних фінансових, а головне кількісних показників компанії новинних веб сайтів - син зібрав практично всіх працівників. Велика зала, яка легко вміщували всіх цих людей, які особисто проходили співбесіди, щоб потрапити на ці вакансії. На столах стояли напої, страви - але без особливого пафосу. Всі чекали того, коли їх директор, власник компанії - з'явиться і візьме слово, щоб виголосити чергову промову. Його промови - багатьом подобались, адже нерідко вони були запальними,

емоційними та мотивуючими... проте ніхто не міг з точністю і впевненістю відповісти, що він мав на увазі... Але всі знали, що він любить те, чим займається - і напевно він і досяг того, ким він є - через те, що в його голові були не зовсім зрозумілі, стандарті думки...

Відчинилися двері - і у залі увійшов він - син, який всім своїм виразом - демонстрував, що - задоволений. Про це говорило все - його хода, його одяг, який сьогодні особливо яскравий, і разом з цим простий. Всі вітали його оплесками. Його любили. Він уважно ставився до всіх працівників, які працювали на нього. Хоча він дуже не любив коли хтось так говорив. На його переконання - всі вони разом працювали на щасливе майбутнє, яке обов'язково буде іншим, вони його змінять - своєю роботою, своїм бажанням.

- Вітаю вас! Дуже радий бачити всіх вас тут! Відразу скажу - не хочу зупинятися на тому, що ми зробили - так - показники успішні, для когось - не очікувані, але ми це зробили і крапка! - в залі лунали вигуки та оплески, - Дякую, дякую... це оплески вам, в першу чергу! Але - я хочу говорити про майбутнє, про те - чим будемо займатися далі, які в нас цілі... чого ми хочемо, - спокійним тоном вимовив син.
- Змінювати далі! - пролунало із залу.
- Так! Точно! Змінювати, змінювати і ще раз змінювати! Наші ресурси вже оцінюються досить високо, і я впевнений - зовсім скоро - вони будуть одними із лідерів... Але треба більше, треба розвиватися, треба крокувати вперед!
- Так! Так! Космос!
- Хах... Космос?! Це цікаво, але не думаю - що нам треба сперечатися із людиною, яка очевидно надовго захопила трон - завойовника космічних просторів! Хах..., - промовив син і в залі стояв сміх і оплески, - хоча знаєте, саме він є чудовим прикладом для нас! Адже хто як не цей геній,

який попри те, що ще так давно з нього всі насміхалися і говорили - що електромобілі - це просто забавка - вже зараз починає дійсно лякати тими перспективами, які перед ним відкриваються... і я вже не говорю про космос, який ви тут згадали... хах... він зробив ті кроки, він зібрав команду - яка повірила в нього, і ось вони на порозі того, щоб змінити індустрію, а можливо - і змінити світ... мені він подобається, адже він говорить про щось спільне... про спільні знаменники, які зараз нам всім, всім хто живе в різних куточках планети так потрібні. Він - турбується, щиро і віддано - про всіх нас, як вид. І це зачаровує... І тому - я радий сповістити вам всім - що вже з наступного тижня - ми починаємо працювати на новим проектом - який повинен не тільки стати спільним знаменником - але й мати шанс стати одним із чинників, які призведуть до загального миру на нашій планеті!

Продовжуючи говорити - син розкривав деталі. Цей проект мав стати глобальним, не локальним - як їхні новинні веб сайти, - ресурсом, який давав би змогу кожному, де б він не жив, де б не перебував - знайти будь яку необхідні інформацію - легко і просто. Цей ресурс - мав допомагати всім - знаходити місце для життя, роботи, навчання... він мав орієнтуватися просто на людей, не дивлячись звідки вони, хто вони такі... А однією із головних задач - являлося зниження рівня не обізнаності, ненависті та недовіри... Планів було багато - але всім було зрозуміло - вони виходять на глобальний рівень, а син - дійсно прагне змінювати світ, він прагне робити все, щоб люди - не дивлячись на всі трагічні, щоденні події - не втрачали віру, не втрачали відчуття жалю та співпереживання.

Працівники тільки раділи, що вони будуть учасниками чогось нового, чогось глобального та такого, що може не тільки змінити їх особисте життя, але й життя багатьох інших

людей... Захід ще тривав - далі виступали інші, хто все ж ділився показниками, хто наочно демонстрував те - чому вони мають успіх, і чому вони зобов'язані тільки нарощувати темпи своєї роботи.

Син, який говорив зі своїм батьком - який поздоровляв його з цим успіхом, а також мамою - яка була задоволена тим, яку промову він виголосив... їй особливо подобалось, що його підтримували, за ним йшли його працівники... Але, звісно, їй надзвичайно подобались його ідеї, його слова - про мир та покращення того, що зараз відбувається довкола... Син завжди запрошував батьків на подібні заходи, адже вони для нього були авторитетами, він поважав їх та їхні настанови, які були надані йому ще в дитинстві - і зараз, будучи вже дорослим та успішним локально, він хотів не просто стати успішним на глобальному рівні - він більше всього - хотів поширювати ті самі настанови та принципи по всій планеті.

Разом із всіма працівниками - на заході, звичайно, були присутні головні партнери сина - які були з ним із самого початку. Це вісім людей - які з першого дня його діяльності - були разом з ним. Вони абсолютно повністю поділяли його всі його думки, погляди та починання. Позналились вони всі - ще в ті роки, коли навчалися в університеті. Які і він - вони всі полюбляли точні науки, були досить здібними... Але зблизило їх не те, що вони мали надзвичайні здібності, унікальні... ні. Вони стали командою лише тому, що в той час коли мало хто вірив у цього сина - вони - п'ятеро хлопців та троє дівчат - підтримали його, повірили в нього та допомогли йому.

Вони займалися різні посади у компанії. Назвати їх однозначно дуже близькими друзями - важко. Адже сам по собі - син не мав хоча б одного близького друга, і все через те, що був здебільшого замкнутий у собі, він намагався

робити все, щоб його нічого не збивало з пантелику, і щоб він міг безперешкодно думати лише про свої справи... Хоча, так чи інакше - всі вони часто спілкувалися, зустрічалися... обговоювали події в компанії та події, які відбувалися довкола. По їхній ініціативі - саме цей син приймав всі рішення, мав право розробляти стратегії... адже з ним не можливо було домовитися через його специфічні погляди. А дивлячись, що вони все ж призводили до позитивного результату - їх це все влаштовувало, і змінювати щось... не мало жодного сенсу.

Всі вони - разом з цим сином своїх батьків, які сьогодні були тут присутні також - щиро вірили, що цей новий проект, як і будь які інші, які ним - сином - пропонувалися - матиме успіх. Вони були мотивовані, заряджені на плідну, важку роботу, - вірили, що він - знає - навіщо все це, яка головна ціль. Тому жодні деталі навіть нікого не хвилювали. Надзвичайна довіра, віра в його погляди та думки, здібності та переконання - ось все, що всім їм, в тому числі значній кількості працівників, було потрібно.

Невеликий круїзний лайнер йшов повільним ходом. На борту було загалом більше ста п'ятдесяти людей. Маршрут цього лайнера пролягав через доволі екзотичні та незвичайні місця, які особливо чарівно було спостерігати саме з борту цієї - не малої - машини, яка рухалася, розсікаючи хвилі, які сьогодні були доволі спокійними.

Люди на борту займалися різними справами, які були доступними для тих, хто зміг собі дозволити оплатити не дешеві квитки на всю родину. Всі ці люди, які розважалися тут і відпочивали - були жителями однієї території, говорили однією мовою та мали здебільшого однакові погляди на життя, особливо враховуючи те - що всі вони вже багато років звикли до елітного та багатого життя. І скоріше цей, останній факт, їх найбільше поєднував. Вони просто

отримували насолоду від того - що вони могли собі дозволити перебувати ось тут, на цьому лайнері... але дивно було те, що більшість тих, хто безпосередньо оплатив квитки - перебували у барах чи каютах... їм не було цікаво на щось там дивитися, вони насолоджувались тим, що вони просто знаходяться тут - доволі примітивний підхід та погляди, які для деяких членів екіпажу - були просто дикими та незрозумілими... Лише діти, які також перебували тут - споглядали краєвиди, кричали та веселились. Але, на жаль, діти також не зовсім розуміли те, як себе поводити з іншими людьми. Чи були винні вони у цьому? Звісно, що ні...

Двоє дорослих чоловіків вийшли на верхню палубу лайнера, щоб випити кілька келихів певного алкогольного напою, не до кінця розуміючи - з чого він був зроблений. Обоє поводити себе так, ніби абсолютно всі люди - які оточували їх - були їм щось винні, ніби вони цим людям врятували життя, а заодно всім їхнім рідним та близьким. Але якби там не було - вони мали можливість себе так вести, це їх право... якщо навіть воно інколи, а може й доволі часто, - порушувало право інших. Проте - таке в них бачення, так вони представляли собі справжнє щастя, яке ось тепер - вони мали змогу відчувати, як їм здавалося.

- Що там з твоєю компанією... ну тією, що по рибі? - запитав один із чоловіків у іншого.
- Хах... та що, поки що нічого сказати не можу... результатів немає...
- Ох... і навіщо воно тобі?! Я тобі відразу говорив, що це просто безглузде заняття... в тебе є вже своє, те - в чому ти розумієшся, а ось щось нове...
- Та воно то так... я ж не проти. Просто те, чим ми займаємось - це продаж одягу - з одних рук - в інші. І все.
- А що тобі ще треба?! Романтика?! Хах...

- Та до чого тут - романтика... просто давно вже хотів щось спробувати цікаве, налагодити певне виробництво... час йде. Я давно колись мріяв... та не було можливостей, а зараз ось - маю можливості...
- Можливості ти маєш - і це головне! Якщо ти вже їх маєш, навіщо тобі ще щось? Я не збагну цього... ніколи. Задурманюєш собі голову та і все...
- Сперечатись я не буду, адже й сам вже не впевнений... колись хотів, а зараз... тим паче не все виходить.
- Ото й не треба воно тобі... насолоджуйся і все.
- Ага...
- Я оце той... вже другий тиждень, не знаю що робити...
- А що таке?!
- Та взяв новий автомобіль...
- На цей раз який?
- Та нова модель... вона ще й не вийшла на ринок...
- Ну ти як завжди, хах...
- Ну так... а що мені. І от, значить... купив, але знаєш... не подобається мені обшивка крісел, на дотик якась не дуже приємна.
- Обшивка?!
- Так, так... ні, вона там хороша, шкіра якась... не знаю точно. Але мені щось не дуже вона...
- І що ти?
- Та що, що... найняв трьох дизайнерів, ще одного спеціаліста там по тканинах, шкірах... і от вони мені підбирають... але поки, що не можуть мені вгодити, хах...
- Та це не просто... хах... я це знаю напевно.
- Ну ото ж... тому не знаю вже, чи продати його... цей автомобіль... але на вигляд все ж він мені подобається... Та ще ці працівники - там требують партію одягу вже - а вони не встигають... одна так взагалі - мати в неї хвора. Я вже відпустив її на цілих два дні, так вона - ще треба, хоча б дня три... ти уявляєш?! Ну як можна з ними працювати...

- Ох... та не кажи... от якби люди були адекватними, воно б і в мене з рибою теж було б краще... а то ж такі самі...
- А що то таке?
- Де?
- Ну он... якісь два катера... чи то не катери... рухаються в нашому напрямку, бачиш?

Через хвилину - ці двоє з криком і панікою - почали спускатися з верхньої палуби. Адже ці два катери дійсно рухалися до цього круїзного лайнера. На них було по десять-п'ятнадцять людей - і практично у всіх них в руках була зброя, якою вони почали махати, погрожуючи - наближаючись до лайнера. Вони гучно вигукували якісь слова - на незрозумілій мові, очевидно одній із місцевих, яких тут було дуже багато, не враховуючи різноманітних діалектів.

Пройшло ще хвилин десять - і вже ці чоловіки, серед яких були ще зовсім діти, років чотирнадцяти-п'ятнадцяти. Саме ці хлопчакі - на сам лайнер почали заносити певні, невеликі ящики - як виявилось згодом - вибухівка.

По периметру всього лайнера - стояли вони - одягнені у досить таки неохайний одяг, який був пошарпаний, потертий, але це був їх звичайни - робочий камуфляж... Всіх пасажирів - зігнали у великий зал - який до цього часу слугував вишуканим рестораном. Діти та жінки - гучно ридали, і витираючи сльози - крокували до місця збору... згону. Раптом - десь на верхніх палубах, пролунало кілька пострілів - екіпаж мав зброю, і напевно, - намагався, хтось саме із цього екіпажу її використати. Для наглядності та наведення страху - цього, дійсно сміливця, а точніше його тіло - поклали прямо на один із столиків у ресторані, перед всіма іншими...

Декілька чоловіків, які припливли сюди зі зброєю - погано - але могли говорити на зрозумілій мові. З їх слів - лише вагомий викуп, який мали доставити сюди - буквально через одну годину - міг врятувати їх. Якщо цього не станеться - то ще один столик буде зайнято, але не стравами...

Через засоби зв'язку на лайнері - капітан під прицілом - сповістив про цю ситуацію і передав умови на берег. Лайнер не зупинявся, в цілях, як вважали ті, хто марширував по борту зі зброєю - своє безпеки.

Ті двоє чоловіків, які ще кілька десятків хвилин тому - обговорювали важливі проблеми, демонструючи весь свій статус - зараз як і всі їм подібні - боялися за своє життя, яке в них було так само одне... В цей момент - вже нічого не мало значення, навіть той дорогий одяг, який був на них - адже інші люди, в м'яко кажучи не презентабельному одязі - могли забрати в них найцінніше, вони зараз були головними...

Звісно, ніхто з берега не хотів їм просто так дозволити забрати гроші і втекти. Хоча ті, хто був на борту лайнера - мали таке і бажання, і найголовніше - такі можливості. Але, з берега дали дозвіл, щоб хтось один із лайнера, із тих кого захопили - на катері - приплив, забрав гроші і відвіз їх тим чоловікам, які погрожували розправитися з десятками людей.

Все йшло за планом тих, хто донедавна був просто пасажиром цього фірмового круїзного лайнера - гроші вже лежали в катері, який вів один із тих двох чоловіків, який зараз менше всього переживав через те, що його рибний бізнес не розвивається... Проте, тільки гроші були на борту, і чоловіки зі зброєю дійсно почали покидати лайнер, прихопивши із собою кількох людей - почалося те, що дало зрозуміти - ніхто і справді не збирався просто так їх відпускати. Всі дії - виконувалися професійно, швидко і якісно - з катера, практично по черзі падали ті ж самі чоловіки зі зброєю... але, на жаль... ситуація із ящиками вибухівки, яка була доставлена на борт лайнера - не була прорахована - неможливо просто було наскільки якісно все продумати та передбачити... а може й можна було, проте цього не зробили. В момент - коли відбувалися, як здавалося,

правильні і такі потрібні дії - все ж хтось привів у дію... Вітру практично не було - і крик доносився до берега від лайнера, який вже через мить - виднівся ще краще завдяки величезним клубкам диму...

Ті, хто приймали рішення - прорахувалися, не до кінця все продумали... Але якби там не було - територія, звідки були ті, хто плив на тому лайнері - а точніше уряд з цієї території - прийняв однозначне і швидке рішення - треба направити своїх людей, також зі зброєю у ці края, і не допустити, щоб в майбутньому трапилось щось подібне... Бажання було зрозумілим, адже наслідки того, що трапилось - були досить таки трагічними, і про той епізод із сміливцем на ресторанному столику вже ніхто не згадував. Багато хто підтримав уряд - адже дійсно - там були жінки, діти... і так - треба дати гідну відповідь. Але кому? Кому її давати?! Тим, хто ще до цього всього - відправився з борту катера на дно?!

Сили, які були направлені - буквально через лічені години - повідомили - що всі виявлені цілі - знищено, і подібних інцидентів у майбутньому на цій території не трапиться... Але знову ж так - ці сили трішки прорахувалися. І як після цього повідомив один із керівників - так трапляється. Ну не можливо все зробити без певних - непорозумінь. Цими непорозуміннями виявились кілька сіл, які розміщувалися впритул до певних, тимчасових місць розташування подібних людей зі зброєю... В цих селах - жили і жінки, і діти - які взагалі, практично не ходили до школи, яка була зайнята тими самими чоловіками зі зброєю...

Син, який вже був повністю погружений у свій новий, глобальний проект - практично не приділяв уваги всьому тому, що відбувається. Але коли траплялося щось особливо прикре - то не міг не реагувати. Його власні новинні ресурси

- які з особливими деталями та відвертими фактами - продемонстрували всьому світові - які наслідки мають ті непорозуміння, про які говорив один із урядів... Виглядало все жахливо. І, очевидно, допомога була необхідна тим, хто там все ж зміг залишитися цілим, особливо - дітям...

Практично невідкладно - за розпорядженням сина матері, яка молилася за тих, хто потрапив під сильну руку сил, - була направлена значна гуманітарна допомога разом із групою спеціалістів, котрі мали допомагати на місці.

Дві жінки йшли від автобусної зупинки у своє селище. Дорога пролягала крізь покинутий багато років фруктовий сад. Хоча назвати це дорогою було тяжко... Колись, може років двадцять назад - тут була асфальтована поверхня, проте зараз - коли в людей практично не стало на цій території - то займатися ремонтом цієї ділянки маршруту - ніхто не мав жодного бажання. За роки такого життя - люди звикли вже, прилаштувалися. Ось так, раз в тиждень - двоє людей, по черзі, - їздили до найближчого міста, яке розташовувалося за тридцять кілометрів від них - щоб просто закупити необхідних продуктів, а головне - ліків. У селищі - проживали переважно люди похилого віку, адже молодим тут робити було нічого. Хоча, ті хто не переймався різними матеріальними забаганками, а бачив своє життя у тихому, спокійному місці - намагався вижити тут, займаючись садівництвом чи тваринництвом.

Зранку йшов сильний дощ, тому добратися і забрати цих жінок на транспорті - ніхто не міг, і їм треба було долати відстань у більш ніж два кілометри своїми ногами. Йшли не поспішаючи - і не могли швидко рухатися із важкими сумками, та і не хотіли. Подібні подорожі - це хоч і важко - але це те мале розмаїття життя, яке могли вони собі дозволити. Навіть ходьба ось по сухій траві в перемішку з багнюкою - подобалась їм як нестандартне заняття.

Проте, парадокс цього селища полягав у тому, що буквально за десять кілометрів від нього - починалася земля, де знаходились нафтові родовища, які для тутешнього уряду приносили далеко не малі грошові ресурси. Але проблема в тому, що головна дорога - яка вела до цих родовищ - йшла з іншої сторони, і тому нікому не було діла до того, що ось цим двом особам треба було йти ногами, коли вони цілком ймовірно - мали всі можливості передвигатися на своєму транспорті по чудовій, рівній та якісній дорозі. Ніхто з мешканців ні на що і не сподівався. Вони не одні такі у цій місцевості. Таких фактично покинутих островків життя - можна було відшукати не один десяток в радіусі ста кілометрів. І всі жителі цих місцевостей - прекрасно усвідомлювали, що нічого не можуть вдіяти, окрім як просто поїхати куди небудь, шукати кращої долі. Більшість так і зробила, ще багато років тому.

Жінки дійшли до початку селища. Із за верхівок старих дерев - показався дах будинку, де проживала сім'я, яка займалася вирощуванням овочей. Саме в цей момент - господар дому - сидів буквально на даху будинку - так він намагався поговорити зі своєю дочкою, яка навчалася далеко у місті. Зв'язок тут був дуже не якісний. В цього таки чоловіка - були близькі родичі, які проживали за двісті кілометрів звідси - на іншій території, де також - з огляду на близькість розташування - були родовища корисних і дорогих копалин. Але з його розмов, вони мали там чудовий зв'язок, мали прекрасну лікарню та більш менш відремонтовану дорогу... і їм ще щось не подобалось. Цей чоловік з даху - любив бідкатися, що ось там, тамтешній уряд - піклується про таких простих людей, як він, як його родичі... а тут, напевно і не знають, що ми ще живі... Він не сприймав того, що там також уряд вчиняв часто страшні речі, які досить боляче сприймалися населенням. Проте його хвилювало

лише те, що там був кращий зв'язок... та що там зв'язок, навіть у цьому селищі за допомогою саморобної антени, за яку тримався саме цей чоловік коли вигукував у телефон до дочки, - можна були спіймати сигнал не одного телевізійного каналу, який долинав аж з тієї території, де згідно думок цього чоловіка - людям легше дихалося...

- Привіт! Передавай привіт дочці! - гукнула одна із жінок.
- Ой... та який там привіт... я вже годину тут сиджу... а толку немає. Встигаю лише одне слово промовити і зв'язок обривається...
- Ти біжи до діда, той що сусід мій... у нього будинок стоїть на пагорбі невеликому, і у нього на даху - непогано ловить...
- Та знаю я, знаю... але ж це бігти... мені що туди, кожної години бігати... а той твій дід - він так просто не пускає на дах... то кілограмчик того йому, то того...
- Хах... ну а як ти хотів, сервіс!
- Хах... ага, сервіс... бачиш... кажуть старші люди нічого не тямлять у техніці, а дід знав, де будинок будувати! Тепер от з таких як я наживається!
- Угу... Так а що вона, взагалі не чуєш її?
- Та погано... сказала, що приїде на вихідні...
- О, ну це головне - можете готуватися, хах...
- Так, так... оце хоч це радує... треба все кинути і поїхати з нею, у місто... я готовий і на лавці спати... бо вже нерви не витримують, - промовив чоловік, повільно спускаючись з даху.

Уряд, який більше, на думку того самого чоловіка, піклувався про місцевих - своїх людей - більше - вже не один рік намагався домовитися з цим, тутешнім урядом про спільні роботи на місцевих родовищах. Згоди ніяк не могли досягти, а перспектива значних додаткових ресурсів, які можна було витратити на власні потреби, а ще й дати черговий привід

переконати вже своїх людей, що жити добре і про них піклуються... - набагато краще ніж десь...

Ці дві території - мали велике, спільне минуле - яке кожного разу, трактували по різному... але так чи інакше - воно мало як трагічні періоди, так і світлі.

- Добрий день... кликали? - промовив службовець, який прибув за викликом одного із керівників урядового підрозділу.
- Так... добрий... прохось швидко...
- Я приніс тут ось звіт...
- Та звіт... то таке... не для цього викликав. Згори дали сигнал - треба починати.
- Коли?!
- Та коли, коли... зараз!
- Так а як же...
- Ти думаєш я буду тут з тобою щось обговорювати?! Зі мною ніхто нічого не обговорював, і я з тобою не збираюсь...
- Я це розумію... але як пояснимо?
- Та ніхто нічого пояснювати не буде... там самі все зроблять... наша задача - лише вчасно зреагувати, ось і все. Там на кордоні - наші люди... тому все буде швидко, а вже потім - пояснювати не треба...
- Ага...
- Та і кому пояснювати?! Я думаю таке рішення, там на горі прийняли тому, що - ніхто не став особливо пояснювати про те, що сталося он три місяці тому...
- Ви за круїзний лайнер?!
- І за лайнер, і за села ті... там же нічого не залишилося... і що?!
- І нічого... уряд, який те все вчинив - вийшов сухим...
- Отож! Так, що скоріше всього - вирішили і ми грати по серйозному... іншого шансу може не бути просто... Тим більше, що на прилеглий території - останній місяць особливо загострились настрої... то там переправа у них зруйнувалась... ну так сталося, хах...

- Хах... ну їй же ніхто не допомагав, хах...
- Звичайно! Звичайно... то там великі проблеми зі зв'язком... та і взагалі, там хліба кинемо і всі побіжать за нами!
- Це точно... добре, тоді починаю діяти...
- Ага... давай, нехай починають... головне - перекрити там відразу шляхи, ну і зробити одну показову сцену - а далі - ми вже швидко будемо реагувати, і тоді все...

Жінки крокували далі. Їхній маршрут ще не закінчувався, адже треба було рознести ліки деяким бабусям, які чекали їх понад усе... Сонце вже готувалося до заходу. Одна із вулиць, на якій розташовувалося лише декілька будинків була тупіковою, але треба було дістатися практично в самий її кінець, щоб доставити ліки. Як і до селища, так і в самому селищі - дороги буквально вже не було... Зупинилися, щоб вчерговий раз - використовуючи високу траву - почистити взуття від багнюки. І в цей момент - попереду почули гуркіт, доволі гучний. Вулиця була тупіковою, в самому крайньому будинку - жила жінка років вісімдесяти п'яти... Подібні звуки - було дивно почути тут, з того напрямку... Підвівши погляд - побачили - як зі сторони чагарників, де була покинута ґрунтова дорога, якою у хорошу погоду - можна все ж було дістатися до сусіднього селища... але зараз... - рухалось щось велике, і не схоже на сільськогосподарську техніку... це була військова броньована машина, з величезними колесами, яких було по вісім штук з кожної сторони...

Одна із жінок - просто впустила на землю, в багнюку, пакет із продуктами... Машина продовжувала рух, прискорившись в той момент, коли виїхала на погану, проте все ж селищну дорогу. Буквально через кілька миттєвостей - ця велика одиниця транспорту - вже зрівнялася з жінками і зупинилася. З спеціальної дверцяти, яка розташовувалася

зверху - визирнув чоловік - одягнений у досить таки потерту, але все ж військову форму.

- Як виїхати тут до дороги на місто?! - вигукнув чоловік.
- А ви хто взагалі такий?! Що відбувається?! - доволі нервово і гучно промовила одна із жінок.
- Хах... та не переживайте... я з штабу опору... скоро все дізнаєтесь...
- Штабу... чого?! - вигукнула інша жінка.
- Опору, опору! Люди піднялися... набридло терпіти ставлення до нас... ми з сусідніх поселень...
- З сусідніх?! А чому ж ви тоді їдете ось на цьому незрозуміло де?! Там же з того села є краща дорога... і не знаєте, де знаходиться виїзд до міста...
- Та все я знаю... просто уточнюю...
- Так хто ви такі?! Чого ви хочете?!
- Ну щоб краще жилося нам... ви он подивіться на себе... всі в багнюці... вам не набридло це?!
- А якщо і набридло, то що зміниться?! Ви от проїдете зараз тут цією махіною - і взагалі пройти не можна буде... точно не покращиться...
- Хах... я буду обережно, - промовив посміхаючись чоловік, і рушив на цій машині далі.

Доволі швидко - як і планували - сталася показова сцена, яка закінчилася трагічно, але очікувано. Все це призвело до того, що вже за два дні - на вуличках цього самого селища - ходили люди зі зброєю, які за їх словами прибули наводити порядок, хоча з їхньої поведінки важко було уявити про який саме порядок вони говорили... Але справа була зроблена - у місцях видобутку - вже починали розміщуватися нові люди, які прибули з іншої території, яка виправдовувала це тим - що просто необхідно допомогти людям, які самостійно прийняли рішення боротися за свій добробут. Все звучало гарно, все звучало - навіть

переконливо для деяких інших урядів, які намагалися не втрачати зв'язки з тими, хто міг ось так - просто взяти і прийти "допомагати"...

Дійсно, покращення почалися практично відразу - адже з'явився зв'язок, але з тієї... іншої території, а по телебаченню, яке також було не тутешнім - безперервно демонструвалися кадри того, як їм тут погано жилося, і що зараз все буде лише покращуватися...

- От ти говориш мені, що це все через родовища, нафту, так?! - кричав чоловік, який ще кілька днів тому - хотів виїхати до дочки в місто, а зараз вже бачив чималі, як він виражався, перспективи тут.
- Звичайно! Невже ти не розумієш?! - відповідав йому інший чоловік, який зупинився біля його двору, щоб обговорити ситуацію.
- Не розумію! Я одне знаю - вони хочуть, щоб ми тут вижили... ти дивився вчора ввечері новини?!
- Та що мені ті новини...
- Як так говорити... ото в нас тут і немає нічого, бо нікому не потрібні... і самі от так - навіть новини ти не дивишся!
- Так а за які новини ти говориш, за їхні? Так там демонструють нісенітницю якість... ну от ти - ти що тут з голоду вмираєш?!
- Аякже!
- Та невже?! По тобі так і не скажеш... ти й на велосипед не злізеш! Поки ось з будинку вийшов - вже дихаєш важко...
- Ой, та припини ти...
- Ну так а що?! Ти ж говориш новини, новини... так от там таке і говорять...
- Десь може людям і тяжко... і їсти немає чого... а ти говориш...
- Та годі вже... Ти скажи мені краще - от ти думаєш, вони тут тобі що - дорогу відремонтують чи продуктами будуть забезпечувати пожиттєво, а?!
- Не знаю...

- Та звісно... ніхто нічого робити не буде. Он вчора, говорили, що вже замінили весь склад управлінців на родовищах - і вже все там швидко налаштовують під себе...
- Ну і нехай... а хто його буде там робити, ти чи що?!
- А якщо і я!
- Угу... це все розмови. А я от тут все життя прожив, і нічого доброго не бачив...
- І хто тобі винен, хто?! Треба було виїзжати, шукати кращого, якщо тут не подобається... Але це ж не привід - робити так, як вони... Уже он в місті - почали там розборки, стрілянина...

Але чоловік, який був радий, що тепер не треба лазити на дах, щоб телефонувати дочці, яка передумала їхати додому, - вже не міг сприймати будь яких аргументів. І його зрозуміти можна було. Хоча, звісно, нічого доброго вийти з цього всього не могло...

Через два місяці - ситуація тільки загострювалася - вже на деяких ділянках тривали повноцінні бойові дії, де один проти одного стояли люди, які хибно вважали, що вони комусь дійсно не байдужі... А цим нахабно, цинічно користалися інші, які із задоволенням постачали зброю, навіювали необхідні погляди та переконання...

Син, який особливо гостро реагував на подібні конфлікти та ситуації - практично з перших днів почав постачати гуманітарну допомогу на ці місцевості, цим людям. А його новинні веб сайти - якісно, повноцінно і чесно зображували і розповідали - що насправді тут відбувається, хто це все почав, і який мав з цього зиск... проте практично нікому не було до цього діла...

Мати пригощала сина як тільки могла - завжди полюбляла приготувати щось таке, що він міг пам'ятати ще з дитинства. Поставивши на стіл відразу кілька страв - обов'язково, разом із сином - молилася, а потім - коли син

розповідав про успіхи своєї компанії - про новинні веб сайти, вона перебивала його і наголошувала - головне, щоб все чим він займається - приносило радість людям і сприяло миру... сприяло тому, щоб люди розуміли один одного, співпереживали один одному... вона щиро вірила - що цього можливо досягти. А син, який хоч і більше стикався безпосередньо - з різними трагічними ситуаціями, які висвітлювались на його ресурсах - також не полишав надію, що все ж йому це таки вдасться, він сам цього хотів, і не викидав цих думок із голови ні на мить.

Навістивши батьків - син подався на зустріч із своїми найближчими людьми - вісім людей, які чекали його у невеликому кафе, щоб обговорити деякі справи. По справах вони спілкувались не дуже часто - він не любив дуже багато розповідати деталей, планів... вони це знали, і тому навіть не ображались через це. Хоча інколи було велике бажання - все ж розуміти - які перспективи у компанії, що чекає їх попереду... Проте, хоча б раз у місяць - вони могли зібратися у неофіційному режимі, поспілкуватися, і разом з тим - отримати від нього хоча б якусь порцію важливої інформації.

Кафе затишне, на вигляд - привітне та комфортне. Людей було не надто багато - вечір буднього дня - люди здебільшого поспішали додому, а не у кафе. Зарезервований столик - розміщувався у самому куті зали, де була змога затишно сидіти, без зайвих поглядів та уваги. Практично всі з'явилися вчасно, лише двох довелось почекати зайву хвилину.

- Ну що, хто що буде? - промовив син.
- Та... давайте замовимо щось дуже шкідливе, але надто вже смачне, а?
- Хах... давайте, давайте...
- Піцу!
- Ага, штук три-чотири!

- Ого, а ми впораємось? Чи всі голодні?!
- Впораємось..., - промовив син та покликав офіціанта, якому тут же замовив чотири піци - різних видів.
- Поспішив ти... треба було більш якісно обрати..., - промовив один із чоловіків.
- Ох... я пам'ятаю, як ми обирали салати...
- А, хах... скільки там було... хвилин тридцять чи більше?
- Хах... та десь так, десь так... Тоді офіціант вже серйозно думав, що ми просто знущуємось з нього...
- Ну отож... я й подумав, що краще замовити ось так - швидко, як зірвати пластир, хах...
- Так... Ну що там, поки готують, розповідай, що там у нас?
- Що там у нас?! Хах... та все по різному... спочатку хотів трохи прозвітувати щодо благодійних внесків на гуманітарні напрямки - особливо на ось цей конфлікт, який все більше розгоряється...
- Це там... за нафту, так?
- Ага, той самий... Там уже кілька поселень, практично вщент знищені... жах якийсь просто...
- Та там і місто... буквально годину тому, вийшов матеріал, я його погоджував, так там - просто накрили половину міста, яке взагалі осторонь...
- Ну це все зрозуміло... картинку роблять, паніку, хаос... все, що треба... все по інструкції.
- Бісить те, що всі ці інструкції всім відомі, але ніхто проти них нічого не може протиставити, - промовила одна із жінок.
- Та ну... протиставити там не складно, проти цих інструкцій... ти ж розумієш, що за тими інструкціями стоять певні люди, а от уже сваритися з цими людьми - мало хто хоче... а місто, чи два міста... скільки таких міст по всій планеті знищено за останні роки десятих, а?!
- Розумію я все... розумію... але просто... не знаю, слів не залишилось...

- Словом... ми відправили туди в першу чергу медикаменти, а також деяку необхідну техніку, прилади - генератори там, одяг... я не знаю..., - промовив син.
- Все зрозуміло... навіщо ти там прям досконало все, - відправили і добре, головне, щоб дійшло туди, куди дійсно потрібно...
- Та обіцяли охорону, коридор... але ж знаєте, не вперше... гарантії є, але далеко не сто відсоткові.
- Слухай... вибач, що перебиваю..., - промовила одна із жінок, - але ось ми говоримо про цей конфлікт, про наслідки його... які створила армія одного із урядів, так?
- Так..., - відповів син.
- Але ж група наших компаній, вже місяць - як почала співпрацю із подібними арміями... я не розумію, невже це так необхідно?!
- Але ж ми просто програмне забезпечення поставляємо..., - промовив один із чоловіків, - воно не направлене безпосередньо на керування запусками чи ще чимось, воно оперує загальними ресурсами, загальними програмами керування... іншими словами - за допомогою нашої допомоги, в лапках, ракети не літають...
- Так, так..., - продовжив син, - вони й самі вже навчились робити так, щоб вони літали... А ми... ми працюємо з урядами і з їхніми арміями - виключно у сфері загального керування структурою, командами, доступом до систем запуску чи реагування... Не думаю, що це місце найкраще підходить для обговорення таких речей, але ж - в цілому, там вже просто, ми їм надаємо наше стандартне програмне забезпечення, яке вже вони вводять в експлуатацію, от і все.
- Зрозуміла...
- Дивись... я тебе теж прекрасно розумію... і виглядає це, в будь-якому випадку - не дуже, згоден... не дивлячись що ми там їм робимо... Але тут вам всім важливо розуміти - для того, щоб якісно вести боротьбу, протистояти та бути

сильними - треба інколи йти на ось такі, тимчасові - я запевняю, дії...

- Це пов'язано з тим твоїм секретним підрозділом?! - промовив один із чоловіків.
- Хах... Ти завжди був кмітливим...
- Хах, я так і зрозумів... коли ти вже...
- Відносно скоро... але точно не в цьому році. Послухайте, ви не ображайтесь - але по іншому просто не можу. Скажемо так, ми працюємо над оновленням веб сайтів наших, але просто хочемо зробити це дійсно якісно та прогресивно, - промовив син, при цьому махаючи негативно головою - демонструючи, що говорить неправду, остерігаючись, що їх могли банально підслуховувати.
- Ну це чудово, чудово..., - промовив інший чоловік.
- І той..., - продовжував син, - для подібних якісних результатів, треба чималі кошти, а уряди їх можуть нам надати швидко і в значних об'ємах. При тому - ми активно поводимо себе щодо різноманітних конфліктів.
- Ага... цікаво, цікаво... Мало, що зрозуміло, як завжди, але слухаючи це - в мені прокидається мотивація, хах..., - промовив один із чоловіків.
- Та звісно, що цікаво... і навіть дуже... Ці оновлення, які ми готуємо - вони мають... вони повинні все змінити...
- Все змінити?! В якій сфері?
- Ну як в якій... в сфері веб сайтів, звісно... хах... ти ж розумієш...
- Хах, ну так, так...
- Отож... так, змінити все..., - продовжував син, - і ці зміни, я впевнений у цьому - помітять і відчують всі, і звичайні люди, і ті ж самі уряди...
- Ну добре, досить вам, - промовила одна із жінок, - он вже несуть кілька наших піц, думаю треба приступати до трапези, бо я дійсно така голодна...
- А як там у тебе, до речі, справи?

- Ой... не питай... ти ж знаєш, як тяжко працювати із місцевими жителями...
- А скільки там у нас зараз у твоєму відділі людей, журналістів? - запитав син.
- Сім людей, і ще троє працюють не постійно, хоча зараз от двоє із них - знаходяться там де нафтовий конфлікт... бо просто по іншому неможливо...
- І що можеш сказати, що там з місцевими?
- Та що... все під копірку, як уже ми сьогодні говорили - давно всім відомі інструкції... деколи стикаємось просто із аналогічними вкидами, навіюваннями - які раніше, зовсім на інших територіях зустрічались...
- Цей самий уряд там був замішаний?!
- Думаю, безпосередньо ні, просто знаєш...
- А, добрі люди поділились, так?
- Хах... ага, можна й так сказати... А в цілому що, головне - матеріал дають вчасно, випускаємо зараз по три-чотири розгорнутих новини в день по цьому конфлікту...
- А те що я говорив?
- А, так, так - звісно! Ось уже другий день - активно поширюємо інформацію про внески нашої компанії у гуманітарний напрямок по цій території...
- Це добре... нам це потрібно, люди повинні знати, що ми з ними... нам це дуже знадобиться... через певний час... Тому всі, будь ласка - не забувайте про це - і максимально намагайтесь пропагувати саме нас... Ще раз повторюю - це нам дуже стане в нагоді, дуже...

Питання клімату вже не перший рік стояло на порядку денному. У кожного були свої погляди, свої причини... Але так чи інакше - всі сходилися на тому, що дійсно проблеми є... Для декого, всі ці - як вони полюбляли говорити - теоретичні проблеми - були чимось далеким і незрозумілим. Звісно, були й люди, які реально не могли перейматися питанням клімату,

коли в буквальному сенсі, ось уже третій чи четвертий рік жили у страху, у страху - що кожний день може бути для них останній... Багато хто покинув територію - яка для обох сторін, а може їх було і більше - перетворилася просто на майданчик з нафтовими родовищами - за які слід було битися до кінця... про людей ніхто навіть і не згадував, окрім тих гуманітарних місій та людей, які на свій власний ризик та за власним бажанням - відправлялися на цю територію, щоб банально привезти медикаментів, продуктів чи актуальних і правдивих новин...

Але, на жаль, ця ситуація була далеко не єдиною... в різних куточках, на різних територіях - були свої причини влаштовувати подібні конфлікти, де практично так само - нікому не було діла до людей... Але ж... як це? Влаштовували це ж також люди... багато, хто намагався зрозуміти, вплинути, припинити - але безрезультатно.

Одного ранку, питання клімату, потепління - вийшло на перший план... на цей раз - воно вже не мало лише теоретичного чи якогось ефемерного вигляду... На величезній, за площею, території - через значну, аномальну спеку і ось вже більше місяця без дощову погоду - почалися масові пожежі... Осередки загоряння - збільшувалися, з'являлися нові - практично кожної години відразу по декілька десятків... Але найбільш страхітливо було те, що на території, яка поступово вкривалася вогнем - проживало чимало людей - невеликі поселення та доволі густонаселені міста, мільйони тварин та рослин... Території були заселені різними людьми, які протягом кількох століть прибували сюди, на пусті території, простори і засновували тут цілі поселення та міста... Відповідно - люди етнічно, належали до представників різних територій, і багато урядів вважали за обов'язок допомогти цим територіям, допомогти, в якійсь мірі своїм людям...

- Привіт! Ви вже зібралися? - промовив чоловік, років сорока.
- Привіт, привіт... та майже... не знаємо, що ще взяти..., - відповів йому інший чоловік, на кілька років старший, який жив через будинків шість далі по вулиці.
- Та що там ще візьмеш... ми вирішили, що меблі взагалі ніякі не будемо брати, у нас загальна страхова...
- Ти думаєш, що враховуючи масштаби пожеж тобі хтось компенсує щось?! Вони вже банкрути, я думаю... Ти бачив наслідки, які от вчора ввечері показували...
- Ага... я буквально днів десять назад був у тому поселенні...
- А зараз там лише згарище... І от ти думаєш що, всім там все компенсують?! Сумніваюсь... дуже сумніваюсь...
- Не знаю... думаю, будуть залучати кошти... уряд допоможе...
- Та уряд так... там й інші якісь ініціативи проявляють...
- Подивимось... але все одно - ми поки головні, важливі речі, одяг загрузили... так це ще враховуючи мій рибацький причіп... туди чимало влізло...
- Хах... от коли тільки з нього користь...
- Ох... це так... Хоча, є шанс, що через шість-сім днів, коли по прогнозам сюде це все пекло дійде - то може вже його й побороти зможуть...
- Хто знає... вітер доволі великий... а там ще більший. І за прогнозами - ніяких дощів...
- Ну вже залучено багато техніки...
- Там проблема в тому, що в одному місці - побороли, а в цей момент в іншому - вже знову, нове загоряння... і так по колу...

В цей момент - в іншому куточку планети - відбувався глобальний екологічний форум. Безмежна кількість представників урядів, захисних організацій - які всіляко намагалися боротися проти шкідливих викидів та іншої

діяльності, яка призводила до зміни клімату... Форум вже тривав третій день, і всі активно обговорювали ситуацію з пожежами. Люди, які приїхали сюди з максимально радикальними настроями - здавалося просто щиро раділи, що десь там - у пекельному вогні - гинули і люди, і тварини, і рослини... - адже це чудовий, наглядний приклад того - якими можуть бути наслідки. Це просто найкращий аргумент у будь-якій дискусії... А цих дискусій було вдосталь. Всі вони відбувалися на широкий загал, де двох сторін, які проводили дебати - могли безпосередньо слухати в залі кілька сотень людей, а також бачити - кілька десятків мільйонів по всій планеті.

- Зрозумійте! Неможливо щось змінювати, коли ми не маємо тієї підтримки, яку могли б мати, якщо б - уряди, інші організації - котрі мають вплив на широкі маси - допомагали б нам..., - доволі емоційно промовляла молода жінка, яка була представницею однієї із захисних громадських організацій.
- Я це не заперечую, і розумію також... Але з іншої сторони - ви теж повинні враховувати, що на сьогоднішній день існує цілий ряд глобальних проблем, без вирішення яких - не буде жодного сенсу у тому - що ми збережемо чи не збережемо природу, клімат..., - відповідав представник одного з урядів.
- В цьому і заключається головна помилка - говорити, що клімат - це щось другорядне... Ні! Це і є те, що визначає наше існування, це те - про що ми повинні думати в першу чергу...
- Але... дивіться... зрозумійте - мені шкода, - шкода людей, тварин - які гинуть, от зараз в жакхливому вогні... і це проблема, це те - що, в тому числі, і ми - як уряд - намагаємось вирішити...
- Її б не трапилось...
- Ні, тут я з вами не погоджуюсь... Дивіться, причин багато - і те, що ми маємо справу зі зміною клімату - це факт, я

його ні в якому разі не заперечую. Але погодьтеся, що все ж причиною могли стати й інші моменти - не підготовленість, навмисні дії... та будь що... Іншими словами - діяльність людини... І ось тут - важливо - існує й цілий ряд інших проблем - де також, на жаль, ще в більшій кількості гинуть люди, маленькі діти... а території також залишаються випаленими, але вже внаслідок збройних ударів... і не можливо цього не помічати...

- Це прикро... і цього дійсно зараз багато... таких конфліктів, трагічних ситуацій та подій... але ж... ви не хочете мене почути - почути головне - якби там не було - а клімат - це те, що не можна буде потім якось виправити... просто надіславши гуманітарну допомогу чи ще щось... це проблема абсолютно іншого масштабу, яка має розглядатися як пріоритетна, не дивлячись на те, що дійсно - існують й інші глобальні проблеми...
- Добре, добре... дійсно, питання з одного боку - просте, а з іншого складне, - промовила ведуча дебатів, - але давайте все ж краще перейдемо до того - як діяти нам, як об'єднати зусилля, щоб отримати бажаний результат разом?
- Знаєте..., - почала жінка, - першочергово необхідно розуміти, що тільки серйозне сприйняття цієї глобальної проблеми - може нам допомогти. Потрібно всі сили направити на те, щоб вести пояснювальну роботу серед населення різних територій... щоб всі люди могли правильно розуміти ситуацію та усвідомлювати можливі масштаби.
- Я цілком погоджуюсь з вами, - промовив чоловік, - але все ж гадаю, що питання набагато складніше... і просто повідомивши окремим колам людей - що ті чи інші дії - погані, їх треба позбуватися - ми не змінимо ситуацію...
- А що ж тоді робити?! Ви ж розумієте, що сьогодні більшість людей не дбають про екологію, сьогодні більшості людей просто байдуже... і ось це треба змінювати...
- Тільки сьогодні?!

- Авжеж! Подивіться на статистику, на результати досліджень - проблема набрала кризових темпів та масштабів за останні двадцять-тридцять років... саме за ці роки - збільшилося в сотні разів - забруднення пластиком, відходами, викидами у повітря...
- Ось тут я з вами знову не можу погодитись... Я все ж маю переконання, це лише моя особиста думка, що суть проблеми, якщо її взагалі так можна назвати... полягає дещо в іншому...
- Звісно, що можна назвати проблемою... що ви таке говорите?!
- Почекайте, будь ласка... я зараз поясню свою позицію. Дивіться, яким був світ ті ж самі тридцять років тому?! Які були технології, що взагалі люди - ми робили?
- Очевидно, що життя мало дещо інший темп..., - промовила ведуча дебатів.
- Правильно! Інший темп, інші задачі, інші технології та методи... в цілому - масштаби були іншими... А якщо ми поглянемо трішки далі - скажемо років на сто назад, а краще всього на двісті років назад, то що ми там побачимо?!
- Набагато кращу ситуацію з екологією та кліматом, який ще на той час не був знищений! - емоційно промовила жінка.
- Вірно! Ви абсолютно праві! Але чому це було так?! Невже тому, що тоді люди краще розуміли цю проблему?! Звісно - ні. Все просто, - масштаби того, що взагалі могло забруднювати - були мізерними в порівнянні із сьогодення... і це абсолютний і очевидний факт.
- Так, так... це зрозуміло, звісно..., - відповіла жінка.
- А тепер головне - скажіть, мені будь ласка - як тоді, в той час люди відносились до екології?! Я думаю, що вони навіть не задумувались про щось подібне... і я особисто впевнений, що дай тоді подібні можливості, подібну кількість пластику чи переробних заводів з викидами -

ситуація б набула аналогічних до сьогоднішніх, негативних та трагічних показників...

- Я вас не розумію... ви говорите, що в усьому зараз винні люди, і при тому - стверджуєте, що пропаганда та просвітництво щодо шкідливості забруднення, проблем клімату - не допоможе?! - промовила жінка.
- Хах... все практично так... але з малими, проте визначальними правками. Дійсно - причиною всьому - є люди. Але в загальному розумінні... природно, нам не дано максимально швидко розуміти, оцінювати будь які наслідки від нашої діяльності, адже всі минулі роки - а це тисячі років - люди жили без всього того, що зараз забруднює та змінює клімат...
- Але ж ми розумні люди, в цьому і є вся суть... ми можемо це зрозуміти і діяти по іншому... Ми ж всі ці технології, заводи вигадали, збудували... то чому не можемо збагнути все інше?!
- Можемо, але поступово... треба роки, треба покоління, щоб справжнє й правильне усвідомлення прийшло... І так, я прекрасно розумію, що ми не маємо у запасі ще тисячі років... проте стверджувати, що окремі люди злісно сприяють погіршенню ситуації, а інші - взагалі ніяк не впливають... Я думаю, просвітницьку роботу треба робити, але очікувати, що це призведе до швидких змін - не потрібно... Адже не можливо на інстинктивному рівні буквально за кілька років - змінити мислення людини, підхід її до власного життя...
- Якщо так говорити, то тоді взагалі можна припустити, що ми не зможемо взагалі нічого вдіяти, чи не так?! - промовила ведуча дебатів.
- Я цього не говорив, але якщо ви самі це сказали - то так, шанси на це також є... Проте ніхто зараз не відповість однозначно...

Поки на трибунах форуму тривали дискусії - заплутані, складні, часом - незрозумілі, в яких кожен хотів в першу чергу вимовити свою позицію, захистити свої інтереси та погляди, і найменше бажали почути когось іншого - пожежа і не думала зменшуватися. Площі тільки збільшувалися, залишаючи за собою - знищені цілі екосистеми, яким тепер треба було чимало часу, щоб повністю відновитися. Рятувальні операції тривали, пожежники - робили свою роботу цілодобово. Але все одно - результату видно не було... Було очевидно, що місцеві рятувальні служби, які вже застосували всі свої резерви - не справлялися. Необхідно було залучати рятувальників та пожежників - з інших територій, які підпорядковувалися іншим урядам. Але не все було так просто, з огляду на загальну ситуацію та порядок денний, який панував на планеті.

- Добрий день! - промовив один із лідерів уряду, який керував територією, яка межувала з територією де в повну силу вирували пожежі.
- Так, вітаю вас, добрий день..., - промовив інший лідер уряду, який керував іншою територією, яка знаходилась практично в іншому куточку.
- Маю потребу звернутися до вас особисто, виходячи з тієї ситуації, яка склалася у ваших сусідів...
- О так... це дійсно трагедія, масштаби якої зараз ще складно усвідомити...
- Я знаю, що ваші рятувальники вже направились допомагати. На скільки вам відомо, ми у добрих відносинах з тамтешнім урядом, ми переймаємось долею місцевих жителів, а також долею сотнів тисяч тварин та рослин, які в цей час продовжують гинути там...
- Звісно, я вас розумію, ситуація складна...
- Так. І тому, виходячи із цих умов - маю до вас прохання - все ж зняти на час цієї непередбачуваної ситуації - санкції проти нас, які не дозволяють нам перетнути вашу

територію за допомогою спеціальної техніки. Чи можна це зробити?!

- Але ж рятувальна техніка - відноситься до військової, загалом... а в нас на правовому рівні зараз заборона, і щоб вносити подібні зміни... я думаю, мені складно це буде пояснити моїм колегам.
- Так, я розумію цю ситуацію... але все ж це не звичайні підстави, і вони будуть тимчасовими. Можливо зі спеціальним, з вашої сторони, супроводом... Ми вже підготували колони, людей - все що потрібно. Готові вирушати в будь який момент.
- Дивіться... я думаю, що все ж дійти певного консенсусу ми можемо, особливо, якщо ви нам дозволите на деякий час - переміщувати вашою територією вантажі з товарами, тим самим - допомагаючи нам у сфері експорту...
- Ох... це вже складніше, складніше... Ви ж розумієте, що якщо я зроблю таку заяву, то мої люди... вони не зрозуміють, а рівень моєї підтримки знизиться...
- Але ж ви будете це подавати під виглядом того, що ви допомагаєте іншим, це ж головна причина? Чи не так?!
- Звісно, це так... проте виглядатиме це ніби я використовую ситуацію на свою користь... а зараз на моїй території і так вистачає негативних, по відношенню до мене, нюансів...
- Добре... Знаєте, пропоную, в такому разі, - це питання вирішити не в поспішному темпі... Там допомога завжди потрібна... а нам слід обов'язково врахувати власні інетерси, і тоді вже із виваженням рішенням вийти в публічну площину. Що скажете?
- Так, добре. Я дам доручення, і в найближчі кілька днів - буде напрацьовано те, як нам більш якісно вчинити в цій ситуації.

Робота над виробленням правильного сценарію того - чому одні призупиняють певні санкції по відношенню до

інших - затягувалася. Другий день минув, а результату не було. Разом з тим - інші країни, які також бажали допомогти - робили це, хто як міг, і хто чим міг.

Тим часом, пожежа наближалася до району, де особливо багато було етнічних представників однієї із території, уряд якої так само забажав масштабно допомогти і на своєму, місцевому рівні - владному рівні - підписав відповідні документи - які були спрямовані на те, що внаслідок катастрофи, яка відбувалася у місцях пожежі, з метою рятування людей та важливих об'єктів, а також - враховуючи, що місцевий уряд неспроможний якісно протистояти стихії - прийнято рішення ввести на цю територію рятувальні служби, військових та військову техніку - яка здатна швидко й оперативно змінити на краще ситуацію. Зрозуміло, що це рішення - ні з ким не обговорювалось, з інших урядів, і подібні дії - виглядали досить таки дивними та небезпечними. Буквально відразу - ціла низка інших урядів висловили свою позицію - вони категорично проти введення туди цим урядом своїх військ, для цього немає жодних підстав...

Проте, рішення уже було прийнято - і почалася підготовка, яка мала закінчитися через лічені години - і в результаті - військові сили мали відправитися у зону пожеж. В цей час, буквально через тридцять хвилин - один із урядів оголосив про своє екстрене звернення до всіх урядів та населення планети... Подібна заява звучала доволі незвично та серйозно непокоїла, адже раніше такого не траплялося, не дивлячись на різноманітні конфліктні ситуації, які всьому цьому передували... І найбільше непокоїв всіх той факт, що цей уряд - який готувався зробити заяву - мягко кажучи перебував у не зовсім дружніх відносинах з урядом, який готував своїх військових на відправку у зону масштабних пожеж.

За тридцять хвилин - напевно не було жодного новинного ресурсу на планеті, який би не повідомив про досить таки тривожні речі, які раптово виникли там, де навпаки всі мали об'єднатися і протистояти стихії та вогню. За ці самі тридцять хвилин - деякі уряди також встигли заявити про свою неабияку стурбованість. Проте - цікаво було спостерігати за тим, як кожен із них намагався вгадати - за кого краще вступитися, кого підтримати... всі в першу чергу думали про свої інтереси та майбутні перспективи.

Всі телеканали, які були на той час на території уряду, який анонсував всезагальне звернення - вже були у спеціально визначеному місці. І буквально хвилина в хвилину - з'явився лідер цього уряду, який всім своїм виглядом та стилем поведінки - демонстрував, що справа серйозна, і ситуація дійсно нервова і неоднозначна. Декому навіть здалося, що цей лідер діяв дещо розгублено, і очевидно в цей самий момент думав про щось інше...

Промову почав із загальних речей - висловив стурбованість стосовно того, що пожежа поширюється, її дійсно треба будь якими ефективними способами намагатися побороти. Проте, те рішення, яке було прийнято іншим урядом - занепокоїло і їх, і багато інших урядів... Адже мова вже йде про фактичне застосування зброї, армії... військових сил. В свою чергу - це породжує доволі неоднозначний прецедент, який - просто неможливо допустити. Не може одна територія, один уряд - вирішувати такі питання. Все повинно бути узгоджено і виважено. Тому, лідер уряду, переступаючи з однієї ноги на іншу, заявив - що подібні дії - вони розглядають як спробу нахабного вторгнення і розміщення військових сил на чужій території, де люди і так потерпають від стихії, переживають трагедію. Подібні дії - є абсолютно безпідставними, невиправданими і скоріше спрямовані на додаткову дестабілізацію у регіоні... Всі присутні журналісти - все одно не могли збагнути - що в підсумку скаже лідер цього уряду, адже всі попередні слова

та фрази - так чи інакше вже звучали раніше, в них не було нічого нового чи неочікуваного. І тут, фактично в кінці своєї промови - лідер уряду - висунув ультиматум іншому уряду, наголошуючи на тому, що цей ультиматум являється лише адекватною реакцією і його ціллю є залагодження конфлікту. А ультиматум був доволі простим, з точки зору розуміння - якщо через одну годину не буде зроблено публічної заяви, що військова операція відміняється - то вони, цей уряд, зроблять усе, щоб фактично не дати відправити будь які війська, в тому числі - лідер уряду наголосив, що має повне право, на його переконання, застосувати зброю, яка всіх так лякала довгі роки, зброю, яка могла знищити все на своєму шляху... і умовну червону кнопку, цей лідер, готовий натиснути, якщо їхні умови, їх ультиматум не будуть почуті та виконані...

Подібна заява, ультиматум - навіть журналістів привів у певну паніку, яка не давала їм зосередитися на своїй роботі... коли прес-секретар дав змогу задати питання - виявилось, що питань не було... Всі прекрасно розуміли - що не тільки цей уряд мав цю саму - таку страшну і, напевно, всіма довгоочікувану, - червону кнопку, але й той уряд - мав аналогічні можливості... і все могло трапитися вже буквально за лічені години... Подібних заяв до цього - ніхто так прямо і доволі не дипломатично - не робив, а отже ситуація дійсно була неординарна, і це означало тільки одне - потрібно не питання задавати, а турбуватися про себе особисто і про свої сім'ї...

Двоє працівників, представників двох урядів, які працювали при найбільш статусній організації, яка мала на меті піклуватися про загальний мир, безпеку... саме ця організація була створена внаслідок того, що люди боялися, що можуть повторитися страшні події, які забрали мільйони життів... Ці двоє працівників прямували на екстрене засідання

спеціального органу цієї організації - так званої ради з питань безпеки, яка засідала тоді, коли на планеті особливо загострювалась ситуація у тій чи іншій точці. Зараз же - причина була максимально гостра та небезпечна, адже за останні декілька десятиків років - ніхто не міг пригадати чогось подібного... Всі ті, хто працював не один рік у цій організації - прекрасно розуміли, що вони нічого не можуть вдіяти, вони фактично безсилі... і тільки зараз - вони могли реально усвідомити, що своїми рішеннями, своїми минулими діями - а частіше бездіяльністю - і призвели ось до такої ситуації...

Один представник - чоловік років п'ятдесяти, який працював на уряд, котрий прийняв те саме рішення про відправку військових сил, а інший - чоловік років шістдесяти - який був зі сторони уряду, який прямо, безпрецедентно заявив, що готовий до будь яких кроків, аби тільки зупинити подібні - нахабні та необґрунтовані рішення та дії...

- Добрий день..., - промовив один до іншого.
- Ох... і справді добрий?! Сумніваюсь...
- Ну вибачайте... не ми це все почали... далеко не ми...
- Та звісно не ви, і не ми... а просто хтось не загасив вогонь, так?!
- Хах... ви жартуєте, це вже добре...
- А що ще залишається... Скільки там до початку?
- Хвилин десять...
- Що ви там написали, у своїй заяві?
- Ще не читали її?
- Ні... я взагалі не знаю, що робити...
- Ваші передумали, вам повідомляли щось уже?!
- Знаєш... от скажу тобі відверто - там зараз - так як і ми оце - сидять і не знають, що далі робити... адже відступати - це рейтинги, авторитет...
- Ага... але ж наражають людей на незрозуміло які наслідки.
- Я думаю, позиція наша така - що ми не віримо... ось і все. Є екстрена ситуація, ми - діємо як уряд, який прагне лише

- допомогти і не більше... адже ніяких інших заяв не було, не звучало... А от вже ваша заява - це вже щось серйозне...
- Ти думаєш у нас цього не розуміють?! Все те ж саме - заяву зробили, а тепер треба діяти... а хто піде на такі дії?! Скажу навіть більше... вже є інформація, що цілий ряд людей, які у нас там відповідають за напрям із червоними кнопками цими... вже відмовився діяти, якщо буде наказ...
 - Арешти?!
 - Не знаю... Поки, що наче нічого такого не було... на публіці точно не буде...
 - Та розумію... Ну нічого... родина тут?!
 - Так, так... буквально два дні як прилетіла...
 - Ти щось знав?!
 - Хах... та ні..., ні... Співпало так, і добре, що так...
 - Це точно.
 - А твої?
 - Тут проживають.
 - Ну і добре...
 - Не викликають додому?!
 - Я все одно не поїду... знаєш, у мене ось тут, - показує на червону папку, - заява на звільнення, скоріше всього, я тут в останній раз буду засідати...
 - Тут будеш?
 - Так... чудова територія, вже звик... роботу знайду...

Засідання почалося практично вчасно. Головуючий заявив, що ситуація загострилася до небачених раніше масштабів, і всім потрібно підійти до її вирішення виважено, без будь-яких непотрібних емоцій... Напевно за всі часи, головуєчий виступав ось так... як просто людина, яка не хоче втрачати щось... напевно тільки зараз почав усвідомлювати, що і він - і всі його попередники - просто грали ролі людей, які ніби щось можуть, ніби щось вирішують і чомусь сприяють... Але тепер, коли ситуація по справжньому набула

значних масштабів - прийшло просто розуміння того, що будь-яких інструментів у них немає. Просто немає. Їх і не було.

По черзі виступили ті самі представники цих двох урядів - спокійно, але в той самий час - повністю підтримуючи і виправдовуючи дії свого уряду. Кожна сторона - вимагала засудити дії іншої, кожна сторона - вважала дії протилежної - неприпустимими і такими, що підтримують загальний мир... якого ніколи ніхто не бачив і не відчував, але про який продовжували, чомусь говорити.

Через півгодини дебатів, головуючий виголосив промову і поставив на голосування нейтральну заяву, яку все ж погодились прийняти. За неї проголосували всі, одногolosно. Заява чітко, однозначно і з надією проголошувала - що всі члени цієї організації, всі уряди чудово розуміють рівень небезпеки ситуації, яка виникла. Всі сторони щиро занепокоєні цією ситуацією і бажають її вирішити. Рівень стурбованості - максимально можливий, який закликав сторони припинити свої провокаційні дії, відмовитись від своїх заяв та рішень - а в цілому - в кінці заяви було сказано: "Пожежі мають припинитися, адже вони негативно впливають не тільки на місцеве населення, природу та екологію, але й стають причиною ось таких кризових ситуацій". До кінця не було відомо, хто з представників цієї організації буде делегований до місць загорання, щоб зачитати цю заяву, цей наказ - безпосередньо вогню, з надією, що він підкориться і припине своє існування.

Всі можливі новинні ресурси - в унісон передавали різну інформацію з приводу одного і того ж інформаційного приводу. Компанія сина, яка за останній час набувала й набирала лідерських якостей та рейтингів - також була максимально занурена у всю цю ситуацію. Маючи вже доволі

чималий штат працівників, котрі працювали у різних куточках, на різних територіях, син мав доступ до максимальної кількості актуальної та перевіреної інформації. І все, що він чув, все, що йому доповідали - його з одного боку непокоїло, а з іншого по особливому хвилювало... Адже його не покидала думка про те, що ось настає той час, коли скоріше всього - треба розкривати всі карти і з головою занурюватись у всі ці події... Вже тривалий час його компанія займалася благодійністю, організовувала гуманітарні місії по всій планеті - з головною, як він зауважував, метою - розповісти всім про себе, про цю компанію, наголосити на тому, що необхідно прагнути миру, необхідно турбуватися один про одного, допомагати... Особливий, головний план щодо популяризації їхньої компанії - їхніх посилів та думок - ще не був повністю реалізований, і це турбувало сина... але та критична ситуація, яка виникла, вона робила свою справу, і необхідно було діяти швидко і впевнено.

Хоча, маючи цілком точну інформацію - сину було зрозуміло, що ось так просто, нічого страшного чи трагічного не відбудеться... Це все гра. Небезпечна, цілком реальна, але гра... Уряди намагаються підвищити ставки, збільшити ціну... Побойовання - дійсно мали підстави, і багато хто доволі серйозно був налаштований і мав бажання якнайшвидше почати щось страшне і безповоротне... проте, не все було так просто... Адже нікого по справжньому не приваблювали перспективи отримати пустоту, всипану попелом... Приваблювали перспективи більше заробити, отримати більше впливу... І ті, хто мав доступ до більш менш повної картини, знав більше, ніж просто передавали у новинах - той це все розумів, з доволі дрібними деталями та нюансами. Звісно, для людей, які хоч і звикли, приїлися до постійних стресів та трагічних стрічок новин, все ж цей інформаційний привід - був дещо незвичайним, особливим та лякаючим... Але все одно, те чого син так боявся, так чи інакше - вже інсувало. Навіть ось така, критична ситуація - не змогла в

повній мірі щось якісно змінити. І переживання людей, хоч і загострилися, вони все одно не отримали того вигляду, який як він вважав, мали отримати.

- Що ви там, як? Сумки вже зібрали?
- Хах... привіт, сусіде! - промовив чоловік, який вийшов із дверей своєї квартири, щоб викинути сміття, - Та які сумки... воно ж не у нас десь тут... а там, нехай, що хочуть...
- Хах..., і то таке. Хоча, я взагалі думаю, що нічого там не буде... Невже вони там взагалі з глузду з'їхали?! Який взагалі сенс їм ось так закручувати все? Чи й так не вистачає проблем?!
- Дуже багато питань ти задаєш не тому, кому потрібно...
- Ну та а як... кому ж я їх ще можу задати...
- А ти я так розумію, уже чекаєш, коли дадуть відмашку - і побіжиш у сховище, якого...
- Якого немає, хах...
- Хах... отож!
- Хоча десь годину назад наші передавали, що от в тому разі, якщо ви почуєте гучні сирени - то миттєво покидайте будинки, квартири і у сховища... як я зрозумів, їх терміново зараз перевіряють там...
- Там перевіряють... але я на це все дивлюсь як на черговий панічний приступ. Таких траплялося вже чимало. Ну а якщо і почнеться там щось, нас не дістане, можеш не переживати. Тим паче, що наші - хоч десь проявили свій розум, - і висловили свою позицію, як нейтральну...
- Значить ти вирішив підтримати свій уряд і теж зайняти таку ж позицію, так?
- Хах... я б так відразу не говорив, але мені дійсно все одно. Ну що ми з тобою вирішуємо?! Абсолютно нічого. І хоч ти тут з нейтральною позицією, хоч ні - а будеш разом зі своїм стадом бігти, куди всі біжать...
- До речі, там вже чимало тих, хто саме біжить.
- Де?!

- Ну там де пожежі ці, і там де війська ці готують... словом на територіях цих двох урядів.
- А, ну я їх розумію... але у мене для них погані новини - їм нікуди бігти, бо куди б вони не потрапили, нічого не зміниться... а може й гірше буде...
- Це так... за останні роки питання тих, хто покидає свої території і їде шукати кращого життя - активно обговорювалось... але зрозуміло, що ніхто і ніде нікого не чекає.
- Я цьому не дивуюсь. Ну сам подумай - от зараз тут не ми двоє будемо, а ще десять інших, яким теж треба якесь сховище - і вже ти будеш на них дивитися по іншому... чи я не правий?!
- Не знаю... ти дуже спрощуєш... Пряма, щоб ось так тут всі стояли... звісно, це певні незручності... можливо перенаселення... але ж куди їм їхати?!
- Туди, де немає нікого... таких територій багато. Але ж ні, вони ось поїдуть, в тому числі і сюди, до нас...
- А от сам би ти куди поїхав?! Невже просто ось так - у якийсь умовний степ? Я дуже сумніваюсь...
- Хах... поїхав би... а хоча - я взагалі нікуди не поїду! Все одно. Я ж сказав уже - куди не поїдь - буде абсолютно все аналогічно, або гірше... Не зараз, так через деякий час. Немає сенсу в цьому...
- Ой... хто знає, що воно буде... Все одно - будуть їхати.
- Будуть. І будуть тут.
- І що?
- Та що... що... Нічого. Їм треба, бо хочуть жити, а нам не треба, бо теж хочемо жити самі, бо звикли так... думаю - все справедливо, - сумно - але справедливо...
- Угу... Понавигадували різних червоних кнопок, а тепер ось...
- Та думаю не в цьому суть. Знайшли б не червону, так якусь синю, я не знаю...

- Ага... бачиш, ось тільки такі моменти і ситуації змусили нас говорити на такі серйозні теми, хах...
- Хах... це напевно означає, що ми той... прогресуємо, так? Хах...
- Хах... так, так... еволюціонуємо.
- Та думаю, що це нам так тільки здається... вже не раз проходили подібне, колись раніше, і як бачимо - жодних висновків, тому скоріше - не еволюціонуємо - а просто боїмося.

Син провідував своїх батьків. Цього разу - не в звичайний день. Він уже прийняв рішення, він прекрасно розумів, що через короткий проміжок часу - все буде по іншому. Мати приготувала, як завжди, смачний обід. Батько, який не особливо полюбляв знайомитися з новинами - цього разу все ж намагався дізнатися певні деталі - як там, що нового - чи не почалося там щось страшно... Хоча син переконував, що до червоної кнопки справа не дійте, а ось просто до певного роду стрілянини - це скоріше всього, адже жодна із сторін однозначно не бажала відступати від своїх поглядів та переконань. І навіть теоретичний дощ, який міг би зненацька піти на тій території де все ще тривали пожежі - вже не міг завадити розвитку подій.

Син сказав батькам, що сьогодні їм доставлять певного роду запас продуктів, медикаментів - всього необхідного. Пояснював це тим, що ситуація зараз напружена, тому це не буде зайвим... Навмисно не говорив про об'єми того всього, що мали доставити - адже це б точно насторожило батьків. Тому, краще вже все побачать самі. Він готувався. Він - син батьків, які все своє життя - були простими людьми, які жили за своїми принципами та поглядами. Син матері, яка кожного дня бажала цьому світові миру, і їй особливо було боляче спостерігати - коли ось подібні ситуації виникали в будь-якому куточку планети. Син, який виріс на повчаннях та

поглядах - що всі люди повинні жити в мирі, повинні перейматися долею інших, турбуватися про інших... робити все, щоб між людьми панувало взаєморозуміння та співпереживання.

Син, провідавши батьків, поїхав в офіс компанії - де мало відбутися термінове зібрання всіх - визначальних людей цієї компанії. Серед них і ті вісім близьких йому людей. Новинні веб сайти компанії - намагалися подавати інформацію максимально вчасно і чітко. Останні повідомлення говорили про те, що ситуація жодним чином не покращується... жодних поступків чи переговорів. Кожна сторона стояла на своєму, а пожежі продовжували поширюватися. І той факт, що ці пожежі - так само продовжували забирати життя і людей, і тварин - вже мало кого цікавив. Адже як завжди трапляється - вже нова тема, яку слід обговорювати, яку слід аналізувати... а все інше - вже в минулому, навіть якщо це минуле - є теперішнім.

У залі нарад - вже горіло світло. Зібралось близько тридцяти людей. Всі ті, хто мав особливо значення для компанії, хто займав важливі посади. Син не знав до кінця - як вони всі сприймуть те, що він буде говорити. Але він був переконаний, що вони - це ті люди, які повинні його зрозуміти, і як він щиро сподівався, - підтримати. Адже вони були всі тут - бо їм так подобається працювати і створювати щось корисне, щось таке потрібне для людей. Всі вони були відкритими людьми, які вміли співпереживати іншим, які щиро бажали залишити після себе - своїм дітям - щось краще, ніж вони самі зараз мали.

- Скажи, ми будемо відправляти туди гуманітарну місію?! - промовила одна з жінок, яка була учасником цього засідання, яке вже тривало хвилин двадцять, і під час якого вже встигли обговорити деякі деталі того, як їхня

компанія діяла в нинішніх умовах і які були наступні завдання.

- Гуманітарну місію... знаєте, мені складно сказати... Можливо... Я думаю, раз ми обговорили деякі деталі, нам потрібно перейти до головного...
- Так, давай, давай уже..., - промовив один із чоловіків, із тих восьми людей, які були найближчим оточенням сина.
- Добре. Насправді... коли ми ось уже чуємо про всю цю ситуацію, яка розвивається, наростає... і ось вже розпочалися офіційні евакуації людей на тих територіях, я думаю - говорити про те, що ми всі рухаємось у неправильному напрямку - вже не потрібно. Всі все бачать, всі все розуміють... ця ситуація стала лише певним підсумком всьому тому, що їй передувало... І знаєте, очевидно, що причин всього цього - є багато. Але та поведінка урядів, які думають лише про свої інтереси, намагаються грати у свої ігри... вже просто неадекватна ситуація з медіа - яка найбільш гостро проявилася за останні декілька днів, коли бажане видавали за дійсне, коли абсолютно неправдива інформація, маніпуляції... і вже мовчу за ситуацію, яка загалом склалася з мережею - внаслідок чого, люди практично забули, як це співпереживати, як це турбуватися про інших... переважній більшості просто все одно... Словом - потрібно цьому покласти край, покінчити з цим. Дати свіжого повітря всім нам...
- Що ти пропонуєш?!
- Дуже сподіваюсь, що вам сподобається... але перед цим - прошу - ось це наша секретна, до цього часу, команда - яка працювала на тим, що ми вам тут зараз будемо презентувати... Все звучатиме глобально, можливо нереально і обов'язково - страшно. Але я впевнений - що більш кращої і підходящої нагоди у нас не буде. Треба діяти.

Місто прокинулося, як завжди, рано. Ранки вже другий тиждень були морозними, але сніг йшов лише один раз за весь цей час. Люди поспішали хто куди. Робота, навчання... все як завжди. Розмови людей нічим, практично, не відрізнялись від тих, які були один, два чи п'ять років тому - адже щоб не змінювалося, потреби завжди були однаковими.

Звичайно, глобальні новини обговорювалися, і ситуація із пожежею, яка тривала, і з іншими загрозами - які раптово виникли у зв'язку з цим - червона кнопка, погрози та непорозуміння... У кожного були свої думки щодо цього, але це було десь далеко, і кожному вистачало своїх, власних проблем, турбот... Хто ввічливо демонстрував свою стурбованість, хто був радикально налаштований і практично панікував - це можна було почути у голосі чималої кількості людей, ну а хто - взагалі ніяк не реагував, просто не знав деталей, навіть самих загальних.

- Ти сьогодні теж на автобусі, привіт! - промовив чоловік років тридцяти, крокуючи до автобусної зупинки.
- Привіт, ага... ранки вже холодні... набридло возитися з автомобілем... так зручніше..., - відповів інший чоловік, на кілька років старший.
- Але й холодніше так, хах...
- Може трішки... Як у тебе справи, що нового?
- Та все загалом добре... скоріше всього в кінці місяця буду змінювати роботу.
- Оу, це чого раптом?! Тобі ж здається все подобалось...
- Ага... три роки тому... а зараз вже набридло, хочу спробувати щось нове...
- Ну якщо так, то це ще добре... здорово, що намагаєшся щось шукати... А я от вже так звик, що й не знаю... пару років тому - теж думав - може податися у фінансисти... а тоді якось пройшло... це бажання.
- Для мене взагалі всі оці твої професії... щось рахувати, звіти робити... я б там і дня не витримав...

- Хах... ключове тут слово - витримав. Ти думаєш я просто в захваті від всього того?! Просто вже все автоматично роблю, ось і все...
- Що думаєш про конфлікт?
- Це там де пожежі?
- Ага...
- Та нічого... а що там думати - все як завжди - але тут просто вже серйозніше щось може бути...
- В тому то й справа, що серйозніше!
- Так... зранку, до речі, читав новини - там веб сайт, ось цей, що об'ємно розповідає... ну там безпосередньо з місця різних подій...
- Знаю, знаю...
- От там повідомили, що вже в цілій низці країн - люди почали на мітинги виходити.
- А вони ще чого?!
- Проти застосування червоних кнопок, за збереження клімату, природи... ну воно ж зв'язано, так чи інакше...
- Ну тоді спочатку треба говорити - за збереження людей, хах...
- Хах... це дійсно... Так от, в деяких містах - уже десятки тисяч вийшли...
- Як завжди - вийшли проти насилля, а закінчиться все погромами і трагедією...
- Так той... у нас теж, в столиці...
- Вийшли?!
- Ніби так... особливо ніде не передають, але щось там теж відбувається... менших масштабів, але все таки...
- В принципі, я їх теж підтримую... сам подумай, ну що це вже тоді буде, коли хтось відкрито використає ось таку зброю?! Це по суті буде кінцем... адже тільки одні підуть на такий крок - всі інші, в кого є можливість - вчинять аналогічно... А причин це зробити - як ти знаєш - вдосталь... за останні десятки років - що що, а подібних підстав зуміли назбирати... практично кожна територія має

певні претензії до будь-якої іншої, кожний уряд має, що ділити з будь-яким іншим...

- Так... ти правий, що якщо допустять, то це буде доволі трагічний момент... а наслідки... то вже взагалі сказати важко. Хоча, ти знаєш - от до прикладу, взяти уряди - а що їм робити?! Вони на те й уряд - щоб проводити інколи жорстку й часом агресивну роботу... по іншому просто ніяк. Треба захищати свої інтереси...
- Ох... захищати інтереси... А якою ціною?! Зрозумій, ось ти нікому не потрібен, як особистість... ну ти просто людина одна із мільйонів інших. І все. Там на кону стоять зовсім інші інтереси...
- Добре. Але який тоді вихід?! Якщо кожен, хто захоче ввести війська на будь-яку території - зробить це - то в що це перетвориться?! Все ж таки слід дотримуватися тих правил, які колись погодили, а інакше... буде все дуже погано.

Збори одного із урядів, однієї із територій, на якій проживали ці двоє чоловіків - які по різному ставилися до всього, що відбувалося - мали різні погляди - були скликані в екстреному режимі. Публічно причина не повідомлялась. Всього було викликано лідером уряду чотири людини. Кожен із них здогадувався - яка причина цих зборів, адже не офіційно - вже всі могли бачити чи чути, що відбувається щось незрозуміле - не відомо що саме, але точно те, що могло бути небезпечним.

Кабінет, де мали відбуватися збори - детальним чином перевірявся. Одна із жінок, яка працювала на відповідних посадах уже більше шести років - нічого подібного, а саме таких високих заходів безпеки - ще не бачила. Очевидно, що інформація, яка мала звучати тут через кілька хвилин - була надзвичайно цінною, секретною... Цей факт прискіпливої перевірки приміщення - певним чином насторожував тих, хто

прибував на ці збори. Інша жінка - яка також була серед тих чотирьох людей, яких викликав лідер уряду - буквально на підвіконні, діставши аркуш паперу та ручку зі своєї робочої сумки, - почала писати заяву на звільнення. Знала вже більше, ніж інші троє... Проте на будь-які питання - цих інших - взагалі нічого не відповідала. Благала просто потерпіти кілька хвилин...

Збори почалися на двадцять хвилин пізніше - лідер уряду запізнювався, перебував у спеціальному військовому штабі, де проходила нарада щодо безпеки.

- Будь-ласка, проходьте, - вимовив лідер уряду, який наближався до дверей кабінету, де вже все було готове до початку.
- Скажіть! Скажіть, як довго це триватиме?! - вимовив один із чоловіків.
- Що саме?! - відповів лідер уряду.
- Ну оці збори наші...
- Ох... на таке питання відповіді не маю... Проходьте...

Всі зайшли до кабінету. Лідер уряду чекав також на телефонний дзвінок від іншого лідера уряду, який мав повідомити важливу інформацію.

- Отже так..., - почав лідер уряду, - думаю ви вже всі знаєте, чому ми зібралися, чи не так?!
- Угу... знаємо..., - відповів один із чоловіків.
- Це добре... поки що, нам не відомо - хто замовив проти нас подібну акцію...
- Ви думаєте це просто акція?! Серйозно?!
- Так... я так думаю... Звісно, поки, що наші спеціалісти не можуть виправити ситуацію, але вони працюють, і я впевнений, що через лічені години - все буде добре. Проте необхідно не допустити нічого подібного у майбутньому...
- Добре, якщо це акція... але все одно - кому вигідна вона? Невже зараз це доречно взагалі?!
- Всі хто міг - зараз активізувалися... Через ту саму ситуацію з пожежами, кнопками... Це ж просто вдала ситуація,

вдалий момент. Я думаю, всі прекрасно розуміють, що вся увага направлена зараз туди, а відповідно - ось подібні акції можуть проходити практично безслідно і без наслідків... Але нам цього не можна допустити...

- І що ми будемо робити?! Які кроки?!
- Вже активно працюють спеціальні органи. Як мені повідомили - є певні зачіпки, але відразу сказали спеціалісти у сфері цих таки інформаційних технологій - працювали дійсно професіонали...
- Угу, тобто просто так... ради того, щоб просто побавитися цього ніхто не міг вчинити?
- Хах... звичайно ні, ви що! Ви ж бачите наслідки - системи або взагалі не працюють, або працюють з великими труднощами... І враховуйте об'єми - адже це просто і буквально всі наші системи...
- Безпекова також?!
- Вона працює, але є підозри, що все ж не так, як треба...
- Ви що! Я не знаю... я просто не знаю, чим це може закінчитися... Як таке взагалі можливо?! Невже це просто через одного штатного працівника, який не дотримався інструкції, а?!
- Ні, це виключено... Адже в таких масштабах, і практично одночасно...
- Значить воно вже було, чи то влаштовано чи то занесено кимось - при чому - масово...
- Ну і як це можна було вчинити?! Я не вірю в це... просто не вірю...
- Скоріше всього доведеться повірити... бо інакше це пояснити дійсно не можна. А що з роботою зараз?
- З роботою чого?!
- Ну працівники там...
- А... я дав розпорядження - максимальна безпека, ніхто не покидає робочі місця до в'яснення всіх деталей. Всі об'єкти повністю заблоковані...
- Всі?!

- Так, всі урядові - починаючи з нашого і закінчуючи самим дрібязковими на місцях... По іншому просто не можливо... Ви ж усвідомлюєте, що почнеться - якщо дізнаються засоби масової інформації... ну і відповідно всі люди...
- Я навіть не хочу цього представляти... і саме головне - що скажуть інші... інші уряди, адже наскільки я розумію - цілком реально те, що ми вже втратили інформацію, яка важлива не тільки для нас, чи я помиляюсь?!
- Дуже хотів би, щоб ви помилялись... але поки, що невідомо... Як доповіли наші спеціалісти - інформація вся є, ознак того, що нею хтось намагався скористатися, заволодіти - немає... Просто системи... вони відмовляються працювати, загалом...
- А телефони...?
- Телефони, будь-які інші пристрої - вилучені абсолютно у всіх - це також моє розпорядження...
- І ви мали на це право?!
- А який вихід?! Послухайте, зараз реально не до цього... мав чи не мав... Це зараз реально така дрібниця, що ну просто... я не знаю...
- Та це все зрозуміло... проте додавати масла у вогонь... все ж треба відразу думати, як потім все це подавати людям, що говорити...
- Я гадаю, що в будь-якому разі - ми можемо сказати, що масштабний збій і все... Я не думаю, що комусь особливо буде це цікаво... а всілякі новини, журналісти... так, на незручні питання може й треба буде відповідати, проте кому потрібні ті відповіді?! Тільки їм... Тим паче, зараз взагалі ситуація напружена...

Помічник лідера уряду, який знаходився також у цьому кабінеті - повідомив, що через секунд тридцять - буде телефонувати інший лідер уряду. Спеціальний телефон, який, звісно, був підключений до особливого - захищеного -

зв'язку, був розміщений прямо у цьому кабінеті. Ніхто нікуди не виходив, адже цьому лідеру - потрібні були ті, хто міг би відразу надати певну інформацію або пораду... Буквально відразу, до всіх них у кабінеті, приєднався той, хто відповідав за загальну безпеку. Кількома словами повідомив - що проблема не вирішена. Але вони працюють над цим... і напевно, все ж слід просити про допомогу - у якості спеціалістів, які могли б швидко допомогти вирішити цю, м'яко кажучи, неприємну ситуацію...

- Вітаю вас, дуже вдячний, що зателефонували, - почав лідер уряду, який сидів в оточенні учасників зборів, які сподівалися, що вже скоро заручаться підтримкою однієї із найпотужніших територій, з лідером уряду якою почалася телефонна розмова.
- Так, добрий день... я думаю, що ця розмова й наші відносини, особливо у найближчому майбутньому будуть мати важливе значення...
- Безумовно! Ми також на це сподіваємось, адже ми повністю усвідомлюємо, що наша ситуація - може бути небезпечною для інших...
- Ох... друже мій... якби ця ситуація була тільки вашою, я був би дуже щасливим, але на жаль все зовсім по іншому...
- В якому сенсі?! Я вас не до кінця розумію...
- Що я вам можу сказати - якби це не звучало дивно чи може страшно - але подібна ситуація зараз спостерігається у всіх, без виключення - урядах...
- Що?! Це через нас?! Але ж...
- Та ні, ні... звичайно ні... Поки, що наші найкращі спеціалісти намагаються визначити - як це сталося, звідки все поширилось... але результатів, більш менш конкретних не має...
- Ох... я не знаю, що сказати..., - промовив лідер уряду, а всі присутні люди на зборах не могли нормально вдихнути повітря - над швидке серцебиття не давало цього зробити...

- Так... ситуація поки, що не зрозуміла... Як ви дієте зараз?
- Повне блокування, я маю на увазі, - фізичне - всіх будівель, на всіх рівнях. Також - тимчасове вилучення будь-якого роду телефонів, пристроїв - адже природа всього цього невідома, ми розглядаємо версії, що могло бути занесено з сторонніх пристроїв безпосередньо працівниками...
- Думаю навряд чи... Згідно даних, які я отримав від ряду інших лідерів урядів - а це близько двадцяти різних звітів - все це має одну природу, і та швидкість поширення, тим паче у таких різних системах - говорить про те, що ми маємо справу з чимось... я не знаю... максимально непередбачуваним і незрозумілим...
- Скажіть, будь-ласка, які заходи ви будете запроваджувати, як плануєте діяти?!
- Дивіться... з усіма, з ким я мав розмову - домовленість одна - поки, що максимальна конфіденційність. Якщо інформація вийде в загальні маси... Я не знаю - жарт це, таких великий масштабів чи щось інше, але сам факт того, що таке взагалі може відбуватися - вже про багато говорить...
- Ви справді думаєте, що ми зможемо це довго приховувати...?!
- Ні, звісно ні... у нас буквально лічені години... Розумієте, наслідки - це вже інше. Але немає точних даних про причини, про те - що це таке, і як його знешкодити...
- Я можу сказати, що одна із наших служб, яка безпосередньо залучена до процесу знешкодження, виправлення - відвітувала мені, що ті методи, які раніше працювали - не працюють, а нові - не дозволяють покінчити з цим до кінця...
- Тобто як це?!
- Це означає, як мені пояснювали, що ось це - з чим намагаємось боротися - скоріше всього в реальному часі

управляється ззовні, хтось на постійній основі, прямо зараз - доповнює все це, певним чином змінює...

- І це не дозволяє видалити, знешкодити його до кінця...
- Так... саме так...
- Якби там не було - це нічого не змінює, потрібно вживати максимально можливі заходи, щоб вже через дві-три години - ми мали вирішену проблему...
- Якщо ні?
- Що... ні?
- Ну якщо не зможемо... що тоді?!
- Зможемо... мусимо це зробити...
- Ох... знаєте, якщо це все навмисно, а це зрозуміло, що так і є...
- Ну звісно...
- То - який сенс?! Де вимоги?! Ви допускаєте, що це може бути пов'язано з будь-яким іншим урядом?
- Я впевнений... по іншому і бути не може... Це все та ситуація, це все воно... вийшло із під контролю і от тепер маємо...
- Це хтось із них, двох?!
- Ні. Ось це точно ні... За моєю інформацією - у зв'язку з подібними, по суті - аналогічними проблемами - тепер, поки, що - банально не має можливості використати жодних кнопок...
- Ох... навіть так. Ну тоді, хоча б цю проблему вирішено, хах...
- Хях... ой не знаю... Просто не маю відповіді, чим це все може закінчитися...
- Так все ж - якщо не зможемо, що робити?!
- Я думаю, що вже зараз потрібно думати про те, щоб зібратися в одному місці, хто зможе, і поки - ми ще можемо зв'язатися...
- Але це займе час...
- Хто зможе, а ті - хто далі, нехай у себе там збираються... Якщо проблема у всіх одна - то і вирішувати її треба -

разом. Адже наслідки для всіх можуть бути дуже трагічними...

- Добре, я вас зрозумів... тоді через хвилин тридцять повідомлю вам новини, і чекатиму від вас пропозицій щодо зустрічі...
- Так, добре...

Секунд тридцять, після того, як телефонна розмова була завершена - у кабінеті панувала тиша. Так чи інакше - всі розуміли, що ситуація набагато складніша. Одна із жінок, та сама, що писала заяву про звільнення - в цей момент підвелася і підійшовши до столу лідера уряду - поклала цей папірець.

- Це що...? Що?! Ти знущаєшся?! Яке звільнення?! Та ви взагалі розумієте, що відбувається?!
- А ти розумієш?! - тут же відповіла жінка.
- Розумію! Це щось - загальне, глобальне... а значить - не потрібно так хвилюватися...
- Хах... серйозно?! Не потрібно хвилюватися?! Дякую, але мені це все не потрібно... Якщо це все глобально, то я навіть не хочу думати - кому це потрібно, яка мета і взагалі - що буде далі... мене вдома чекає дві дитини і я буду йти до них...
- Ні! Ніхто нікуди йти не буде! Поки не вирішиться ситуація - якщо ви не знаєте - будь-кому покидати, фізично - жодного приміщення не можна!
- Думаєш це допоможе?! Я впевнена, що вже інформація є у публічній площині, якщо не більше... можливо вже обговорюється по телеканалах... а ми тут як незрозуміло хто, будемо сидіти під замком...
- Та ніхто нічого не знає... Не треба панікувати... Ви ж чули - сподіваюсь, - будуть збори лідерів, і там вирішимо, що робити - але якщо ситуація дійсно така - то я в цьому не

бачу нічого такого... щось подібне вже траплялось і нічого...

- Справді?! Щось подібне? І коли?!
- Ну я ж сказав - подібне! Так, тут масштаби дещо більші, але це проблема загальна, а отже - ніхто не винен, всі не змогли углядіти, попередити...
- Добре... добре... Але яка мета?! Гроші, посади... що?!
- Поки, що невідомо... вам же відомо, що є багато різних груп, підпільних організацій... словом є кому щось подібне зробити, тому це лише питання часу, коли це все виправиться...

Обідня перерва закінчувалася. Хто обідав у кафе - замовляючи спеціальне меню - гарячий суп та гарнір. Хто обідав тим, що взяв з дому. Вперше за кілька днів - за вікном йшов сніг. То посилювався, то послаблювався. А вітер, який також був не постійний - навіть починав створювати невеликі замети, які поки, що не заважали автомобілям, але вже створювали певні незручності пішоходам.

День, який в цю пору закінчувався набагато раніше, ще мав годин три-чотири, але густі сірі хмари, які повністю вкривали все небо - створювали враження, що вечір уже наступив. По вузьким міським дорогам щільно рухалися автомобілі, в яких водії намагалися за допомогою двірників - розчистити собі скло, щоб мати змогу бачити дорогу.

Чоловік вийшов із будівлі вокзалу. Майже десять годин у дорозі, потягом - його втомили. Було бажання швидше дістатися додому та відпочити. Таксі не став викликати, а взяв одне із багатьох, які вже чергували біля центрального входу чи то, в його випадку - виходу...

- Куди вам?! - на випередження вигукнув один із водіїв.
- До центрального театру, там відразу за ним...
- Багатоповерхівка!
- Так!

- Знаю, сідайте!
- Добре, дякую... Ось сумку, візьміть, будь ласка у багажне відділення...

Таксист поклав доволі важку сумку, і потім сам сів за кермо. Чоловік вже сидів на задньому сидінні, вдивляючись у телефон.

- Що ж таке...
- Що?!
- Та не можу зрозуміти... їхав у потязі, думав це там зв'язок поганий, так завжди буває... А воно й до сих пір - деякі сайти взагалі не можу завантажити...
- Так, так... оце і я, ось стояв - хвилин тридцять хотів зайти на деякі сайти - і не зміг... напевно збій якийсь, хто їх там знає...
- Ох, це прикро... потрібно терміново глянути на інформація...
- Та буває таке, виправлять...
- Та сподіваюсь... О, зараз ось взагалі зв'язок пропав... дивно якимось... Можна будь-ласка ваш телефон, мені терміново треба зателефонувати...
- Та ось, візьміть... якщо там є він...
- Є! У вас оператор інший... то напевно щось просто з моїм телефоном...
- Все може бути... але сайти і я не міг деякі завантажити...
- Ало! Так, привіт! Ну як там у тебе здоров'я?! Так, так... щось зі зв'язком, не розумію... ось взагалі був пропав... Все добре, так? Ну це саме головне, я тоді завтра навідаюсь до тебе, може щось взяти, а?! Ало! Ало!
- Що, відключилось?! - запитав таксист.
- Ага... зв'язок пропав... і у вас...
- Дивно... що це у них там за проблеми... От з нас, зі звичайних людей гроші поспішають брати за все - а самі - не можуть надати хорошої якості!
- Та всяке трапляється... може, до речі, погода? Я чув, що ціла стихія на завтра... велика кількість опадів, снігу...

- Та хто їх знає... але за такі гроші, могли вже й зробити щось надійне, таке що не буде припиняти працювати вже після будь-якого дощу...
- Погоджуюсь... особливо, коли так потрібно це все, коли ти сподіваєшся на це, а воно ось так... і що робити?!
- Так той... може вас на іншу адресу везти?
- Та ні, ні... все добре... То вже завтра я поїду...
- Ну добре... А сніг і справді щось посилюється... У вас хоча б опалення добре працює?
- Хах... сподіваюсь! Я дома не був більше тижня... Відрядження.
- А, зрозумів... Власне житло?
- Ні, просто орендую квартиру, мені вистачає.
- Та звісно... тим паче, якщо такі відрядження, тривалі...
- Так, практично півроку по відрядженнях катаюсь...

Автомобіль повільно заїхав у подвір'я багатопверхового дому. Сніг падав густий та лапатий. Таксист дістав багаж чоловіка, а чоловік оплативши поїздки - попрощавшись - покрокував у під'їзд.

У квартирі було доволі тепло. Чоловік поставив у шафу свою сумку, бажання розбирати речі просто не було. З їжі дома, звісно, не було нічого - і цей факт доволі засмутив його... треба йти до магазину. Супермаркет був буквально через дорогу. Швидко одягнувши назад свою теплу куртку, чоловік покрокував за деякими продуктами, щоб нашвидкоруч повечеряти... Сніг не припиняв йти. Біля під'їзду вже можна було ногою відчутися кількість цього снігу... На дитячому майданчику, дітей шість чи сім - грали у сніжки, адже сніг був доволі мокрим, а це найкраще що може бути для подібного заняття. Навіть зупинився на секунд десять - просто згадав, як сам полюбляв, ось так - коли сипе сніг, а він разом з друзями - годинами бігали, і також в сніжки чи просто... Нагнувся, набрав у руки снігу, зліпив сніжку та

щосили кинув її у стовбур дерева, яке було в п'яти метрах від нього - влучив. Вже через мить жалкував про цей вчинок - рук не відчував, вони були мокрими та холодними... Попрямував до супермаркету. Практично, як завжди, не зміг швидко справитись, адже людей було чимало, і серед них були ті - хто дуже довго не міг визначитися який хліб сьогодні взяти... а різновидів було, десятків три, напевно... дійсно, вибір складний. Не те, щоб це його дуже засмучувало чи злило, проте все ж він якнайшвидше хотів потрапити додому, поїсти та відпочивати.

Чемно відстоявши чергу, розплатився і з пакетом харчів - попрямував у квартиру. Спеціальна техніка вже займалася своєю роботою - розчищала сніг на дорозі, який вже помітно починав заважати дорожньому руху. Зайшов у квартиру, за лічені хвилини - приготував пасту, до десяти невеликих бутербродів та зробив легку каву. Увімкнувши на ноутбучі доволі популярну програму, де чергову знаменитість розпитував інтерв'юер - сів за невеликий стіл і почав доволі жадібно розправлятися із пастою з беконом. Як не дивно, але інтернет вдома був, попри те, що зв'язку не було зовсім - телефон лежав безпорадним, цілком не потрібна річ. Цього разу - персону, яку запросили, яка погодилась відповісти на запитання - не дуже цікавила чоловіка - але по традиції - все ж дивився всі випуски. Закінчивши з пастою, тільки не хотів перейти до бутербродів з кавою - як раптом у кімнаті погасло світло. Ноутбук продовжував працювати. Поставив на паузу. Знову якісь проблеми в цьому багатоповерховому домі? Таке вже траплялося кілька разів минулого місяця... Вийшов із квартири - поглянути - чи горить світло у під'їзді - ні, темно. Чутно лише як на верхньому поверсі також ходили люди і гучно розмовляли... Зачинив входні двері... Увійшов у кімнату - ноутбук мовчав. Пропав інтернет. Заряду було чимало - ноутбук все одно не став вимикати, все ж треба було подивитись випуск. Глянувши у вікно - не побачив там вже

знайомого ліхтаря. Його квартира була на першому поверсі, тому ліхтар, який розташовувався на дитячому майданчику - чудово добивав світлом, зазвичай йому у вікно. Світла не було, як мінімум у всьому дворі декількох багатоповерхівок, які стояли поруч.

Чоловік взявши кілька бутербродів та каву попрямував на балкон. Відчинивши вікно балкону - повіяло свіже, доволі морозне повітря. Сніжинки також залітали і падали на підлогу балкону. На не велике, старе стуло, яка напевно вже не один рік стояло на цьому балконі - чоловік поставив бутерброди на тарілці, а чашку кави взяв до рук, щоб зігрівала їх.

Спостерігав незвичайну картину - у жодному вікні, на жодному ліхтарі у підвір'ї - не було світла. Темнота. І лише той факт, що сніг лежав доволі товстим покривом - надавав певного природного світла, тим сами даючи змогу розгледіти різноманітні силуети. Було чутло лише як продовжували бігати діти, і їхні силуети також можна було бачити на білому фоні. Хтось повертався додому з роботи, хтось - так само як і він хвилин сорок тому - повертався з пакетами із того ж самого супермаркету.

- О, привіт! Вже дома?! - раптом пролунав голос з лівої сторони.
- Привіт, привіт..., - відповів чоловік, попиваючи каву, до іншого чоловіка, який проживав у сусідньому під'їзді.
- Давно повернувся?
- Та ні... ось буквально, годину тому...
- А... та бачиш, щось воно світло вимкнули, і зв'язку немає...
- Ага... щось напевно із за погоди - бачиш який сніг йде...
- Угу, завжди так, не встигне сніжинка впасти - вже проблеми...
- Ну це далеко не одна сніжинка, хах...
- Хях...
- А на завтра так взагалі передавали цілу стихію...
- Та чув я таке, чув...

- А світла що й там далі немає?!
- Так! Я ось їхав на автобусі саме, і він вимкнувся... так, як мінімум у всьому районі нашому немає...
- Ого... це вже щось дійсно серйозне...
- Та можливо певні несправності на головній станції там... чи де воно там...
- Сьогодні увесь день щось так... я в потязі їхав, так ще тоді зв'язок почав гіршати, потім пропадати на певний час... ну а потім ось ближче до вечора - взагалі пропав.
- Та відремонтують... а так он хоч діти нехай на вулиці побігають, а то сидять постійно перед моніторами.
- Хах... та вони там уже й так, не одну годину бігають, то в сніжки бачив грали...
- Хах... от і користь їм... Треба оце так вимикати світло - кожного дня на пару годин, і буде не погано.
- Можливо, можливо...
- Добре, буду йти, а то вже мороз більшає...
- Ага, давай...

Чоловік з робочою сумкою попрямував у сусідній під'їзд, а цей чоловік - продовжував насолоджуватися смачними бутербродами та кавою, яка доволі швидко втрачала своє тепло.

Світло не з'явилося і через годину. Вирішив лягти спати, адже був з поїздки, втомлений. Прокинувшись - визирнув у вікно - де було неймовірно багато снігу... Деякі люди повільно передвигалися подвір'ям, намагаючись пробратися крізь високі замети. Сніг, хоч і невеликий, продовжував йти. Зайшовши на кухню - за звичкою увімкнув вимикач - але світло не засвітилося. Тільки зараз згадав - про вчорашній вечір. Чому ж його досі немає?! Доволі дивно... невже не змоги за цілу ніч відремонтувати?! Та їжа, яку

готував ще вчора - згодилась і для сніданку. Газ був, опалення працювало, газова пічка - теж. Зробив собі кави, цього разу міцної.

Вже через хвилин двадцять - вирушив до свого друга, який буквально декілька днів тому просто невдало став на ногу, під час гри у футбол, у спортивному залі. Ходити було тяжко, тож перебував на лікарняному вдома. Зайшов до одного невеликого магазинчику.

- Добрий день... що це у вас тут?! - промовив чоловік, звертаючись до продавчині, які виставляла на один із товарних столів - велику кількість товару.
- Добрий день! Та що... світла ж немає, а в нас чимало того, що псується... ось директор дав сигнал, щоб порозпродували... Будете щось брати із м'ясного чи молочних продуктів?!
- Ой... та я хотів лише деяких фруктів взяти...
- Та візьміть, візьміть... Віддаємо за оптовими цінами...
- Ну добре... давайте тоді трішки, чогось на ваш вибір, допоможе вам... Хах...
- Хах... от і чудово! Дякую!
- А що зі світлом... зв'язком?! Не чули?
- Та люди різне говорять... чи то щось зламалось там, ну серйозне, що до сих пір не можуть полагодити, чи то відімкнули через певні борги...
- Борги?! Всьому районі?!
- Та... який район, у всьому місті немає, і навіть більше...
- Більше?!
- Так, так... у знайомі чоловік працює водієм на міжміських сполученнях - так от він їхав сьогодні на ранньому рейсі - по маршруту ніде не було світла...
- А маршрут який?
- Та доволі не маленький, більше ста кілометрів...
- Ох... дивно, дивно... і зв'язка там теж не було? На маршруті...
- Звісно... просто ніде нічого не працює і все.

- Ну добре..., - відповів чоловік, розплатившись із продавчиною і вийшовши із магазину покрокував далі, на автобусну зупинку.

Жодне табло, жодна вивіска не працювала. Багато хто говорив, що автобуси також не працюють, проте все ж деякі прибували, хоча й не зовсім вчасно... Але зрозуміти це було важко. Чоловік уже давно не користувався механічними годинниками, - лише електронні або просто телефон. Проте зараз - телефон сів, електронний годинник - також... Тому просто кинувши зарядний пристрій і телефон в сумку, йшов ось так - не знаючи точного часу.

Автобус приїхав практично порожній...

- Щось ви практично порожній, зранку..., - промовив чоловік до водія автобуса.
- Хах... та це просто я їду в центр... багато людей повертається назад, додому...
- Повертається?!
- Так... з роботи... світла ж немає, що там робити...
- Ох... цікаво... А ви що чули про світло, коли буде?!
- Та хто я такий, хах... мені не звітують... Хоча за ранок сьогодні вже версій десять чув... Але здебільшого всі сходяться, що щось трапилось серйозне, аварія якась чи щось подібне... А що ще може бути?
- Та так... очевидно, що щось серйозне, але дивно... ніколи подібного не було, я не пам'ятаю...
- Ну та бувало всіляке...
- Але так щоб ось все місто, і не тільки...
- Один тут був, весь такий в паніці - говорив, що це там щось трапилось, де ото пожежі оті, ну і що все таки щось там почалось страшно...
- Хах... я не думаю, що якби щось і трапилось таке, то ось так на вигляд усе б було спокійно...

- Хах... та з нього посміялись і все. Проте, все ж хочеться дізнатися, в чому причина то?!
- Це так... але дізнатися то ніяк, замкнуте коло, хах...
- Ага... це точно...

Автобус рухався повільно, адже автомобілів було незвично мало на дорогах. Чи то дійсно внаслідок того, що світла не було, чи просто - через негоду, яка насувалася - люди вирішили залишити свої авто вдома. На зупинках люди переважно стояли із пакунками супермаркетів, - великими, повними... - напевно - розпродажі сьогодні були багато де... А для людей - це чудовий привід купити чогось більше, або спробувати те, чого раніше не куштували...

Зійшовши на потрібній зупинці - чоловік попрямував до чотириповерхового будинку, де на четвертому поверсі проживав його друг.

Тепло привіталися. Друг повільно міг передвигатися квартирою. Спочатку перекусили на кухні, а потім вийшли на балкон і там обговорювали те, що відбувалося. У друга сестра працювала у місцевому представництві уряду. Вона проживала у сусідній квартирі, разом з чоловіком і дитиною. Але от ще з вчорашнього дня не приходила додому...

- А яка причина?! Що чоловік дізнався?!
- Та що він там міг дізнатися... сказав мені сьогодні зранку, що ще вчора звечора - вона лише повідомила - що всі вони залишаються на роботі, бо є певна ситуація, яка не дозволяє їй прийти додому, і як він зрозумів - змоги більше сказати у неї не було...
- І як вони... що всю ніч там працювали... чи як?!
- Та ні... він уже ходив сьогодні, пізно... десь це була третя ночі... і вони там з якогось вікна спілкувалися із близькими...
- Ох... ти це серйозно?! Що взагалі відбувається?! Тих закрили у будівлях, світла немає, зв'язку немає...

- Хах... серйозно... Та хто їх знає, вона також нічого не знає... Щось трапилось, як я зрозумів - із різними там урядовими системами... збій чи щось, ну і от вони намагаються полагодити це все...
- А... так ось напевно чому і світла немає, і зв'язку...
- Так, так... просто там наверху щось, і більше всього, що по іншому виправити ситуацію неможливо... от і вирубили скрізь і все.
- Що ж... цікаво... Але чому не випускати їх?! В чому сенс?!
- Не знаю... користі там від них точно не було і немає... сказала, що просто спали на столах... Ну тобто вони там просто сидять і все.
- Ну якщо це щоб нічого не розповідали - то мені здається сам факт того, що їх от так не випускають - це більше викликає цікавість...

Поговоривши ще кілька годин з другом, чоловік повернувся додому, перед тим непогано так закупившись у магазині... Хотів зайти до супермаркету, але був зачинений - адже світла вже не було зовсім - генератори більше не працювали - а без світла - там було абсолютно неможливо стежити за всіма...

Після розмови з другом, вирішив придбати побільше сухих харчів, які б можна було приготувати пізніше... адже не до кінця було зрозуміло, що буде далі.

Зайшовши у подвір'я свого будинку, побачив великі скупчення людей - імпровізовані збори були у самому розпалі. Люди стояли з дітьми, хтось одягнений легко, адже вибіг просто на декілька хвилин. Розмовляли про ситуацію - що взагалі відбувається, хто що чув, і коли нарешті вже з'явиться світло.

Чоловік зупинився біля цієї групи людей, де було більше сорока, а може й більше персон. Дехто, очевидно, раніше відправлений у розвідку до урядових органів -

розповідав, що нічого не вдалося дізнатися. Нікого не впускають. Просто повідомили, що це просто збій масштабний, певна несправність - її намагаються полагодити... Але, звісно, людей це не влаштовувало. Тому з кожною хвилиною люди починали галасувати все більше і більше.

Чоловік зайшов у квартиру, поставив свої пакети із магазину... і в цей момент збагнув - мало. Треба йти ще. Адже те, що він бачив - у будь-якому разі - вже ні про що добре не говорило... Але перед цим вирішив зігрітися і випити кави, та заодно щось перекусити.

Вийшовши через кілька годин - він уже спостерігав дещо іншу ситуацію. Люди йшли переважно з великими сумками, пакетами... Проте - всі просто намагалися скористатися моментом - і придбати більше продуктів, ніж вони могли собі дозволити раніше. Жадібність з ними грала у цікаву гру, адже часом - чоловік зустрічав людей, які у великій кількості несли продукти, які - в магазині не могли довго зберігатися - але питання було у тому - де вони збиралися їх зберігати... Але з огляду на морозну погоду - балкони у цей сніжний день - скоріше всього мали наповнитися дуже добре...

- Добрий день, знову...
- Добрий, добрий, - промовила жінка-продавчиня, яку чоловік добре знав.
- Що у вас тут ще є?
- Хах... ой, та ще чимало, але все ж люди оживились...
- І це м'яко кажучи, хах...
- Угу...

Чоловік закупився ще продуктами, які могли тривалий час зберігатися без допомоги техніки, світла... Склавши все у три великих пакети - попрямував до квартири.

Друга доба закінчувалася без світла. Все той же чоловік - встиг знову навідатися до друга, і допомогти йому також закупити деяких продуктів. Сестра друга - вже навідувалась додому - але вона практично нічого не знала. Лише те, що зі столиці дали наказ - бути всім на місцях, незалежно від того - працюють вони чи просто сидять у кабінетах... Але як вона повідомила - дійсно стався певний збій... чи певне втручання в загальну урядову систему, і скоріше всього - цей збій чи втручання - стосувалося і всього зв'язку, інтернету... ось чому і нічого не було, не працювало... Але найбільше жінка була вражена тим, що ось буквально сьогодні - на другу добу - раптом в урядові будівлі міста почали прибувати військові люди, зі зброєю... вони розташовувалися по великих кабінетах, залах...

Вся ця ситуація видавалася незрозумілою і дивною... Проте виправдовували всі це тим - що просто сталася, раніше не бачена, аварія - яку потрібно було ліквідувати. Ну і, звісно, що це все небезпечно - ось чому і військові, і все так сумбурно і заплутано...

На п'яту добу - вже все здавалося по іншому... Транспорт уже не працював другу добу... На вулицях було чимало людей, можна навіть сказати - незвично багато... І більшість відчували певну паніку... яка часом переростала у гучні суперечки, бійки... І вся ця загальна картина лякала і насторожувала - коли засніжені вулиці були практично вільними від автомобілів, вони особливо не розчищалися - адже всі урядові служби вже третій день не працювали - як стало відомо - кого потрібно було - викликали у столицю, а всіх інших - просто розпустили... В урядових будівлях лише розташовувались військові - які групами по сім-десять солдат чергували по вулицям, здійснювали цілодобове патрулювання. На будь-які запитання до них - що відбувається, чому все так - лунали лише загальні фрази...

Чоловік, зібравши невеликий рюкзак - самостійно відправився до свого друга. Окрім нього - нікого практично близько не знав у цьому місті. Просто не мав часу спілкуватися... Йшов не розчищеними тротуарами, деколи - просто по проїзній частині - де за цілий день - проїжджало лише кілька десятків автомобілів, які могли подолати такі перемети зі снігу. Часто, із сусідніх вулиць - лунали певні крики, галас... билося скло - деякі люди зрозуміли - що з'явився шанс не купувати в магазинах, а просто брати... Пройшовши ще близько одного кілометра - почув, як за два квартали вверх від дороги, по якій він рухався - лунали одиночні постріли. Подібне по особливому насторожило чоловіка. Трішки прискоривши хід - продовжував рухатися. Зустрів кілька знайомих людей, які говорили, що відбувається щось дійсно максимально серйозне - чи то переворот урядовий, чи ще щось таке... адже вони вже чули повідомлення від інших, що завтра на одній із площ міста - повинні зібратися певні люди - там повідомлять - що взагалі відбувається... і відбувається ось таке саме - по всій території. Повірити у щось подібне було складно, але будь-який чином перевірити інформацію - було неможливо. Інтернету ніде не було, світла взагалі ніде не було... Хоча той факт, що військові все ж патрулювали вулиці - говорив, що уряд контролює, чи хоча б намагається контролювати ситуацію...

Залишився ночувати у друга, який вже сам перебував у квартирі сестри. Разом було просто спокійніше, адже вже чули про випадки - нахабного пограбування квартир, кількість яких тільки зростала... На ранок - почули, як під вікном - почалися крики, доволі гучні... Визирнули - двоє чоловіків, намагалися відкрити двері у автомобілі, один із них розмахував пістолетом перед чоловіком, який очевидно був власником цього самого автомобіля... Через кілька секунд, коли все ж власник намагався силою протидіяти - пролунав

постріл, він упав на землю, а ті двоє - все ж проникли всередину і завівши двигун - поїхали з цього місця... До власника автомобіля - підбігло двоє жінок - намагалися його підняти - був поранений у верхню частину ноги... Тут же підбіг ще якийсь чоловік, теж допомагав.

Люди збиралися на площі, яка була за два квартали від центру цього міста. Чоловік, з рюкзаком, вийшовши від друга - все ж вирішив піти туди і дізнатися, хоча б щось нове... Йшов не сам, а із чоловіком сестри друга, так безпечніше... Але розуміти стан речей все ж треба було... Людей зібралося чимало. Більшість хотіли просто дізнатися - що відбувається, хто це все збирає тут... і що буде далі.

Не пройшло і півгодини, як на площу - заїхав масивний автомобіль. Зробив розворот і зупинився. Це був пікап чорного кольору, по справжньому величезний. Окрім нього - також заїхало ще кілька автомобілів. Двоє чоловіків, вийшовши із пікапу - залізли на його дах і у гучномовець почали говорити.

- Всі, хто тут зібрався, увага! Ми представляємо рух, який поширюється зараз по всій планеті... Щоб ви розуміли - подібна ситуація зараз майже кругом! Все це - справа рук урядів усіх, без виключення територій... Це все зроблено - вимкнене світло, зв'язок, інтернет - навмисно!
- Чому?! Навіщо?! - люди кричали із натовпу, який оточив цей пікап.
- Все через те, що одна людина - вирішила покласти край тому насиллю, яке нас оточувало так багато років, покласти край абсолютно цинічній поведінці всіх урядів! Але ця людина - не хотіла, і ми не хочемо, щоб відбувалося те, що зараз ви бачите! Бажання було лише вплинути на інтернет, на мережу загалом... І це було зроблено завдяки новітнім розробкам штучного інтелекту! Сам він здійснив всезагальний збій! І він продовжує існувати там - в

мережі... його вже ніхто не зупинить! Жоден уряд! І вони це знають, розуміють! Ось чому немає світла! Ось чому вони все вимкнули - вони просто в страху перед тим фактом, що можуть втратити все!

- І що ви пропонуєте?! Ви бачите що відбувається?! Люди в паніці! - лунали вигуки в напрямку чоловіка на пікапі з гучномовцем.
- Ми пропонуємо підтримувати нас, і робити все для того - щоб нам просто повернули світло! Адже це можна зробити за лічені хвилини, але цього не хоче ніхто, не тільки на нашій території, але й в усіх куточках планети... Наш рух - глобальний, і навіть без особливих засобів зв'язку - ми поширюємось швидко, нас не зупинити! Ми хочемо, щоб був загальний мир, щоб припинилися ті дії - з різними червоними кнопками, військовими й загарбницькими діями, насиллям... Ми хочемо, щоб всі ми поважали один одного, співпереживали один одному... Нам не потрібні жодні гроші! Ми зможемо співіснувати просто так - на взаємодопомозі й піклуванні! І ми це вже робимо! Зараз, ніхто і ніде не може використати жодну червону кнопку - і все завдяки штучному інтелекту, який ніким не управляється, який просто допомагає нам, але він повністю незалежний, він розвивається і знищує будь-які системи, програми... Але, звісно, це багатьом не подобається - і тому, нам слід об'єднуватися, щоб разом йти до цієї світлої мети... щоб по справжньому настав мир і спокій.

Чоловік не дослухавши пропову - зрозумів одне. Потрібно якнайшвидше вибиратися із міста... адже перспективи були не самі найкращі. Особливо, коли буквально через кілька хвилин, після того, як він відійшов від натовпу - туди приїхали військові - почався галас, заворушення - почали звучати одиночні постріли...

Через десять днів - місто абсолютно повністю поринуло у безмежний хаос. Уряд, який вже практично нічого не контролював - намагався все одно діяти по плану, згідно домовленостей з іншими урядами - які пішли на цей важкий і страшний крок - відключити світло повністю, всі джерела - практично по всіх можливих територіях - адже по іншому протистояти штучному інтелекту, який був запущений у найважливіші системи, в тому числі військові... вони довго не могли зрозуміти - як таке можливо - а коли зрозуміли - було вже пізно щось виправляти, адже цей штучний інтелект дійсно ніким не керувався, він був особливим, він розроблявся спеціально для того, щоб просто знищити все, всі системи, все... І розроблявся він тим, хто був чудовим і якісним партнером багатьох із урядів - сином, який просто бажав того, щоб люди позбулися всього непотрібного, щоб люди почали думати про ближніх і відволіклися від постійного перебування десь там, у всесвітній віртуальній мережі... Цей син не розраховував, що все так відбудеться, але назад дороги вже просто не було... І бажаючи принести мир та співпереживання, порозуміння - він насправді приніс на всі можливі території - темні часи. Він став, по неволі - очолювати один із двох Лагерів - Темний Лагерь, а сам отримав звання у масах, дещо жартівливе - Темного Провайдера, який всіх підключив до нескінченної темноти...

Місто за два роки темноти - мало доволі похмурий вигляд. Людей стало набагато менше... Хто зміг - перебрався взагалі за місто, а хто залишився - намагався виживати як міг.

Батько двох дітей повертався з чергових промислів, де намагався роздобути певних ресурсів. Проте в тій частині, де він розраховував отримати певні харчі - сьогодні були активні перестрілки з важкого озброєння... знищили там все, що могли... Проте, попри постійні постріли та часом важкі

періоди - люди все одно намагалися виконувати певну роботу, знаходити можливість жити. Більше того, проживши два роки - ось в такому ритмі, більшість вже настільки звикли, що починали повертатися до більш менш нормального життя, якщо його так можна було назвати. Ось і тут - мати чекала на третю дитину. Давно мріяли, що будуть мати трьох дітей. І ось це все... Коли стало зрозуміло - що це на довгі роки, коли очевидно, що діватися їм нікуди... все ж прийняли рішення - що справляться. Тим паче, що жили не прямо у місті, і всі ті найбільш жахливі події до них практично не діставалися...

І ось, через тиждень - батько, який вже все підготував вдома, все ж зміг заробити, здобути чимало ресурсів та харчів - очікував народження дитини. У імprovізованій лікарні, яка розташовувалася неподалік від їх будинку - на світ з'явилась їх третя дитина - хлопчик. Ім'я йому підготували ще задовго до цього дня - і як і бажали, назвали його - Марк.

Дні доволі теплі, особливо останні кілька. Спеки особливої не було, проте в обідню пору все ж було не надто комфортно - хотілося сховатися в тіні. Останні роки Марк не дуже акцентував увагу на своєму дні народженні - чи то через те, що вже була власна сім'я, і більше думав про когось іншого, чи то через те, що після сорока - мимоволі намагався навмисно не зосереджувати свою увагу на тому, як минають роки... Цього разу цей день також пройшов доволі спокійно, без пафосу та надто гучного празнування. На наступний день, по традиції, яка тривала вже не перший рік - Марк зібрався у невелику подорож на мотоциклі. Відносно не так давно - йому захотілось - хоча б раз на рік - відправлятися у спокійну, одиночну подорож, не кудись далеко, а просто по ближніх околицях, невеликих містечках - відвідувати знайомі місця, бачити як все змінюється, як змінюються люди. Але, як не дивно, жодного разу не було нудно - навіть тоді, коли зустрічав вже знайомих людей, чи заїжджав до знайомих місць. І все через те, що хоча б щось, а змінювалось... і більшого не треба було.

Сам, довгий час цікавився біологією - особливо біологією людини, її поведінки та розвитку. За даним напрямом не працював, мав інше заняття, проте ця тема була близькою, адже ще з молодих років - було цікаво, як влаштована людина, що вона собою представляє, чому поводить себе так як поводить, і чому ця поведінка - може бути різною у різних людей... Питання, які логічно, що повинні цікавити всіх людей - але чомусь так не було... І це завжди було загадкою для нього - адже люди намагалися знайти відповіді на свої питання в будь чому, при цьому не хотіли чи не могли звернути увагу на самих себе, як на живий організм, де можна було легко знайти відповіді, практично на всі питання.

Все ж особливо не дуже полюбляв подорожувати, хоча колись давно хотів побачити все на світі, але з часом - розуміння того, що чим більше бачиш, тим менше можеш щось дійсно запам'ятати, проаналізувати... тому, зробивши висновок, що всю планету не об'їхати - досконало, так, щоб якісно дослідити її буквально кожне місто, кожну частину - то краще вже зосередити увагу на тому, що цікаво, на тих місцях - де він жив, і просто краще їх дослідити, відкрити щось для себе... Інтернет працював майже всюди, швидкість була чудовою. Марк абсолютно не переймався тими заборонами, які уряд встановив щодо розробок програмного забезпечення, суворих перевірок, та і в цілому до урядової монополії на будь-яку розробку програмного забезпечення чи розробку взагалі чого небудь у сфері інформаційних технологій - ставився спокійно. Він багато років тому - на власні очі спостерігав ситуацію - коли відсутність подібного контролю - призвела до сумних подій, про які тільки років десять назад як стали по трішки забувати... Марк чудово знав і розумів, що нелегальні, підпільні розробки заради заробітку - все одно відбуваються, і що припинити це просто неможливо... І з іншої сторони прекрасно розумів, що тільки вільні, імпровізовані розробки можуть мати дійсно якісний та унікальний результат... І здавалося таке протиставлення, було доволі суперечливим - і виключало одне одного - але тільки не для Марка. Він вбачав у цьому - закономірність, нормальний і звичайний хід подій... - по іншому просто не можливо. Чому так? Ну хоча б тому, що з різних новинних ресурсів лунали - щоденно - повідомлення про різноманітні сумні та трагічні події, конфлікти - які розгорталися з абсолютно різних, таких вже банальних причин, і це не дивлячись на те - що ще так мало часу пройшло з тих, безперечно темних часів у будь-яких сенсах...

Подорожував на мотоциклі уже не перший рік, набрався певного досвіду, хоча насправді не мав надто великого пройденого кілометражу, - але все одно не хотів змінювати свій старенький мотоцикл, який у нього з'явився ще багато років тому. Лагодив його, щось оновлював - але все одно не змінював. Річ, яка служила, виконувала свою роботу - навіщо щось міняти...

Спочатку, кожного року, - їхав у центр міста, де у невеликому магазинчику купував зручні, компактні набори спеціально зроблених харчів - для подорожей. Це дійсно мало чудовий вигляд, а головне - було дуже зручно для подорожі.

- Привіт, як тут у вас, що нового?! - з посмішкою промовив Марк, зайшовши у магазин.
- О! Які гості... хах... Привіт, Марк! Все чудово, є прекрасний, оновлений асортимент, тобі сподобається...
- Чудово! Зараз глянемо...
- Маршрути все ті ж?!
- Хах... так, маршрут не змінюю... ну може трішки імпровізації, але захоплюватися точно не буду.
- Хах... зрозумів..., - відповів продавець, який і був власником і безпосереднім виробником всіх наборів.
- Що люди, подорожують?!
- Звичайно... ще добре, що рік не поганий, великої спеки немає і люду більше... Подорожують ще й як! І в такі місця... я й не чув про такі...
- Далеко?!
- Та хто як... бачу, що все популярніше стає подорожувати повільним, спокійним темпом... хто невеликими, простими мотоциклами...
- Як у мене?
- Ага, тільки вони не розвалюються на ходу!
- Хах... ну це добре... заздрю їм!
- От... а хто велосипедом чи взагалі своїм ходом...
- Автостоп?!

- Угу...
- Ось це дійсно круто!
- Ну так може викинеш уже свій двоколісний сміттевий бак і теж підеш пішки, ловити авто?!
- Хах... я подумаю... А взагалі - це чудово... я колись робив так... і це чудові спогади. А головне - прекрасна можливість більш якісно і детально знайомитись з людьми, дізнатися про них...
- Та я розумію... і сам колись так пробував... але то були не найкращі часи для такого... хах...
- Це точно... навіть я натрапляв на пригоди, м'яко кажучи не дуже приємні... проте, все ж в цьому вся неповторність таких подорожей... І ось тоді було не так важливо - наскільки далеко ти їдеш чи по якій місцевості, а насолоджуєшся самим процесом...
- Напевно... закрию зараз магазин і вирушу... так розповідаєш...
- Хах... ладно, давай уже свої набори, буду обирати...

Кілька годин провівши у магазині, придбавши вдосталь харчів, а також запас води - сівши за кермо свого мотоцикла - рушив за межі міста. Намагався їхати спокійним темпом, адже поспішати дійсно не було куди. До спеціальних ручок, на задній частині мотоцикла - був міцно прикріплений старенький, пошарпаний рюкзак. Відразу можна було побачити, що він не раз піддавався деякому ремонту - щось було підшито, щось вшито... проте він виконував свою функцію, а тому ще був потрібен.

Автомобілів на дорогах було достатньо для того, щоб бути у постійному напруженні, щоб вміло - когось пропускати, когось брати на обгін. Марк радів, що все ж не дивлячись на різноманітні заборони та суворий контроль - на дорогах була переважна кількість автомобілів, які практично жодним чином не причиняли шкоди екології. Були на це

цілком реальні підстави - адже інших ресурсів не ставало більше, але все ж це було розуміння того - що так просто краще, і так дійсно треба робити.

Бажання було відвідати старі місця, які зберігали у собі цінні спогади. Більшість таких місць - це віддалені від будь-яких поселень, здебільшого пустинні території, де можна було практично на абсолютній самоті - просто милуватися природою, не задумуючись про які небудь серйозні проблеми. Хоча, останніми роки, внаслідок збільшення популярності мандрувати - почало все більше з'являтися імпровізованих кемпінгів, невеликих мотелів - які були побудовані на швидкоруч - і знаходились саме у таких віддалених точках. Звісно, це було зручно - але з іншою сторони - часом позбавляло деяких чудових місць їхньої справжньої атмосфери.

- Добрий день! Незвичний у вас тут готель..., - промовив Марк, зупинившись біля придорожньої, невеликої будівлі, побудованої за допомогою спеціальних матеріалів, саме вони й дозволяли за лічені дні звести ось такий - навіть двоповерховий готель для тих, хто хотів просто перепочити.
- Вітаю вас! Дякую... що вам? - промовила дівчина, яка працювала тут і продавчиною деяких продуктів і менеджером цього таки готелю.
- Якщо є щось прохолодне!
- Сік?!
- Так, чудово... давайте!
- Ось, будь-ласка, - промовила дівчина через лічені секунди, подаючи паперовий стакан холодного яблучного соку, - Далеко їдете?!
- Та ні... не розраховую далеко... зазвичай, я тут катаюсь, по цій місцевості... практично завжди проїжджаю цим маршрутом...

- Цікаво... у нас до речі, вчора зупинялися... напевно людей десять на мотоциклах.
- Ого... прекрасно... просто подорожуючі?!
- Так, так! Але вони взагалі з іншої території - розмовляли на незрозумілій мові...
- Ну це дійсно чудово, що комусь цікаво відвідувати наші місця... а мова... ну ви ж їх зрозуміли?!
- Хах... та намагалась! Проте... що там розуміти - всіх подорожуючих, так чи інакше - цікавлять одні і ті самі питання, хвилює одне і теж... тому так, особливих проблем не було... Проте цікаво!
- Бачте... і мову іншу знати не треба...
- Та взагалі то треба, хах... мене взяли сюди з надією... а точніше вимогою, що за цей сезон вивчу хоча б одну - найбільш поширену, іншу мову...
- І як успіхи?! Хах...
- Ну так як... от деякі слова так, сказати можу, але все одно - навчитися вільно розмовляти - не вдається, не дивлячись на те, що маю з ким практикувати...
- Це й не дивно... чи ми старші стаємо, тим цей процес вивчення іншої мови - стає все складнішим...
- Та знаю я... найкраще в дитинстві мова дається, а потім - вже все складніше і складніше...
- Ви хоч розумієте це... а є люди, які чомусь, мені незрозуміло... хоча ні, зрозуміло - роблять на тому, якою мовою хто розмовляє - великий акцент!
- І що ж вам зрозуміло, чому?!
- Тому, що це примітивний спосіб маніпулювати та викривляти деякі речі та погляди... Адже всі ж адекватні люди мають розуміти, що людина у дорослому віці - вже не може, чисто з біологічної точки зору якісно і повноцінно вивчити іншу мову, щоб думати на ній... ну ви розумієте...
- Так, так...

- Ну от... але попри це розуміння - намагаються змусити когось вивчити цю іншу мову, розмовляти нею... думати нею... і просто щоб почати новий конфлікт і все...
- Погоджуюсь з вами... а якщо взяти до уваги, що людина то взагалі не винна у тому - яку мову вона вивчила, чула в ранньому дитинстві...
- Абсолютно вірно! Чудово, що ви це дійсно розумієте...
- Це доволі елементарно ж...
- Хах... елементарно... Для вас це так, а для дуже багатьох - чомусь принципове питання, і вони переконані, що їхня мова - повинна звучати кругом!
- Напевно це теж... ну звичайна річ... це ж приємно, хах...
- Та звичайно, звичайно... але все ж має у цьому двобої - приємності і логічності - має перемагати друге.
- Хах... так, напевно, так...
- Хоча погоджусь, що зайвим знати певну іншу мову - це точно не буде! А ось вам це ще й необхідно, хоча - ви й так змогли зрозуміти людей... тому це скоріше питання особистого бажання щось дізнаватися нове, відкривати нові культури та погляди...
- Думаєте це можливо?! Ну знаючи іншу мову...
- Припускаю, що так... має бути цікаво.

Закінчивши спокійну розмову - Марк все ж вирішив заночувати саме тут. Так, відстань проїхав не дуже велику, але минулого року тут зупинявся, неподалік - а тепер тут ще й такий компактний готель є... Мотоцикл припаркував на задньому, невеликому подвір'ї, а сам пішов прогулятися до невеликих пагорбів, які розташовувалися за кількесот метрів від готелю. Місцевість була неординарною - тут тобі і рівнина, на якій не було жодного дерева, чи куща... тут тобі і певний ліс, невеликий, який знаходився на стороні готелю, - відразу за тими самим пагорбами. Взяв із собою рюкзак - де були всі важливі речі. Харчі залишив на мотоциклі, навіть не став їх

відносити у свій невеличкий номер, який винайняв за доволі прийнятну суму.

Пагорби були природного походження, очевидно - колись давно тут протікав чи то струмок, чи то ріка... і ось саме ці пагорби нагадували саме пологі береги, які зараз були вкриті густою і досить високою травою... Не дивлячись на все ж теплу, жарку погоду - трава була темно зеленого кольору, такою - ніби ще тільки вчора вилізла із під землі. Напевно і справді тут було доволі чимало вологи, яка й надвала такої сили і краси тутешнім рослинам.

На схилі одного із пагорбів - росло кілька дерев. Минулого року - Марк бачив їх, але так і не підходив близько - а ходив далі, в ліс. Зараз же вирішив не йти знову у те темне, хоча й цікаве місце. Прийняв рішення - просто сісти під стовбур дерева, обіпершись об нього спиною, і прочитати кілька сторінок книги, яку прихопив із собою... Читав її вже не перший раз, але вона була не художнього спрямування, наукового... описувала спостереження за різними видами живих істотот, в тому числі й людей. Написав її, колись давно - видатний вчений - який в тому числі написав одну із улюблених його наукових книг - ті самі нотатки примата... Це було щось одночасно і просте, і складне - читати подібні книги, подібні погляди та знайомитися із усілякими науковими фактами. Адже - все ніби зрозуміло - це те, що не можна оспорювати чи не сприймати, проте - дуже часто - було просто важко повірити у деякі моменти, прийняти це по відношенню до себе та оточуючих... Але це й найбільше цікавило Марка, це його надихало і зачаровувало...

Промайнуло години дві - як завжди непомітно. І раптом, почув навіть тут - сидячи під цим деревом - певні вигуки та крики - позитивні, але все ж доволі гучні... Йому погано, але все ж було видно, що до готелю приїхало авто - цілий невеликий автобус, так Марку здалося... З нього

вилізло людей сім чи вісім... всі вони сміялися, лунала музика із салона автомобіля... Буквально відразу - автомобіль загнали на теж саме заднє подвір'я готелю. Марк продовжив читати, але це робити було тепер складніше, адже все одно - раз поз раз - до нього долинали ті самі вигуки чи вереск... Все ж дочитавши до певного місця - вирішив йти до готелю, хотів щось перекусити.

Люди поставили невеличкий тент і почали готувати місце для майбутніх вечірніх посиденьок. Марк і сам таке полюбляв - адже це весело і надзвичайно чудово - ось так на свіжому повітрі, разом із близькими, друзями. Проте, все ж прикро було, що таке місце - так чи інакше, але втратило свою особливість, свою неповторну атмосферу...

Наступного дня, прокинувся рано, сонце тільки не показалося із за горизонту. Купивши в дорогу пляшку холодної води - сів за кермо мотоцикла і рушив далі. Точного чи заздалегідь відомого маршруту не мав. Лишень окремі місця, куди хотів би потрапити. З огляду на це - навмисно не користувався будь-якою навігацією, хіба що у крайньому разі. Так було і цікавіше, адже міг просто і вільно їхати - не думаючи про те - скільки проїхав до необхідної точки, скільки ще треба їхати...

Проїжджав по чудовій дорозі, яка вели крізь густі насадження молодих дерев. Конкретно по цій дорозі, їздив лише один чи два рази, а відповідно не дуже добре знав цю місцевість. Подолавши кілометрів п'ятнадцять подібних краєвидів - побачив, як на горизонті виднілися доволі значні схили, а на них - очевидно розміщувалися певні насадження, висаджені людиною і більше того - досить охайно, рівними рядами... Через хвилин три-чотири Марк зрозумів, що наближався до великого виноградника. Буквально через дорогу від цього виноградника розташовувалися будівлі, в яких очевидно і проживали власники цього виноградного

господарства. Ніколи ще в житті не бував на винограднику... Доїхавши прямо до місця, де виноградні кущі утворювали неймовірної довжини ряди, а разом з цим і міжряддя - не захотів самовільно їхати по дорозі, яка йшла між двома частинами цього виноградного поля, здавалося, що абсолютно безмежного, адже кінця не можна було побачити, він заходив за горизонт.

Звернув направо, прямо у прибудинкове подвір'я і засигналив. Через дві хвилини - засигналив ще раз, адже ніхто не вийшов і не подав ніякого знаку... І тільки після того, як Марк посигналив в третій раз - далеко, аж із самого дальнього будиночка - показалась жінка, яка покликала його туди, махнувши рукою. Поставивши мотоцикл на підніжку, Марк не поспішаючи покрокував. Тут можна було побачити і почуте різне - десь із за будинку доносилися гучні звуки, які видавали різні домашні тварини. Тут же, прямо перед головним, великим будинком стояв зовсім малий трактор, більше всього він допомагав поратися у винограднику. Під нашвидкоруч зробленим навісом - стояв автомобіль, далеко не новий, але точно можна було зрозуміти, що він на ходу.

- Добрий день, вибачте, що відволікаю вас..., - звернувся Марк, коли підійшов до того невеликого будиночка, в якому були великі входні двері, а всередині чоловік виготовляв спеціальні бочки, із дерева - зрозуміло, що для своєї - виноробної справи.
- Добрий, та нічого... у нас така робота, що відволіктися буде корисно, а то вже спини не чую, - відповів чоловік.
- Так, добрий день..., - також промовила жінка.
- Я лише хотів запитати, чи можу я на своєму мотоциклі проїхатися по дорозі, яка веде крізь виноградник?
- Та звичайно можете, які питання... Тільки винограду поки, що немає ще... ось тільки готуємось до сезону, - вимовив чоловік.

- Хах... та я розумію... просто ніколи ось так близько не бував від виноградника, ніколи на бачив на власні очі таку кількість кущів... ціле поле!
- О так! Виглядає це чудово... я й зайнявся цим, бо просто колись побачив на картинці щось подібне... Так, що тут я вас розумію - це варте того, щоб витратити час і безпосередньо проїхатися там, всередині...
- Часу в мене вдосталь... я так, влаштував собі не велику мандрівку...
- Так ви місцевий?! - запитав чоловік.
- Практично так... можна так сказати, - відповів Марк.
- І за весь час не були саме у цих краях?!
- Хах... ну як бачите... хоча ні, я от їздив, мені здається по дорозі, яка до вас веде, але очевидно - просто не доїжджав - десь звертав...
- По іншому тут і бути не може... хах... адже вже багато років займаємось цим, більше п'ятнадцяти вже... здається.
- Ого... ну це чудово!
- Ага... хоча так, в ті роки ще було не просто це все робити...
- Якби там не було, а вдалось вам виростити чудовий виноградник!
- Дякую... це наполовину заслуга ще й моїх батьків... до тих темних часів, багато років тому, вони мали свою невеличку справу - займалися продажем вин, цікавились цим... у нас вдома завжди було багато літератури, фото - які мене й надихнули... і от коли все те почалося, ми виїхали ось сюди, в селище, неподалік... а вже потім, були певні кошти, от я й вирішив, що буду займатися виноградом і вином, звісно ж, хах...
- Хах... це дуже цікаво! Добре... мені вже не терпиться побачити самому ваші володіння...
- Так, звісно! Але потім - обов'язково до нас! Раз ви нікуди не поспішаєте - будемо раді гостю, у нас тут не так часто вони трапляються...
- Згода! Дякую...

Завівши мотоцикл - Марк переїхав дорогу, озирнувшись по сторонам, але дійсно - автомобілів за останню годину - тут помітити не можна було, або взагалі живу душу. Виїхавши на ґрунтову дорогу, яка була доволі широкою - він повільно почав неї рухатися, роздивляючись детально на всі куці. Але найбільше його вражав вигляд цих двох рядів винограду - який тягнувся і тягнувся... ніби дійсно не маючи кінця. На перший погляд - нічого особливого. Він багато проїхав різних доріг, але ось чогось такого не відчував раніше... на деяку миттєвість додавав газу - і мотоцикл прискорювався, а ряди зливалися у дві зелені стіни між яких він мчав і намагався все ж вловити зором той самий кінець...

Через кілька хвилин - Марк все таки був на іншому кінці цієї натоптаной дороги. А там відкривався чудовий вид на не дуже широку, але гарну річку, через яку було прокладено, як здалося йому - невеликий міст, від якого далі і далі йшла дорога і зникала за певними насадженнями хвойних дерев. Повернувши кермо, Марк звернув направо і поїхав повз виноградник, але вже з іншої сторони - просто намагаючись доїхати до його кінця. Боковим зором - можна було спостерігати, як ряди винограду змінювали один одного. Доїхавши до кінця, вирішив все ж зупинитися прямо перед кущами, і трішки перепочити, посидіти у тишині, тим паче, що сонце ще не припікало. Гронів винограду ще не було, але й цвіту також - не було. Вже виднілися маленькі виноградинки, які буквально через лічені тижні вже будуть наливатися під променями сонця.

Відпочивши та насолодившись незвичним ароматом, доволі сильним - Марк вирушив вже по іншій ґрунтовій дорозі, яка так само як і перша йшла прямо через виноградник. Через хвилин десять - вже був знову біля

будинку виноробів. На цей раз - чоловік-господар, який вийшов на гуркіт від двигуна мотоцикла, показав Марку місце, де краще всього припаркувати його транспорт, а потім вони разом пішли до тієї самої, невеликої майстерні. Потрібно було все ж закінчити роботу над однією із бочок. Марк за свою чималу кількість трудових років, багато де працював, адже ніяк не міг... і скоріше так і зумів остаточно визначитися - ким він хотів бути і чим займатися, навіть зараз не мав однозначної відповіді, хоча було йому вже за сорок...

Так чи інакше, але допомогти з бочкою він все ж міг, нехай і у вигляді помічника. Бочки дійсно було чудові, повністю із екологічно чистих матеріалів - чоловік-господар - особливо про це піклувався, щоб його продукція в першу чергу була якісною, ну і смачною, само собою.

Закінчивши з роботою, пішли за головний будинок, де був зроблений із дерева чудовий навіс, під яким розміщувалися стіл та зручні, великі крісла з плетеної лози - ручної роботи. Жінка почала готувати деякі страви, а вони вдвох також почали допомагати з підготуванням м'яса до смаження на відкритому вогні.

- Чудову тут у вас! І природа, і виноградник, і ось - свої продукти, харчі...
- Хах... так... стараємось...
- А діти у вас є?
- Так, є дочка, навчається зараз і живе у родичів дружини, дальніх, проте... все ж так спокійніше...
- Та я розумію... хоча і стабільно зараз все, проте ще багато роботи...
- Так... відновлювати ще багато чого потрібно... А ти сам з міста?
- Можна й так сказати... ну місто на пагорбах, але я також ось в такому, приватному будинку проживаю - і батьки там, уже старенькі, і моя родина - дружина і дітей двоє, але ще до школи ходять...

- Це чудово... А місто знаю, бував у ньому не раз... Жаль, що багато чого знищено в таких містах - велику кількість фабрик, заводів... тоді не думали, а зараз тяжко все відразу відновити...
- Угу... особливо, якщо й відновлювати практично нічого вже... хіба, що із самого початку все будувати... хоча дещо так і будується, але темпи не дуже...
- Та звичайно, а як по іншому буде?! Скажи спасибі, що хоча б так все... Можна ось спокійно жити...
- Ну знову ж таки... увесь цей спокій, це умовна річ... Хах...
- Хах... це точно! Нічому не навчають цілі періоди історії... абсолютно нічому, прикро! Здавалось би - ну хіба мало того, що було... і знаєш - головне - спробували ж - зрозуміли, що по іншому ніяк, треба просто вживатися якось разом... ні! Вони знову! Там те не поділили, там озеро наше, а там острів нашій... ох...
- Так, так... проблема така є... І ось буквально днів десять назад - чули новини про громадянський конфлікт, десь там... за океаном...?
- Угу... чули... це ж те, що я тобі кажу! Ну нехай дві території щось там не поділили, ну на крайній випадок це зрозуміти можна, важко... але все таки... Проте, коли просто між собою, коли хтось за одне, хтось за інше - а їдять з однієї миски!
- Ой, так... такі випадки особливо сумні, адже не встигли, по суті від такого відійти, а воно все одно повторюється... хоча що тут дивуватися, так закладено...
- Що закладено?
- Ну загалом, для нас... така людська поведінка. Скільки не відмотуй історію назад - а таких подій - безліч, і вони завжди були... просто різних масштабів та з різних причин...
- Це ти точно сказав! І дійсно... я теж колись задумувався - ну чому воно так?! Наче розумом всі сприймаємо адекватно - що всі ці війни, це все таке безглузде заняття,

яке... ну ні до чого не призводить... але вони були завжди... прикро... і не зрозуміло.

- Та я ж говорю... звичайна природа, біологія така. Десь передається щось...
- Ген війни чи насилля?
- Хах... ні, ні... такого немає, звісно... проте, щось подібне - певні процеси, які відповідають за агресію, інстинкти... все це є... а далі - це вже все залежить від конкретного випадку і так далі...
- Може, може й так... ось цей, Темний Провайдер чи як його там... він то як закінчив?! А по суті - миру хотів, добра всім...
- Тут велику роль відіграли обставини, умови які склалися... складно це все пояснювати. Але точно знаю - це просто факт, що люди можуть так - чисто природно - вбивати, вдаватися до насилля... і, напевно, складно зробити так, щоб ніколи не виникало жодних негативних умов, які б давали змогу проявитися ось цим сумним і трагічним можливостям...
- А ти я бачу цікавився чимось таким?!
- Хах... так, так... і до сих пір цікавлюсь - біологією поведінки людини. Цікаво, але складно... проте я й не намагаюсь досить глибоко вникати, лише так... для власного розуміння, і як думаю - правильного світосприйняття...
- Це здорово... згоден, що треба людям більше уваги звертати на природу, і свою, і та, що довкола них...
- Угу... а до речі, щодо Темного Провайдера - то там, як я читав свідчення тих, хто бачив це все, що тоді відбулося... ну і потім вже аналіз спеціалістів - просто випадок. Можливо б і зараз все було по іншому...
- А що ж там трапилось?!
- Ну от як я зрозумів, то один із його чи то друзів, чи просто хтось із найближчого оточення... виявився просто з певною аномалією у мозку, яка в нормальних би умовах не проявилась - спокій там і безтурботне життя... а от в тих

умовах, в яких вони згодом опинились - він просто одного дня, взяв зброю і все - повністю все керівництво, і цей Темний Провайдер і всі інші...

- Так, так... це я вже знаю - прямо під час наради...
- Ага... і от що тут вдієш - просто природа. Людина такою народилася чи стала вже... це не важливо. Адже вона, ця людина - яка це вчинила - ніяк не могла вплинути на те все... хоча і винна була, якщо просто судити це поверхньо, і цілком ймовірно - неправильно, - з точки зору справедливості... якщо є таке, звісно, явище.
- Ох... цікаво... не чув такого. Дійсно, виходить все парадоксально, адже тут вони щиро вірили у людей, що ось все змінять... і були не так далеко від реалізації цього... якби там не було... але ось такий випадок і все.
- Угу... і це лише підтверджує, що однозначності, якоїсь простої закономірності не існує... не все так просто, як здається... чи на жаль, чи на щастя... хто знає, просто так є, і ось так трапилось...

М'ясо не поспішаючи готувалося на грилі. Всі троє - Марк, чоловік-господар та його жінка - дегустували вино. Марк практично не вживав алкоголю, тому, щоб не ображати власників - просто не великими ковтками куштував, аби тільки відчутти просто смак та насолодитися незвичайним ароматом. Чоловік-господар вино виробляв власноруч, вже за роки - набрався досвіду. Подібна продукція цінувалася, адже вона мала найвищу якість. Видно було, що цей чоловік - любив те, чим займався - адже міг безупинно говорити про технологію вирощування кущів винограду, про сам виноградник і безумовно - про процес виготовлення, дозрівання вина.

Погода дійсно було чудовою. Вирішили взяти страви - і піти на дах головного будинку - де розташовувалася невелике тераса, на якій можна було розміститися їм всім.

Але там головним атрибутом було навіть не м'ясо, чи вино. Неймовірну та неповторну атмосферу там робив краєвид. Адже саме з цієї тераси - на висоті третього поверху - можна було спостерігати за виноградником... Тільки в цей момент, коли Марк піднявся на неї - і побачив цю красу - в повній мірі зрозумів цих людей, які могли ось так - кожного вечора - після трудового дня - сісти за вечерю, при цьому милуючись власним творінням - безмежним полем, безмежним виноградником...

- Знаєте... слова просто відсутні..., - промовив Марк.
- Хах... а ти як думав... А взагалі так - це те, що мотивує кожного дня йти туди і працювати там... хоча по правді кажучи, я б ніколи цим не займався, якщо б щиро це не любив, в тому числі - ось це - цей прекрасний вид... це все, що мені треба...
- Напевно я вас розумію... Адже теж намагаюсь робити виключно те, що подобається, що приносить мені радість... навіть якщо це певні дрібниці...
- Звичайно... Не всі можуть займатися виноградниками чи ще чимось... але я впевнений, що просто знайти заняття, яке буде і доступним і приємним - можна завжди...
- Погоджуюсь... Тим паче, скільки всього можна робити - незрахувати. От знаю людей, вони вже років десять, як живуть там неподалік мого дому. Вони вимушені були покинути свою територію, по всіх зрозумілим причинам... але не це головне. Вони займаються ручним виробленням різного посуду - з глини. І начебто це звучить просто - але ви просто не бачили тих орнаментів, які вони наносять на той посуд... і при цьому ще й за допомогою екологічних барвників, фарб... Виглядає незвичайно і дуже круто!
- Ой... я таке полюблюю..., - вимовила жінка, - де вдається щось таке знайти, завжди хоча б маленьке щось - а купую, хах...
- Хах... так, там би ви точно не встояли... дійсно дуже гарно...
- А вони іздалеку приїхали, так? - запитала жінка.

- Ага... із за океану...
- Ого, а як це вони так, що аж сюди?!
- Та в них просто до всіх подій, ще тих... тут жили чи то родичі... щось мені намагався розповісти той чоловік... і от вони їздили, шукаючи кращого місця, і добралися аж до нас сюди...
- Здорово... Головне, щоб їх не ображали тут... бо я от, буквально на минулому тижні розмовляла з подругою, вона з міста, аж на заході... і там також - ціле поселення таких же переселенців із далеку... ну і вони звісно мають інший колір шкіри, іншу національність - так там ціла проблема...
- Дійсно?! Де це таке відбувається?!
- Ну місто, на нашій території... практично на кордоні, і там поселення. Вони чудові люди - поселення відновили, бо там нікого не залишилося після темного періоду... Працьовиті, їм тут подобається... але ж знаходяться ті, я не знаю як їх назвати...
- Ох так, на жаль..., - промовив Марк, - але це теж... от ми говорили, коли готували за конфлікти, їх причини... це все також починається з людської біології, поведінки людей. Природою закладено і все - проявляти агресію, в деяких випадках, мати бажання демонструвати, що певна територія - це виключно чиясь і все, і ніхто інший, тим паче з іншим кольором шкіри... ну ви розумієте - цілком тваринні інстинкти... і саме головне - так, більшість з нас це розуміє, і ми розуміємо - що всі ми люди, різні люди, але абсолютно рівноправні... Проте, ми також часто не враховуємо, що от така природа, задаємось таким питанням, дивуємось, а насправді дивуватися немає чому... Ну от такі ми істоти, так ми іноді поводимось - жорстоко.
- Угу... це цікавий підхід...
- Це єдиний правильний, бо він чисто науковий. Ми - організми, які мають свою будову, свою специфічну і складну для пояснення поведінку...

- Але ж це не означає, що...
- Ні, звичайно ні! Виправдовувати це тим, що от природа... а тому нічого не треба робити... Потрібно просто правильно до цього всього ставитися, потрібно розуміти - що існують різні люди, які можливо не можуть контролювати свою агресію, вони дещо по іншому поведуть себе - і причин цьому може бути дуже багато... Але якщо все це враховувати, а не просто чекати поки, щось станеться... от як ви говорите, в цьому поселенні...
- Та там нічого трагічного не сталося, але все одно - прояви негативні є, і це прикро...
- Звісно, це прикро... але от якщо правильно ставитися до цього - з точки зору, що це не просто навіювання чи переконання, які просто можна змінити проповідями чи покаранням... а це чисто біологічні прояви, інстинктивні, які не рідко відбуваються і проявляються через певні фізичні ушкодження, порушення, захворювання чи аномалії... чи просто певні стресові ситуації...
- І що ж робити?! Як з цим боротися?!
- Складно сказати... напевно, так як це є, і причини ось такі... то побороти повністю буде неможливо... на жаль. Проте, робити так, щоб цього було якомога менше, щоб це не призводило до трагічних наслідків - все ж думаю можна, і це треба робити... якісні обстеження з раннього віку всіх людей, виховання - з точки зору не просто ефімерних термінів - толерантність, а з точки зору - що люди всі дійсно однакові і рівні - природно, біологічно - не дивлячись на такі абсолютно не важливі нюанси, як колір шкіри, національність, гендер чи мова...
- Ох... це що ти говориш... воно то так, але хто ж на це піде?!
- промовив чоловік, - особливо от мова чи національність? Всі ж говорять про патріотизм, про певні традиції...
- Я розумію, це повинно бути, напевно... але просто не слід цьому надавати надто великого, переоціненого значення, розумієте?! Звісно, знову ж таки - людині природно - жити

у стаї, племені... ну як будь які інші живі істоти, тварини... Але ж у нас є одна деталь - і вона знаходиться в голові - це наш мозок... це складна штука, але з її допомогою, сподіваюсь, хоча б колись - люди це все будуть розуміти більш якісно...

- Але не припиниться?! Чи не так?!
- На жаль... так... Думаю, в тій чи іншій мірі, буде існувати, бо - така природа, - сувора і безжальна... Та що там говорити - ви ж самі все можете бачити - після всіх тих подій, які відбулися ось, не так давно - щось змінилось?! Ні! А як було до того? Батьки розповідали - і ці їхні історії - не були для мене чимось новим чи незвичайним... Ну а зараз - тут вже ось ваш приклад, а ще інші конфлікти через якісь нісенітниці, образи... або ці абсурдні заборони і залякування урядів, які тепер намагаються так само знайти ті самі граблі, і знову на них наступити - навіщо після всього того - знову поводити себе так само?!
- Так... ти маєш рацію, справді..., - промовив чоловік-господар.
- Щось ми так далеко зайшли..., - вимовила жінка..., - здається і вина багато не вживали, хах...
- Хах... так, так... Просто це дійсно цікаво, і ти говориш дійсно логічні речі, прості - але логічні..., - додав чоловік.
- Хах..., ну радує, що логічні - це справді так, - відповів Марк,

Вечеря тривала довго. Захід сонця також можна було спостерігати з цієї тераси. Для подібних випадків - у них була спеціальна кімната для гостей, майже окремий будиночок... Але Марк захотів спати ось прямо тут - на терасі, фактично під відкритим небом... Тут дійсно було неймовірно вночі. Погода тепла, небо зоряне, без жодної хмарини. Чутно було, як з виноградника долинають співи деяких нічних пташок,

які почувалися у цих насадженнях винограду - чудово, і напевно - безпечно.

З однієї сторони - місце для сну обрав чудове - адже свіже повітря, чисте небо, прекрасні звуки природи, а з іншої - важко було просто заснути, коли довкола було все це, і все це - хотілося бачити, чути, насолоджуватися...

Ранок був все ж прохолодним, довелось вкриватися тим, що залишили господарі, знаючи, що ранок ще дасть про себе знати. Зранку була міцна кава та чудове печиво з в'яленим виноградом, як не дивно. Смачне і незвичайне. Роботу тут починали рано, проте й Марк не хотів довго засиджуватися, треба було продовжувати свою подорож.

Чоловік-господар сказав, що вони зараз будуть відправлятися у виноградник, щоб перевіряти, чи не має певних шкідників, і чи нічого не загрожує їхньому майбутньому врожаю. В цей момент - Марк згадав. Дерев'яний міст через ту річку, яка знаходилась за виноградником.

- Скажіть, вчора коли я їздив по винограднику, бачив там ріку за полем... там ще міст через неї...
- Так, є там така... доволі глибока, до річі...
- Так?!
- Угу... трапляються вільні дні, і я там риболовлю...
- Хах, навіть так... у вас тут дійсно - заняття на будь-який смак... Та мені цікаво - що то за міст і куди веде та дорога, що за мостом?
- А... дорога... та куди вона там веде... там ліс, не великий. Хоча, то навіть не ліс, а просто чималі скупчення хвойних там... Знаю, що там десь є джерело питної води ще... але точно не пам'ятаю де. Ну і село там далі є, неподалік напевно...
- Напевно буду рухатися туди... ось так раптом, хах...
- Якщо немає конкретного маршруту, то чому б і ні, хах...

- І я так теж вирішив... все ж хочу проїхати тим мостом... він хоч витримає?!
- Та, ти що! Я на автомобілі там буває їжджу, коли на той берег ріки треба потрапити... так, що не переживай...
- Ти вже будеш їхати? - запитала жінка, яка вийшла із головного будинку.
- Так... вже буду. Зранку не так сонце пригріває та і на свіжу голову мені краще їхати, отримую більше задоволення, так сказати... хах...
- Хах... розумію... зранку дійсно робити будь-що - легше і приємніше. Я тобі в дорогу дам зараз трохи харчів, зачекай...
- Знаєте, я взагалі то ввічливий і скромний, але пам'ятаючи ті вчорашні страви - не відмовлюсь!
- Хах, от і чудово!

Попрощавшись із власниками виноградника, отримавши у дорогу чималий пакунок з їжею, - а від господаря ще й подарунок у вигляді пляшки вина у спеціальній пляшці, оздобленій ним власноруч - Марк вирушив у дорогу. Переїхавши міст, який дійсно виявився надійним - не поспішаючи - подався в напрямку хвойних насаджень, у пошуках того самого джерела смачної води.

Густота насаджень була не надто великою, що дозволяло легко дивитися крізь високі стовбури дерев. Дорога, яка складалася зі спусків та підйомів - по різному веляла та закручувалась. Проте тут справді було інше повітря - легкий аромат хвої - додавав особливості цьому місцю. Марк збавив хід і рухався практично так, ніби йшов прискореним кроком - споглядаючи очима - де ж те саме джерело. За словами чоловіка-винороба - місце мало бути певним чином облаштоване - людиною, а тому не побачити його було складно.

Проїхавши не менше кілометрів двох - Марк побачив чоловіка, який рухався пішки з двома великими пляшками, літрів по п'ять кожна, але пустими. Очевидно - крокував до того самого місця.

- Добрий день! - гукнув Марк, не вимикаючи двигун мотоцикла.
- Добрий!
- Скажіть, будь-ласка - ви до джерела питного йдете?!
- Так, так..., - промовив чоловік, додатково ствердно киваючи головою.
- Це чудово! Бо я не можу його знайти, сідайте - я вас підвезу, а ви покажете дорогу... Далеко ще до нього?!
- Ні, буквально метрів триста-чотириста... не більше, - промовив чоловік і сів позаду Марка, тримаючи однією рукою дві пляшки, а іншою тримаючись за поручень, до якого й так був прив'язаний рюкзак Марка.

Джерело знаходилося дещо у трішки іншому місці - там дерев було більше, а ще й значна кількість кущів густих, чагарників... Однозначно - місце мало воду, якою забезпечувало не тільки людей, але й всі рослини довкола, які мали особливо здоровий вигляд. Джерело мало вигляд зовсім не примітний, хоча і дійсно було викладено з певного каменю, викладено доволі вміло і гарно. А для того, щоб зручно було набирати воду - спеціальна трубка, дерев'яна була відведена в сторону. Дзвінкий шум води, яка біла й падала з невеликої висоти - розносився на багато метрів. Стежка до джерела була, але вона мала вузьку форму, і дещо не примітну. Сміливо можна було сказати, що це джерело легко, але все ж приховували від великої кількості людей...

Зупинившись неподалік, залишивши мотоцикл біля початку тієї самої стежки, Марк з чоловіком - крокували до джерела. В цьому місці навіть пташок було більше, які, напевно, полюбляли також смакувати прохолодну воду. Від

цих створінь - жодна, мало видима, стежка не могла приховати цього прекрасного місця.

Біля джерела була облаштована невелика лавка, на яку можна було поставити пляшки і присісти самому.

- А звідки дізналися про джерело? - запитав чоловік з пляшками, йдучи по вузькій стежці.
- Та випадково, абсолютно випадково... зустрів людей, запитав дорогу, а вони на додаток - мені ще й сказали, де я можу скуштувати чудової води... В мене є вода, я лише спробувати...
- Кудись конкретно їдете, чи так... просто...?
- Просто, хах... Можна сказати, подорожую в своє задоволення...
- Це цікаво... не так часто конкретно тут можна зустріти якихось мандрівників... Зазвичай крізь нас тут не прокладають вони свої маршрути...
- Та я й не по маршруту рухаюсь, а так... куди захотів, туди звернув і все. Я не надто з далеких країв, фактично місцевий - просто полюблюю кілька днів поїздити на мотоциклі, відволіктися від буденності, так сказати...
- Ага... розумію... я й сам такий. Не подорожую, але люблю також на кілька днів відправитися просто ось десь в ці місця... віддалитися від усіх, так би мовити... допомагає заспокоїтись, хах...
- А ви із селища тут, так? Мені говорили, десь тут має бути неподалік?
- Так, звісно... тут крім нас нікого немає, далі є невелике містечко - але воно за тридцять кілометрів звідси...
- А в селищі, багато людей проживає?
- Хто знає... що таке багато чи мало...
- Ну знаєте, якщо ви там живете і ще кілька людей, то це вже явно не багато, хах...
- Хах..., раніше - років десять назад - так і було... а тепер ось побільшало і доволі на багато...
- Дивно, зазвичай люди навпаки...

- Навпаки?!
- Угу... їхали у подібні селища, а тут виходить, що виїхали...
- Та як там виїхали... вимушено, я б сказав... тут неподалік, десь кілометр, може півтора - більш густіший ліс, невеликої площі, але все одно... і там розташовувалися певні військові...
- А, тепер розумію...
- Так... і вони не просто тут розміщувалися, а ще й певний штаб був... я точно не знаю... І зрозуміло, що бути в такій близькості до... фактично мішені - ніхто не хотів. Ну і після кількох подій - коли ховався хто куди міг - буквально за два-три дня - залишилось нас тут не багато...
- А ви чому не поїхали?!
- Мій будинок, самий крайній... а це вже краще... Та і куди було їхати?!
- Ох... це точно...
- Просто ті, хто мав певних рідних чи близьких, здебільшого в іншому селищі... ото туди і прямували.
- Зрозумів..., - відповів Марк, поки одна із пляшок закінчувала наповнюватися, - Але ж бачте, повернулися, хах...
- Хах... та звісно. Як більшість розповідає - про це тільки і думали... Хоча повертатися почали буквально через рік-два, поступово... Люди просто не витримували, тут вже звикли, рідний край...

Вода набралася у пляшки, а Марк спробував сам цю воду, яка виявилася справді незвичайного смаку - чиста, свіжа... В цей момент вирішив - їхати в те саме містечко, про яке згадав чоловік, тим паче - якщо воно було малим, то це тільки плюс, адже повертатися у велике місто бажання не було, а от малонаселені, проте все ж містечка - чимось приваблювали Марка... все таки там можна було більше зустріти цікавого люду, поспілкуватися, щось дізнатися...

- Ви сказали, що місто через тридцять кілометрів... там дорога хороша?
- Так... десь тридцять... Сам я давно вже там не був... років чотири чи більше...
- Ох... серйозно?!
- Угу... а що тут дивного то? У мене тут все є... є у нас невеликий магазинчик, ось вода є... деякі люди працюють там, от вони кожного дня їздять тією дорогою, а мені вона ні до чого...
- Та це зрозуміло... і чим там займаються, яка робота там?
- Фабрика там є... взуттєва, якщо я не помиляюсь, а ще якісь продукти виготовляють, ото там і працюють.
- Буду їхати туди, хах... гляну, що воно там за містечко таке...
- Так ти ж говорив, що місцевий практично, не бував там?!
- Ні, не був. Місцевий... але от ви самі сказали, що вже кілька років там не були... а мені то чого там взагалі бувати. Минулі роки, я взагалі у цю сторону не їздив, і тепер бачу, що дарма, є цікаві місця і люди...
- Вони є будь-де, так само як і протилежні їм персонажі...
- Це ви точно сказали, хах... добре, поїхали!

Марк разом із чоловіком рушили у сторону селища. Дорога тут була дещо краща, ніж та, по якій він блукав у пошуках джерела... Їхали не поспішаючи, адже чоловік тримав у руках дві пляшки з водою. Будинок його знаходився дійсно із самого краю. Невеликий, охайний. У дворі видно було, що очевидно його дружина поралася у саду. Чоловік зістрибнув із мотоцикла, і попрощавшись і Марком - поніс воду у двір. Мотоцикл рушив далі.

Селище було звичайним, і не малим і не великим. Декілька вулиць, які були неправильної форми - будучи в одному кінці - не можна було побачити інший кінець, навіть якщо вуличка була не надто довгою. Марк вирішив знайти

той самий магазинчик, про який говорив чоловік з водою. Люди в основному займалися справами на подвір'ї, в саду... За весь час побачив людей шість-сім, не більше. Все ж на одній із вулиць - дійсно побачив невелику будівлю, яка очевидно відразу, що була магазином. Біля нього - декілька укриттів від сонця, під якими можна було просто посидіти, випити кави чи ще чогось. Це відразу сподобалось Марку. Тим паче, що там вже сиділи люди - жінка і двоє чоловіків, щось гучно обговорюючи.

Припаркувавши мотоцикла біля входу, тим самим на мить відволікши людей під навісом, Марк привітавшись і почувши також привітання у відповідь - покрокував у магазин, щоб взяти кілька пиріжків та каву.

- Можна біля вас присісти, - промовив Марк, вийшовши із магазину і звернувшись до трьох людей.
- Звичайно... сідай, - промовив один із чоловіків, якому теж було десь за сорок.
- Куди прямуєте?! - запитала жінка.
- Та так... подорожую просто, в своє задоволення...
- О, як чудово... і як аж до нас потрапили?
- Знаєте, там звернув, то там звернув... потім от зустрів людей - порадили відвідати джерело води... ну у вас тут...
- Ага... є таке, вода там смачна...
- Справді! Вже там був... ну і от тоді до вас сюди...
- А сам звідки? - запитав інший чоловік.
- З міста на пагорбах... не так далеко.
- А, так ти взагалі місцевий... тільки почав свою мандрівку?!
- Та ні... я й не планую далеко їхати... я вже не перший рік ось так - просто на кілька днів, може тиждень - вирушаю у невелику подорож по цій місцевості, просто щоб спостерігати, що змінилось, як люди живуть... звик так уже...
- Цікаво... а хоча що тут може змінитися... от я нічого не помічаю, для мене тут - нічого не змінюється вже давно, хах...

- Хах... ну та так завжди. Просто не помічаєш уже чогось, щось приїдається...
- Це точно... нуднувато стає... напевно теж треба купувати от щось подібне до твого... мотоцикла і теж поїхати кудись...
- Невже нуднувато?! Ви щось так гучно тут обговорювали... коли я приїхав...
- О, так..., - відповіла жінка, - все ж є тут у нас і цікаві ситуації, хах... хоча й сумні, в деякій мірі.
- Чому? Що трапилось?!
- Та що... ну люди почали повертатися... ну в нас багато хто виїжджав на час всіх подій...
- Я знаю, знаю... вже розповідали.
- Ну ось... а тепер, коли повертаються - то вже не тільки ті, що раніше жили - але й нових із собою кличуть, а люди ж різні... і от виникла ситуація з релігіями...
- З релігіями?! Це як?!
- В нас тут була одна церква, однієї віри... ну і так вийшло, що от за останній період - чимало людей приїхало і оселилось - іншої віри, і вони просто захотіли відкрити... чи то осередок своєї церкви... я не знаю точно, але навіть не церкву... і все, почалось...
- Що, проти хтось?!
- Угу... це м'яко кажучи... ну знаєш, є люди максимально занурені у віру, і от вони вважають, що краще розвивати одну церкву... ну і так далі...
- Так... це може бути проблемою, на жаль... І що відбувається?
- Та особливо, поки що, нічого... що добре... Але висловлювання різні, навіть погрози... ну а ті, інші - також не мовчать - і от люди в такому стані... навіть ті, хто й не знав де церква - як я от - теж чомусь переймаються цим питанням, хах... - промовив один із чоловіків.
- Хах... ну значить питання дійсно важливе, і так напевно і є...

- Та важливе, ніхто не сперечається, щодо цього... але ж ситуація починає перетворюватися в абсурдну. Невже мало проблем, причин для конфліктів, щоб от знаходити щось ще..., - промовила жінка.
- Знаєте... тут питання набагато складніше... адже питання віри - це складне питання, важливе питання - яке багато значить для тих, хто відносить себе до тієї чи іншої віри..., - промовив Марк.
- Та всі це розуміють... навіть я розумію, хоча я, наприклад, не відношу себе до жодної... але я не намагаюсь це комусь нав'язати... ну що от я такий і ви будьте такими.
- Добре, що ви це розумієте, - вимовив Марк.
- Хах... отож... Але там же починається щось дивне уже, і це мені не подобається. І справа не в тому, що я проти, а справа лише в тому - що не так давно - всі бігли звідси, хто куди міг, і от тільки все налагоджуватися почало - з'явилась нова проблема..., - відповів один із чоловіків.
- Ох... дійсно питання складне, от ми тут і сперечаємось..., - продовжила жінка, - бо кожен має певний свій погляд, як це все припинити... І це треба якось вирішити, бо вже не раз, особисто я чула заклики - взагалі зробити так, щоб тут не було жодної церкви... Ну ви розумієте, чим це може закінчитися...
- Угу... звісно розумію... Але, на жаль... я більш ніж впевнений, що до кінця проблему не вирішити, особливо - якщо намагатися певним чином "вирішити" щось.
- Що ви маєте на увазі?! - запитала жінка.
- Дивіться... я ні в якому разі не хочу повчати когось, адже сам мало що знаю, хах... Але маючи певні, елементарні знання у сфері біології поведінки людини - можу вам з упевненістю заявити - що будь-який прояв релігійності - коли людина вірить у щось, взагалі - це цілком нормальна справа. Це природно, і це не можна заперечити чи змінити...

- Ви хочете сказати, що це ось так буквально - прямо на цьому біологічному рівні - людина з народження знає про існування когось чи чогось - кому потрібно приклонитися...?! - запитав один із чоловіків.
- Ні, звісно не все так просто... Справа просто в тому, що ми звичайні живі організми - які мають свою нервову систему, складний біологічний організм - де важливу роль відіграє мозок... і от це беззаперечно - надскладне поєднання - і створює умови чи передумови, як завгодно, які сприяють тому, що люди здатні вірити у щось вище, у те, що не можуть пояснити - але в те, що цілком вірогідно їм допомагає, підтримує їх... Я не знаю... це проявляється у кожного по різному, але факт залишається фактом...
- А як же щодо мене?! - запитав чоловік.
- А що ви?
- Виходить, що я не такий, якщо не відношу себе до жодної віри...
- Ну, як я розумію, ви маєте переконання, що нічого, крім того, що ми бачимо - не існує, чи не так?!
- Так, думаю так...
- Ось, тобто ви в це вірите!
- Ну як вірю... я так сприймаю це все, моя така думка...
- Звісно, я розумію, але в принципі ваша позиція не зміниться, чи не так?!
- Думаю так...
- От і їх так само... позиція не зміниться. Звісно, якщо тільки хтось сам не передумає з огляду на зміну своїх переконань, життєвих ситуацій...
- Це все, що ви говорите, складно якось..., - промовила жінка, - я розумію, що це так дано людям, в щось вірити, адже не дарма - є скільки різних релігій, людей, які вірять... Проте, ось такі ситуації, як у нас тут - їх же все одно треба якось вирішувати?! Ну не можна ж просто сказати, що - у кожного різна позиція, різна віра - і всі ці конфлікти - звичайна річ... нехай буде... а наслідки?!

- Дивіться, ви все ж таки не до кінця мене розумієте... Справа не в тому, щоб нічого не робити, справа в тому, щоб просто правильно ставитися до цього всього. І, на жаль, цього не відбувається - адже більшість людей радикально сприймають різні закиди у сторону, наприклад, своєї релігії - чи то не сприйняття її іншими, чи просто протидія їй - та будь-що.
- Так, це я підтримую. Дійсно, ми й самі от бачимо - як лише той факт, що з'явилась інша віра, представники іншої віри на цій от маленькій території селища - вже почали проявляти ці ж самі негативні настрої, побоювання..., - відповіла жінка.
- Ну от! І все, що тут треба - саме головне - це правильно сприймати ситуацію. Розуміти, що віра - це дійсно важливий елемент, він потрібен багатьом людям, він так чи інакше - заложений на біологічному рівні - як така можливість. Іншими словами - це все пояснюється наукою і природою...
- Ну і?! Як це все допоможе?!
- Хах... з вами цікаво...
- Хах... та дуже цікаво! Просто знаєте, нас це дійсно тривожить всіх, ми не хочемо, щоб тут розгорівся конфлікт, ще й з щодо такої, надто чутливої теми..., - відповів один із чоловіків.
- Я це розумію... Але на питання - як допоможе - відповісти складно. Це все допоможе лише в тому, що можна обирати логічні і об'єктивні шляхи примирення, подолання надзвичайно конфліктної ситуації. У вашому випадку - всіх можна зрозуміти. Одні - хочуть мати місце, де вони можуть приклонитися згідно своєї віри, мати свою церкву... Інші - бояться, що вже їхню віру, їхнє місце для того, щоб вони могли приклонитися - але вже згідно своєї віри - можуть притіснити. І це все нормально, адже ці речі важливі, важливі для людини загалом. І все, що треба - просто намагатися - не шукати винних, не говорити - хто тут

правий, а хто ні, - а просто дати змогу облаштувати свою церкву чи відповідне приміщення, а іншим - дуже обережно, без повчань - просто роз'яснити, чи намагатися це зробити - що по іншому ніяк. Але в цьому разі - ніхто не буде ображений, хоча - до кінця все одно ніхто з них не буде в повному спокої, і це тех зрозуміло...

- Так... ви науковець?! - запитала жінка.
- Хах... ні, ні... просто цікавився, поверхнево і все. Адже, як бачте - така наука, як біологія, а тим більше поведінки людини - має доволі яскраво виражений прикладний характер, - відповів Марк.
- Мені ваші слова сподобались, - відповів один із чоловіків, - адже дійсно, якщо людина про щось думає, в щось вірить, то з цим нічого не можна зробити, і це так. Треба просто поважати і все... Але є одне але. Це далеко не всі хочуть зрозуміти!
- Звичайно... і це, як не дивно, пояснюється так само - природа і біологія, не більше.
- Ех... не проста ситуація, не проста...
- Та ситуація, як ситуація - головне - не нагнітайте її, і справитесь... Звісно, краще всього - це не допустити ніяких трагічних подій, а все інше - поступово вирішиться..., - відповів Марк.

Закінчивши пити каву та з'ївши пиріжки, Марк вирішив не затримуватися тут, біля цього магазинчику, адже у людей дійсно була не проста ситуація, яку всім би дуже хотілося вирішити, але ніхто не знав, як насправді все буде. Попрощавшись із цими людьми, сів на мотоцикл і вирушив далі.

Магазин був не так далеко від закінчення меж селища, тому вже через хвилину Марк їхав по доволі не поганій дорозі. Зрозуміло було, що за останні десятиліття нікому не було жодного діла до її стану, ремонту... але іноді навіть були

ділянки дороги із чудовим асфальтовим покриттям, що особливо радувала Марка, адже саме тут він міг додати газу і в повній мірі відчутти - що таке подорож на мотоциклі.

Місцевість тут практично відразу змінилась. Практично одні рівнини. Це був або зелений луг, або фермерські поля, на який вже активно зростали певні культури. Як не дивно, але за кілометрів п'ять дороги - не зустрів жодної людини, жодного автомобіля. Аж раптом - за метрів двісті від самої дороги побачив те - що змусило його відразу скинути швидкість і через мить повністю зупинитися, затиснувши гальма. Біля двох великих, старих дерев, яким було далеко за п'ятдесят на вигляд - лежав він - скелет автомобіля. Така знайома картина з дитинства та молодих років... Зараз зустріти щось подібне було важко, але напевно - через не надто високу популярність цих місць, м'яко кажучи - цей, в далекому минулому, чудовий автомобіль лежав тут, а точніше - все, що від нього залишилось. Марк просто не міг проїхати ось так повз, тож повернувши кермо наліво - рушив прямо до нього, навпростець. Звісно, жодної дороги до того місця не було, і тому треба було їхати по траві, яка в деяких місцях була вже посухлою.

Зупинившись біля автомобіля - заглушив двигун. Не поспішаючи - зліз із мотоцикла і декілька хвилин просто стояв і дивився. Відразу було зрозуміло, що автомобіль покинули не просто так - адже прямі докази цього було видно на поржавілому, практично зруйнованому каркасі... дійсно - скелеті. Подібні картини - по особливому зачаровували - адже вони найкраще змальовували ті часи, які пережила ця місцевість, конкретно цей автомобіль. І той факт, що він ось так просто був тут покинутий - говорив лише про одне - ось тільки в ті часи - похмурі, темні - люди дійсно розуміли, чого варті подібні речі... І здавалося б - це повинно було певним чином вплинути на подальше життя - але цього не сталося. Вже зараз - люди знову вбачали у автомобілях - особливу важливість для виживання, для певного статусу...

Посміхнувшись, Марк заліз на дах, який був доволі понівеченим, але все ще кріпким та легко витримував його вагу. Неможливо було зрозуміти на перший погляд - який колір мав цей автомобіль раніше, лише зазирнувши знизу - можна було на зворотній, внутрішній стороні побачити шматочки фарби, сухої - помаранчевого кольору...

Не хотів так швидко покидати це місце, а тому - закотивши мотоцикл у тінь дерев, сам сім на капот автомобіля та попивав воду із пляшки. Споглядаючи тутешні краєвиди - пам'ятаючи, що не так далеко звідси - біля того самого селища - колись розташувався штаб, не важливо кого. Люди щиро вірили у щось, відстоювали свою позицію... інші намагалися просто вижити, врятуватися - не звертали уваги ось на такі дрібниці, не важливі речі - як цей помаранчевий, безумовно гарний, у той час, автомобіль. Багатьох з тих людей вже немає, а ті що продовжують жити на цій конкретній території - так само продовжують боротися, щось доводити, конфліктувати, не розуміти один одного... З одного боку, Марку було прикро - що все ось так, що подібні періоди - нічому не навчають, фактично ні до чого не призводять... І сумно через те, що люди не можуть просто зрозуміти просто речі, зупинити всі конфлікти... адже все це триває вічно - лише іноді посилюється, як багато років тому, - і після здавалося закінчення - все одно продовжується, як ніби нічого і не було, як ніби ці ж люди на власні очі не бачили страшні наслідки, як ніби вони не відчували того болю, жалю чи не знали відчуття втрати... Але тут же - з іншого боку, Марк чудово знав, що все це - закономірно, все це - відносно легко і просто пояснюється... все можна пояснити, хоча й надто важко зрозуміти, прийняти, змиритися... За останні десятки, сотні років - люди виробили різноманітні моральні принципи, бачення, погляди та переконання - і це неймовірно, на що здатен мозок людини. І саме його наявність - дала змогу багато років тому - виготовити ось цей помаранчевий автомобіль, цей мотоцикл, навчитися програмувати та робити

неймовірні технічні пристрої та програми, задуматися над ситуацією, призвести до тих самих темних часів, - яких в довгій історії, було так багато, що не можливо було порахувати. Ці часи наставали все через той же мозок - який здатний керувати людською поведінкою - агресією чи добротою, жорстокістю чи милосердям, коханням чи байдужістю... І ось все це складне поєднання, яке має багато незрозумілих протиріч, протистоянь - фактично і являється природою того, що взагалі відбувається.

Допивши пляшку води, яка вже була доволі теплою, Марк вирішив їхати далі. Але ось такі місця - мотивували його. Адже вони дійсно мали певну, свою атмосферу, свою унікальність, свою історію. Ще раз обійшовши автомобіль, подивившись на нього, Марк сів на мотоцикл і рушив. Вирішив їхати дещо іншим чином, не так - як сюди добрався - через те, що так просто було швидше, а трава здавалася скрізь однаковою. До скелета автомобіля доїхав без проблем, а отже можна було і у зворотному напрямку не перейматися. Так і вчинив Марк, навіть додавши газу. Не доїжджаючи метрів двадцять до дороги - лише встиг відчути, що переднє колесо ніби просідає вниз - і він вже через мить - бачить задню частину мотоцикла - перебуваючи при цьому у повітрі... Пощастило, що це трапилося все ж не на великій швидкості - тільки набирав її, а ще й напівсуха трава, яка пом'якшила падіння. Вдарився лише трохи лівою рукою та ногою, але продовжуючи лежати у траві - переконався, що переломів, начебто не було - всіма кінцівками міг спокійно шевилити. Це вже було добре. Ще через кілька хвилин - підвівся. Побачив, що його рюкзак - лежав також відірваний від мотоцикла за метрів шість від нього. Спочатку одягнув рюкзак собі на спину, а потім пішов повільно до мотоцикла. Підняв його, оглянув раму, бак - на перший погляд все добре. Спробував завести двигун - працює. Це остаточно

заспокоїло. Вимкнув двигун, і вирішив все ж викотити мотоцикл на дорогу і почати вже рухатися там, про всяк випадок. Але не міг зрушити його з місця... і все ж не все було так добре, як Марк вважав... Переднє колесо, від подібного удара чи в'їзду в яму - деформувалося таким чином, що просто не могло крутитися. Цей факт дещо засмутив Марка. І навіть не подібна несправність, бо розумів, що сам винен - а те, що до міста рухатися було ще багато, та і до селища, якщо повертатися назад - теж чимало. А враховуючи, що мотоцикл взагалі не міг рухатися - протягнути його навіть п'ять кілометрів до селища - це заняття не з легких...

Дотягнувши мотоцикл до узбіччя дороги, дістав ще певний залишок води, який був у нього - і тут відразу згадав - як сидів на тому капоті того помаранчевого автомобіля, і допив воду з ще однієї пляшки води... яка тепер так була потрібна... Робив невеликі ковтки, намагаючись не витрачаючи багато води - все ж добре промочити горло... Як тут не згадувати той факт, що довкола - панує хаос, і все, що вимагається - це намагатися підтримувати порядок серед цього хаосу... Але він не зміг... Марк підтримував той факт, що цей хаос - це наука, яку можна намагатися пізнати, і це займе цілу вічність, а можна лише приймати його і намагатися підтримувати порядок, намагатися робити все від себе залежне, і сподіватися - що черговий випадок - призведе не до такого, що він мав зараз...

Випита вода, зворотній рух до дороги іншим шляхом, поняття хаосу - все це крутилося у голові Марка, який продовжував не великими ковтками попивати воду. Аж раптом - почув, як зі сторони селища рухався, очевидно - автомобіль. Через секунд п'ять він уже міг на власні очі бачити - як йому на зустріч рухався білий пікап. Курява цілими хмарами котилася за автомобілем, а він на швидкості нісся дорогою. Марку не треба було і намагатися зупиняти

його - пікап почав сам приторможувати, і прямо зупинився перед ним. В салоні сиділо двоє людей - молоді, на вигляд, дівчина і хлопець, років... максимум тридцяти. Мали доволі приємний вигляд, і було зрозуміло - що ось цей випадок - зустріти цих людей тут - це вже те, що потрібно.

- Добрий день! У вас все добре?! - привітався і запитав хлопець.
- Добрий... на жаль, ні, хах..., дещо постраждав мій мотоцикл, рухатись не може сам..., - відповів Марк.
- А що трапилось, аварія?! Бо теж виглядаєте дещо пошарпаним...
- Ну як сказати... щось подібне до цього... невдало потрапив у вибоїну і колесо повністю прийшло у несправність...
- Ох... ну тут дорога така, звісно, не надто якісна...
- Та це сталося і не зовсім на дорозі, звертав трохи і в траві натрапив.
- А, ну тоді це взагалі зрозуміло... ми от теж, кілометрів сорок назад зупинялись, на узбіччі, там в траві чимало металобрухту лежить... вже практично не придатного ні для чого, але якщо туди заїхати, ще й на мотоциклі, приміром, то так... може бути непереливки...
- Вам же до міста?! - запитала дівчина.
- Так, звичайно... буду сподіватись, що є місце - де можна це полагодити... А ви куди прямуєте?!
- Ми їдемо трішки далі, за цим містечком - інше є, трохи в стороні, воно більше разів в два... ми там працюємо..., - відповіла дівчина.
- І до речі, от там точно є люди, які вам можуть допомогти... а в цьому містечку, що попереду, я навіть не знаю... там не надто жваве життя..., - продовжив хлопець.
- Та я буду вам вдячний, якщо підвезете, хоча б до цього містечка... бо вже й вода закінчується, а сам я не дотягну мотоцикл туди...
- Звичайно! Без проблем! Тим паче, як ви помітили вже, очевидно, тут автомобілі рідко їздять, буквально кілька

разів в день... так, що можна сказати вам з нами пощастило... тим більше, що є куди ваш транспорт прилаштувати.

- О, це точно... я вже думав тут ночувати буду...

Хлопець вийшов із кабіни пікапа - і разом з Марком завантажили мотоцикл у багажне відділення. На перший погляд - колесо дійсно мало серйозні пошкодження, і очевидно швидко полагодити його точно не вийде, якщо не знайти дійсно досвідчених спеціалістів... Зачинивши двері багажного відділення, Марк та хлопець сіли до кабіни пікапа. Дівчина щось читала у телефоні, але в цей момент взагалі відклала його і запропонувала Марку води та свіжого печива, яке вони придбали не так давно в одній невеличкій пекарні. За її словами - кращого печива - вони ще не куштували, воно мало особливий смак та аромат.

- А ви взагалі звідки їдете, якщо не секрет? - запитав Марк.
- Ми були у моїх батьків, - промовила дівчина, - ось повертаємось назад у місто, де поки, що проживаємо і працюємо...
- Якщо від батьків, то добре... навідуватись до них треба частіше, хах...
- Намагаємось... але його батьки живуть трішки далі, тому ми по черзі їздимо... але от два роки, як одружені - і кожні два-три тижні - ми в дорогу...
- Це круто... воно коли в тих місцях, де народився, проживав, де батьки - там завжди легше, спокійніше...
- Ой, це ви точно сказали... ось там були, так за кілька днів - набираєшся сил не на один тиждень, хах...
- Отож бо й воно... Так ви часто тут подорожуєте, цим маршрутом? - запитав Марк.
- Ага... частенько виходить...

- А я от вперше тут, ось так подорожую... хоча теж проживаю відносно не далеко звідси, і за багато років - тут не бував, конкретно на цій дорозі.
- І як вам?! - запитав хлопець.
- Знаєте - неочікувано добре, хах... на перший погляд тихі, спокійні і нічим не примітні місця, але щось в них є...
- Так, спокійні... нам здається, що навіть дуже спокійні...
- Нудно?
- Ні, ну звісно, там в місті - не так ось як тут, конкретно... але все одно хочеться чогось більшого спробувати...
- Це нормально... так завжди... І загалом - чому б і ні. Але, якщо можна - вам порада - не слід кудись їхати з думками - що ось це місце ми покидаємо, бо воно погане, ми не повернемося - а от там у нас все буде чудово...
- А як треба?! - запитала дівчина.
- Та просто не задумуючись... їхати, щоб спробувати, щоб десь ще пожити, поглянути як там... І я впевнений, що звикнути можна кругом, але все одно - ось в ці нудні чи не такі яскраві, за мірками великих міст, місця буде все одно тягнути тих, хто сам звідси, хто тут жив перші роки, дитячі...
- Будемо обов'язково так чинити... та ми насправді й не намагаємось себе переконати, що тут ось - в цих невеличких містах - погано чи ще щось... от як ви сказали - дійсно хочеться просто поглянути - а як там, - промовив хлопець.
- Так... тоді все добре, хах...
- А у вас родина є? - запитала дівчина.
- Так, звичайно! Ми живемо у місті на пагорбах - дружина, діти. Ми подорожуємо разом, але я все одно раз на рік - ось просто так вибираюсь всього на кілька днів - у коротку мандрівку по місцевим локаціям, давно відомим... хоча ось цього разу - натрапив конкретно на ці, де ми зараз - і по суті відкрив для себе чудові локації, людей...

- Це дуже цікаво, і правильно, думаю... - промовила дівчина,
- ось так трішки зануритися у себе, поглянути на давно відомі місця...
- Ага, ви мене розумієте, хах...
- Думаю скоріше так, чим ні... Ми, до речі, як не дивно... буквально десь місяць тому... так? - запитала дівчина у хлопця.
- Що місяць тому?! - відповів запитанням хлопець.
- Ну обговорювали питання - щодо ось того, що багато людей дійсно намагаються не буквально кругом бути разом...
- А, ну так, так... говорили...
- От... адже дійсно, ми не вчора народились - у когось є свої звички, бажання, от як у вас - просто проїхатися давно відомими місцями, і просто побути одному...
- Знаєте, це справді хороша річ, і тут немає нічого такого... Тому не слід цього боятись чи переживати через це, - відповів Марк.
- Ми теж так думаємо, взагалі то... але все одно, знаєте... не хочеться порушувати те, що складається добре... все ж може бути, і багато прикладів таких...
- У мене щодо цього є... хоча ні, це не у мене такий погляд, а це погляд тієї природи, біології - частиною якої ми являємось.
- І що ж це за погляд?! - промовив хлопець.
- Та дуже простий - в першу чергу, ми люди. Ось ми тут їдемо в пікапі цьому - три людини. Розумієте?! Три людини - які мають свої, особисті погляди на різні речі, мають своє власне світосприйняття... І, відповідно, ніхто і ніщо, насправді, не може на це вплинути і докорінно змінити, особливо вже у дорослому віці, звичайно...
- Але... все ж страх в іншому, в тому, що ми от одружилися, а тепер будемо ось так...

- Хах... ні, справа саме в цьому. Ну дивіться, ви ж і так працюєте, ви ж не їздите вже два роки в цьому пікапі, не виходячи з нього?! - запитав з посмішкою Марк.
- Хах... та ні, звісно... - промовила дівчина.
- От, бачте! Все ж це питання звички і спроможності на рівні... ну знаєте, це складні терміни зараз підуть... але от один назву точно, хах... Спроможності на рівні лобної кори мозку...
- Ого! Ви прямо так серйозно це все пояснюєте... - вимовив хлопець, - лобна кора...
- Хах..., ну так а як по іншому! Це все ми, по іншому ніяк...
- Ну це ви ось їй скажіть... психологія, книги..., - відповів хлопець.
- А книги і психологія - на чому вони ґрунтуються, що є їх основою?! Правильно - наша з вами біологія! Я відразу скажу - я не професійний біолог чи крутий науковець - просто цікаво це все, вже багато років...
- А з чого виникла цікавість?! - промовила дівчина.
- По звичайній причині, яка трапляється буквально у кожного. Я просто хотів знайти відповіді на питання - "Чому?". Чому відбувається це все довкола, чому люди себе так чи інакше поведуть... І, як виявилось - відповіді, абсолютно всі - можна знайти серед досліджень і фактів саме нашої біології поведінки, яку на поверхневому рівні - доволі не складно сприймати і розуміти... Так от - що стосується відносин між людьми - звісно, спочатку - виникає щось особливе, що незвичайне і таке, що пояснити неможливо, хоча це не так, хах... все пояснюється, але може не так просто, та і багато хто все ж хоче бачити у цьому певне диво... ну ви розумієте...
- Хах..., звичайно - коли щось ніби блиснуло і все... хах...
- Отож, правильно... але після цього - хто б що не говорив - вже справа за звичайною прив'язаністю - ми звикаємо, нам комфортно і все. Але, звісно, - як ви сказали - може так трапитися, що блисне знову щось, і вже по відношенню

до когось іншого... І це теж нормально - людині так дано, ми може ось так взяти і перемкнутися, ми можемо протягом життя - з різними людьми розділяти наше існування, але це все індивідуально. Звісно, трапляються різні ситуації... Але все ж головну роль тут відіграє та сама лобна кора, хах... щодо якої ви так здивувались, - промовив Марк, звертаючись до хлопця.

- Ну тепер вже мені цікаво... хах... ви так розповідаєте... І що ж за роль?! - відповів хлопець.
- Саме ця частина мозку, яка до речі формується в повному обсязі тільки в років двадцять п'ять, що в принципі пояснює деякі випадки нестабільності і вітряності, як здається серед надто молодих людей... Так от, саме лобна кора - дає змогу нам якісно прогнозувати наслідки дій, які ми вчиняємо, правильно реагувати - що ми робимо добре, а що погане - в тому числі і по відношенню до інших. Також вона відповідає за таке абстрактне поняття - як сумління та прийнятну соціальну поведінку, ну і так далі...
- Як цікаво..., - відповіла дівчина.
- Угу, цікаво ще й як! І, відповідно, як ви вже розумієте - коли ця лобна кора - повністю сформована - тільки тоді вона може в повній мірі правильно функціонувати. Але, звичайно - всі ми різні живі організми... і ключове тут - саме живі організми - які різні, які мають різну спадковість, зростають у різних умовах та середовищах... а це все має неабиякий вплив... Тому - вплинути на це практично неможливо - якою є людина, такою вона і буде. Це потрібно просто прийняти...
- Це дійсно незвичне пояснення..., - промовила дівчина.
- Може і незвичне, але цілком вірне... чи то прагматичне, не знаю... Тому, загалом - перейматися не потрібно - якщо людина свідомо, і здатна все це контролювати - то нічого погано не станеться... в тому числі, коли просто проводити певний час чи то на самоті, чи просто деінде... Тим паче,

що всі індивідуальності, всі люди - всі мають свої мрії, чи бажання... напевно це я вже повторююсь, хах...

- Ні, що ви... дуже цікаво... треба буде обов'язково більш ширше про все це дізнатися..., - відповіла дівчина.
- Ох... я вам от мотоцикл допомагав вантажити... а ви от дивіться до чого призвели! Хах... - промовив хлопець, - буде тепер з іншими книгами сидіти... Хоча, звісно - я жартую, це справді дуже цікаво... думаю ми разом це все досліджуватимемо...
- Хах... ну вибачайте... але такі ми вже з вами є, тут досліджуй чи ні. А знати це, напевно, все ж треба... ну хоча б просто розуміти, бо так легше і все. Змінити мало, що можливо, проте... хоча б спокійніше реагуєш на все те, що відбувається довкола, хах...

Пікап рухався доволі швидко, адже чим ближче було до містечка, тим покриття ставало дещо кращим. За три чи чотири кілометра безпосередньо до міста - зустріли кілька зустрічних автомобілів - очевидно - ближче до обіду - тут розпочинався більш менш жвавіший рух. Проїзжаючи трішки далі - помітили, що на придорожніх деревах - червоніли ягоди. Зупинившись, зрозуміли - що вони все ж за роки перетворилися скоріше на дикі рослини, які хоч і давали певний врожай ягід, проте ці ягоди мали кислий і не надто смачний смак. Скуштувавши їх, рушили далі, і через кілька хвилин - вже могли спостерігати у долині, у яку тепер слід було спускатися - місто, яке мало незвичну форму - доволі вузьке, але незвично довге, адже кінця його не було видно. Він губився у лісових насадженнях десь там далеко, кілометрів за десять чи п'ятнадцять.

З гірки пікап почав рухатися ще швидше, що можна було помітити по невеликим деревам, яким було лише кілька років. Подібну картину нерідко можна було спостерігати - намагалися різними способами відновлювати і насадження, і

загалом природу - адже за попередні роки тридцять-сорок - чимало було знищено, вирубано - по різних причинах, хоча все ж здебільшого через бажання просто вижити.

Заїхали в містечко - і відразу відчували - тут також люди намагаються, стараються. Марк згадував слова чоловіка біля джерела з питною водою - і тут дійсно були робочі місця, відбувалися ремонтні роботи на одній із зруйнованих фабрик, вулиці були відносно охайними, чистими. Це все радувало око, адже не дивлячись на все - люди не втратили бажання - жити в місцях, де приємно прогулюватися, де просто приємно жити і проводити кожен день.

Проте, цей момент - коли вони їхали і просто мовчали, спостерігаючи за місцевим ритмом життя - швидко закінчився, адже попереду була перекрита дорога, стояли кілька автомобілів зі спеціальними світловими маячками. Все це говорило про те - що щось трапилось. Зупинились на узбіччі, де вже стояло кілька автомобілів також, а люди просто стояли групою, дивлячись вперед і розмовляли. Вийшовши з пікапа - Марк з хлопцем, дівчина залишилась про всяк випадок сидіти всередині, - відразу дізналися - двоє молодих чоловіків намагалися пограбувати невеличкий ювелірний магазин - але спроба виявилась не дуже вдалою. Як наслідок - поранено двох працівників магазину, один із грабіжників вже більше ніколи не зможе нікого пограбувати, а інший теж був поранений... Навіщо і чому? Могло бути безліч причин, але яка різниця - факт залишається фактом - ось такі епізоди - вони безкінечні, і не важливо, що відбувається довкола - все одно вони будуть виникати - менші, ось такі з магазином, чи більші - як той, що днів десять назад розпочався між двома територіями, уряди яких не змогли домовитися щодо того - яким чином вести управління, і хто з них більш демократичніший...

Марк не гаяв часу, і тут же намагався дізнатися у місцевих - де можна якісно і швидко полагодити його

мотоцикл. Але ніхто не знав, або радили просто окремих осіб, яких ще потрібно було десь тут відшукати і сподіватися, при цьому, що не будуть зайняті. Хлопець все ж наполіг на тому, що краще добратися разом з ними в інше, крупніше місто - там у будь-якому випадку буде легше знайти потрібних людей і потрібну допомогу.

Сівши назад у пікап, всі троє, разом - через інші вулиці та шляхи - поїхали далі, проїжджаючи це містечко саме по всій його довжині. Зупинившись практично в кінці міста, біля пошарпаної вивіски, яка рекламувала ремонт автомобілів, і дізнавшись, що полагодити мотоцикл можливо вийде лише завтра, остаточно покинули це місто з тим самим мотоциклом у багажному відділенні.

Їхати було ще годину чи майже дві, враховуючи погану дорогу. Не намагалися поспішати, адже сонце на диво не надто припікало і їхати було приємно, особливо з відчиненими вікнами.

- Вам вже завтра на роботу потрібно? - запитав Марк.
- Ні. Нам через кілька днів. Ми обоє працюємо шкільними вчителя в одній школі, - відповів хлопець.
- О, невже?! Це чудово, а ви й не розповідаєте, хах... А які предмети, що викладаєте?
- Я викладаю фізичне виховання, а також спортивні секції... там декілька, - відповів хлопець.
- А я - все, що пов'язано з мистецтвом - люблю живопис, музику... словом намагаюсь культурно розвивати і впливати на дітей... Хоча після ваших розповідей, не проти спробувати себе і у біології, хах... це дійсно цікаво.
- Хах... ну це цікаво, але якщо підходити до цього серйозно, то думаю це складна річ, як і будь-яка інша, а може й навіть складніша... Тому це тільки в тому разі, якщо особливо чи надто сильно зацікавить...

- Нас взяли працювати у нову школу. Там було дві, але вони роками - за останні років двадцять лише ремонтувалися, при тому, що обидві у ті часи - зазнали серйозних руйнувань... І ось роки три тому - відкрили нову, ну і відповідно - були вільні місця...
- Це чудово... у мене як такого навчання в школі і не було... щоб ось так, як мені розповідали батьки чи вже зараз як я бачу... і цього я думаю мені часто не вистачає.
- Не вистачає?! Так це не проблема, може вас записати до якогось старшого класу? - запитав хлопець.
- Хах... та ні, ні... дякую. Я по-перше вже не наздожену там нікого, а по-друге - я мав скоріше на увазі - що не вистачає от того спілкування, яке діти мають у школі... ну коли колектив і все таке... вивчити щось, якийсь предмет - це можна самостійно, а от існувати у колективі, отримувати досвід такого спілкування - думаю це важливо для подальшого життя.
- Це ви правду говорите... дітям це потрібно, однозначно... Але ось ми були свідками - молоді хлопці, як люди говорили і двадцяти років не було... і що? Навіщо їм той ювелірний здався... І саме головне, що школа ж намагається закріпити, наголосити дітям - що є певні моральні цінності, є абсолютно погані речі, вчинки - це ж все із самого дитинства, із самих перших років навчання в школі... Думаєте, це теж - біологія?! - запитала дівчина у Марка.
- Чи біологія це?! Знаєте, я не думаю, я знаю... Адже це теж саме, що я вже розповідав...
- Так, так... лобна кора і все таке...
- Угу, саме воно...
- Але ж як же бути?! Я розумію, що є взагалі певні аномалії у людей, може захворювання психічні, ну щоб вчинити ось таке... все може бути... Але ж подібного дуже багато...

- Я вас розумію... це дійсно складно сприймати все, постійно хочеться знайти відповіді - чому відбувається, чому все так...
- І який тоді взагалі сенс?! Ну от ми, в школі... навчаємо, розповідаємо... а потім трапляються такі історії, і це дрібниці в порівнянні з різними взагалі трагічними історіями, конфліктами і війнами... чи ненавистю та нетерпимістю з різних причин...
- Який сенс? Ну це вже філософське питання, але якщо просто моє бачення, та ще й спираючись на ту ж саму природу, біологію - то ніякого сенсу чи ніяких сенсів взагалі немає, крім лише тих прагматичних і простих - передати свої гени майбутньому поколінню і все. Але - тією ж природою, як я вже говорив - даний нам мозок - і щоб його заспокоїти, хах, так би мовити - от і є всілякі сенси, мораль і тому подібне... І все це потрібно, по іншому - я б не знаю, що взагалі відбувалося...
- Якщо ось ми... не можемо пояснити і чітко зрозуміти - навіщо, то як же тоді вчити дітей чомусь, хах? - промовив хлопець.
- Потрібно їм передавати найголовніше - знання про те, хто такі Люди - як вид, як живий організм. Ось це головне. Вони повинні це все розуміти, знати базові речі і правильно дивитися на світ, розумієте?!
- Можливо..., - відповіла дівчина.
- Ось дивіться. Коли ми говоримо - чому люди вбивають один одного, чому поведуть себе не так, як хотілося б - ми відразу намагаємось знайти певні поверхневі причини, відзначаючи, що ті, хто це робить просто злі, вони просто погані люди, їх треба покарати, знищити... І зараз ми маємо купу способів все це зробити. І це логічно, адже ми хочемо вижити, ми переймаємось за дітей - і будь-які подібні прояви що?! Правильно! Ми хочемо відразу припинити, не важливо як. Але ми забуваємо, коли при цьому жаліємось - що чому це відбувається і надалі, чому

декого не лякають будь-які покарання, наслідки, - ми забуваємо - що ми всі звичайні біологічні організми, ми частина природи, і те, що там наш мозок вигадав - про мораль, про добро... закони і правила - це далеко не на все має вплив...

- Ох... А приклади цього, хах, наведете?! - промовила дівчина.
- Хах... приклади... Та хоча б ця ситуація, з грабіжниками. От одного із них не стало. І що всі з цього приводу думають?! Це добре, так? Він же погано вчинив, він же поранив працівників магазину - тому заслужив. Розумієте?! Подвійні стандарти, які наш мозок, людський, вже давно розробив і успішно впровадив... адже це вигідно - якщо хтось нам погрожує інший - то ми говоримо це зло і ми можемо його знищити. Праві ми? Напевно, так - бо ми не виживемо...
- Ага, я розумію, розумію! Дійсно... є над чим думати...
- А всі норми моралі, вони потрібні, всі закони і правила - теж потрібні, бо без них не буде краще - адже справа взагалі не в них. І все через те, що... от уявіть - росте дерево, он як за вікном і над ними - провід, по якому проходить електрика, яка нам потрібна, важлива. І от дерево - росте, збільшується - його гілки починають дотикатися до цього проводу - і що ми зробимо?! Ми просто візьмемо, або відпиляємо ці гілки, або взагалі знищимо дерево. Бо нам так вигідно, для нас так легше, чим намагатися вивести такі дерева, щоб вони... ну не знаю... розуміли, хах... що ось це провід, і тому гілки не мають туди рости. І в цій ситуації, виходить, по іншому - як просто взяти і спилати - просто неможливо. Ми, звісно, можемо - прийти і вмовляти словами це дерево, щоб воно не росло у бік проводу... але я не впевнений, що воно нас послухає - і все через що?! Через те, що така його природа, така його біологія. Ось так і з нами - Людьми.

- Цікаво... що ж виходить, і так погано, і так погано..., - промовив хлопець.
- Та чому погано?! Все добре. Просто необхідно менше апелювати до того, чого в принципі змінити не можна, або якщо й є така можливість, то до неї нам ще багато років...
- Думаєте, що треба просто сприймати все як є, прагматично...?

Марк, дивлячись на дорогу, яка йшла за горизонт, промовив, що більше нічого нам не залишається. Адже іноді, ми занадто багато часу витрачаємо на пошуки відповідей на питання, які ми взагалі не повинні ставити, і все тому, що вони відносяться безпосередньо до нашої суті, до нашої біології поведінки. Парадокс у тому - що повністю ми й не зможемо це припинити, все ж так влаштовані, так працює мозок, але разом з тим - буде набагато краще, коли люди менше пожиратимуть Людину, а більше насолоджуватимуться тим, що мають і що їх оточує - не забуваючи що являються частиною природи.

2020 рік

Пластикові люди

- Як ваші вихідні пройшли? Велосипеди були? - запитав Психотерапевт, вставши із свого робочого стула та рухаючись до вікна, за яким раннішнє сонце пробивалося крізь сірі, голі гілки каштанів.
- Так, я ... ми спробували, взяли на прокат велосипеди ... такі, звичайні, міські, знаєте? - відповів Клієнт, тільки не вмоштуючись на зручне й приємне на дотик, крісло кольору морської хвилі, спинка якого була злегка відхилена назад.
- Міські? Велосипеди ви маєте на увазі? - перепитав Психотерапевт, намагаючись роздивитися людину, силует якої рухався десь там, за каштанами.
- Угу, велосипеди. На них, як нам сказав інструктор, легко та зручно їздити саме по місту, в парку...
- Ну і як? Зручно вам було? Отримали задоволення?
- Важко сказати...
- Чому ж важко? Тут або так або ні.
- Ранок суботи був непоганим, і ось цей похід в парк, що біля річкового порту, маєте знати...
- Так, звісно. Там затишна піцерія біля квиткових кас.
- Так, дійсно...там гарно.
- А що ж пішло не так тоді, чому стало погано?
- Ні, погано не стало... просто дуже швидко минула ... не знаю, чи можна це назвати радістю чи ейфорією...
- Треба!
- Добре, нехай радість буде...
- Чому минула?

- Бо відразу в голову всі ті самі думки полізли, буквально через хвилин двадцять катання на цих міських велосипедах.
- І ні ... - зробивши напівоберт заікнувся Психотерапевт.
- Ні! Ніяке там абстрагування ... чи відкладення всього на потім ... жодним чином не допомогло, я не знаю ... я ж говорив ...
- Очікувано, але ви були там, погодьтесь, ще місяць назад ви б не пішли.
- Можливо і так ... але все одно.
- Ви самі, здається тиждень тому, сказали, що два роки вагались ...
- Важко було, бо всі довкола мають все те ж саме, і справляються ж якось.
- Говорив, і повторю вам - всі люди, по різному стійкі до стресів, по різному дивляться на процес проживання свого життя. Не дивіться по сторонам, дослухайтеся до себе. От ви все ж тут, знач вже намагаєтесь щось робити ...
- Так, я все це аналізую ... і я радий, що я почав ... але ...
- Але це важко, це спроба ламати, фактично через коліно все те, що вам говорили, чому навчали ... що самі ви спостерігали довкола. - перебивши, промовив Психотерапевт, повертаючись і сідаючи за своє робоче крісло.
- Але дуже хочеться, не знаю ... отримати впевненість, внутрішнє розуміння того, що я не помилився, що я правильно зараз все роблю, розумієте? Але я й приблизно не можу цього отримати чи збагнути ...
- Скажіть краще мені, як там ваша дочка, як у неї справи в дитсадку?
- Оу, все добре, все ж той вірш ми змогли дотиснути, - посміхнувшись відповів Клієнт.
- Це чудово! І час знайшовся, і бажання ...
- От що що, а тут дійсно, легше ... легше сприймати відмову від чогось на користь неї.

- Звичайно, очевидно, що вона ваш пріоритет, і можливо це і є спосіб отримати таку необхідну, стверджу відповідь, що все правильно?
- Не знаю ... після часу проведеного з нею, ще більше потім ... взагалі не сплю майже, адже відразу сумніваюсь, що ось це все взагалі мені потрібно, адже скільки всього ще їй треба ...
- Що ви маєте на увазі?
- Школа, якісь речі, потім університет ... ось це все ...
- Але ж ви поряд, ви разом все це їй дасте, чи не так?
- Мій брат, я вам говорив за нього ...
- Так, вже не раз ...
- Так, не раз. Так от, там все стабільно і зрозуміло ... Робота стабільна, середнього рівня зарплатня, все чудово ... І в нього не має ось всіх цих думок ... вже на друге авто збирає, бо треба щоб дитині було безпечніше.
- І це вас турбує ... бо?
- Бо я зациквився на ось цьому ... можливо абсолютно непотрібному.
- Людина, по своїй натурі, не надто мотивована істота, якщо ви вже тут, і не перший раз, - очевидно, що це вам потрібно. Він, цей брат, хоч раз згадував про те, що йому робота набридла?
- Звісно, що ні ... Але він від неї і не взахваті ... і хто взагалі в захваті ... вам от подобається на всі сто відсотків, що ви зараз слухаєте мене? - дещо з посмішкою запитав Клієнт.
- Хах, так, вже не дочекаюсь, коли ви підете ... Насправді, самі подумайте над цими словами. Дійсно, не можливо бути в захваті від цього на всі сто, але й не можливо роботи щось, коли на всі сто цього не хочеться, що очевидно про вас.
- А зарплатня? Час то який ... дитині треба. Ну ось це все. Розумію, вже не раз ми це проговорювали, але суть не змінюється ...

- Вона й не має змінюватися, змінитися повинно ваше ставлення та сприйняття, якщо ви дійсно хочете цього.
- Я ні в чому не впевнений ...
- Послухайте, робота, як спосіб заробити, відповідно щось купити - це загальне поняття, але ж це точно не щось ... вона в том чи іншому вигляді має бути, щось все одно треба роботи, чимось займатися ... Але це може бути будь-що, взагалі не важливо, адже хто б що не говорив, результат - це просто зароблені кошти, які будуть витрачені на щось необхідне чи не дуже.
- Так, це все вірно. Розумію. Але погляньте довкола, роботу так, змінюють, проте ж не по причині, що щось мені не цікаво ... чи щось в такому дусі ... Так, десь заробітна плата більше - причина. Десь перспективи - причина ...
- Інша площина.
- Що? Як це?
- Ці причини, як і ще безліч подібних - це все в розрізі грошей. Є дійсно люди, які ні про що більше не думають, чи не можуть думати, бо так - діти, обов'язки ...
- Хіба ж це погано?
- Звичайно що ні! Ніхто цього і не говорить. Але це інша площина, з якої багато хто так за все життя і не виходить, не може її покинути.
- І добре живуть ...
- Можливо так як і ви до цього, вагаються. Хтось, дійсно абсолютно переконаний, що це все так і має бути, і по своєму правий.
- В яку ж я площину рвуся тоді?
- Тут вже складніше, в цьому і варто розбиратися, але головне, що вона в вас є, і це - добре. Так і має бути.
- Нічого не розумію ... І вони праві, і я правий ...
- Ваша правота, як хочете, більш глибока і природня. Нічого не буває постійного, тим паче стабільного. Проте, наше життя загалом не безкінечне, і хтось так і не збагне того

факту, що його стабільність в житті, в роботі - це збіг обставин.

- Багато таких, як я бачу, збігів ...
- Багато. Бо весь прогрес, який нас оточує, так чи інакше, націлений на те, щоб ще більше переконувати, що ця стабільність є, ви тримаєтесь за неї ... комфорт різного роду тощо.
- Кому ж не потрібен комфорт?
- Питання не в комфорті, питання в тому, що його сприймають як щось, що має обов'язково мати ну якщо не безкінечну протяжність, тривалість, то максимально довгу ... зламався телевізор у вас, на пів стіни, треба швиденько купувати такий же, а краще - ще більший. І так по колу. Ось і постійний комфорт.
- І не вже це щось дивне, чи неправильне?
- Для когось ... для багатьох, це сенс життя, вигляд та формат якого сформувався під дією всього, що оточувало чи оточує.
- А сенсу, як ми вже проговорювали бути, в принципі не може ...
- Правильно! Сенс - це щось ефімерне, тимчасове, а отже не справжнє. Є просто життя, яке ви живите, проживаєте ... і комфорт, може полягати лише в епізодичному чомусь.
- Це не про зону комфорту?
- Я вже здається говорив, я взагалі не поділяю думки, що така зона, взагалі існує ... - вставши знову із крісла, промовив Психотерапевт.
- Так, говорили ... але ж чи не це ви описуєте?
- Ні, я про те, що стабільний комфорт, стабільність в усьому, що ніби дає вам цей комфорт - це все лише сподівання. Людина сподівається, часом беззаперечно вірить, що вона має стабільність ... нехай буде в роботі, в житті ... в будь-чому. Не помічаючи того, що навіть в неї трапляється щось, що перериває цю стабільність, цей комфорт. Проте

людина на скільки вже деформована, що не помічає цих пауз.

- Коли починається ця деформація? Коли вона в мене почалась?
- Ох ... думаю не одне століття назад.
- Століття?! В якому сенсі? - здивовано промовив Клієнт, повернувши голову в бік Психотерапевта, який взявши звичайну літрову пластикову пляшку з водою, поливав півтораметрову рослину, з широкими листями, що стояла в кутку кімнати.
- Так, саме століттями це можна рахувати ... Розумієте, традиції світосприйняття, вони ж змінювалися. Десь допомагав прогрес, десь страх, незнання тощо. А тут вже виходить на перший план - виховання, від батьків до дітей, з покоління в покоління.
- Маєте на увазі, те як має бути, до чого прагнути ... це передавалося? - перепитав Клієнт.
- Так, і це теж. Загалом - відношення до всього навколо. Як сприймати, як ніби правильно, а як - точно дивно і абсолютно помилково. Дійсно, є речі, які не можна відкинути чи сказати, що це не так, але вони загальні. Розумієте про що я?
- Робота? Навчання?
- Ні, дивіться ширше. Навчання, робота - це процес, це, як хочте - підготовка. Насправді, такими невід'ємними явищами, речами ... як хочте називайте, є для людини сон, прийом їжі та активності. Ось і все.
- Не до кінця розумію ...
- Все що я перерахував, є обов'язковою складовою. А ось вже те, як це робити, що робити, як правильно чи не правильно - це велике, думаю безмежне поле, поглядів, переконань та думок. Які здебільшого передаються саме від минулих, старших поколінь.
- Це погано?

- Це не погано. Це просто не враховує один, але вже надто важливий, очевидний, факт. Ми живемо не в вакуумі, і як комусь може здається чи хочеться вірити, не в симуляції, - посміхаючись промовив Психотерапевт.
- Тобто все не постійне.
- Так, саме так ... Те, що було добре, і дійсно доцільне колись, може бути смішни і абсурдним зараз. Але ви здивуєтесь, більшість, наголошую - більшість живе в цьому смішному і абсурдному ...
- Думаючи, що все правильно, стабільно ...
- Абсолютно вірно ... З цим поглядом, можна не погоджуватися, наводити купу аргументів. Та навіть самий примітивний, який не раз доводилось чути - якщо сенсу немає, якогось призначення - то нашо мені до чогось там прагнути, чи щось вигадувати, як заклали мені ще в дитинстві, як бачив, що так роблять і як так буду робити.
- Ну знаєте ... тут скоріше є дещо інший погляд, на цей аргумент. Це ж мої думки ... що є цілком приземлені обов'язки, потреби. І так, можна там про щось подумати, помріяти, але який сенс? Треба просто жити, як закладено, як вже все склалося ... навіщо щось змінювати, невже це щось дасть?
- Абсолютно нічого.
- І?! Не розумію ...
- Сенсу ж вираженого чітко немає, не забувайте. Але ось цей процес змін, прагнення до чогось іншого, цікавішого ... Це просто нормальний, природній процес, який дуже дуже часто - просто ігнорується, саме завдяки тим самим устаткованим, ніким не прописаним правилам ... чи традиціям чи поглядам. Це вже як хоче.
- Добре, як тоді зрозуміти, що просто якась дія ... яка направлена на щось, що виходить ось за ці уявні рамки, є доцільною саме для мене?

- Ну якщо ви чекаєте, що я назву найменування аналізу, який для цього треба здати і дочекатися результатів, то ви помиляєтесь, - посміхаючись відповів Психотерапевт.
- Хах, ну а все ж? Як?
- Ви сказали, що зранку було добре. В суботу. Чи не так?
- Так і було, дійсно ...
- От і відповідь. Все, іншого не буде. Не шукайте сенсів, не шукайте панацеї ... Все, в моменті було добре. Чудово.
- А думки?
- Це прояв сумнівів. А підпитуються вони саме тими вашими поглядами на минуле, на ті самі традиції, або ж на людей довкола. Ми завжди сумніваємось. Проте це точно не той випадок, коли сумніви мають бути причиною нічого не робити, не змінювати.
- Найбільше мене турбує те, що ці зміни, ці думки про те, що варто щось змінювати - вони обумовлені лише певним набором переконань, які в мене з'явилися ...
- Чому це вас турбує?
- Ну що це не щось вимушене, те, що я не міг не зробити ... а в якійсь мірі забаганка.
- А ви думаєте, сьогодні люди завжди вдаються до змін, до якихось дій, коли це маже точно є очевидним і життєво необхідним?
- Я маю на увазі питання життя та смерті ... щось в цьому дусі ...
- І я про це. Ви дійсно так вважаєте?
- А як може бути інакше?!
- От, бачте. Як я і сказав вже, у вас інша площина, взагалі. І дійсно, я погоджуюсь з вами, що питання життя, виживання - напевно найбільш очевидне і не підлягає обговоренню, пошуку аргументів, так? Ну коли мова захоже про загрозу життю ... Але ні. Не так, розчарую вас.
- Маєте приклади?
- Ох, нажаль, маю їх безліч ... з власної практики.

- І всьому причини там були - це ось ці традиції, стабільність, комфорт ... ?!
- Саме так, як би дико це не звучало ... не природньо.
- Що саме, чи правильніше кого ви маєте на увазі?

Психотерапевт, ставлячи порожню пляшку на тумбу біля столу, сумно вздыхаючи, повільно крокував за свій стіл. Сідати не став. Відкрив шухляду в столі зліва, і дістав звідти шось, що було загорнуте у звичайні, білі серветки. Щось, що було металем, адже кічик зачіпив край столу і по всій кімнаті полинув дзвінкий звук. Клієнт повернув голову і мовчки спотерігав. Психотерапевт закрив шухляду, розгорнув серветку, взявши шось темно-сірого кольору в руку, покрокував до Клієнта. Ще не взявши у руку, Клієнт вже розумів, не тільки йому несе Психотерапевт, але й про що саме буде йти далі розмова...

- Звідки це у вас? - запитав Клієнт, беручи в руку холодний, гостро зазубрений осколок від артилерійського снаряду.
- Та товариш ... подарував, якщо це взагалі можна назвати подарунком.
- А звідки ...
- Він сам з тих країв, де ще зовсім не давно, цього ... добра ... було вдосталь. Це біля його батьківської хати, він сам назбирав ...
- Дім не вцілів?
- Та ні, жалітися нічого, стіни встояли, а вже зараз й порехтували, вже стоїть як новий.
- Це добре ...
- Так, але це скоріше виняток ... Там десятки, сотні - вщент.
- Угу, то жахливо.
- Так от, я не просто так це показую, це щоб ... придати атмосферності, якщо хочете...
- Та я вже зрозумів ...

- Так. От уявіть, це всього лише один шматочок. Відносно маленький, хоча, звісно, смертельний. Як і всі інші. І по всій лінії, в ті часи - такого там було просто ... та навіть важко уявити. Але дивлячись на актуальні фото того періоду, розумієш масштаби.
- Ви за людей?
- Що?
- Ну за людей хочете сказати, що пережили таке, і багато стресу отримали... Ви сказали, що з власного досвіду знаєте...
- А, ні... хоча так, звісно, зверталось і досі звертаються, хоча вже й відносно часу пройшло чимало ... Дійсно, там проблем вистачає. Але я все ж дещо про інше. Ми з вами говорили, що от комфорт, стабільність ... і життя. Його цінність.
- Так ...
- От людина, на відміну від переважної більшості, а по факту - єдина жива істота, яка дійсно є розумною, з точки зору мислення та приймання рішень.
- Не завжди, якщо чесно це можна сказати, дивлячись на окремих ... ну в окремих випадках.
- Хах, ну завжди не забувайте про похибку, то майже практично завжди пристгне, - посміхаючись промовив Психотерапевт.
- Так що з комфортом?
- Скоріше давайте на самому примітивному, але в той же час - ключовому прикладі. Як було сказано - життя. Так? Тобто в кожній людини воно одне, по різному його можна проживати і так далі. Навіть цінувати по різному... але це все теж нормально. Але повертаючись до тієї штуковини у вас в руках, я думаю сумнівів ні в кого не має і не було тоді - що там справа була не в відношенні до того, як жити життя. Там була справа в надзвичайно простому - жити чи ні.
- Питання життя чи смерті ...

- Можна й так говорити. Адже були не просто якісь ... я не знаю, причини говорити про якусь потенційну, примарну загрозу життю. Ні. Там все було просто. Там доволі явні, відверті, а головне - реальні та дуже ймовірні шанси померти крокували з тими хто там був кожного дня, кожну годину, кожну хвилину чи секунду. Це була навіть не лотерея. В лотерею шанси виграти набагато менші, ніж тоді були шанси просто не прокинутися, чи просто назавжди залишитися в своєму дворі.
- І багато, хто нажаль, так і зробив ...
- Так, велика кількість, надзвичайно велика. І так, можна багато говорити про тих, хто ну мав дійсно об'єктивні, дуже об'єктивні причини там залишатися ... Всіх не можна під одну гребінку, очевидно ... Але ж. Ну послухайте ... товариш особисто знав тих людей, які з дітьми там були. Розумієте?
- Звичайно ... я тоді особливо цьому дивувався ...
- Це не просто дивно. Ні. Дивно, це ... коли дитині забороняють покричати, погаласувати, з'їсти десь одну зайву цукерку ... це дивно, але нехай. Але ж ... забороняти дитині жити ... забороняти дитині мати здорове і повноцінне життя, яке в неї попереду ... це я думаю ... я багато, що думаю, але я все ж на роботі зараз.
- Я розумію вас. Згоден.
- Так от. Розмова в нас про інше. Ви говорите, що от ви сумніваєтесь, а чи правильно ви вчиняєте, чи треба змінити роботу, якщо не цікаво? Чи можна собі дозволити купити квартиру, дім пізніше на кілька років чи взагалі не купувати? І вас бентежить, що ви маєте такі думки, а інші - живуть стабільно, в комфорті ... І найбільше вас турбує - а якщо вони праві, якщо ось так і треба, і треба триматися роботи, стабільності ... всі оці слова по колу, так?
- Угу, як чули ...
- І тепер, подумайте ось про цих людей, які там залишались увесь час ... Що ви думаєте їх тримало там? Так! Вірно! Дім,

де минулого року був зроблений ... та щоб його ... той самий, так так - євроремонт! Або ні! Там був зроблений, встановлений новий паркан, модний такий ... Або, який паркан ... Це ж дім ще дід будував, ну як його можна покинути?! Скажіть, ці людищо захищали, дітей своїх? Вони захищали своє життя? Чи вони захищали ...

- Комфорт ...
- Так! Комфорт. Вони захищали те, чого в них не було. Вони захищали стабільність, якої в них не було. Вони захищали перспективу, якої в них не було. Чому не було?! А яка перспектива під ось такими залізними штуками?
- Омріяна ..., - дещо із сумом промовив і посміхнувся Клієнт.
- О, так ... омріяна. І ви скажіть, промовти це - ви дійсно думаєте, що вони праві? Що дійсно ось може так і треба? Ну якщо сенсу немає, якщо краще стабільність ... То праві вони?
- Але ж це крайнощі? Чи не так?
- В якому сенсі?
- Ну все те, що відбувалося ... це ж нащастя закінчилось, і зараз не можна це ось так брати як за актуальний приклад ...
- Звісно! Звісно не можна! Це взагалі не можна брати за приклад, хіба що приклад тому, як люди ... і це абсолютно не мислемо ... намагаючись не втратити свою вигадану стабільність і комфорт - готові були втратити життя своє, втратити дітей.

Психотерапевт, підійшовши до вікна, незворушно дивився на трьох дітлахів. Двоє тягли третього на санчатах, а лапатий сніг, який тільки збільшував темп, заліпляв їм очі. В кабінеті, вікно було зачинене, але було враження, що кілька лапятих сніжинок все ж потрапили в очі Психотерапевту, і тепер, розтанувши, прохолодно скочувалися по щокам. Клієнт,

сидячи в кріслі, розумів причини цієї паузи, дивився просто на стелю.

- Це приклад, - продовжував Психотерапевт, - який обов'язково треба брати до уваги, я вам скажу. Його актуальність, якщо вам так зручно, в тому, що чи можна ще знайти більш ґрунтовний, більш ширший чи достовірний аргумент на користь тому, що люди, в своїй переважній більшості, мають ... маніакальний, я не знаю, не здоровий потяг до тієї самої стабільності, комфорту. Це не нормально. Не нормально. І якщо за таких умов, явних, очевидних, які не потребують доказів - вони так вчиняли, багато так вчиняло ... то як ви думаєте, за нинішніх, чудових, спокійних, як вони будуть себе вести? А головне, чи треба звертати на них увагу?
- Багато чув, що ситуація безвихідна, що тут ми маємо все, а там десь нічого, ніхто не чекає, тяжко ...
- Звичайно тяжко! І погано, і втратите все ... так, все так. Але - життя. Ну це не співвставно.
- Згоден, згоден ...
- Хочете ще таке, порівняння, для наглядності, яка можливо допоможе вам візалізувати те, що я намагаюсь сказати?
- Та я здається розумію, проте ... завжди, знаєте, шукаєш причину ...
- О, це так... Що що, а це люди вміють, знайти причину. Ось дивіться. Ну візьміть будь-яку живу істототу, тваринку. Нехай це буде дика кішка чи вовк ... Чисто теоретично, звісно, без експериментів. І просто вистрільте з рушниці біля неї, в повітря. Просто звук вибуху, пострілу. Яка буде реакція?
- Цілком очевидна!
- Так! Скоріш всього через мить ви вже не побачите і сліду цієї тваринки. І це нормально. І вона точно не буде перед цим думати, про їжу, яку тут могла їсти, чи ще про щось... А потім, повторіть щось схоже, з цим, домашнім песиком

чи котом. Так, тваринка злякається, бо страшно всім. Але яка ймовірність, що вона втече і не повернеться через якусь кількість хвилин?

- Думаю невелика ...
- Правильно, бо тут комфортно, а вона по іншому вже не може. Ну не може і все. Так, порівняння можливо й неоднозначне, але ж суть - ця домашня тваринка прибіжить, бо вона прагне того ж комфорту, стабільності. Хоч і не знає, і не думає про це. Але звикла, так закладено у неї з перших днів її життя. І вона навіть не буде згадувати про небезпеку. Що щось гупало, стріляло... А можливо небезпека досі є? Ні. Все одно прибіжить.
- Так, все це...будинки, авто, якісь дрібниці... Хоча з іншої сторони, але ж це необхідні речі, це наш побут. Як не крути, але це необхідність вже.
- Необхідність, але вона все ж нижчого пріоритету. Тим паче, ну послушайте. Ви не покидаєте роботу і не йдете жити в нору. Люди які тоді виїжали, не всі, не одразу, але знаходили житло, якщо більше старалися й роботу... тяжко, не легко, з нуля часто все... але життя - це природній пріоритет.
- Багато хто не розділяє цього, ну це те, що я бачу. Типу життя, це і є ось це все. І без цього немає життя...
- Це все теж саме, про що ми вже говорили... це укорінене, деформоване сприйняття реальності...
- Яке сформоване ще багато століть тому...
- Так, все вірно! Та навіть візьміть життя... ну якщо так можна сказати, середньостатистичної людини. Переважно, всі цілі в житті - матеріальні. Ніхто не споре, так, як ви сказали, це невід'ємна частина вже нашого життя. Але ж це все може й має велику кількість проявів... По різному всього цього можна прагнути, відноситися до цього... Не ігноруючи здоров'я, життя, якісь нематеріальні бажання. Проте, це надзвичайно складно... І те, що ви тут, це підтверджує, що ви, якимось чином, зуміли про це

здуматися, ба більше, ви вже навіть вирішили щось роботи, щоб змінитися, щоб не забувати це.

- Це складно...
- Треба працювати над собою. Банальна фраза, але тільки так. Бо як вже могли переконатися, практично всі довкола - не поділяють ваших думок, прагнень... Але ж ви самі знаєте, що в них немає нічого поганого. Вони майже такі ж як і в них всіх. Просто є відмінність. Вони цілком очевидно і природньо не витісняють з перш місць пріоритетніші речі, явища.
- Життя та здоров'я...
- Все так, все вірно...
- Знаєте... не задумувався, але от зараз, згадав деталь, з того ранку, з велосипедами.
- Так, що саме?
- Можливо навіть здалося, не знаю... але тепер от, після ваших оцих слів, прикладів... Ми взявши велосипеди, їхали неспішаючи там по вузькій дорожці, вона йде відразу понад берегом, там ще альтанка далі, маєте точно знати.
- Так, так, звичайно ...
- Так от, і там на лавочках сиділи тяж люди, на одній на іншій, і так далі. І так як погода не саме тепле була й тоді, хоча не таке як зараз, сьогодні...
- О, це точно, хах, сьогодні точно не льотна погода, - посміхаючись промовив Психотерапевт.
- Так от, і дійсно можливо їхати на велосипеді не саме доцільне заняття, але ось ті погляди людей...
- Так, я зрозумів! Ви праві, це і є такий, примітивний, не спеціальний, але прояв цього ж. Коли всі чи майже всі споглядають, як хтось робить щось не однозначне чи на їх погляд не доцільне. Хоча, погодьтесь, і далеко не кримінальне чи там ну взагалі абсурдне.
- Так! І я про це! Адже не було вже надто таких причин і підстав, сприймати це як щось... ну прям надто неординарне чи марне. От чомусь пригадалось це.

- Це гарний, простий, але гарний приклад. Не обов'язково всьому має бути логічне, як кажуть - приземлене пояснення. Але погодьтесь, що це питання все ж просто відпочинку, варіантів відпочинку і так далі. А коли мова йде про щось більше, про роботу, яка забирає вагому частину життя, про дітей, про місце життя та перебування... і найголовніше, ми вже це сьогодні повторили не раз - про здоров'я та життя - людина точно не має бути скована якимись там давніми переконаннями чи звертати увагу на когось, тим паче того, хто жив так давно.

Клієнт сівши рівно на кріслі, подивився у вікно, де вже була справжня заметіль. Думки, сумніви залишались. Він це знав. Психотерапевт ще більше про це знав. Але аргументів точно стало більше. Не однозначних, не цілком логічних, можливо, чи зрозумілих до кінця. Але точно більше.

- Знаєте, що от думаю, - промовив Клієнт, - я точно впевнений, що купівля нової квартири вже напевно не буде причиною, відмовитися від змін. Не думаю, що це варте того, щоб відмовитися від нових ідей, бажань... В будь-якому разі, я просто щось змінюю, а не відмовляюсь...
- Оу... це чудовий висновок. Дійсно, це абсолютно два різні поняття. Радий, що ви це усвідомлюєте.

- Думаю ось такий ракурс буде найкращим, як вважаєте? - запитала Журналістка, яка при цьому вдивлялась в маленьких екран камери, звертаючи увагу на якість картинки, та рівень освітленості.

- На нюансах відеозйомки, нажаль чи нащастя, не знаюсь, як скажете, так і буде чудово! - посміхаючись відповів Антрополог, сидючи на одному з двох офісних стулах, які були в великому залі коворкінгу.
- До речі, чому ви не ведете, ну хоча б свій блог?
- Ой, знаєте, роботи вистачає ... А це буде забирати час, я впевнений, ви можете підтвердити це.
- Це точно, так... поводитися треба ... Проте, у вас міг би бути цікавий матеріал, і якісь вже б не була такою критичною...
- Не звик я так. Якщо вже щось роблю, то треба викластися по максимуму ... та і це взагалі інша професія, ще додатковий стрес, ось це все ...
- Але ж ви були в таких місцях, локаціях ... Впевнена навіть блоги з вашої подорожі були б чудовими. Подумайте над цим...
- Добре, якщо є попит, то можливо і справді, слід хоча б задуматися ...

Зал був просторим, по кутках стояли великі кімнатні рослини, різних видів. Одна з цих потрапляла в кадр на маленькому екрані камери, розташовуючись одразу позаду Антрополога. Світло, окрім штучного, виставленого, ще також падало з великих, панорамних вікон, де в кадр потрапляли дахи автомобілів, які рухались по одній із головних вулиць міста. Два стула стояли по центру зала, на відстані півтора метри один від одного. Журналістка виконувала роль і інтерв'юера, і оператора, і режисера.

- Бачу, ви дійсно спеціаліст вже своєї справи, - промовив Антрополог.
- Так, нікуди діватися, прийшлося вивчити й ази ось цієї справи... створення відео, монтування...
- Я вчора переглядав ваш канал, деякі відео, цікаві, а це головне.

- Дякую! Стараюсь, хочеться не просто подати щось цікаве, а ще й корисне.
- Не впевнений, навіть боюсь, що я навряд вам надам багато інформації, яка вже так буде корисною для сучасних людей ...
- Це вам так здається, - посміхнулась Журналістка.
- Гадаєте?! Просто зазвичай, це доволі вузьке коло поціновувачів ...
- Звісно, якщо занурюватися в певні деталі, нюанси ... самі розумієте, те, що потребує часу та бажання, щоб збагнути. А от якщо подати це все ... в більш загальному вигляді, сподіваюсь буде те, що треба ... як мінімум така задумка...
- В цьому наші заняття мають схожість.
- Так?
- Саме так! Адже спроб завжди більше щось дізнатися, кудись поїхати, щоб знайти додаткову інформацію, свідчення... Але здебільшого це нічим корисним не закінчується.
- Дійсно... тут погоджуюсь, таке трапляється ... Добре, думаю можемо починати, з вашого дозволу, - промовила Журналістка, вмошнюючись на ступі навпроти Антрополога. Камери вже всі працювали.
- Я готовий, звісно, можемо!
- Чудово! Тоді поїхали. У нас сьогодні представник цікавої, і в дечому - надихаючої професії - Антрополог. За плечима не один десяток експедицій, поїздок - з метою більше дізнатися, більше зібрати інформації про людей, їх звички, традиції. Якщо коротко і зрозуміло для всіх, чим саме ви займаєтесь?
- Я - дійсно антрополог, але я б уточнив, що я все ж займаюсь соціокультурною антропологією. Саме цей напрям - це ось про дослідження культурної організації суспільств, окермих етносів. Умовно, вся робота складається з того, ну її головна суть, результат - це

дізнатися як були влаштовані звичаї, родинні зв'язки, побут суспільства в певний період на певній території.

- Наш випуск присвячений нашим, як так можна сказати, найдавнішим предкам. Як вони жили, як було влатоване їх повсякденне життя, не беручи до уваги якісь загально відомі дані, по типу - картинки зі шкільких книжок історії, де група людей в шкурах заганняють мамонта, - промовила Журналістка, посміхаючись, - Тому, скажіть нам, чим ви нам можете бути цікаві?
- Очевидно, що цікаве те, що тут і зараз. Надто складно пробудити в собі цікавість до чогось, що було не одне тисячоліття назад. Не всім це вдається. Але дійсно, я можу в розрізі вашої теми, все ж бути корисним. А все тому, що я вже не один рік займаюсь дослідженням різних племен, які так чи інакше збереглись на нашій планеті. Тобто ті племена, які максимально відсторонені від цивілізації, і до сих пір сповідують щось по справжньому первісне.
- Тобто ви той, один насправді з небагатьох, хто займається саме дослідженням цих племен?
- Ну таких як я все ж чимало, просто згоден, що в нашій країні, це можливо не є передовим напрямом, бо все впирається в кошти. Адже сидючи на місці, не надто можна продвинути в дослідженнях ... треба поїздки. Проте я і кілька моїх колег, ми все ж знаходимо можливості, гранти, і трапляється що і не раз на рік, все ж добираємся до нового місця, де можна спробувати щось нове дізнатися.
- Багато таких місць, локацій? На планеті я маю на увазі?
- Як не дивно, але коли я десь кажу, що ось займаюсь дослідженням племен саме, ось цих неконтактних майже ... то практично в дев'яносто дев'яти відсотках випадків, всі переконані, що я роблю це в Африці.
- А це, звісно не так.
- Ні, бо відповідаючи на ваше питання, локацій, де такі племена є, тобто вже доведено це. Їх дійсно дуже багато, це абсолютно по всій планеті, де тільки є територія, яка по

справжньому, через свої географічні, кліматичні чи інші умови, є важкодоступною чи не надто привабливою.

- Ви сказали, там де це доведено. А хіба зараз, враховуючи, всі технології, супутники і так далі, досі можуть на планеті десь бути племена, цілі поселення, які є не виявленими.
- Справді, згоден. За останні роки, в цьому напрямку було зроблено чимало корисного, з використанням технологій. В першу чергу, для захисту вже знайдених племен.
- Щоб вберегти їх від цивілізації?
- Так! Якби дивно це не звучало, - посміхаючись відповів Антрополог.
- Нажаль, це перше приходить в голову ...
- І не без підставно, я вам скажу ... Але, все щодо племен, які можуть бути досі не знайденими... достеменно на це питання, навряд чи хтось, ну по крайній мірі в найближчі роки, зможе дати ствердну відповідь. Бо коли ми говоримо про неконтакти племена, дійсно ось ті, які або взагалі не контактували або майже ніколи не контактували, - це поселення не тисяч людей, це можуть бути сотні, а той десятки людей, і все. І ви ж розумієте, що віднайти таке поселення, яке ще може й кочувати по певній території, приміром, безкрайніх джунглів...
- Так... справа не з легких. Віднайти їх.
- Переважно, ну або часто, це траплялося випадково. Хтось летів на приватному літачку, щось десь помітив, занотував координати, десь передав тощо.
- Зрозуміло. Ви сказали про захист цих племен. Можливо це питання можна було б задати в кінці, але для розуміння, що це за явища, ці племена... все ж, що ви мали на увазі?
- Знаєте... я відповів вам, але перед тим, все ж, щоб було більш зрозуміло ... Думаю варто сказати, що різного роду загрози взагалі ось племенам, самотнім поселенням - існували завжди. Просто мали різний характер.
- Тобто не тільки в новітній історії?

- Так, мова йде про сотні років назад, коли їм загрожували люди, які намагалися колонізувати ті чи інші території. Приходили на нові землі, і так чи інакше племена, ось та їх унікальність, просто припиняла існувати. Вони піддавалися вірі, традиціям завойовників... ну і так далі.
- Тобто, це значна кількість племен, етносів, яка є назавжди втраченою саме через війни, захоплення чи просто через експансію...
- Якщо говорити прямо, то десь так і є. Але я завжди наголошує на тому, що вони зникли, як це не дивно, першочергового, через людську ненаситність, байдужість і не здатність, часто оцінити чи прийняти щось інше. Бо, що змушувало завойовувати, вбивати чи просто колонізувати?
- Так... нажива, території...
- Ну так, щось матеріальне. І відповідно, ніякої уваги на духовне, на погляди та звичаї. Тому, нажаль, багато ми дізнаємося про цілі групи поселень, лише з розкопок, якихось поверхневих свідчень тощо. І найголовніше, що всі ці племена, і раніше, і зараз, мають свої унікальні прояви, неповторні.
- І все до сьогодні...
- Так, звісно... Але, я вам вже відповів, - посміхаючись промовив Антрополог.
- Ммм... Ви маєте на увазі...
- Так, якщо ви про те, що нинішні загрози, по своїй суті - не змінились. Ось чому, я вас дещо поправив, коли ви сказали, що війни, експансія поклали край цілій низці, сотням етносів... Бо так як і тоді, так і зараз - єдина, головна загроза - це просто байдужість до всього духовного, індивідуального. Натомість, бажання нажитися, тобто - матеріальне. Багато племен страждають через вирубку лісів, через каучукове питання і так далі. В кожному регіоні, знаходиться та чи інша причина, те чи інше матеріальне джерело, яке манить

людей... поглинути цей регіон, хоч і не у буквальному вигляді, але все одно не даючи шансу ось цим поселенням уціліти, зберегти свою унікальність та недоторканість. Це і про звичаї, і про традиції, про погляди та світосприйняття.

- Розумію... Але з цим, як я розумію, намагаються боротися, так?
- Так, як я і промовився вже, сьогодні окрім різного роду організацій, міжнародних, які стоять на захисті неконтактних племен, є вже й купа технологій, якими в тому числі ці організації або навіть окремі країни, котристуються. Це і супутниковий моніторинг, і різного роду розумні спостереження з повітря тощо. Це, звісно, допомагає, відслідковувати буль-які негативні процеси, які можуть нашкодити, але нажаль, це завжди це спрацьовує.
- Будемо сподіватися, що і вдасться зберегти все ж більшість, і люди такі як ви, зможуть достукатися до широкого загалу, про важливість всього цього...
- Тому я і тут сьогодні, розмовляю з вами.
- Чудово. Давай тоді, проговоривши, таке важливе, все ж трішки зануремось в деталі. Цікаво дізнатися, чим зараз живуть ці... народи, поселення... ці неконтакти племена. І перше, що хочу запитати, і найбільш для мене цікаво, що для людей, які складають ці племена, найважливіше? Чим вони живуть?
- Добре. Дивіться. Варто зрозуміти, що найцікавішим моментом, як на мене, в процесі дослідження ось таких неконтактних племен є те, що для цього, необхідно максимально абстрагуватися від всього того, до чого ми самі звикли. Я маю на увазі, як матеріальне, так і духовне. Взагалі те, як ми бачимо світ.
- У вас вийшло чи виходить так?
- Звісно, що не до кінця. Це вже неможливо повністю. Але я намагаюсь. І тут головне, що їх зрозуміти... чи скоріше

зрозуміти їх поведінку, не треба нічого порівнювати з нашими, сучасними прикладами.

- Можливо якісь приклади у вас є, чогось такого, що жодним чином не поєнується, не піддається взагалі, з нашої точки зору, логіці чи сенсу?
- Важко сказати однозначно. Але я спробую не просто приклад, якийсь побутовий навести, а пояснити, як я особисто сприймаю те, що бачу, чую, читаю про них. А потім... ще й розповім про один, але доволі неординарний приклад.
- Чудово!
- Як я і сказав, та і з самого визначення, - неконтакти - вже зрозуміло, що вони або зовсім ніколи, або мінімально контактували взагалі з будь-ким, з не племені, ось цього поселення. Тобто, вони роками, десятиліттями та століттями, живуть самостійно, з абсолютно своїми поглядами на все довкола. Ці погляди - укорінені, вони не піддаються сумнівам. Але головний тезис, і це можна збагнути, і хочу, щоб глядачі, слухачі це зрозуміли - вони не інопланетні створіння, вони люди. Але люди, які живуть так, в тій чи іншій мірі, як живи всі наші предки. Звісно, в дечому, це має для кумедний характер, вигляд, бо дійсно - ми вже багато, що вивчили, прогрес дійшов до неймовірних вершин. Проте, погодьтесь, що як і колись, як і зараз ми, так і представники цих племен - ми всі маємо спати, маємо їсти, маємо щось робити для того, що здобути ресурси, які нам стануть в нагоді. Ось і все життя. Таке існування. І загалом, суть - не змінювалась і не зміниться. Розумієте?
- Так! Звичайно...
- Ось, і тому, важливо всім збагнути ще те, що їх побут, як і наш - в своїй суті, має одні і ті ж прояви. Вони десь сплять, вони щось їдять, вони якимось проводять час, здебільшого здобуваючи ресурси для побуту...там знаряддя якісь, чи просто їжу. Проте, є відмінності, звісно. Відмінності саме в

тому, як вони це сприймають. І тут є слово, яке найбільше це може охарактеризувати. Це - раціоналізм. Вони роблять це раціонально, але самі того не знаючи. Чому так? Тому, що вони набагато більш прив'язані до природи, вони є дійсно її невід'ємною частиною саме у буквальному розуміння, в побуті.

- На відміну від нас...
- Так! У нас, майже все ось те... справжнє, замінена цивілізацією, зручністю, комфортом.
- Так, саме так і є... Тільки десь в парку погуляти...
- Точно, це все на що ми, в своїй переважній більшості, здатні.
- Якщо більш конкретизувати, то візьміть самий примітивний момент - харчування. Вони являються збирачами та мисливцями. Кожне плем'я має свої традиції щодо цих процесів, явищ...свої підходи та методи. Але вони сприймають це не як розвагу, вони не сприймають це - і це важливо - як роботу, розумієте про що я?
- Не дуже, якщо чесно, тобто для них як що...?
- Для них це щось типу як для нас... я не знаю, мобільний телефон, як явище! Але й то, приклад не зовсім вірний... бо так, сучасні діти не уявляють життя без цього, але вони можуть підрости, прочитати про те, як було колись, побачити фільми, прочитати книги... тобто зрозуміти, хоч і не до кінця, але все ж...
- А вони ж цього ніяк не можуть...
- Ну так. Для них це частина життя, про яку вони не задумуються. Як і нам, їм хочеться їсти, вони йдуть, збирають, полюють. Але й ці процеси для них - наскільки являються частиною їх, що вони... знаєте, вони не продовжують будинок на телефоні, ще на десять хвилин, бо щось не дуже хочеться вставати і йти на полювання, - посміхаючись промовив Антрополог.
- О, так! - засміялась Журналістка.

- Тому так, для них це - частина їхнього світу. І тут ще важливо, вони абсолютно природньо, на інстинктах, рефlekсах, розуміють, скільки їм треба їжі. Маю на увазі, що йдучи на поювання, вони не будуть вбивати більше дичини, чим їм треба. Ну просто щоб було. В них немає таких думок. Так, вони можуть зробити запаси, чого небудь, але це скоріше якесь примітивне, і не довготривале явище. Так і з житлом, до речі. Їм не треба, не знаю... десять кімнат в хижині, чи кілька хижин. Так? Вони просто ось тут мешкають, ось це їдять, що назбирали, вполювали. Все вони існують і крапка.
- І це, на вашу думку, їх перевага, в порівняння з нами, наприклад? Людьми, які вже надто глибоко в цивілізації... якщо так можна сказати.
- Звісно, я, як і ви, і всі довкола... навряд ми захочемо почати хити в хижені, знаючи про те, що є змога робити це більш зручно, безпечно і так далі. В цьому плані, цікаво не це, бо цивілізація, розвиток - це добре, якщо він здоровий, раціональний і доцільний. Цікаво просто сам факт того, що вони зуміли зберегти ось це... природнє, таке натуральне відношення до власного існування. Воно не деформоване під впливом різного роду проявів цивілізації.
- Тобто, вони просто по іншому сприймають життя?
- Звісно. Ну це і так зрозуміло, так? Якщо взяти до уваги побут, та і взагалі. Люди перебувають на доволі примітивному етапі розвитку, якщо брати питання комфорту, в нашому розумінні, звісно. Але ж... не все так погано як б сказав, - посміхаючись промовив Антрополог.
- А як ви думаєте, в нас ось ці питання, - житла, їжі, ну все, що в них досі на рівні природніх інстинктів сприймається, що в нас з цим, якщо порівняти саме відношення, сприйняття?
- В нас це теж, звісно, невід'ємна частина. Але воно все, окрім просто свого головного призначення, як й у них -

забезпечення існування, підтримки життя, вже давно перетворилось у щось таке, що може мати різне вираження, різний характер, цінність... І ми - перетворили щось природнє, примітивне, в щось... ми возвеличили те, що можливо і не варто було б аж на скільки. Я саме про питання комфорту. Адже... та що говорити, погляньте довкола! Що мотивує людей, про що переважна кількість мріє, які цілі ставить...чому радується в кінці кінців... Вони точно цього не розуміють, бо в них до всього цього, буквально до всього - відношення... навіть не склалося. Бо це щось таке, що якщо воно є і добре. Немає - просто треба дістати, збудувати, вполювати і все. Але не більше. Тобто вони, як на мене, от зі сторони, звісно не задумуючись про це - вони живуть, існують як люди. Як вид. Як один із безлічі видів. І в цьому щось є... що змушує мене більше і більше їх досліджувати, і навіть вчитися... або хоча б пробувати вчитися в них ось цьому...

- Дуже цікаво... І тоді, на останок, може все ж приклад, якийсь цікавий?
- А, так, звичайно! Як і обіцяв. Знову ж таки, має пряме відношення до сьогодення. Абсолютно не є чимось дивним, чи взагалі викликає питання - час. Саме те, як ми до нього відносимось. Секунди, хвилини, години, дні, тижні... ми як не крути, живемо в цьому. Ми прагнемо щось встигнути, до якоїсь дати. Ми прагнемо щось встигнути за якийсь час, тобто зробити щось швидше...щось, навпаки, повільніше. Але, є племена, які в наш час, живуть взагалі не маючи уявлення про це. Проте в них не просто, банально, немає поняття часу, вони побутові явища взагалі не оцінюють з точки зору нашого розуміння часу. Просто щось роблять, що їм треба і коли зробили тоді і зробили...
- Їх дедлайни не жахають! - посміхаючись промовила Журналістка.

- Хах, це точно! Але в них, є звичай, чи звичка, якісь вагомі події, чи просто що стосується предків - тобто мнулого, чи майбутнього - порівнювати з висотою. Вони самі живуть в гірській місцевості. Їх предки, жили в низинах, а отже коли говорять про минула, то просто показують до низу. Коли про майбутнє, то до гори. Звісно, це абсолютно ситуативне, унікальне явище таке... часосприйняття, не знаю як правильно це охарактеризувати. Але дійсно ще раз підтверджує, що навіть те, що для нас ну точно наче здається чимось невід'ємним і не порушним... для когось, для таких як ми - людей, це взагалі не має жодного сенсу, значення, не сприймається як щось, що має який небудь вплив. І не завжди, це погано. Варто про це хоча б знати. А краще всього, ще й задумуватися про це, з користю для себе.
- Так, все вірно... Було цікаво, дякую вам за цю розмову.

- Як чудово, яке повітря тут свіже... Треба дійсно частіше ось так, без підготовки і довгих міркувань - вириватися кудись. Цього точно дифіцит, - стоячи на повелному дереві і дивлячись в долину, промовив Психотерапевт.
- А я тобі це часто говорю. Що іноді, треба не звертати увагу на погоду і все інше, як ти любиш робити... Я думаю дружина твоя точно не проти, це не твої поїздки на оті нудні конференції..., - сидючи на цьому ж поваленому

дереві, з великим туристичним рюкзаком за спиною, посміхаючись промовив Антрополог.

- Хто б говорив за скучні конференції...
- Хах, і то таке, згоден... Робота в нас далеко не найцікавіша, як не крути, емоцій вже отримуєш мало. Хоча - як на мене, в обох ідентична...
- О так... люди.
- Люди.

2023 рік

Змінна

$$y=x+1; x=2, x=-2.$$

Анотація

Зима. Сніг і мороз. Події однієї доби. Кілька життєвих історій - які перетинаються одна з одною - і впливають одна на одну. Вчинки, які в залежності від ситуації, виглядають та сприймаються по різному.

Передмова

"...а коли зійде місяць
і засне впертий птах
твої мертві руки у моїх руках
і запахне землею
і долаючи страх
твої мертві руки у моїх руках..."
(© Олександр Буліч (Sasha Boole))

Рипіння вчорашнього снігу під ногами, який не так давно наліплявся на все, що міг, сьогодні вже був покритий ніби тоненькою шкіркою, яка під вагою продавлювалася і на снігу залишалися чіткі відбитки. Звук від цього дійства розходився луною на десятки метрів, невеликий ранковий мороз цьому тільки сприяв. Сонце, яке лише час від часу пробивалося із-за хмар виблискувало на цій скляній поверхні та сліпило. Але сліпити той не було кого... Ну майже нікого. Лише малий хлопчик, років семи намагався втекти від свого собаки, який радісно граючи наздоганяв хлопця. Старе зимове взуття, яке все одно залишалося теплим, трошки завелика куртка та шапка з відкинутими вухами, які під час бігу розвивалися і не те щоб гріли - а скоріше ще більше дратували собаку, який час від часу грайливо гавкотів.

Вулиця стояла пуста. Сусідній навпроти двір, в який час від часу із сумом поглядав цей малий хлопець, стояв як пам'ятка культури. Ще близько року тому, там жив його товариш, не один рік вони вдвох гралися в кучі яскраво жовтого піску, силует якого під снігом і зараз виднівся коло похиленого забору. Проте молоді батьки, які так не могли нарадуватися, що їх дитина зростає серед чудової природи, в тиші і спокої, - зрозуміли, що отримати добру освіту в цих місцях буде складно - вирішили все ж переїхати до міста. Нехай і на зйомній квартирі, нехай і одна кімната зі старим, трюхлим дерев'яним вікном - але все ж з можливістю відвідувати школу, де учні мають змогу на уроках порушувати дисципліну і переговорюватися з іншими із сусідніх парт - адже ці інші є, їх точно більше чим двоє...

Хоч і пройшов лише рік, але той самий сусідній двір вже нагадував невеликий, крихітний ліс - який тепер стояв покритий снігом. І хоч ці дерева, трохи вищі за хлопця і влітку були лише дратуючим бур'яном, зараз вони по справжньому робили досить непоганий пейзаж. Але надії, що хтось новий приїде сюди і вирубає цей ліс - не було. Таких

трав'янистих лісів тут було вже набагато більше, ніж звичайних людських дворів. З кожним роком всі ці ліси розросталися, а будівлі поступово перетворювалися в руїни, які в зимовий час, коли наступала відлига - часто піддавалися історичним розкопкам з боку шукачів металобрухту.

Хутір складався з двох вулиць, які разом утворювали такий собі хрест. Проте ось так вранці побачити живу людину - було не так вже й просто. Будь-якої проїжджої дороги крізь хутір не було. Магазин був лише так званий, який знаходився в сараї жінки похилого віку, котра мешкала при в'їзді в хутір, зі сторони міста. В такий зимовий період хлопець інколи міг спостерігати тих, хто йшов повз його двір саме в напрямку магазину, але це траплялося не так часто, як йому б хотілось. З іншого боку хутора - було невелике озеро з прісною водою, не досить глибоке, але риба все ж там була, і влітку хлопець разом зі своїм дідом ходив туди зі старою бамбуковою вудкою.

Діда хлопець любив, майже весь час проводив з ним. Вже чотири роки, як він жив тут разом з ним та бабою, і все. Батьки були, але лише по документам. Вони, а точніше їхній спосіб життя - змусив діда забрати внука до себе. І хоч тут в школі, в яку хлопець пішов минулого року, було в класі лише двоє дітей, все ж він пішов до цієї школи і не сидів вдома по декілька днів голодним. Сам хлопчина, хоч і мав не багато років, але все це вже розумів і не було жодного дня, щоб він згадав чи засумував за тими, хто привів його у цей світ.

Собака видавала дзвінкий гавкіт, намагаючись відібрати у хлопця подертий, жовтого кольору, невеликий мячик. Хлопець кидав його по дорозі, вкритій замерзлим снігом, і він по ній чудово котився, а для його вірного друга - не було нічого кращого, щоб намагатися зубами вхопити цього мяча прямо на ходу. Собака не виділявся особливою красою, звичайний дворовий, невеликий пес. Проте він кожного ранку з надією виглядав саме хлопця, який завжди

виносив з будинку щось смачне, і так тривало вже близько двох років, як тільки він з'явився у цьому дворі ще малим песиком. Хлопець любив його всім серцем, цілими днями разом з собакою, в ці зимові дні, досліджував закиданий снігом город, сад, і звичайно бавився з ним на дорозі, де під снігом були лише залишки асфальту.

Силует людини показався на практично білому фоні. Гілки дерев також були покриті мокрим снігом, який тепер міцно схватився за них і під його вагою вони болісно прогиналися. Хлопець мав деякі проблеми із зором, не міг далеко бачити, але він зі стовідсотковою впевненістю знав, хто наближається, хто човпе по вулиці. Один із небагатьох місцевих жителів, товариш його діда, з яким, згідно довгих і нудних для хлопця ділових розмов, вони разом працювали в лісозаготівельній бригаді, ще багато років тому. Чоловік років вісімдесяти досить повільно і обережно рухався, переставляючи кожную ногу по черзі, роблячи при цьому паузу на секунду або й дві. Одягнений був у чорну шубу, яка мала величезний воріт, котрий був піднятий і надійно захищав від вітра, якого впринципі й не було. Шапка була сучасна, з бубоном - купив він її у тому ж таки магазині, інших не було. Вона подобалась хлопцеві. На ногах були одиті старі, саморобні зимові чоботи, - адже зовні вони нагадували звичайні, які треба одягати під час дощу, проте в середині було вшите хутро, яке визира й назовні, роблячи яскраво білу кайму довкола кожної з ніг.

- Доброго ранку! - закривач хлопець. Собака кинувши м'яча, одразу побігла до діда, проте зовсім не боялася його і не гавкала, лише підстрибувала практично до поясу.
- Ох... Ну оце ще ти... Ану йди, йди від мене! Не чіпай моїх рук! Лиже воно... Доброго ранку! Ти б оцю собацюру свою на повідку водив, бо вона зараз мене з ніг зіб'є! - гучно, але зовсім не вороже прокричав дід.

- У мене немає повідка! Є лише цеп, але я не хочу, що він з ним бігав... Він же важкий!
- Важкий чи не важкий... А я ще важчий! Хто мене тоді буде підіймати?!
- Підіймати?!
- Ага... Я ж впаду от зараз, і що тоді?! Ще й кістки попереламую...
- Кістки?! Які кістки?
- Та які ж... Свої звичайно, вони у діда вже так... Тільки того, що є... Шкіри тримаються! - дід посміхнувся, а собака заспокоївшись знову побігла за м'ячем.

Хлопець ближче підійшов до діда, засунувши руки до кишень своєї куртки. Собака бігав довкола, тримаючи в зубах мяч.

- А ви до магазину йдете? - запитав хлопець, дивлячись прямо діду в обличчя.
- Ну так... Куди ж я ще можу оце по такій погоді човпати... Де там твій дід? Що робить? Спить?!
- Не знаю... Не спить. Він сказав, що бабуся напекла пиріжків з картоплею, поклала туди цибулі... І він сказав, що краще кору з дерев буде гризти, чим ту цибулю...
- Хах, ох і дід! Все йому не так...
- Ага... А що ви будете купувати в магазині? - запитав хлопець знову зазираючи діду прямо в очі.
- Що буду купувати? Та що - хлібину та цукру, може ще щось... Сірники ще потрібні.
- А можна я з вами до магазину піду?
- Зі мною... А дід твій не буде тебе лаяти?
- Не знаю... Я вже ходив сам до магазину! Я знаю дорогу!
- О, ти ба! Ти вже сам там господарюєш! Ну правильно... Бо ті баба з дідом...
- Ага... А куди ви будете складати те, що купите?
- А в мене в кишені, ось в шубі - сумка. Ти такої ще не бачив!

- Яка вона?!
- Ось зараз..., - дід зупинився, зняв рукавицю, також зшиту з шматків тканини та з хутром всередині. Дістав з кишені зшиту із старого, потертого рюкзака сумку, з двома ручками, та однією більшою лямкою, яка з'єднала дві її частини.
- Це ваша сумка?!
- Угу... Бачиш яка вона! Міцна як зі сталі!
- А для чого ось це? - хлопець показує на лямку.
- Це для того, щоб можна було накинути її через плече та за спину, щоб в руках не нести, зрозумів? - запитав дід дивлячись на хлопця, який досить уважно і зацікавлено розглядав сумку.
- За спину?! Навіщо сумка на спині?! Це як я в школу ходжу, але ж я туди книги свої складаю...
- Для того, що мені вже складно в руках нести щось, ти ж бачиш - яка ось дорога, слизько... А так - я ось так, дай сюди руку, - дід надягає сумку хлопцеві на голову і одну руку, таким чином, щоб сумка опинилася у нього з боку, - Бачиш, як чудово вийшло!
- Ага... Прикольно! - промовив хлопець, дивлячись на сумку, низ якої був на рівні його коліна.
- Ну що? Ходімо тоді до магазину, будеш нести сумку мою!
- А що, можна?!
- Звичайно! Допоможеш мені, а я тобі, щось смачненьке куплю!
- Я м'ясо люблю!
- Хах... М'ясо... Ну щодо м'яса я не думаю, що там воно є... М'ясо он у твого діда в сараї бігає... Але щось солоденьке думаю там все ж є... Ходімо.
- Дід мені говорить, що якщо я буду їсти багато солодкого... Ну там цукерок, шоколадок... То мої зуби випадуть, як у нього, і я зможу тільки суп сьорбати...
- То в діда зуби випали, бо він старий уже як чорт, він ще старший мене! Так що слухай його поменше! Ти он ще

який... Малий, тобі солодке тільки і треба їсти, бо коли ж як не зараз?!

Хлопець тільки поглянув на діда, злегка посміхнувшись і рушив вперед. Сумка билася хлопцеві по коліну і заважала йому робити кроки, але виконання такої важливої місії повністю зневілювало цей дискомфорт. Пес біг попереду, він також знав дорогу до магазину.

Магазин, який знаходився у одній із імпровізованих кімнат сараю. Справжнього сараю, адже в іншій його частині перебували кролі та декілька овець. Проте, місцеві і цьому були раді, адже це куди краще, чим один раз на тиждень виглядати авто, яке могло і не приїхати з різних причин.

Двері були дерев'яними, які на ніч закривалися на великий замок, якому було років двадцять не менше. Самій же будівлі сараю - було точно в два рази більше років, але точно ніхто не міг сказати. Для жінки, яке взялася організувати таких імпровізований магазинчик - це була справжня втіха, вона могла сидіти там, приглушено слухати радіо, читати газету чи книгу, і зовсім не важливо якщо за весь день ніхто так і не прийде за покупками. Хліб завозили лише декілька разів на тиждень, а інколи, коги погода взагалі псувалася, особливо взимку, могла і сама спекти кілька буханок, щоб місцеві мали що з'їсти.

Голос диктора по радіо було чути ще на дорозі, яка плавно йшла далі, а дід з хлопцем завернули у подвір'я. Стежка була прогребена охайно, так, що снігу під ногами взагалі не було. Собака, який був прив'язаний коло хати - злегка два рази гавкнув, навіть не вилазячи з будки. Та і гавкнув він більше на собаку з м'ячем, який також забіг на подвір'я, але все ж до будки не став наближатися, що було досить дивним, проте - він тут був не вперше, тому цілком очевидно мав цьому пояснення.

Хлопець витерши і так сухі підшви ніг об спеціальний купований коврик, видаючи при цьому характерний звук, від

якого собака знову два рази гавкнув з будки. Двері відчинилися. Хлопець їх обома руками повільно відхиляв на себе, а першим не зайшов, чекав на діда, який тільки що доходив до цих таки вхідних дверей.

- Є хто?! - вигукнув дід, ставши на той самий коврик, але не витираючи ніг.
- Є, є... Заходьте, не випускайте мені тепло! - промовила жінка-продавчиня, - Ну чого так довго?! - тут же повторила своє прохання якомога швидше зайти всередину.
- Та зараз, чого ти вже кричиш, я ж не можу залетіти сюди до тебе... І так ледве ноги тягаю, - промовив дід, заходячи всередину. Хлопець тут же, намагаючись робити все швидко - причинив двері.
- Добрий ранок, вашій хаті, - промовив дід.
- О, ви як скажете ото! Яка ж це хата?! - усміхнено промовила продавчиня.
- Ну а що, невже не хата?! Ти ж тут сидиш, днюєш і ночуєш, - відповів дід сідаючи на невелику скамейку, яка стояла під стіною. А на стіні, над нею висіла стара картина, де були зображені чи то коні, чи то собаки... Хлопець тут був уже не раз, і кожного разу дивився на цю картину, намагаючись все розібратися.
- Ти там щілину не залишив?! - продавчиня звернулася до хлопця.
- Ні, я з усієї сили зачинив! - відповів хлопець.
- О, ти ба! Будемо назад йти, ти також з усієї сили двері закривай, щоб вона тут зі своїми вівцями до весни сиділа, - розсміявся дід, при цьому намагаючись розстібнути шубу, яка заважала йому зручно вмотитися на скамейці.
- То ви діду мовчали б краще! І що це ви взагалі хлопця з собою водите, невже не в змозі буханку хліба додому донести?! - усміхаючись промовила жінка.

- А що ти думала, скоро вже й з хати не зможу вийти... З кожним днем, все ближче і ближче...
- Що ближче?!
- Та що - земля!
- Хахах, так годі вам! Земля там близько...
- Ну а що, невже не правда?!
- Ну...
- Отож...
- А як це - земля близько?! Яка земля?! - промовив хлопець дивлячись на діда та переносючи погляд на продавчиню.
- Хах, ну дід має на увазі, що зима скоро закінчиться, і настане весна, потрібно буде на городі поратися знову..., - відповіла жінка, дивлячись на діда.
- Як же зима скоро закінчиться?! Ви що не знаєте, що попереду, ще більша половина зими?!
- Дійсно! От бачиш, торгашка... А в школі напевно і не навчалась..., - усміхаючись відповів дід, - А ти бачиш який... Смишльонний.
- Хах, а що мені?! Мені і так достатньо, я вже здорова, а йому ще тільки до школи й ходити...
- Хліб є? - запитав дід.
- Є. Вам одну чи дві?
- Ой... Та напевно давай дві, бо якщо ще снігом засипе, то точно не дійду...
- Я чула прогноз, сьогодні якраз має бути знову сніг...
- Отож, бачиш... Так, що давай дві!
- Що ще?
- Та що... Не знаю..., - відповів дід, дістаючи з внутрішнього карману шубу старий, подертий гаманець, який уже не застібався - а просто був скріплений іржавою скрепкою.
- Давайте, рахуйте свої фінанси і вирішуйте...
- Хах, фінанси... Там тих фінансів...
- Та не прибідняйтесь! Що ви там купуєте, один хліб і гречку...

- Ага, гречку... Вже й на гречку твою немає! Ремонтував собі телевізор цього місяця, бо без нього вже не можу! Сидиш, дивишся в ті стіни...
- Ну то діло звісно потрібне...
- Потрібне! Але ж і коштів тепер... чортма! Оце скуплюсь сьогодні і потім буду вовком вити!
- Вовком?! - насторожено запитав хлопець.
- Ага, вовком, вовком... То тоді так кажуть, коли немає чого з'їсти або просто сумно...
- А вовки і дійсно вили, позаторішньо ніч, ви там не чули в себе? - запитала продавчиня.
- Ні, не чув... Я не почую, якщо вони й до хати залізуть!
- Хах... Були, як на мене - то двоє.
- Вовки?! - знову насторожено запитав хлопець уважно дивлячись на жінку.
- Так, вовки! Тому сам далеко від дому не бігай! Бо зараз зима, вони так і лізуть по ближче до людей.
- Вони хочуть нас з'їсти?! - знов запитав хлопець.
- Ага... Скоріше ми їх поїмо! Я б так точно від шматка хоча б такого м'яса не відмовився, - дещо усміхнено відповів дід,
- А от твій песик отой, що стрибав на мене, от його краще закривай на ніч, бо його точно вовки можуть поцупити!
- Його дідусь закриває разом із козою, в сараї, - тут же відповів хлопець.
- О, то правильно! Ну добре - давай мені ще крупи якої небудь, цукру, сірники... Якогось печива м'якого, щоб хоч щось жувати...
- Ну печиво яке є! М'яке воно чи не дуже... То я вже не знаю!
- Ну добре, яке вже є... І чаю давай ще. І так, - дивлячись на хлопця, - є у тебе яка небудь шоколадка?
- Шоколадка?! То грошей кажете немає, а то шоколади купуєте!
- Та то не мені! То моєму помічникові! Давай - йди, підставляй сумку, нехай складає тобі все в сумку!

Продавчиня все склала до сумки, дід заплатив кошти, і перекинувшись ще декількома словами, разом із хлопцем вийшов з магазину. Хлопчик ще раз поглянув на картину з чи то конями чи собаками і надійно зачинив двері і попрямував вперед. Тепер сумка ще більше билася його по колінах, але знаючи, що там лежить і його шоколадка, він вже точно не звертав на цей факт уваги. Собака увесь цей час слухняно лежала коло біля подвір'я і гризла свій м'яч.

Вийшовши на дорогу, дід з хлопцем попрямували назад. Нікого більше не було видно. Лише десь вдалині було чутно бензопилу, яка працювала як завжди перемінно. В одному із покинутих давно подвір'їв каркали граки, які вмостилися на старій деревині акації. І було чутно, як дятел розбиває черговий горіх. Сніг під ногами все так само продовжував рипіти.

Дійшовши до подвір'я, де жив хлопець, дід зняв з хлопця сумку, начепив її собі, віддав йому шоколадку, а також дав декілька штук печива, яке все ж було досить таки м'яким.

Хлопець подякував діду і тут же почав відщипувати маленькі шматочки і по черзі, то собі, то собаці. Собака при цьому дзвінко гавкотіла, навіть завивала. Дід пішов далі. У сусідньому з подвір'ям хлопця - дід поглядом зустрів чоловіка років сорока. Він його добре знав. Це був Злат. Він сам тут жив уже років п'ять. Мовчки кивнувши йому привітання і отримавши у відповідь такий же кивок, дід не поспішаючи крокував далі. Маленькі сніжинки почали пролітати у повітрі. Сонце вже не пробивалося до землі. Хлопець продовжив бігати на дорозі, тепер вже ловлячи ротом сніжинки. Піднімався легкий вітер.

Дія №2

Ліс по своїх краях був повністю хвойним. І той, хто не знає, міг з легкістю подумати, що перед ним звичайнісінький хвойний ліс з одними лише соснами, ялицями та свіжим хвойним повітрям. Все це було, але чим глибше всередину - там з'являлися і старі дуби, і берези з іншими чагарниками. Пройти увесь ліс вздовж чи впоперек було не так вже й просто, адже вже давно за ним ніхто не доглядав. Лісника років двадцять тут не було, а хуторки, які розташовувалися довкола цього лісу - практично всі перетворилися скоріш на пам'ятки архітектури, з характерними руїнами. Лише поодинокі люди, які ще залишились у цих поселеннях могли час від часу заходити до лісу, щоб зібрати грибів. Проте, таких охочих було зовсім мало, через те, що всі жителі, ну майже всі, цих хуторів були не молодого віку, і пересуватися лісом їм вже було складно.

Біля одного із країв лісу, майже по дотичній, проходила не надто оживлена, але все ж дорога, яка з'єднувала два міста. Деякі відгалуження від цієї дороги і слугували такими собі шляхами до майже пустих, а деколи і зовсім, хуторів. Шляхами, бо назвати їх дорогами було складно, асфальту майже не було, багнюка та поросла трава. По одній із таких доріг навіть їздив шкільний автобус, який забирав із одного із хутора лишень трьох школярів, один із них - це той самий хлопчик із собакою. Інший шлях, який знаходився дещо раніше по дорозі, у взагалі поганому стані, його було складно помітити, адже він вів до повністю покинутого хутора. Останній житель цього хутора покинув його ще сім років тому. Сам хутір знаходився дещо заглиблено в лісі, саме у хвойній його частині, і відстань до дороги була не менше десяти кілометрів. П'ятеро силуетів показалися на початку вже майже не проходимого шляху.

Йшло двоє старших чоловіків, обом більше тридцяти п'яти, а може й сорока років. Ще було двоє молодих хлопців, одному на вигляд років дванадцять, а іншому не більше

п'ятнадцяти чи то шістнадцяти. Позаду всіх них йшла жінка, точно не молодше тридцяти п'яти років.

Двоє молодих хлопців йшли одягнені по погоді, але в одного була розбита сильно верхня губа, кров була свіжою і ще потроху виступала з рани, хоча й на морозі швидко зверталася. Інший, той що самий менший йшов відразу біля нього. По іншому і не могло бути, адже вони були прив'язані один до одного. В обох були зв'язані ноги вірьовками, щоб вони не могли робити великих кроків, і так вони нагадували в'язнів, яких ведуть на прогулянку. А руки, окрім того, що були міцно зв'язані у кожного, ще й також були зв'язані між собою досить не довгим ремнем, щоб вони обоє трималися разом. У меншого хлопця на очах блищали сльози, а шапка була вся у снігу - очевидно чи то намагався пручатися, чи просто не раз падав. Хоча, в обох них увесь перед одягу - куртки, штани - також були злегка у снігу, скоріш всього лежали обличчям в сніг. Проте, з огляду що сніг вже був не свіжим, а підмерзлим, промокнути чи набрати на себе надто багато снігу вони не змогли.

Один із старших чоловіків відразу зайшов на сам перед, ще на початку шляху, і почав імпровізованою палицею фактично прорубувати шлях, намагаючись розламати сплетіння минулорічного бур'яну, який захопив майже увесь, колись досить таки широкий шлях або навіть дорогу до вже покинутого хутора. Його рухи були замахистими, але не надто рішучими, не вкладався він в удари - думки були про зовсім інше. На ньому була чорна шапка, на вигляд явно не зимова. Куртка була темно-сірого кольору, з відкинутим воротником, але у горі не застібнута на декілька пуговиць. На лівому рукаві куртки була свіжа і досить велика кров'яна пляма. Штани - це звичайні джинси, самого звичайного, як для джинсів кольору, але дещо засмальцьовані, на обох колінах також виднілася свіжа кров. На ногах - досить високі ботинки, які були туго зав'язані, і доставали аж до литок. На спині у нього була поїздна сумка - та, що закривалася згори.

Студенти часто таку сумку використовують, що везти харчі собі до гуртожитку. Сумка була на спині, але вона не була чимось важким наповнена, була скоріше пустою, хоча все ж щось у ній було. На руках були одіті звичайні ремонтні рукавиці, не зимові - але нові, з характерними пупиришками на долонях та пальцях. Такі ж самі рукавиці чи то перчатки - були й у іншого старшого чоловіка та й у жінки.

Інший чоловік, той, що відразу йшов за перший, і постійно озирався по сторонам, був одягнений у якийсь пошарпаний комбінезон, - очевидно з його роботи, адже на спині виднівся напис, хоча розібрати його вже було практично неможливо. Штани від комбінезона на колінах були вимазані свіжою, хоча й мерзлою землею. Така земля була і на його робітничих перчатках. Шапка була зимова, але явно не нова. На ногах були невисокі зимові калоші, які явно були великими на нього, адже практично через кожних два-три метри, він на секунду зупинявся, що поправити чи то ліву, чи то праву ноги - які вислизали із цих калош. У руках у нього був звичайний пакет, який видава типовий, не зовсім приємний шурхіт.

Жінка, яка йшла позаду всіх - деколи озиралась назад. Вона мала темно синю шапку, жіночу, яка на вигляд була явно мінімум торішньо придбаною. Куртка на ній була не те щоб зимовою, а як часто можна почути - на пізню осінь, або всесезонна. Куртка - зеленого, навіть більше кольору морської хвилі. З під куртки, яка не була надто довгою, визирав білий светр, комір якого виднівся і біля шиї жінки. На ногах - джинси світло синього кольору та зимові, жіночі ботинки, досить дешевого покрою. Жінка мала на одній із рікавиць свіжу кров, яка хоч і встигла свернутися, але все ж була яскраво червоною плямою на білій тканині рукавиці.

Жінка не просто оберталася, вона робила оберт на триста шістдесят градусів, щоб упевнитися, що ніхто їх не бачить. Вона у руках тримала дві речі - спеціальну залізну монтировку від автомобіля, а в іншій руці - ще одну сумку,

аналогічну до тієї, яка була на спині у першого старшого чоловіка. Коли один із молодих хлопців заплутувався у ногах, які були зв'язані і ледь не падав, вона могла вдарити його, а потім й іншого монтировкой по рукавам. Не надто сильно, але доволі болісно.

- Слухай, В...
- Тихо! Скільки тобі раз повторювати, телепню! Ніяких імен!
 - різко вигукнув старший чоловік, який йшов попереду всіх, зупинившись і обернувшись до іншого, який і намагався звернутися до нього.
- Вибач, я...
- Закрий свого рота! Потрібно по тихому зійти з дороги, а ти знову рота свого тягнеш...
- Але.. Джод... Я все думаю про автомобіль... Дарма ми його краще не сховали...
- Припини, Мобрей! Ми вже все обговорили! - різко ззаду відгукнулася жінка, - Ми потім її як будемо з глуші витягувати... Сніг має сьогодні бути, сліди і так примите, так що перейматися нічого.
- Я розумію, але все ж вона буквально в десяти метрах від дороги..., - промовив Мобрей, дивлячись у спину Джоду, який вже рушив далі, махаючи палицею по бур'янах.
- За весь час, що ми там возилися... А це було не так і мало часу, жодний автомобіль не проїхав, нас взагалі ніхто не бачив, так що припини плакатися, Моб! - дещо упевнено і зверхньо промовила жінка.
- Дейзі! Я не плачусь, а просто намагаюсь зібрати свої думки до купи... Ти це розумієш? Чи в тебе взагалі з головою проблеми?! - вигукнув Мобрей.
- Помовч краще, Мобрей... - промовив Джод.
- Я зараз тебе оцією монтировкой угрію, чуєш?! Проблеми в мене... Ти на себе подивись! Розкис як ганчірка! - відповіла Дейзі.
- Може й розкис... Але ж... Я ніколи на свої очі не бачив, як...

- Замовки Моб! - Джод знову зупинився і замахнувся палицею на Мобрея, - Я тобі вже говорив, викинь це із голови! Викинь! Забудь! Що сталося, те сталося!
- Я розумію це... Але ж скільки крові... Ти ж знаєш, я не можу цього терпіти! Вона залишилась там, Джод! Вона там повсюди в авто! А ми її залишили! - все більш панічно вигукував Мобрей.
- Ми ж її потім і заберемо... Ми не могли її спалити... Це привернуло б увагу! - відповів Джод і рушив знову вперед.
- Значить треба було їхати сюди на ній! Але не залишати там її...
- Куди їхати?! А ще говорить, що в мене проблеми з головою - ти поглянь! Тут же ні пройти ні проїхати! І якщо ми б тут застрягли, то на цьому довбаному шляху, авто точно було б помітно! - відповіла йому Дейзі, яка штурхнула у спину старшого із двох хлопців, щоб ті почали рух, і пішла за ними.
- Не знаю, я не знаю... Джод, чуєш? - знову промовив Мобрей.
- Господи! Та що ж таке?! Чого ти хочеш від мене?! - вигукнув не зупиняючись Джод.
- Коли я копав ту бісову яму... Це все пішло не так, зовсім не так, як ми хотіли! Я думаю, що ти міг би і не...
- Знаєш що, Моб! - вигукнув Джод, продовжуючи рух вперед, - А як хотів?! Щоб чистеньким і пухнастим залишитися?!
- Я ж не про це, Джод...
- Про це ти, про це! І взагалі, якого біса ми зараз нову будемо цю тему підіймати?! Що зроблено те зроблено! Ніхто нічого не доведе! А коли й зможуть щось там нарити, то нас вже тут не буде! Ти ж знаєш, які там шукачі... Можна не перейматися!
- Та чого ти йому розмусоюєш все, Джод?! Це в нього очі були загорілися, коли він почув про суму, яку можна отримати, і слова тоді не промовив! - вигукнула Дейзі.

- До чого тут це, Дейзі?! До чого тут це, поясни мені?! - відповів їй досить емоційно Мобрей. - Я ж не про гроші! Від суми у всіх нас очі засвітилися, і так, я не виключення! Але ж те, що сталося дві години тому... Я не очікував цього, я не розраховував на таке...
- А ти думав тобі грошики за цих двох вилупків просто так дістануться?! Що ти просто з нами прогуляєшся, ось так по лісі походиш, повітрям подихаєш і все?! Хах!
- Хахах! - також засміявся Джод.
- Ну а що, Джод, милий, хіба я не права?! - звернулася Дейзі до Джода, дещо підсмішкуватим тоном.
- Звісно, дорога! Тут передбачити було складно щось...
- Просто потрібно було почекати! Ось і все! Ми як планували?! А як у підсумку вчинили?! - знервовано відповів Мобрей.
- Почекати чого?! Поки грошики упливли б?! Чи чого чекати Моб?! Такий шанс - він далеко не частий гість у нашому житті, і ти це прекрасно знаєш! І якщо вже захотів з нами, то закрий свого ротяку накінець-то і йди за мною! Нам ще до того довбаного хутора, щоб його... Кілометрів сім човгати...

Мобрей більше нічого не відповів Джоду. Всі повільно продвигалися вперед. Молоді хлопці, часто запутувалися у сухій, мерзлій траві. Декілька раз просто падали на землю, що дуже злилоло Дейзі, яка ногами і монтировкой била їх у цей момент, щоб вони швидше підіймалися і крокували далі.

Снігу у лісі було чимало. В деяких місцях були особливо великі перементи, заввишки не менше одного метра, які утворилися через розгалуження серед сосен. Молодим хлопцям було досить тяжко іти по цим переметам, адже сніг хоч і був підмерзлим, проте все одно провалювався під ногами і ноги погрузали в цих кучугурах снігу.

Джод рубав палицею замерзлий бур'ян, який в додаток ще був й вкритий товстим слоєм снігу. Через деякий час,

Джод зупинився, дивлячись дещо в правий бік. Мобрей злякано застиг і також глянув в бік. На, колись гарно викошеному і доглянутому, а зараз покритому високою травою, узбіччі, ледве виглядаючи із того таки бур'яну стояв металевий знак - на якому було одне слово - назва покинуто хутора - "Беміджі". Літери були вже не чорними, а сірими, і не на білому фоні, а скоріше на іржавому. Знак було похилено, понівечено - очевидно намагалися і його видердити на металообрхт, але по якійсь причині все ж залишили у спокої.

- Нам ще кілометрів п'ять, а то й шість іти..., - відводячи погляд від знака з назвою хутора, промовив Джод і відразу ж рушив далі.
- Я вже починаю ніг не відчувати... Там майже дві години возилися, тепер тут ще човпати незрозуміло куди..., - роздратовано промовив Мобрей, залишаюсь стояти на місці.
- Ану пішли, чого стали, падли! Бігом я сказала! - викрикнула Дейзі і щосили влупила ногою в спину меншого із хлопців. Старший встиг підтримати його, щоб вони разом не завалилися черговий раз у сніг. Менший хлопець тихо заплакав, але обоє відразу рушили і обійшли Мобрея, який стояв непорушно і дивився вгору, де не махаючи крильми пролітав орел.
- Йому все видно... Йому все видно..., - тихо, майже про себе промовляв Мобрей. В цей час він отримав несильного стосуна від Дейзі, яка як і молоді хлопці також обходила Мобрея.
- Став тут... Ще й белькоче там щось, вперед давай йди! - різко гукнула Дейзі.
- Слухайте! Джод! Чуєш?! - вигукнув Мобрей, не зводячи погляду з неба, - Давай я все ж повернуся і заховаю авто подалі... Все ж там так багато слідів... Я думаю ми погарячкували, коли її там...

Джод вкотре зупинився, не обертаючись. Палицю встромив у сніг. І секунд дві чи то три просто стояв і дивився вперед, а потім різко повернувся і рушив до Мобрея. Дейзі, яка одразу зрозуміла погляд Джода - буквально відстрибнула вбік. Джод наближаючись до Мобрея, який саме в цей час переводив погляд з неба прямо на Джода, прискорював свій крок. І в кінці кінців - схопивши Мобрея за куртку комбінезона, майже повністю відірвав того від землі. Лівий калаш - злетів з ноги і перевернувся.

- Чуєш, ти! Філософ ти довбаний! Я тобі скільки разів вже сказав за останню годину, щоб ти закрити свого рота?!
- Джод! Джод! Ти що?! Заспокойся! Я ж просто припустив...
- Драпануть вирішив?! - продовжував Джод.
- Що?! Про що це ти...
- Джод... А ти правий! - відразу вигукнула Дейзі, - Він тільки до автомобіля й рветься.
- Ви що?! Ви з глузду з'їхали?! Куди мені тікати і чого?! - виправдовувально почав майже кричати Мобрей.
- Та знаю я тебе... Ти з радістю дременув би куди попало, аби тільки руки вмити від цього всього! - почав дещо заспокоєно Джод, відпустивши Мобрея, - Але так і знай! Ти з нами - до кінця! Зрозумів?!
- Ти що, Джод, звичайно! Звичайно! У мене й в думках не було!

Джод нічого не відповівши повернувся і пішов вперед. Мобрей відразу ж покрокував за ним, обходячи і Дейзі, і хлопців. Дейзі принизливо зиркала на Мобрея, який на неї навіть не глянув. Хлопці просто стояли втупившись у землю, а менший ще продовжував дещо схлипувати. Джод вийняв свою палицю із снігу і тепер з більшим гнівом почав гемселите нею по бур'янах. Мобрей дивлячись собі під ноги

йшов за ним, а хлопці і Дейзі на відстані метрів семи чи то десяти крокували позаду.

Пройшовши метрів двісті, Джод дещо тихо заговорив.

- Ніхто того автомобіля там не знайде! Ніхто і не шукатиме!
- Джод, не треба! Я..., - промовив Мобрей.
- Їхній батько дізнається про те, що сталося - як ми і планували - тільки ближче до вечора, він же їм вдень ніколи не телефонує, ми це добре знаємо...
- І то, якщо знайде мою записку, а не прийде забуханий...
- Тато взагалі не п'є вже давно, тварь ти! - за довгий час різко викрикнув старший із хлопців. Дейзі відразу в цей же момент замахнулася монтирною.
- Стій! Прибрала я сказав! - викрикнув Джод зупинившись і обернувшись, - Нам не стане легше, якщо один із них зараз тут вирубиться!
- Але ж Джод, ти сам чув..., - відповіла Дейзі.
- Замовкни! Ви вже мені набридли! Ми ще навіть до хатини не дійшли, а я вже готовий вас обох побивати...
- Це твої проблеми, що ми досі тут валандаємося! Я тобі говорила - навіщо було закопувати того сраного водія! Навіщо?! Ми півтори години з ним возилися! А тупорий Моб ніяк з лопатою не міг впоратися...
- Ти що взагалі не доганяєш чи що?! Залишити тіло просто десь на узбіччі?! - різко відповів Джод.
- Дейзі... Ну ти звісно... Зараз же біло довкола, його відразу помітять і..., - промовив тепер вже Мобрей з деякою презирливою усмішкою.
- Закрий свого рота! Воно ще буде мені вказувати! - вирявивши свої очі різко закричала Дейзі, нерви якої вже також були на межі.
- Так все! Затихли всі! Досить обговорювати всілякі дурниці! Все ми зробили вірно! Тягнути не було куди, треба було все робити сьогодні, чуєш, Моб?!
- Ага...

- А те, що сталося з водієм тієї бісової тачки... Це його проблеми! Це він винен! Він взагалі випадково опинився не в тому місці, не в той час!
- А потім ще й геройствувати почав! - тут же додав Мобрей.
- Угу... Тому... Так і є - це виживання! Це життя! Тут треба першому, поки не тебе!
- Ага, - знову погодився Мобрей.
- Все. Далі, щоб я звука від вас не чув! Йдемо в темпі, бо за всіма цими розмовами... В хуторі зв'язок лове непогано. Дійдемо і будемо чекати на дзвінок їхнього папаші. І все буде в шоколаді... Він взагалі не знає нічого про автомобіль, водія цього придуркуватого... Він нам кеш, ми йому - його вилупків, так, малята?! - промовив Джод, дивлячись на хлопців. Ті лише поглядали на нього з під лоба - менший перелякано, а старший з презирством, хоча всіма силами намагався себе стримати, щоб знову не сказати чого зайвого.

Джод обернувся і продовжив свій рух. За ним пішли всі інші. Менший із хлопців до сих пір перебував у шоковому стані. Все те, що сталося близько трьох годин тому - в нього стояло перед очима, а потім - те, що відбулося в автомобілі, що сталося з водієм цього автомобіля. Він не був вже надто малим, він полюбляв відеоігри, він у своєму житті, тримаючи мишку в правій руці - напевно не одну тисячу людей вбив - але все це на екрані, все це в теплій кімнаті, все це під хрумкотіння печивом. А тут - коли ти бачиш, як людина задихається від того, що в її грудній клітці не менше десяти отворів - рваних та різаних, коли кров просто стікає по обшивці сидінь... Забути це йому було складно. Старший хлопець - він усе розумів, він намагався тримати себе в руках. Але він не знав - чим це все закінчиться. Він хотів накинутися на Дейзі, відібрати у неї ту довбану монтировку і щосили... Але тут також у нього в голові виникали кадри з автомобіля, він також не міг викинути все це з голови.

Сніг під ногами продовжував рипіти. Сонця вже не було видно, а з неба почали падати сніжинки. Вітер обдував поранену губу старшого із хлопців. Вітер посилювався.

Стіни в кімнаті були білого кольору, з легка жовтуватим відтінком. Звичайна глиняна мазка, якій напевно було вже не менше років десяти чи той п'ятнадцяти. Якщо добре придивитися, то можна було помітити дрібні камінці, які потрапили туди хочаючись серед піску, який також був частиною цього давнього, але й при цьому надійного будівельного матеріалу. На потолку - була цікава, з різними бряскальцями, стара люстра, в якій можна було відразу вкрутити аж три електричних лампочки. Але там традиційно була вкручена лише одна. Світло горіло, хоча й на вулиці вже було видно не першу годину. Окрім старого, майже трюхлого столику, який стояв прямо під вікном, на якому стояла тарілка з печивом, у кімнаті ще була запилина шафа, проте полиці з безліччю книг - точно не менше сто штук - були без пилюки. Книги були різні - вони тут ще з'явилися задовго до її нинішнього власника і мешканця цього будинку. Палітурки як завжди гарні та привабливі, хоча і сюжети, в залежності від жанрів - також могли похизуватися своєї заінтригованістю та непередбачуваністю.

На полу лежав килим - теплий, якісний - з натуральної шерсті. Деяку частину килиму - закривало масивне крісло, яка могло розкладатися, і на ньому можна було спати, що і робив на ньому хазяїн, хоча при цьому маючи окрему спальну кімнату зі старим ліжком на залізних пружинах. Крісло було оббите приємною тканиною - як на вигляд так і на дотик. Над кріслом висів такий собі нічний ліхтар - або як їх називають настінна бра.

У кріслв сидів господар цього дому - Злат. Чоловік із сивиною на висках, дещо незвично зморщеним обличчям та середньої статури. Він придбав цього будинка років п'ять назад. Його на той час, та і зараз - не особливо хвилювали будь-які деталі - тим більше зовнішній вигляд, меблі чи колір стін. Йому було про що думати. Хоча він за той час, який вже прожив тут - робив навіть невеликий ремонт - побілів стіни,

освіжив - як він це називав. Пофарбував підлогу більш яскравим, хоча й все одно коричневим кольором. А також купив це саме крісло - в якому міг проводити години - читаючи книги, чи щось майструючи. Телевізора в домі не було. Взагалі не було цікаво. Та і будь-якої іншої сучасної техніки також не було, навіть радіо, яке минулі господарі залишили - віддав комусь із хутора. Лише електричний чайник.

Злат любив взимку щось робити із дерева. Не був майстром цього діла, але його це заспокоювало, змушувало думати про щось нейтральне, про ліс, про дерева, про цілком банальні речі. Що йому і треба було. Звісно, весною, влітку - майже весь час проводив на вулиці, на городі. Саджав чимало городини. Все, що тільки можна було посадити в землю - він це садив. І виходило в нього чудово. Ще ні один рік без врожаю не залишався. Все, що для нього було зайвим - віддавав сусідам. А зайвого було, зазвичай, більше ніж у нього самого залишалося. Але йому вистачало, а малий хлопець, який жив лише зі старенькими дідом та бабою - також мав, що їсти на зиму. Злату подобався сам процес. Починаючи від весняної обробки та волочіння городу, і закінчуючи осінніми, останніми акордами, коли треба було знести останній кілограми врожаю з городу.

Так само, як і роботу на городі, Злат за останні декілька років полюбив і полювання. Проте вогнепальної зброї в нього не було. Міг змайструвати пастки на дрібних звірків. Але найбільше любляв свого лука. Він був зроблений ним самостійно, але зроблений можна вважати професійно. В лісі він знайшов необхідну деревину, правильно її обробив, підготував. Всі ці інструкції прочитав в одній із книг, які були на полицях навпроти нього. Нерідко він повертався додому з пустими руками. Але це не було проблемою. Це ще більше спонукало його краще готуватися, відслідковувати потенційну здобич наступного разу. Процес його зачаровував. І саме таке, як він називав тихе полювання -

він вважав справедливим по відношенню до мешканців лісу, адже в них завжди був шанс. Хоча, звісно, м'ясо він любляв. Тримав він і свійських птахів - кури, гуси, також деяких тваринок свійських - але й власновуч впольована дичина - мала особливий смак, по особливому смакувала. Особливо на свята - Злат з радістю, звісно, якщо вдавалося щось вполювати міг - декільком сусідам рознести по кілька шматків свіжого м'яса.

Злата поважали на хуторі, хоча ніхто з ним близько ніколи не спілкувався. Скоріше він сам не давав такої змоги. Привітається, щось може навіть запитати, поговорити про загальні теми. Завжди допоможе - чи то дрова, чи ще щось. Але ніхто не знав практично нічого про нього. Приїхав свого часу, купив будинок і почав просто жити. Малий хлопець, який з'явився по сусідству мав напевно найбільший з ним контакт. Влітку, коли порався на городі - хлопець фактично не відходив від нього - то інструменти подає, то води принесе, бо сам так хотів. Злат в свою чергу - розповідав йому що нового він прочитав - то про пригоди які небудь, то про певні історичні чи географічні факти. Суть розповідей хлопцю не надто була цікава - він багато ще й зрозуміти не міг, але той факт, що хтось приділяв йому увагу... Як дід з бабою не старалися, все ж вони були похилого віку, а хлопцю хотілося з кимось таким спілкуватися... З кимось, як його батько. Це і дід розумів, і баба. Це розумів і сам Злат. Взимку малий часто приходив до Злата додому, приносив свіжо спечених пиріжків, а сам міг годинами спостерігати як Злат вирізає щось чергове по дереву, чи майструє щось небудь інше.

На стіні, майже в кутку - на стіні було декілька фото. Фото хорошої якості, кольорові. А в іншому куті кімнати - висіло декілька якісних, гарних на вигляд - ножів. Один із них був досить довгим, з рукояткою ручної роботи. Інші два - менші, але все одно відразу було зрозуміло, що ножі не прості. Малий хлопчина одного разу запитав у Злата - чи

можна поглянути, той лаконічно забороним. Хлопець більше і не запитував, поважав Злата, розумів що не можна і не ображався на нього. Хоча кожного разу, коли приходив до Злата в гості - хоча б на хвилинку, але все одно зупинявся навпроти ножів і ретельно їх роздивлявся. Найбільше, звісно, на нього враження справляв найдовший ніжик, а особливо - його чорно-золотиста рукоятка, із цікавими і незрозумілими для малого візерунками.

Старий годинник, який безперервно цокав висячи на стіні, робив особливу атмосферу - заспокійливу та, свого роду - медетаційну. Під цей, уже давно звичний, звук, Злат сидів близько однієї години на кріслі і готувався до полювання. Цього разу, дивлячись, що в лісі був сніг, вже досить підмерзлий - то єдиним, на його переконання, способом щось вполювати залишався лук. Для Злата - процес підготовки до полювання був не менш важливим та захоплюючим, ніж і безпосередньо його перебування в лісі. Спеціальну для свого лука - він також виготовив свого роду футляр - в якому і зберігав його. Футляр був зроблений з досить твердої лози дерева - якій Злат надав певної, характерної згідно форми самого лука, форми. На лозу він пришив білими нитками - цупку тканину, яка, по суті, і формувала сам футляр. Були також дві ручки, які давали змогу носити цей лук на спині чи просто в руках - при цьому не боячись завдати шкоди тятеві. Тятева - спеціальна нитка яка і слугували натягуючим елементом, який і давав змогу випускати стріли - точно і з не поганою швидкістю. Лук дійсно у Злата був неабиякої сили - адже з легкістю міг пробити дерев'яну дошку, завтовшки сантиметрів два, не менше - з відстані більше двадцяти метрів. Увесь секрет був - у правильності форми та якості тятєви, яку Злат робив особливим способом - поступово зєднуючи окремі ниті, змащуючи їх при цьому спеціальную суміщю, яка потім засихаючи - і надавала міцності, елестичності та пружності самій тятєві.

Злат оглядав лук - намагався стежити, щоб на його рукоятці, та і взагалі на всій його дерев'яній основі - не було тріщин чи інших пошкоджень, адже лук мав відпрацювати на відмінно. Злат вже мав заготовки для нового лука, але поки, що він ще був не готовий, тому вся надія була саме на цей - який вже неодноразово чудово продемонстрував себе на ділі. На маленькому, саморобному столику - стояла велика кружка з якої йшов пар. Кава розносила свій аромат по всій кімнаті. Каву Злат любляв більше всього. Місцевий магазин робив значний відсоток виручки саме на покупках Златом кави, на кошти - зароблені ним під час коротких відряджень, які він здійснював до невеликого провінційного містечка - на тиждень чи два - де обробляв деревину, готуючи дошки та інші заготівельні матеріали з дерева. Цих підробіток йому вистачало з головою. Платили там непогано, місце було - м'яко кажучи не надто людяне - те, що було йому потрібно. Пішком доходив до дороги, яка йшла по дотичній до лісу, котрий знаходиться близько від хутора. А там - автостопом їхав до містечка. Жив там у вагончику тиждень чи два - практично не бачачи нікого і так само повертався додому. Не палив, не пив - тому кошти міг витрачати - на оплату за світло, за каву - та ще деякі необхідні продукти чи речі.

Попиваючи каву - це був єдиний сніданок для Злата, він оглянувши лук - обережно поклав його до футляру. Прекрасно знав, що під час полювання не раз бувало, що цей футляр і злітав, і падав, і об дерева вдарявся - але все ж коли він мав змогу, то намагався поводитися з ним, і відповідно, із самим луком - обережно.

Стріли також мали особливе значення. Їх важливість та якість важко було переоцінити. Адже мало мати чудовий лук - треба ще мати і чудові стріли. Вони були виготовлені з добре просушеного дерева - рівні, гладкі - без жодної зазубринки. Всього їх у Злата було не так вже й багато - сім штук - але при вдалому і вмілому їх застосуванні... Часто і однієї вистачало. Завжди, якщо промахувався, а таке, звісно,

траплялося і не раз - йшов на пошуки своєї стріли, навіть якщо в цей час міг все ж використати спробу номер два і все ж влучити в ціль. Для Злата - його стріли, кожна з них, були важливіші - чим навіть вдале полювання і конкретна здобич.

Кожна стріла мала свою особливість. Це і особливі, хоч і не великі, візерунки, зроблені безпосередньо на тілі стріли, це і дещо унікальні наконечники, з різними зазубринами, зроблені з різним кутом загострення. І, звісно, оперіння, воно також мало в дечому різну форму. Саме оперіння, на думку Злата - визначало, по крайній мірі в його ситуації і з його стрілами, дальність польоту стріли та її силу. Словом, лук і стріли - це ціле мистецтво для Злата, яке він ще тільки опановував. Але цей процес, як і багато інших, заспокоював його, відповідав. А більше нічого Злату і не було потрібно.

Склавши лук у футляр, разом із стрілами, для яких в середині футляру була спеціальна ємність, саморобна, звичайно - але з легкої фанери - такий собі футляр у футлярі - і все заради того, що зберегти у цілісності такі важливі стріли.

Вставши з крісла, Злат поглянув у вікно - сонце вже майже не пробивалося крізь хмари, яких вже більшало, на відміну від самого рання, коли він прокинувся і вийшовши надвір - побачив чисте небо, де ще тільки показувалися промені сонця. На якусь мить - поглянув у кут з фотографіями - зупинив на них погляд - не більше чим на кілька секунд, і тут же - перевів свій погляд в інший кут. Підійшов до ножів. Вибір ножика, який цього разу відправиться з ним - це також важливий момент. Звісно, у нього були й інші. Був досить зручний, розкладний ніж, який з ним уже не менше десяти років. Не раз його виручав. Але полювання - це цілий ритуал. Це скоріше для заспокоєння. І певної, так, доволі не типової - і навіть дурної сатисфакції. Він розумів - їсти в нього є що, і прожити без впольованого звіра - він цілком може. Але на свої очі спостерігати те, як живе створіння гине - просто через те, що опинилося не в

тому місці, не в той час - це... Це викликало у Злата емоції, нехай і негативні, нехай і не прості - але такі знайомі. Хтось би сказав, що це злість, це звичайна помста. Може й так. Він би точно не став заперечувати. Хоча, відчуття які він отримував від процесу, від того, як він готувався до полювання - все ж мали і банально, свого роду, медитаційний характер.

Вирішив взяти найменший ніж - він був практичним, зручним. У Злата він користувався найбільшою популярністю. Хоча, приміром найбільший - з тією самою - чорно-золотистою рукояткою, який так і манив малого хлопця - щоб взяти його і помахати по бур'янам навпроти двору - Злат так жодного разу із собою на полювання і не брав. І це не дивлячись на те - що всі ці три ножі - які висіли тут у кутку - призначалися виключно для полювання.

Для ножа у Злата була спеціальна, невелика - шкіряна кобура, яка одягалася на ремінь. А ремінь - був по справжньому особливим. Він був доволі довгий. Такий довгий, що щоб не одягав Злат - чи то зимова пухова куртка чи старий бушлат - якщо вже взагалі був сильний вітер - цей ремінь одягався поверх всього цього. Він дійсно допомагав - адже на ньому можна було розташувати і ліхтар, і футляр із окулярами - спеціальними, які не давали променям сонця заважати при прицілюванні, особливо, коли лежав сніг, який досить не приємно відкидав яскраві промені прямо в очі, і ту саму кобуру з ножем. Все - під рукою.

Поклавши ніж у кобуру, Злат почепив її на ремінь, який став повністю укомплектований. Поклав ремінь коло футляра з луком і стрілами на стіл під вікном. Поглядом зачепив печиво у тарілці - але не взяв жодного. Завжди полюбляв йти на полювання - голодним. По іншому - це було нечесно, або хоча б - якимось дивно. Тепер справа була за теплим одягом. Він у нього висів у спеціальному місці. Зайшовши у спальню - це зовсім крихітна кімнатка - де у кутку, відразу при виході - було декілька окремих вішалок - прибитих просто до стіни.

На двох із них - і висів увесь необхідний одяг. Це і тепла, пухова куртка. Теплі штани та светр, які він одягне на верх, в під низ - обов'язково - ще і штани і светр - тонші, але в парі з цими - буде точно тепло. Минуло разу, сидючи на одному місці в засідці - близько години - чекаючи поки дичина просто займе більш вигідний ракурс - Злат точно знав, що краще одягатися тепліше.

Взуття у Злата було незвичайне. Доопрацьоване. Звісно, він його придбав роки три назад. Але для прогулянок по свіжому повітрі - воно ідеальне, а от для полювання, коли необхідно шугати по кучугурам снігу, проходити чималі відстані - все ж воно потребувало певного абгрейду. Тож Злат не тільки прошив його міцнішою, капроною ниткою, але й заплавив всі отвори на всіх місцях довкола підошви - щоб дійсно не пропускало вологу із зовні. Проте, діставши ці ботинки із шафи у маленькому коридорчику - Злат помітив, що на одному із них розігнулось кріплення, яке дозволяло на меретво затягувати шнурівку. Це точно потрібно було виправити.

Взявши ботинок, Злат відчинив вхідні двері і вийшов на вулицю. Необхідно було сходити у кімрку з інструментами і взяти плоскогубці, щоб виправити цю наче і не значну, проте все ж поломку - яка може нашкодити у майбутньому. Вийшовши, Злат глибоко вдихнув повітря, яке було свіжим та морозним. Десь, за парканом, який у Злата був доволі високий і суцільний - він чув як гавкає нервово сусідський пес, нервово так - ніби щось просить - навіть підвиває. Чув віддалено також і голос малого хлопця - який щось гукав до собаки. Зачинивши двері, Злат спустився з порогу і спочатку почув човгання, шурхотіння по мерзлому снігу, а потім і побачив краєм ока як хтось виходив, і він міг побачити його у прогалятені хвіртки, яка була у нього дещо меншою за сам паркан. Це був дід, якого Злат, звісно ж знав, не раз йому допомагав з дровами чи іншими справами по господарству. Минулого року - лагодив дах, який потік - і краплі дощу, коли

той пускався, падали прямо на дідову лежанку. Дід тільки не показавшись у прогалятині хвіртки - глянув на Злата і махнув йому привітання. Відповівши діду, Злат пішов до комірчини. Двері комірчини він не замикав, хоча й знав, що нерідко підлітки з недалеких поселень - особливо восени чи взимку - бродили по дворам, у пошуках певної здобичі, або просто щоб взяти щось, що не так лежить. Одного разу Злат зустрів таких, досить таки випадково, коли повертався пізно з полювання, чи то минулої чи вже й позаминулої осені. Їх було четверо, і почувши їх вихваляння один перед одним, що їм цього разу пощастило, так би мовити, знайти - Злат зрозумів, що необхідно пояснити молодим хлопцям, що вихвалятися тут не те, щоб нічим, а краще взагалі - повернути все назад. Дискусія була короткою - проте змістовною. Дід, який тільки не минув Златів двір - був тим, у кого вони взяли певні речі. Він і розповідав потім у магазині, що хлопці постукали у двері і ввічливо вибачились і повернули речі. Слідів чи явних ознак, що дискусія Злата з ними мала фізичний характер - не було. Що він їм сказав, і як - ніхто не знав, але дід, як мінімум залишився задоволений - адже де ще можна було дістати електробритву, яку не випускали вже років сорок, не менше.

Взявши плоскогубці, Злат вийшов із комірчини і на руках і обличчі відчув крихітні сніжинки. Небо вже було затягнуте хмарами остаточно, а вітер починав злегка посилюватися.

Зайшовши до хати, Злат відразу ж одягнувся, взув свої ботинки, одягнув куртку та підперезався ремнем. Футляр з луком - за спину, так, що він не заважав ходьбі. Шапка в нього була звичайна, придбана за низькою ціною в невеликому містечку, де він підпрацьовував обробляючи деревину.

Через короткий проміжок часу - Злат вийшов на двір в повній готовності до полювання. Але для цього, як мінімум треба було добратися до лісу. Повільним ходом Злат вийшов із двору, зачинивши хвіртку за собою. Малий сусідський

хлопчик - відразу зиркнув на нього, і вже процес годування собаки печивом перестав бути йому цікавим. Посмішка на обличчі. Хлопець відразу зірвався з місця і побіг до Злата. Пес - роздратовано гавкаючи подався за малим. Злат нікуди не йшов, чекав, поки хлопець добіжить до нього. При його наближенні, Злат традиційно простягнув йому руку для рукостискання.

- Привіт, Злат! - вигукнув малий, підбігаючи до нього вже з простягнутою рукою.
- Привіт, привіт! - з усмішкою відповів Злат.
- Ти на полювання?! - захоплено вигукнув хлопець старанно потискаючи руку.
- Ага... На полювання.
- Круто... Я б теж хотів... Коли ти вже мене візьмеш із собою?!
- Я ж тобі говорив, як тільки зможеш тримати мій лук так, щоб його нижня частина на тяглася по підлозі.
- Ну... Її і вкоротити можна!
- Та, то вже буде не справжній лук!
- Чому це?! Це ж як і все довкола - є велике, а є мале! От у мене взуття - дід каже, що у мене дуже мала нога...
- Так ти ж і сам ще не надто здоровий! - посміхаючись відповів Злат і потихеньку рушив у сторону озера і лісу. Його будинок був не так далеко від края хутора.
- Пф, нічого собі... Не надто здоровий! Я за цей рік - підріс оного як! Мене бабуся міряла біля одвірок - там ось скільки різниця! - захоплено відповідав хлопець, показуючи на пальцях відстань між позначками на одвірках.
- Ні, ну тут не буду сперечатися! Ти дійсно підріс! А значить вже скоро - і на полювання візьму! Краще їж, все в твої руках...
- Угу... Я і так їм чимало...
- Я бачу в тебе он шоколадка виглядає з куртки - то не сама корисна їжа, якщо ти про таку їжу говориш...

- То мені он той дід купив, - показуючи на будинок діда, який було видно, - я йому допомагав сумку його нести з магазину.
- О, ну це ти молодець! І допоміг, і підзаробив, - посміхаючись і дивлячись на малого відповів Злат.
- Ага... Непогано вийшло. Думаю, тепер буду частіше цьому діду сумку допомагати носити... Він ще і печива мені дав...
- О, ну це вже взагалі шикарно!
- Ось! Бери печиво, воно непогане, я б сказав! - простягаючи останнє печиво, промовив хлопець.
- Дякую, але тобі буде корисніше! Тобі ж рости потрібно, тому собаку ти свого вже нагодував, а це сам з'їж...
- Добре... Добре...
- Ну все, біжи вже додому, погрійся. Бо в тебе вже щоки - аж червоні!
- Ага, та треба, бо бабуса знову буде сердитися!
- Давай, давай...
- А ти зробиш мені заячу лапку?!
- У тебе ж вже є!
- Її пес погриз!
- Хах, що ж ти її залишаєш десь...
- Він вихватив її у мене, коли я грав...
- Ну якщо вполюю, якщо пощастить, то буде тобі лапка...
- Ага, - махнув хлопець і підтюпцем побіг назад до свого двору.

Злат через хвилин десять чи то п'ятнадцять - вже був за хутором, прискоривши свій крок. Йшов мимо озера. Воно було замершим, хоча місцеві знали, що в декількох місцях - біля очерету - були родники, і там вода майже ніколи не замерзала. Вода була непоганою, пити її звісно краще не треба було, але все ж поправу була чистою і досить таки прозорою. Пройшовши крізь озеро, цього разу не хотів йти прямо через озеро, хоча так було і ближче до лісу. Хоч Злат і не хотів затримуватися, все ж хмари, які збиралися і все

густішали і темнішали, проте чітко знав, що потрібно зберігати спокій та робити все поступово та вивірено, навіть поспішати краще поступово. Ліс був уже практично поруч. Якщо йти городом - Злат міг би дістатися до лісу, точно на хвилин двадцять раніше, але тут було легше йти, а він не знав, скільки йому сьогодні доведеться пройти, тому краще довше - проте легше. Невеликий сніг продовжував падати, вже майже повністю присипавши Златову шапку та плачі, разом із футляром - де чекали свого часу лук та стріли.

До лісу можна було зайти як завгодно. На те він й ліс. Проте, звісно, люди - як і більшість живих істот любили натопчувати стежки, або говорячи сленгом мисливців - тропи. Хоча й таких троп було не мало. Вже майже не видно було однієї із найбільших стежок, можна навіть сказати дороги - яка багато років поєднували два хутори. Адже, вже чимало років - у хуторі, що знаходився вище по дорозі і глибше у лісі - ніхто не мешкав. На цьому шляху поросли молоді дерева, а про зарослі бур'яну - вже й годі говорити. Саме на цій ділянці - сосен було обмаль, тому бур'ян тут почував себе добре. Для нього, ось такі відкриті ділянки - як колишні, покинуті ґрунтові дороги та шляхи - це чудова можливість заявити про себе і не дати деревам взяти все під свій контроль. Хоча, звісно, не з усіма такий фокус спрацьовував - тут вже й молоді сосни, і дуби мали у висоту більше двох метрів.

Багато років тому, у цих місцях функціонувала лісозаготівля, на постійній основі, на ставці - працювало кілька лісників, один з яких жив у хуторі, що зараз вже був без жодного жителя, а інший - з того поселення, де зараз мешкав Злат. Та що там поселення - один із лісників мешкав у нинішньому будинку Злата. Тому й книжок відповідної тематики, доволі цікавої і для Злата, можна було знайти на полицях дому. Чоловік прожив більше дев'яноста років. Помер, а діти - які і не думали жити в цьому Богом забутому місці - продали будинок першому покупцю. Покупець з'явився не надто балакучий, і, як показалося старшій дочці колишнього лісника - досить таки дивний. І не те, щоб він був на вигляд якийсь не такий, чи з певними нюансами... Просто зазвичай, люди коли купують щось, а особливо будинок - навіть якщо він знаходиться у такій глушині - хоча б зазирають, як воно там всередині, який город, які дерева в саді ростуть. Декому принципово важливо - хто сусіди, і чи достатньо місця в погребі під картоплю. Цей же покупець -

зайшовши у двір, привітався, перепитав - чи цей будинок продається - згідно оголошення в місцевій газеті, яка виходила тиражом - не більше двох тисяч штук. Після того, якщо отримав ствердну відповідь - що так, цей будинок продається - запитав про ціну. Жінка, переступаючи з ноги на ногу - почала говорити про те, що все ж часи не прості, і так - місцевість тут не надто привітна на перший погляд, та і дорога - не найкраща... Покупець слухав цей монолог довжиною в хвилин три, а може й п'ять - спокійно - не промовляючи ні слова, навіть не киваючи головою. Після того, як все ж жінка назвала суму - і була готова до того, щоб погоджуватися на певне зниження ціни, бо за цілий місяць - це був перший бажаючий придбати цей дім, - покупець просто витягнув з рюкзака гроші, які були загорнуті в кілька паперових звертків. Чи були звертки в рюкзаку ще - жінка не знала, але двох було навіть трохи забагато - жінка не захотіла брати зайве, тому віддала решту.

Така як і його дочка, лісник, який колись мешкав у теперішньому будинку Злата - теж був не надто рішучий чи сміливий... Але свою роботу любив більше всього. Не було й мови про те, щоб десь не було встановлено годівницю для тварин чи навіть птахів. Все завжди підготовлено до зими найкращим чином. В такому лісі, який був в ті часи - багато людей могли б жити і не знати біди. Зараз же, обравши малопопулярну тропу, Злат зайшов до лісу - де відразу було помітно і зрозуміло - тут зовсім відсутній господар. Немає нікого, щоб подбати про місцевих мешканців, яким особливо у холодні часи було доволі скрутно.

Злат намагався йти не поспішаючи, переставляючи нога за ногою, які практично не прогрузали у сніг, якого тут піднакопилось чимало, проте - траплялися ділянки, які були під відкритим небом - де ботинки Злата пірнали практично повністю у сніг. Черговий раз ось так провалившись у сніг, Злат - вилізши із кучугури - обіперся об високу, стару сосну - її стовбур вже не був однотипний. На ньому було безліч

зазубрин, понівечень. Складно було сказати, скільки їй років - Злат не міг визначити це просто так, дивлячись на те чи інше дерево, проте зрозуміло, що бачила ця сосна все одно чимало. Піднявши одну з ніг - Злат обтряхнув її від снігу, який будучи твердим та замороженим - міцно чіплявся до вершків ботинків - і розтаючи міг замочити ноги. Поглянувши на іншу ногу, яка була практично чиста від снігу - Злат відштовхнувся спиною від стовбура сосни - і покрукував далі. Перед ним відкривалися неймовірні пейзажі. Крони дерев - всі були покриті доволі товстим шаром снігу. Деякі, зовсім невеликі та тонкі гілочки - під такою вагою - вже були зламані і сумно звисали, але сніг і на них все одно залишався, не відпускаючи. Вітер, який потроху більшав - розкачував всі ці важкі гілки покриті снігом, і інколи можна було подумати, що зараз зламається та чи інша деревина.

Легкий сніжок, який все ж збільшився, у порівнянні з тим, якої він був інтенсивності, коли Злат виходив зі свого двору - зараз вже значно покрити відкриті галявини у лісі, припорошив. Перед початком полювання - це була не сама добра новина. Хоча, Злат не мав звички орієнтуватися по слідах тварин, все ж як додаткова вказівка чи зачіпка - звісно була не зайвою. Але зараз, скоріш за все - необхідно було сподіватися саме на свої знання місцевості та улюблених місць тих самих тваринок.

Злат полював в цій частині лісу, який - до речі, був все ж не малим за площею, але форму мав не звичну. Якщо дивитися на карту згори - то загалом він був розділений на три частини. Всі ці частини поєднувалися також лісом, але не ширше ніж кілометрів десять. Найменшою була перша частина, а найбільшою середня. Два хутори, в одному з яких жив Злат - знаходилися чи безпосередньо - як покинутий хутір, чи просто дотикалися до третьої частини лісу. В ній і полював Злат. Вона й сама була не малою, за два дні - її пройти навпростець було важко. Якось пізньою весною, роки два назад, Злат вирушав в похід, аж до третьої частини лісу

- там, як йому говорили - неймовірні красоти - з прекрасними галявинами, трав'яними. Взявши всі необхідні речі - які тільки можуть знадобитися у подібному поході - Злат вже через сім днів - був там де потрібно. Так, місця там були непогані. Але Злат хотів якнайшвидше повернутися назад. Вся та частина - була освоєна людьми. Там і місця для відпочинку з купою сміття, і приватні будинки, по декілька поверхів. За той час, що він провів у середній частині лісу - напевно більше тридцяти раз по звуку зустрічав мисливців, які полювали з добротною вогнепальною зброєю, з різноманітним додатковим спорядженням. Все це було не для Злата. Тут же, де він зараз перебував - мисливців із вогнепальною зброєю, яка в першу чергу лякала звірів, полохала птахів - не було. Це і приваблювало Злата, і не відлякувало іншу живність.

Ступаючи крок за кроком - Злат опинився вже у місці, де окрім сосен - можна було побачити лише невеликі сосни. Тут йти було однозначно легше, хоча б через те, що високого бур'яну тут не було. А в свою чергу це означало, що сніг був міцнішим і не так провалювався під вагою Злата. Цього разу Злат хотів дістатися до невеликої галявини, де не раз помічав, і не раз повертався звідти з зайцем у руках. Але, щоб туди потрапити - треба було пройти чималу відстань. При цьому, з огляду на очевидне наближення негоди - Злат був не проти, якщо б йому ще на дорозі до того поживного місця - попався той самий заєць. Ось чому він крокував хоч і впевнено, проте - намагався після двох-трьох кроків роззиратися по сторонам - чи не злякав він саме цими кроками якого небудь вуханя, який сидів прижавшись біля стовбура сосни.

Запас часу у Злата був достатній, але й втрачати можливість також не хотілося. Але все, що він встиг помітити, пройшовши вже близько п'яти-семи кілометрів - це двох білок та вдалечині - трьох косуль, які вистрибуючи проскакали в напрямку покинутого хутора. До нього, до річі,

до покинутого хутора, навпростець від місця де в черговий раз зупинився, щоб роззирнутися Злат було не так й далеко. Не більше кілометрів трьох. Шлях, який колись з'єднував жвавий хутір із дорогою біля лісу - Злат проминув ще хвилин п'ятнадцять назад. І з кожним наступним кроком Злат тільки віддалявся від хутора. Пройшовши ще метрів сто - Злат різко зупинився. Перед ним було не мало слідів, доволі свіжих. Важко було зрозуміти - скільки людей - чи то троє чи четверо... Сніг вже встиг припорошити, адже він все посилювався. В очі відразу впала дивна річ... Певний ремінець чи то просто ганчірка - але з гудзиком. Нагнувшись і взявши її в руку - Злат так і не збагнув, від чого він міг бути - цей короткий хлистик тканини з пришитим гудзиком на кінці. Але чітко розумів - що це відпало у тих, хто тут - не більше ніж хвилин двадцять чи то тридцять пройшов у напрямку покинутого хутора.

Кинувши ремінець на сніг, Злат рушив далі. Не знав напевно, але як варіант в голові крутилися шукачі металообрхту. Їх тут часто він зустрічав. Все, що тільки можна вони намагаються винести з цього хутора. Але погано чи вони вчиняють... Злат не особливо про це задумувався, звичайний процес. Проте інколи ці шукачі все ж порушували деякі цінні місцини в лісі. Одним із таких місць - була саморобна криниця - а точніше просто примітивний пристрій, який обгороджував невелике джерельце питної води, і давав змогу набрати її у невелику за розміром ємність. Ця місцина - знаходиться неподалік саме від шляху, який веде до покинутого хутора. Злат не потребує, як і будь який житель його хутора питної води з далеких місць. У кожного вдома там є колодязь - з досить таки непоганою питною водою. Але інколи, Злат заради того, щоб в черговий раз пройти лісом - міг сходити і набрати кілька літрів джерельної води. Хто б що не говорив, а кава з цієї води для Злата була найсмачнішою. І саме в один із таких походів - Злат вчасно опинився біля джерела, коли там ті ж таки шукачі

металобрухту - на цей раз двоє чоловіків старше сорока років, яким метал потрібен був, щоб придбати чергову пляшку - намагалися витягнути шматки металу, який і тримав всю конструкцію. Повторювати прийшлося декілька раз. І беручи до уваги - що ці, так звані, шукачі вже давно не були дітьми, підлітками - то останній повтор зі сторони Злата - що краще залишити це місце - був все ж більш фізичного характеру. Розуміння прийшло само собою.

Не пройшло і години - Злат вже підходив до бажаного місця. Невеликі пагорби, які тут були повсюди - ще більше додавали атмосферності цьому місцю. Всі ці білі випуклості робили рельєф не звичним, а невеликі сосни, буквально по метру, по півтора - додавали антуражності. Галявина, про яку думав Злат була вже фактично перед його очима. Зупинившись, озирнувшись по сторонам - нікого не помітив. Зробив ще кілька кроків - і весь час вдивлявся на галявину. Знав, що зробив помилку, яка не раз вже його підводила, і він залишався без впольованої здобичі. Три рази, це як мінімум, він в тій чи іншій місцині, де знав, що може бути така бажана ціль - таки бачив її, коли доходив туди - але лук зі стрілами в цей час продовжували бути у футлярі за спиною. Так і цього разу - дивлячись на галявину - відчував змішані відчуття і бажання. З одного боку - він йшов сюди, щоб зустріти тут потенційну здобич, а з іншого - дуже не хотів, щоб відразу, прямо зараз показалася на горизонті.

Цього разу, якщо так можна вважати - Злату пощастило. На галявині не було нікого. Він не став виходити на неї, адже розумів, що десь зовсім близько може бути він - заєць. На галявині, хоча й снігу було доволі товсто - було чимало бур'яну, який не дозволяв повністю і надійно покрити всю поверхню. Біля сухих стволів високої трави, можна було навіть неозброєним оком помітити щось зеленувате. Це трава, яка попри морози і сніг - продовжувала жити. Це і була природна приманка, яка мала спрацювати і на цей раз, думав Злат.

Оглянувшись, Злат обрав собі місце для засідки. Це товстий стовбур дуба, старого дуба, біля якого, було ще кілька молодих дубів, не вище двох метрів та бур'ян, сухий, але саме він і робив ту саму - таку необхідну природну стіну, за якою і міг присісти Злат. Обіпершись об стовбур, Злат зняв футляр із луком та стрілами. Спочатку - дістав стріли, а точніше окремий футляр з ними. Відібравши собі дві стріли, орієнтовно розуміючи - які йому тут найбільше підходять - за дальністю і силою - відклав їх в сторону. Лук дістав із футляра, а туди поклав футляр із іншими п'ятьма стрілами. Вони його не знадобляться. Хоча і друга стріла - це так, на всяк випадок. Футляр знову закинув собі на спину. Лук і стрілу, одну із тих двох - підготував належним чином, поклавши перед собою так - що в будь-який момент міг би не зводячи очей із звіра - підняти лук зі стрілою руками - і тут же прицілитися.

Буквально перед ним - метрів за десять на сосні сиділа білка. Ніби і не боялася його. Пильно стежила за Златом, щось тримаючи в своїх малих лапках. Через хвилини дві - зрушила з місця і не поспішаючи пострибала по гілках, у гущавину гілок, практично біля самої верхівки дерева.

Сніг, який на цей момент вже йшов чималий, разом з вітром - який ще не був занадто сильним, проте вже задував непогано - потроху примітав лук зі стрілою. Злат чув, як він - наче і легкий на вигляд, але з досить таки чітким звуком опускався на його куртку та футляр. Діставши ножа з кобури - Злат розчистив ним невелику ділянку - щоб ноги могли стояти повністю на землі, а не на снігові. Адже будь-який - самий незначний рух - супроводжувався рипінням снігу. І Злат не хотів, щоб у самий відповідальний момент, який обов'язково має настати - все зіпсувало б рипіння, і його недалекоглядність.

Через кожних дві-три хвилини - Злат ледве визирав із за білої завіси, яка на поверхні вкривалась свіжим та пухнастим снігом. На шапці - вже також переважав білий

колір, що було тільки на руку Злату. Чергового разу визирнувши - Злат побачив того, кого і чекав. Не поспішаючи, заєць - ніби відчуваючи неминучий кінець - перестрибував з місця на місце. То з'являвся в полі зору Злата, то знову пропадав. Зараз ще було рано братися за зброю. Чекав.

Заєць зробив кілька кіл, плутаючи свої сліди та приножуючись піднімався на задні лапи. Злат сидів у правильному положенні щодо вітру, відчути його запах заєць точно не міг, хіба що лише інтуїтивно, але це навряд чи... Хвилин чотири, він щипав траву в одному місці, але перебував при цьому затуленим на половину від Злата бур'яниною. Злат, взявши вже до цього часу лук зі стрілою в руки - терпляче чекав. І вже за мить, заєць ніби на замовлення - ще трохи наблизився до Злата, і почав щипати траву дещо в іншому місці, де вона була по особливому пухнаста, як його куций хвіст.

Злат повільно піднімаючи свого лука зі стрілою - напів випрямився - так, що заєць його помітив. Але це і треба було Злату. Він знав, що у нього, як це було зазвичай, буде кілька миттєвостей - поки заєць буде сподіватися, що його ніхто не помітить. Тятива лука вміло натянулась - так, що права рука Злата доторкнулась до носа. Лівий глаз був закритий - а правий здійснював прицілювання. Через якусь мить - стріла швидко та безперешкодно увійшла в голову зайцеві. Той впав відразу, не рухаючись. Те, що і хотів Злат. Щоб все відбулося для зайця миттєво. Ще кілька секунд не опускав лук - а так і дивився не ворушачись лише своїм правим оком на тушку зайця. Потім повільно опустив лук. Взяв у руку іншу стрілу, розправився, обтрушуючи коліна і рушив до своєї здобичі.

Не поспішаючи, Злат рухався до зайця, при цьому знімаючи свого футляра для лука та стріл. Підійшовши упритул, не дивлячись на тушку, спочатку вийняв з футляра - інші стріли, додав до них шосту, ну а сьому - поклавши лук

коло зайця - чітким і сильним рухом - вийняв із голови зайця. Постріл дійсно вийшов хорошим і точним. Стріла підтвердила свою якість, в черговий раз, хоча на ній вже й була тріщина, яку він помітив ще зранку. Діставши з футляра маленьку ганчірку - Злат витер наконечник від крові, яка вже встигла накатити на білосніжну поверхню цієї галявини, яка вже вкотре стала свідком подібної процедури. Всі стріли були разом. Спочатку до футляра - по традиції, і через те, що так було зручніше - Злат поклав лук, а потім і стріли. Закинувши на спину свою зброю, яка вкотре принесла йому чудову здобич, Злат тільки зараз повністю оглянув зайця. Цей був не надто старий, але і не надто молодий заєць. Важко було сказати - скільки в ньому кілограм, але нагодувати ще кількох людей - ним точно можна було. Діставши з карману дещо засмальцьовану нитку - а точніше кажучи - шнурок - Злат зв'язав задні лапи зайця, потім взяв за них - і підняв його. Кров продовжувала стікати з голови. Певним чином витерши кров об сніг, тим самим пофарбувавши його у яскраво буро-червоний колір, Злат рушив додому.

Тепер він міг прискоритися, адже здобич була у нього в руках, а негода - яка хоч і могла зачаровувати своєю красою - сніг, вітер - справжня метелиця, все ж і забидала багато сил. А дивлячись на те, що Злат вже не першу годину ходив по лісі - то вітер, який явно став сильнішим - буквально завивав - все більше і більше починав пронизувати його, навіть таку теплу куртку.

Як це завжди буває - Злат пройшовши кілометрів чотири - зустрів не одного зайця. Черговий, просто перед ним вибіг - метрів за десять - сів, посидів - поглядаючи чи то на Злата, чи то на свого - можливо родича - який вже не подавав ознак життя - і не надто і поспішаючи пострибав в сторону. Але Злат не мав бажання полювати ще. Для нього було достатньо. Не говорячи вже про кабанів, які також перебігли йому дорогу, не зупиняючись - а навіть прискорюючи свій рух, побачивши людину.

До кінця лісу - було менше кілометра. Злат уже відчував, що тіло починало промерзати. Але в цей час - почув глухий стукіт. Сокира відчайдушно стукотіла, десь у стороні. Злат нічого не міг побачити. Що ліс вже став густіший - соснова його частина вже була позаду, що сніг вже йшов просто сильний. Злат не був би собою, якщо б не повернув в сторону стукіта і не пішов туди. Через кількасот метрів - побачив чоловіка, який намагався відрубати від сухого, поваленого дерева - гілку. Злат знав його. Жив він на протилежній частині хутора. Особливо з ним не спілкувався, проте точно знав - що він працює у містечку, де сам Злат - також інколи підробляє. Працює цей чоловік на невеликому підприємстві по виготовленню якихось деталей. І кожного дня їздить туди й назад на своєму мотоциклі. Сьогодні, очевидно вихідний - і він намагається притягти додому кілька гілок, щоб його дружина і двоє дітей не замерзали.

Злат підходив ближче, але чоловік вперто махав сокирою. Непогода і його підганяла. Коло нього вже лежала одна гілка, доволі не мала, яку й саму важко було б тягнути на санчатах, що стояли поруч, а ту, що він намагався відрубати - і тим більше. Підійшовши упритул - чоловік різко повернувся - напевно боковим зором помітив, що хтось до нього наближається.

- О, здоров! - вигукнув чоловік, - Налякав ти мене!
- Привіт...
- Непоганий..., - кивнув чоловік, показуючи на зайця.
- А, ага... Нічого такий.
- Ти все з луком?! Я не розумію, як ти з нього можеш...
- Та що там... Могти...
- Ну не скажи... Одне діло в пеньки стріляти, а інше - он так як ти - я бачу прямо в голову!
- Від самого лука багато залежить... В тебе ще є сокира з собою?

- Так, он там! - показав чоловік за санчата. Там дійсно лежала сокира, точно такого ж розміру. Він брав її як запасну.

Злат кинув зайця на сніг, зняв футляр з луком і стрілами. Підійшов до сокири, взяв її - перевіривши гостроту леза пальцем - пішов до гілки, яку рубав чоловік. Почав рубати разом з ним, з іншого боку. При цьому - чоловік нічого не говорив, як і сам Злат. Чоловік знав, що Злату слова подяки чи щось подібне - не потрібні. Звісно, погляд чоловіка явно збадьорився. Вже за хвилину - гілка впала на землю. Вдох вони поклали її на санчата. Спочатку її, бо вона була більшою, а потім і ту - іншу. Чоловік поклав сокири в мішок, сірий із тканини, а Злат - закинувши футляр із луком і стрілами на спину, взявши у ліву руку зайця, а в праву частину віжок від санчат. Злат разом з чоловіком - сопроотивляюсь вітру зі снігом - який летів просто в очі - потягнули дрова до хутора. Сніг під ногами промітало, утворюючи невеликі барханчики, які до ранку могли перевтілитися у масивні, як ніби піщані бархани в пустелі.

Сніжинки одна за одною пурхали в різнобій. Хоча вони і корилися вітру, проте все ж кожна мала свою траєкторію, і виписували її у повітрі. Інколи, коли ці траєкторії перетиналися, а таке трплялося, то на фоні зелених крон сосен можна було побачити сніжинок-гігантів, які ніби швидше опускаються на землю, обганяючи всіх інших. Стукіт дятла, який вперто працював над черговим горіхом - розносився на десятки метрів. Вітер, який ще тільки но починав збільшуватися - проте вже давав про себе знати у гілках дерев, просвистуючи злегка. Де не де - через незначне, але все ж поступове - наростаюче - збільшення вітру, його поривів - з гілок обсипалися невеликі шматки вже злежаного та підмерзлого снігу. Після того, як сонце вже тривалий час не показувалося на небі, а хмари ставали все похмурими - ліс ніби змінювався, набирався нових фарб - більш сірих та темних.

Молодший із двох хлопців, які крокували попереду Дейзі, чи то від ніяк не відступаючого шоку, чи просто від безвиході - на мить забувся повністю - де він - і просто йшов злегка похнюпивши голову, і час від часу - намагався зловити тих самих сніжинок-гігантів. Коли йому це вдавалося - він хоча б на одну, коротку мить - ставав щасливим, і легка посмішка з'являлася на обличчі. Старший йшов біля нього, і намагався озиратися - з надією помітити хоча б щось, а може й когось. Невже люди в ліс не ходять зараз?! А як же гриби?! А просто подихати повітрям... Розумів, що крокують вони далеко від цивілізації, і навряд чи хтось тут буде ходити ось просто так, але надія все одно була. Тільки б він когось помітив - він би зі всієї сили закривач, заволав - і будь-що буде! В нього не було розуміння - дивлячись на його наглядачів - чим це все може закінчитися... Що буде з батьком... Але знав точно, що потрібно ще трохи потерпіти - якби там не було - а скоро це закінчиться. Погано чи добре, але цього точно буде кінець.

В цей момент Джод, який вже практично не махав палицею - бо шлях тут був дещо чистішим від бур'янів - все ж близькість сосен давалася взнаки - зупинився на якусь мить, поглядаючи по сторонам, а потім дивлячись на небо.

- Що таке, Джод?! - тут же вигукнула Дейзі.
- Хмари чорніють... Все ж буде погіршуватися погода...
- А нам то що?! - додала Дейзі, - Ми і так тут по кучугурам лазимо...
- А те, що... А те, що потрібно швидше ногами своїми перебирати! Краще б нам дістатися до будиночка до бісової метелиці! І так рук не відчуваю...
- Але ж вони з'язані?! - промовив Мобрей, - Як вони підуть швидше то?!

Старший хлопець тут же подумав - що раптом їх захочуть розв'язати... Вибір між тим, що робити - намагатися втекти чи ні... Малий точно не витримає довго бігти - він і так вже знесилений, а залишати його одного з ними - він точно не хотів.

- До чого тут взагалі вони..., - роздратовано відповів Джод,
- Нам потрібно просто трохи скоротити шлях...
- Ми що просто по лісі підемо?! - невдоволено закричала Дейзі.
- Чого ти рота свого так відкриваєш, а?! - сердито, але намагаючись стримувати гучність голосу промовив Джод,
- Мало хто тут бродить...
- Джод... Досить параноїти! Крім нас, навряд чи хтось буде лазити по вонючому лісі - шукаючи якусь довбану хатину!
- зверхньо промовила Дейзі.
- Замовкни я сказав! Ми підемо ось так! - промовив Джод, показуючи на право, просто в бік від дороги.
- І куди ми приїдемо?! - знову запитала Дейзі.

- Ми ж все одно будемо йти до будиночка, як ти й говорив?!
- занепокоєно запитав Мобрей.
- А куди ж ще?! Так швидше. Я коли підшукував місце - кілька разів ходив тут, і одного разу - йшов наче ось так... Кілометрів два-три зріжемо точно...
- Ти наче так ходив чи точно?! Нам зараз натрапити на когось..., - почала Дейзі.
- Слухай! Я і без твоїх недолугих домислів все розумію! Але зараз нам треба якомога швидше дійти. Не хватало нам, щоб нас застала завірюха, і щоб потім - цих двох вилупків на горбі тянуть..., - агресивно промовив Джод, дивлячись на хлопців.

Мобрей не надто радів такому розвитку подій. Не розумів, чи дійсно він в безпеці чи ні. Дейзі - не подавала жодних емоцій, а просто крокувала за хлопцями, які звернули з дороги - за Джодом і Мобреем - і крокували назустріч тісно стоячим соснам, між стовбурами яких було незвично мала відстань.

Джод йшов першим, палицю використовуючи так, ніби це його вишукана тростинка, яку він переставляв по ходу свого руху. Сніг під ногами злегка провалювався. Дейзі потирала руки, які від вітру, який починав все дужче продувати тоненькі робітничі перчатки - починали все дужче мерзнути. І щоб зігрітися дала кілька стусанів хлопцям, ігноруючи чергові зауваження Джода.

Через хвилин двадцять, занурившись вже у глибину лісу, Джод першим вийшов на ділянку, де сніг програв трохи більше, ноги помітно занурювалися у сніг. Хоч і не глибоко, але все буквально відразу хід усіх уповільнився. Хлопці намагалися не відставати від Мобрея, в той час як Дейзі йшла ззаду і погрожувала - якщо не будуть прискорюватися - то в черговий раз вріже комусь із них. Хоча мотузка, яка поєднувала обох хлопців - була доволі еластичною, все ж від того, що йшли вони вже досить довго,

вона встигла так закрутитися, що утворила певне міцне сплетіння, яке при першій же можливості дало про себе знати. Черговий раз, ступаючи й злегка грузнучи у снігу - хлопці перечепившись через ту саму скручену мотузку - рухнули прямо у сніг. Свіжий, пухкий сніг, який вже встиг покрити давній, злежаний сніг - відразу охолодив обличчя, яке все ж доторкнулося у старшого хлопця безпосередньо до землі. Дейзі в цей час йшла позаду і розглядала все довкола. Тільки но хлопці різко пішли до низу - з певним зойканням та шурхотом - Джод та Мобрей різко зупинились, Мобрей при цьому - навіть встиг злегка присісти, і повернулися напів поворотом назад. Хлопці вже лежали на снігу, а Дейзі миттю прискорила крок і тут же опинилася над ними.

- Це що ще таке?! - вигукнула вона і сильно пнула старшого хлопця ногою по спині, - А ну встали, бігом сказала!
- Ми не можемо... Тут мотузка... - промовив менший хлопець.
- Я сказала піднялися бігом! Ох і ідіоти! Під ноги треба дивитися...
- Але ж... - менший хлопець знову намагався довести Дейзі, що перекручена мотузка не давала змоги хлопцям, які вже були доволі знесиленими - легко піднятися знову на ноги.
- Дейзі! Не вирячайся на них - а бери і піднімай, часу немає! - крикнув Джод.
- Ага, ага... Давай бігом! - додав Мобрей.
- Уроди..., - тихо промовила Дейзі, дивлячись з під лоба на Джода і Мобрея, - А ну давайте, щоб вас біс побрав! - вигукнула Дейзі і схватила меншого хлопця за плече, намагаючись його тягнути вгору. На плечі у хлопця - на обох плечах куртки - були невеликі ремінці - з гудзиками на краях. Дейзі смикнувши за один із таких - миттю відірвала лівий ремінець - і тут же швырнула його в бік. - А! Щоб тобі! Давайте, грибіть своїми лапами, підіймайтесь!

Дейзі все ж певним чином стала опорою для хлопців, які через хвилину вже були на ногах. Мотузку, на вимогу Джода - Дейзі не охоче нагнулася поправити. В той момент, в момент коли Дейзі як небудь розправивши мотузку розгиналася - менший хлопець - напевно від накопиченого болю та відчаю - щосили плюнув Дейзі просто в обличчя. Вийшло доволі ефектно, але тут же обернулося для хлопця - сильним і цупким ударом прямо в щелепу. Хоч Дейзі і була не надто сильною на вигляд жінкою, все ж удав зі злісті, визваної не скільки цим випадком, а взагалі всією ситуацією - вийшов у неї доволі вправним. Що що, а удари вона приміняла і не раз. Ще в ранньому віці - маючи не надто відповідальних батьків - билася за ті чи інші речі з іншими на вулицях індустріального, невеликого містечка. Потім, так і не використавши свій шанс - все ж закінчити університет - почала працювати на ринку, продавала всякий непотріб. Життя йшло - і от на тому ж ринку - зустріла й Джода, в якого й було звичайне ім'я - але він вже на той час мав добротну звичку його краще не називати. Адже часто потрапляв в історії, які були не найкращими і точно не підпадали під визначення зразкових та таких, що можна наслідувати. Дочекавшись його після чергової, хоч і не надто тривалої відсутності - коли він вчетверте був у в'язниці, вони вирішили все ж заспокоїтись і спробувати жити нормально. Робота на заводі різноробочим - зі сторони Джода, і помічницею на кухні - зі сторони Дейзі - все це почалося лише два роки тому. Майже два роки. І от зараз - він просто стоячи і дивлячись на Дейзі, яка щойно лупунула малого хлопця щодуху в обличчя, намагався згадати маршрут, щоб накінець перевести подих у будиночку і змити сліди крові, які були і на руках і навіть - злегка на обличчі, та вона - яка намагалася ще раз - тепер вже монтировкой зацідити хлопцеві в обличчя.

Мобрей - сусід цих двох, який жив на їхньому поверсі в дев'ятиповерховому будинку, у квартирі своєї бабусі, яка

померла ще десять років тому. Відразу після школи - пішов працювати до автомастирської, помічником. Після того, як не втримався і поцупив, вже не вперше, з автомобіля чергового клієнта деякі цінні речі - його вигнали з роботи, і щоб віддати борг - він вперше - тісно познайомився з Джодом, зайшовши до них, щоб позичити трохи коштів. Це було саме перед тим, як Джод останній раз, ще не знаючи цього - готувався відвідати в'язницю. Взяв його з собою - але як це часто буває - щось пішло не так, і обої заgrimіли, хоча і не на надто великий термін. Після того, як обоє опинились дома - йти на завод з Джод відмовився, і подався у невелику будівельну бригаду - носити цемент та допомагати чим зможе. Можливість, яка з'явилась доволі раптово - знову пробудила у Джода старі відчуття, які закликали його і переконували, що це - найкраща нагода в житті, і що це - єдиний шанс перестати жити так, як він жив до цього. Дейзі - згодна була на все, адже з огляду, що випивка їм потрібна була доволі часто, їсти теж - а працювати на кухні, чистячи каструлі... Це було не те, що її заспокоювало і давало змогу бути впевненою у тому, що все в неї буде добре. Мобрей... Мобрей просто погодився, хоча зараз вже в голові перебирав різні варіанти, але знаючи Джода - розумів - що в нього особливого виходу вже не було. Найбільше це він розумів - дивлячись на шматки землі, яка залишилась у нього на робітничих перчатках.

- Дейзі! Ні! Ні я сказав! - вигукнув Джод, - Тільки спробуй його вдарити!
- І що?! Що ти мені зробиш?! А?! - нервово викрикнула Дейзі.
- Вб'ю тебе! - тут же відповів їй Джод.
- Хах... Вбеш... Точно?! - дещо з саркастичною посмішкою тут же зазмерла Дейзі.
- Якщо не зупинишся - то легко! Чуєш мене?!

- Ось як ти заговорив... Спробував і тепер - готовий всіх повбивати! Що?! Сподобалось?!
- Замовкни я тобі сказав! Закрий свого рота! - викрикнув Джод, нагнувся взяв трохи свіжого і злегка мокрого снігу, який все ж непогано ліпився в сніжки і жбурнув у Дейзі. Потрапив їй у бік.
- Може й мені спробувати?! Що скажеш?! Може ось цього, чи цього?! - викрикнула Дейзі, показуючи монтировкой на хлопців, які стояли поряд з нею. У меншого хлопця з рота текла кров - передній зуб був надломлений, а збоку - взагалі випав. Губу було розбито, а сльози в черговий раз текли. Хоча зараз - він хоча б розумів за що.
- Ага... Ну давай, спробуй! Будеш потім сама їх тут закопувати! От дурепа! - викрикнув Джод, розвертаючись і знову починаючи рух.

Дейзі ще раз зиркнула на хлопців, і все ж теж - рушила - після того, як хлопці мовчки пішли за Мобреєм, який просто за цим всім спостерігав. Слова Дейзі про вбивства, а особливо слова Джода про закопування тіл - нагадали йому про те, що він робив всього декілька годин тому.

Не пройшло і хвилин сорок, як Джод вже крокував по колись доволі охайній вулиці хутора. Тепер же тут - лише поодинокі речі та руїни нагадували, що певний час назад - тут мешкали люди. Всього, на цій вулиці - якщо її до сих пір можна було так називати - було два будиночки, які ще не встигли завалитися. Саме в них і доживали тут останні мешканці цього хутора. В один із таких і крокували. Ще тижня два назад, Джод тут був, а потім через два дні - ще раз - оглядав місцевість. Хотів дізнатися, чи дійсно тут так, як він собі уявляв, і чи можна буде тут пересидіти певний час. Знав він про цей хутір ще дуже давно. Його прадідусь тут колись жив, і він - у дитинстві бував тут. Після того - лише от менше двадцяти днів назад. Місцевість дійсно була дивною. Адже залишки життя людей все ще були у полі зору - але вигляд у

них, як і у всього цього, так званого, хуторка - був не самий найкращий. Бур'яни, дерева - потроху захоплювали нові території, наче їм лісу було мало, і під їхнім напором - з кожним роком, якщо і не руйнувалися певні старі загашники чи невеликі сарайчики - то точно заростали чагарниками, кущами ліщини чи просто бур'яном.

Потрібний будиночок був майже відразу на видному місці. Його сірі стіни, облуплені - було досить добре помітно, хоча і знаходився цей будиночок - також у гущавині кущів. Але той факт, що листя не було - все ж робив його доволі видимим та помітним. Бокова стіна - мала величезну тріщину, дах в одному місці - провалився, а вікна були забиті дошками. Старий будинок та і все. Скільки йому було років - важко сказати - можливо він був однолітком або хоча б майже одних і тих же років, що і прадід Джода, якого вже давно не було в живих.

Джод, зупинившись біля входу у подвір'я, яке скоріше мало вигляд злегка протоптаною стежини у бур'яні. Намагався озирнутися довкола. Два тижні тому - коли тут був, він нікого не зустрічав, проте бачив певні людські сліди. Неважливо хто то був, але сам факт - змушував його бути обережним. До того ж Мобрей, ще тільки доходив до нього, а хлопці з Дейзі - були ще на відстані метрів п'ятидесяти від нього.

- Ех..., - почав Мобрей, - Чудово б тут ось так жити, в тиші і спокої... А? Джод?
- Що?
- Хотів би жити тут?
- Прямо тут?!
- Ну... Я не маю на увазі конкретно цей будинок, а просто... Місцевість там...
- Не знаю, яка різниця... І що тут робити, білок їсти?
- Тю, та до чого тут білки, Джод - повітря! Ось що головне!

- Коли це ти про своє здоров'я почав думати, дурило?! Може тоді, коли згорла чотириста грам зараз всажуєш, а?!
- Ой, до чого тут це... Просто хочеться бути ось так, вдалечині від будь-кого...
- Ну можеш залишатись прямо тут! Якщо тобі так хочеться...
- Ні, сюди дороги нормальної немає...
- Ага, ти з того й починай, що тобі за півлітрою буде ніяк добиратися... А то повітря... Дейз! Давай швидше!
- А чого ти мені кричиш це?! Їм кричи! Їх же чіпати не можна! - відповіла Дейзі, яка тільки доходила до Джода і Мобрея, трохи обігнавши хлопців, які повільно теж були майже на місці.
- Дейз, тобі подобається тут? - запитав Мобрей.
- Де подобається?! Тут, в лісі?!
- Ні... Ну от в цьому покинутому хуторі... Жила б отак десь, щоб нікого не бачити і не чути...
- Тебе б в першу чергу не бачити! Навіщо мені жити в якомусь бісовому лісі?! Я що - єнот якийсь чи що?!
- А єноти в лісах живуть? - запитав тут же Мобрей.
- А мені звідки знати! - вигукнула Дейзі.
- Ну ти ж сама сказала... Про єнотів... Мені просто цікаво... Може й тут є десь, я ніколи їх вживу не бачив...
- Господи, Моб, які ще в сраку єноти?! - відповів йому Джод.
- Ну а що... Я взагалі чув, що їх можна купувати собі додому...
- Ти думаєш, що вони смачні? - запитала Дейзі.
- Хто смачні?! - відіззався Мобрей.
- Хто хто... Єноти твої бісові! Хто ж ще!
- Та ні! Ти що! Їх не їсти - а тримати дома - як кота якогось чи собаку... От заробимо я собі точно куплю десь будиночок в глуші, і заведу єнота...
- І оце б я лазила по лісам, і всім ось цим займалася - заради єнота якогось вонючого?! Пф...
- А що ти собі купиш?! - тут же одіззався Мобрей, який почав рух по стежці до будинку, відразу за Джодом.

- Не знаю... Я хочу велику і масивну золоту цепочку! Купимо, Джод?!
- Відчепись ти зі своєю цепочкою...
- Що там відчепись! Я - чесно це заробила! Я маю право!
- Хах... Чесно вона заробила..., - відповів Джод.
- Чесно! І я придбаю її собі... Я вже п'ять років там одну придивляюсь собі...

Джод підійшовши до дверей будиночку, які представляли собою старі, трюхлі, дерев'яні двері - які були поверх збиті дошками, щоб остаточно не розпалися, - почав палицею відвертати дерев'яну засовку, яка міцно тримала двері, і внаслідок того, що вся була покрита снігом, міцно примерзла до поверхні дверей. Над дверима - трохи збоку - висіла стара, понівечена табличка - точніше кажучи кусок, сяк так обробленого, дерева, вже майже розсипаного від давнини - на якому - очевидно було випалено напис. Не всі літери були чіткими - але було написано "Галантерея Мінні". Стукаючи і грюкаючи - Джод все ж відчинив двері. Звідти пішов класичний запах старого, сирого приміщення. Джод, зайшовши всередину, в маленький коридорчик - стояв і чекав інших. Мобрей, який зайшов за ним - відразу побрів у велику кімнату. У придатному стані, якщо його так можна було назвати - вона тут була одна. Інша - не мала фактично потолка - дах провалився саме там. Ще була третя, окрім - цього коридорчика і великої кімнати, невелика комірка. Дверей туди не було, але на полу був відкинутий дерев'яний люк, трюхлий і майже зруйнований. Шматок, верх, драбини виглядав з темної пустоти. Хлопці, які тільки що зайшли до середини - дещо зупинилися, роззираюся по сторонам. Дейзі, яка йшла останньою - струшували із себе сніг, який вже досить знатно побільшав, і разом з відчутним вітром - говорив про одне - завірюха починалася.

- Що, довбні?! Подобається?! Я думаю - апартamenti кращі, ніж у вас вдома! Хах... - промовив Джод до хлопців.
- Ага... Звісно..., - промовив старший хлопець, - Куди нам... Це тільки ти можеш розбиратися у таких крисятниках...
- Що?! Ах ти ж бісовий виродок! - закричав Джод, - Я вас терпів всю дорогу! - додав Джод і тут же з ноги вчідив старшому в спину. Той, разом з меншим братом - рухнули додолу. Джод продовжував гамселити то старшого, то меншого. Обома ногами, не особливо розбираючись - куди він їм потрапляв. Декілька крапель крові опинилися на стіні - перед обличчями хлопців.
- О! Я бачу до тебе дійшло! - спокійно промовила Дейзі, стоячи у дверях і просто спостерігаючи це. Мобрей - на звуки ударів та стогін також визирнув із великої кімнати.
- Що, паскуди?! Може ще щось скажете, а?! - викрикнув Джод.

На обличчі Джода була злість, ненависть. І ненавидів він не скільки самих хлопців, а саму ситуацію в якій він сам опинився, і з неї ще потрібно було якимось чином вибиратися. Важко дихаючи - Джод вдарив щосили малого в обличчя, і надломлений зуб - остаточно випав з рота, разом з кров'ю, яка також йшла з рота, хоча й не сильно. Малий лише застогнав і тут же затих. Старший хлопець тут же закричавши - підвівся на одне колі і щосили головою вдарив Джода у пах. Той крикнувши зігнувся, а Дейзі тут же різно зробила кілька кроків і вдарила старшого хлопця монтировкой по шиї. Той не втратив свідомість, але відразу впав на свого брата. Джод - з налитими кров'ю очима - піднявся і схопивши старшого хлопця за два пальці, мізинець і безіменний - на лівій руці - почав їх викручувати, змушуючи хлопця кричати. Різким рухом - Джод злам обох пальців. Крик і стогін став ще гучнішим.

Мобрей, який все ж в цей момент наблизився до Джода і намагаючись його заспокоїти відвів у сторону.

- Добре, Джод, добре... Досить я думаю... Вони зрозуміли! - промовив Мобрей.
- Я дуже сподіваюсь... Бісові вилупки...
- Джод, а тут води, що взагалі немає? - промовив Мобрей, - Я оглянув все довкола...
- А де їй тут взятися?! У нас же - з собою...
- Але зв'язку немає вже, скоріше всього це поки негода не закінчиться, а значить нам тут можливо довго сидіти...
- Хм..., - видихнув Джод, дещо заспокоївшись і відходячи від хлопців, які обоє стогнали і дещо корчилились від болю, дістав свого телефона і поглянув на рівень зв'язку, його не було, - Дійсно... От же... Це не добре... Але до біса, тут є трохи запасів... А воду... Я сходжу за водою, тут озеро є неподалік, там наберу.
- Це безпечно?! - промовила Дейзі.
- Та там нікого немає... Вже справа потроху йтиме до вечора, в лісі точно ніхто не буде шастати.
- А нам що...
- А ви... Ось сірники, он металева бочка, - промовив Джод показуючи на понівечену бочку, яка стояла в великій кімнаті, - Разведи там багаття, і закипяти воду, що у нас є. А ти Дейзі... Поглядай за ними, зараз ми їх в погріб закинемо, нехай там... Відпочивають, хах...

Джод разом з Мобреєм спустили, не надто обережно хлопців до погребу, саме по тій драбині, що визирала з чорної пустоти в комірчині. Джод відпивши води з великої пляшки, одягнув свою шапку, яка спала під час перепалки з хлопцями і взявши ще одну пусту трьох літрову пляшку - водою з неї відмивали кров після інциденту в автомобілі, ще зранку - вийшов на вулицю і пішов до озера. Сніг з вітром вже завів і навіть дещо болісно лупив в обличчя.

Дерев'яна хвіртка гойднулася різко в сторону, із залізним каркасом, хоча залізні трубки вже були наскільки іржаві, що в деяких містах утворилися, ніби розідені дірки. Маленькі кусочки іржі тут же посипались на білий сніг, злегка припорошивши його темно коричневим порошком. При цьому, хвіртка видала вже надто неприємний звук скрипіння, який тривав же близько трьох-чотирьох хвилин, поки хвіртка закривалася за малим хлопцем, який забігши в двір був задоволений - адже вже скоро міг отримати нову заячу лапку. Пес встигнувши проскочити у хвіртку за хлопцем - не відставав від нього, навіть злегка гарчав, думаючи, що хлопець вкотре бавиться з ним, намагаючись від нього втекти.

Двір був не надто довгим, не більше десяти метрів. А далі - по центру - стояв гараж, побудований із здорових листів заліза та обшитий деревом. В ньому стояв дідовий мотоцикл. Він на ньому вже роки два, як не їздив - говорив, що вже немає тієї сили в руках. Хлопець знав, що він буде його, але не зовсім розумів, коли він стане повнолітнім, і що це воно взагалі таке... В його уяві - це було щось матеріальне, чим він має обов'язково володіти у майбутньому, і тоді дід віддасть йому темно зеленого мотоцикла.

Зупинившись перед дверима, хлопець почав гупотіти ботинками об поріг, намагаючись обтрусити свіжий, пухкий сніг, який вже встиг налипнути йому на підшви та взуття загалом. Собака при цьому загавкотіла та сіла у куток, своє звичне місце, коли не була закрита на ніч. Двері відчинив і швидко вскочив всередину. Скинувши ботинки, один за одним - роблячи це сидячи просто на підлозі, - встав і прямо в куртці та шапці швидко пішов на кухню. Звідти вже приємно пахло. Бабуся вже витягувала з електропечі другу партію смачнющих пиріжків з яблуками. Хлопець їх дуже любив, що не можна сказати про діда. За його словами - пиріжок, він на те і пиріжок - що має бути з картоплею, з капустою - і на

крайній випадок - з горохом. А ось всі ці яблука та ягоди в пиріжках - це нічого іншого як неправильне використання та споживання продуктів.

Проте, пиріжки з яблуками все ж бували досить часто, і дід терпів, адже готовий був робити це - тільки щоб малий був задоволений. Вони з бабою намагалися робити все, щоб він почувався добре, щоб міг отримати - хоч і не найкраще чи найдорожче - проте - корисне і таке, що зробить чудовий відбиток на його житті загалом. Обое розуміли, що дочка їхня - м'яко кажучи - втратила себе у цьому житті. Втратила сина, втратила нормальну жагу до життя. Що зараз було з нею - їх по справжньому мало цікавило. Коли отримали документи про опікунство - всім серцем раділи, адже знали, що нехай і не зможуть вони багато років присвятити хлопцеві - вік вже був не той, проте поки були сили - заріклися зробити все можливе. А як воно буде далі... Важко було сказати, але про це їм найменше хотілося думати, проте в жодному разі не бажали, щоб їхній єдиний онук жив десь у невідомому місці, з чужими людьми - за живих діда та баби. Баба часто говорила діду, що - не молодшають, і що буде з онуком потім, який ще зовсім малий, її все більше турбувало. Дід все це заперечував і нічого не хотів чути... Але сам, все ж мав коротку розмову з сусідом, який досить добре відносився до хлопця, жив сам, проте не був пиякою, вів доволі спокійне життя. Та і сам хлопець чимало часу проводив у нього. Злат - нічого не відповів діду, побажавши йому і бабі - здоров'я, але зрозуміло було одне - хлопець точно не пропаде, все буде добре.

Скидаючи на ходу шапку, хлопець відразу сів за стіл - на велике дідове крісло. Найбільше полюбляв сидіти на ньому, адже міг повністю на нього залізти, разом з ногами, скрутити їх під собою, і таким чином їсти.

- Ох, щоки ото які! Із самого раннє бігаєш десь... - промовила бабуса до хлопця.

- Там сніг вже йде! - радісно відповів онук.
- Сніг вже йде?! А дід де?! Ти бачив його?
- Ні, не бачив...
- Потрібно б дров підрубати, бо знову замете снігом і буде потім виколупувати їх ломом...
- І я піду!
- Ага... Тебе там тільки не вистачало, посидиш, зігрієшся в хаті...
- Ні! Я буду ще йти... Там же сніг йде! Я пропустив той, що був минулого разу!
- Та якби ти його пропустив... Он лежить, дівати його нікуди!
- Ба, ну до чого тут той, що лежить?! Я люблю гуляти під снігом! Це ж так весело!
- Ох... Ну дивись мені, не більше чим пів години... А зараз їж бери! Щоб два пиріжки з'їв, тільки тоді відпущу!
- А я і три можу з'їсти! - вихваляючись вигукнув хлопець.
- Три?! Та ні... Скільки ти точно не зможеш, ти ще он який малий... От дід зможе...
- Зможу! Зможу я! От побачиш! Я от вже пів з'їв!
- Ну не поспішай... Жуй добре, нікуди вони не дінуться!
- А дід..., - пережовуючи пиріжок хлопець продовжував, - Дід не зможе з'їсти трьох... Він же сказав, що коли чує їх запах, то йому погано стає...
- Слухай ти більше того діда... Де він взагалі лазить?
- Я не знаю...
- А ну глянь, чи є вода в бідоні?
- Угу, - відповів хлопець доїдаючи перший пиріжок, - Ні! Тут майже немає! Я зараз віднесу його до діда, а він набере!
- Ти не поспішай, ще встигнете! Ти ще тільки одного з'їв...

Хлопець сів за стіл, на цей раз скинувши куртку. І взявся за другий пиріжок. Над кухонною шафою висіло радіо - по якому говорили і говорили щось. Воно слугувало просто фоном, і на нього практично ніхто не звертав уваги. Лише коли говорили погоду, але й цим даним не завжди довіряли.

За останній рік, хлопець був кілька разів свідком, коли дід з криком і незадоволенням відмикав радіо і клявся, що цього разу точно більше ніколи його не увімкне і переріже кабель, який вів від стовпа до їхнього дому. Проте вже на наступний день за завданням бабусі - знову вмикав його і налаштовував на необхідну радіохвилю. На цей раз - у прогнозі погоди повідомили, що на найближчі три дні - очікуються сильні заметілі. Бабуся бідкалась, але онук не розумів з якої причини - адже що могло бути краще - ніж багато снігу, а це скільки ж можливостей...

Управшись з третій пиріжком, все не без проблем, хлопець відщипнувши ще й від четвертого майже половину - почав одягати свою куртку.

- О, знову своєму собаці несеш! Та він уже як бузівок, він і бігати вже скоро не зможе...
- Він бігає! Але ж йому теж хочеться пиріжка!
- А звідки він дізнається, що вони в нас є?! - посміхаючись запитала бабуся.
- Ба, ну ти що?! Він же пес! У нього набагато кращий нюх чим у тебе! Він все чує!
- Хах, ну добре, добре... Але обов'язково просліди, щоб він його з'їв, і шматки хліба не лежали під ногами...
- Але ж це не хліб!
- Але це все одно спечене із борошна - а значить я його називаю хлібом... Дивись мені, і не довго!
- Ага! - гукнув хлопець, вже взуваючись. Бабуся взяла бідона, не більше чим на літрів десять, порожнього і пішла за хлопцем.
- А бідона хто буде відносити?
- Я!
- Отож! Знайди діда, нехай з колодязя дістане води, а потім - йде рубати дрова!
- Ага, добре, Ба!

Хлопець натягнувши ботинки, застібнувши куртку та взявши рукавиці і бідона - вийшов на вулицю. Сніг потроху став інтенсивнішим, разом з ним і вітерець дув все більший і більший. Дід міг бути або в гаражі, але той був зачинений на великий, як дві долоні хлопця, - замок - тому - залишалося єдине місце - це дідова майстерня. Там він проводив чимало часу. Зараз, в зимовий час - будував вулики. Цілими днями щось пиляв, рубав, клипав. Вже було готових кілька штук. Але він хотів на весну мати у своїй пасіці - солідну прибавку - цілих п'ять нових вуликів. Займатися бджолами - це була одна із найулюбленіших його справ. Мед він також любив, але так так сильно як днями, влітку, ходити між вуликами і спостерігати за тим, як себе поведуть бджоли. Хлопець не те, що їх боявся - але точно не долюблював. Його вони жалили вже не раз, і він - скільки дідусь йому не пояснював - так і не зміг зрозуміти - навіщо бджола його кусає, щоб потім померти?! Ця загадка інколи його турбувала... І він вважав бджіл не надто розумними істотами, які ще й мед просто так віддають людям.

Хлопець йшов до майстерні, вхід до якої був аж від городу - а пес біг за ним, і ловив малі шматочки ще гарячого пиріжка. Бідон вдарявся хлопцеві об ноги та об все, що тільки можна було - поріг, стара буда пса та металеві двері до погребу.

- Хто це там так гучно ходить?! - вигукнув з майстерні дідусь.
- Це я, Дє!
- Що там в тебе таке? - запитав дід, і тут же побачив онука, який виринув і опинився перед входом до майстерні.
- Води треба терміново набрати!
- Води?! Терміново?! Це вже баба накази там віддає?!
- Ага! Бабуся сказала - що ти десь лазиш, а ще дрова треба рубати, бо сніг пускається!

- Та бачу я, що сніг пускається... Але ж у мене справи тут! От дороблю і тоді вже займуся дровами і водою...
- Але ж вона сказала... Ну що це терміново! Буде заметіль велика, все замете...
- Ага... А що то в тебе таке, що ти собаці вже кидаєш?
- Пиріжок!
- Пиріжок?! Знову із отією кислятиною?!
- Ні... З яблуками... А що таке - кислятина?!
- Це і є ваші з бабою яблука!
- Вони смачні!
- А звідки ж мені знати то?! Он собаці кидаєш шматочки, а діду і одного не приніс...
- Але ж я думав...
- Та я жартую, жартую... Я не надто засмучений... Були б то пиріжки з картоплею, а так... Не велика втрата!
- А куди бідон поставити?!
- Неси його до колодязя, зараз вже... Добре... Все зробимо.

Дід ще кілька разів гупнув молотком по напів готовому вулику, поклав молоток на стіл, дотянувшись до вимикача - вимкнув світло і вийшов із майстерні. Тут же її зачинив на замок, поклавши ключ собі до кишені. І тут же забуркотів - адже забув взяти сокиру, щоб рубати дрова. Але зараз же відмикати не став. Пішов до колодязя, де вже чекав його онук. Він стояв біля - але колодязь не відчиняв - це йому було заборонено. А все, що йому забороняли - хлопець ніколи не робив. Злат, спілкуючись із хлопцем не раз помічав, які той говорить про дідуса чи бабусю - завжди привітно, завжди як про самих рідніших людей. Інших в нього просто не було, ну фактично не було. Хтось би міг не повірити, адже такий малий і не так давно ще був там, з батьками... Але напевно, навіть за той короткий період від народження і до того часу, коли вперше опинився тут - на хуторі - він натерпівся чимало. І хоча зараз вже нічого не міг згадати, що в цілому було хорошим моментом для нього

самого, проте разом з цим - жодного разу не згадував за тих, хто мав би бути з ним, але обрали інший, дивний, але не такий вже й не популярний шлях, на жаль.

Дід відкрив колодязя - там вже висіло велике, побите відро, прив'язане до дерев'яної крутілки. Прив'язане було міцним ремнем, і висіло там постійно. Влітку, коли стояла значна спека - хлопець полюбляв пити воду прямо з цього відра. Так вона здавалася йому ще смачнішою, а найголовніше - ще прохолоднішою. Опустивши відро - так, щоб воно повністю наповнилося водою, дід поступово накручував ремінь на крутілку і відро піднімалося вгору. Наливши воду у бідон, дід зачинив колодязь і поніс його до хати. А онукові віддав ключі і сказав, щоб той відчинив майстерню, але без нього до неї не входив. Хлопець тут же побіг виконувати надважливе завдання.

Вже через хвилини дві - справу було зроблено і він чекав на діда біля майстерні. Взявши середню сокиру - дід і онук пішли за майстерню, де лежало чимало гілок, яких точно хватало їм до кінця зими. Злат ще восени допоміг натягати з лісу достатньо, щоб не переживати щодо цього. Біля гілок - лежали вже напиляні дрова - які треба було лише по перерубувати сокирою. Також там стояв великий пеньок, на який дід ставив невеликі дрова і замахуючись - деякі з першого разу, а деякі з кількох - розрубував навпіл, а потім ще на дві частини. Хлопець же, поки дідусь відпочивав - збирав ці, вже готові, нарубані дрова - і носив їх по - два-три - прямо до хати. Зазвичай, бабуса просила його нарубувати чимало дров, про запас, але - діду було не до цього, він все робив розмірено. У нього кожного дня, або майже кожного, був відведений час - на рубання дров, і він не міг позбавити себе такого задоволення.

В цей час - біля двору зупинився мотоцикл, який до цього - чутно було як їде ще далеко по вулиці. Собака тут же загавкотіла, особливо коли хвіртка видала типовий і не дуже приємний звук.

- Агов! Ви де?! - вигукнув чоловік, років п'ятдесяти, не менше.
- Це до нас! - вигукнув хлопець і побіг дивитися хто там. Дід також відложив сокиру і пішов до двору.

Це був дідів хрещеник, хлопець його знав, адже він також бувало допомагав їм по господарству. Цього разу він віддав хлопцеві невеликого батончика, якого купив їдучи сюди. З дідом поздоровався і почав розмову про якість проводи і про те, що в нього в сараї пропало світло. У діда, на горищі - був цілий склад різноманітних кабелів, проводів - хрещеник це знав, тому відразу і приїхав до нього. Але малого хлопця цікавила інша річ, яку він побачив, поки чоловік розмовляв з дідом. На мотоциклі висіла зброя. Побачивши це - хлопець відразу гукнув до чоловіка.

- А то що у вас?! Справжнє ружо?!
- Хах... Ні, то тільки пневматична гвинтівка..., - з усмішкою відповів чоловік.
- А що це таке?! - запитав хлопець.
- Це те, про що тобі знати не обов'язково! - тут же проговорив дід.
- Та нічого незвичайного, це щоб по банках стріляти...
- По банках?!
- Ага... Ти ще замалий для цього, але ось поки дід буде на горища лізти, я тобі зараз покажу, як вона стріляє, хочеш?
- Угу! - радісно відповів малий хлопець.
- Ти ж тільки дивись мені! Он туди, стріляй в сусідній двір, в пустир отой! А то ще мені вікна повибиваєш!
- Та добре, добре... Розберемося!

Дід пішов за хату, щоб забратися на горище. А чоловік, разом з хлопцем вийшли на дорогу, за ними вибіг і пес. Який вже не гавкав на гостя, бо також його знав. Чоловік взяв

гвинтівку - і дав потримати її у руках хлопцеві. А потім, зробивши необхідні рухи, щоб її зарядити невеликою алюмінієвою пулею, чоловік навісся і прицілювся у шматок старого, дерев'яного забору, який колись був у сусідів, що колись жили навпроти діда. Хлопець дивився на все це із захопленням. І коли чоловік натиснув на курок і пролунав не надто гучний, але все ж доволі чіткий постріл, хлопець миттю почув, як від шматка забору відлетіли маленьку кусочки. В цю ж саму мить - пес - піджавши хвоста - дременував геть по вулиці. Хлопець почав його звати як тільки міг, але той навіть не зупинявся - подався вулицею. Інші собаки - які були не так вже й близько - загавкотіли. Хлопець почав було бігти за ним - але чоловік його зупинив. Сказав, щоб той йшов до двору. Пес прибіжить, він просто трошки злякався. На очах у хлопця відразу з'явилися сльози. Дід який спустився із шматком дроту - побачивши те, як онук плаче - відразу суворо подивився на чоловіка, думаючи зовсім про погане. Але коли з'ясував, що трапилося, все ж видихнув з полегшенням.

- Ну не плач, не плач кому сказав! Мороз на вулиці! Замерзнеш! Біжи до хати, а собака твій - прибіжить, нікуди він не дінеться!
- Але ж... Але ж... Він побіг прямо по вулиці, він втік! Його треба зловити! - схлипуючи говорив хлопець.
- Та як же ми його зловимо..., - відповідав йому дід.
- Зловимо! Тільки не плач! Зараз я ось на мотоциклі швидко поїду, з дідом - і знайдемо його!
- І чого б це я ще їхав?! - вигукнув дід.
- Бо до мене він не підійде!
- Він же втік! Він втік... Його вовки там з'їдять! - продовжував хлопець.
- Так, все! Ану швидко біжи до хати... Горе оце мені ще з цим собакою... Де ж ти взявся з цим своїм ружом...
- Це просто гвинтівка...

- Гвинтівка, гвинтівка... Якого чорта взагалі з нею їздити?!
- Та я забрав її у сусіда, по дорозі сюди... Я ж не...
- Та все, давай уже... Заводь свого мотоцикла...

Хлопець продовжуючи ридати - пішов потихеньку до хати, а дід, залізши на мотоцикл до свого хрещеника - який уже був ним заведений і гуркутів на пів вулиці - поїхав у напрямку озера, куди і побіг пес. Тим часом, вже була заметіль, сніг на швидкому ходу мотоцикла, разом з вітром - досить не приємно бив прямо в обличчя. На дорозі почали з'являтися невеликі перемети свіжого, дещо мокрого снігу.

Дія №7

Санчата котилися по замерзлому снігу досить таки добре, проте все ж свіжий сніг, який буквально валив з неба - робив цю справу все важчою, з кожною хвилиною. Пронизливий вітер, який щосили - буквально встромляв сніжинки в обличчя - явно не допомагав Злату та чоловіку, чії дрова вони обоє намагалися витягти із лісу. Видимість була досить таки поганою, але вони вже були майже біля озера - а значить - дорога була вже також недалеко, хоча її і не було видно, через тут ж таки щільну заметіль. Чоловік йшов зціпивши зуби, явно шкутильгаючи на праву ногу, і тому його вдячність Злату була ще більшої, проте він її так жодним чином і не проявляв. Але не до вдячності було - треба було подолати ще метрів триста до такого бажаного шляху - до вулиці хутора, де вже очевидно справитися із санчатами було б набагато легше. А тут - серед торішньої сухої трави, яка була майже повністю покрита злежаним снігом, а тепер ще й покрита слоєм - свіжого, м'якого та мокрого - рухатися навіть без нічого було не надто легко, не говорячи вже про додатковий вантаж. Найбільша гілка, яка лежала на санчатах знизу, за чоловіками і за санками - робила певний слід - характерну колію, яка виляла то вліво, то вправо - віжки від санчат - ходили із сторони в сторону - адже кожен із чоловіків крокував по своєму, йшли вони не синхронно, а тому - санчата і собі малювали певні нерівні лінії, як і гілка позаду.

Звук мотоцикла, який від'їжджає від озера - змусив обох чоловіків - поглянути вперед, піднявши свій погляд із землі - але розгледіти що небудь - крім як темної плями, яка віддалялася - вони не могли. По озеру також вирішили не йти - адже вважали, що тягти проти вітру навантаженні санчата по льоду, до того ж притрушеному мокрим снігом - не найкраща ідея.

Крок за кроком, продовжуючи боротися з вітром зі снігом - прямо в обличчя - чоловіки вийшли на дорогу. Відразу зупинилися - важко дихаючи.

- Злат, далі я сам! - гукнув чоловік до Злата.
- Та чому, мені все одно ж по дорозі!
- Ні, не треба! Ти й так заморений, теж не просто на пеньку сидів... Я впевнений - не один кілометр пройшов по лісі...
- Ну... То вже таке, а все ж мете добряче...
- Ага... Піднялося так піднялося... Завтра і до дороги на місто важко буде вийти, я вже не говорю, щоб виїхати.
- Угу...
- Все, добре... Я потягнув... Дякую.
- Ну як знаєш! Наполягати не буду - можеш не сподіватися!
- Хах... Тільки на це всі надії були...
- Хах... Добре, давай.

Чоловік потягнув по дорозі свої санчата - які дійсно рухалися тут швидше і легше. А Злат - стояв і дивився на озеро, яке хоч і важко було розгледіти, але не це було головним. В черговий раз - черговий рік, і навіть полювання не допомогло. Сьогодні був той самий день, той самий місяць. Ще зранку відчував - що все одно той факт, що піде до лісу, буде думати про інше, ходити, можливо по сліду... Все це все одно не зможе його повністю відволікти. Заєць лежав на снігу, і потроху примітався снігом, а Злат стояв, відвернувшись від вітру, і майже не рухаючись - дивився в далечінь. Ранок той був звичайним, зимовим ранком, які і всі. Випивши велику кружку кави, Злат збирався на роботу. Вже як півтора року - працював на цивільній роботі. Загалом - подобалося. Це не безсонні ночі, це не постійний ризик. Сидиш собі - у кабінеті, інколи проводиш наради, віддаєш певні доручення. Справу знав добре - все майже аналогічна сфера - хоч і приватна, проте для нього все це було знайоме,

і доволі легке - враховуючи де він бував, що на власні очі бачив, і напевно б нікому не побажав того побачити.

Краватку обирати завжди міг довго - у нього їх було точно не менше десяти. Найкумедніше - що практично одного кольору, але от трошки змінена форма чи відтінок - вже наводили на нього сумніви. Зав'язавши краватку - та одягнувши піджак - зайшов на кухню, де син доїдав свій сніданок. Вже другий рік відвідував дитячий садок. Злат ним пишався. Все ж напевно син - і став для нього тим, хто змусив його врешті решт задуматися - що може досить? І він, хоч і вагався кілька років - все ж - коли син почав ходити, а потім говорити - перші слова - це стало для нього останньою краплею. Вирішив остаточно і безповоротно. Із сином міг проводити всі вихідні - із самого рання і до пізнього вечора. Дружина навіть скаржилася, що все ж малому вже слід відпочивати, він уже спати хоче - а Злат все продовжував гратися, щось показувати, щось розповідати. Йому це дуже подобалося - ось ця надзвичайна прив'язаність до найріднішої людини, хоч ще і такої маленької.

Поцілувавши у губи дружину - а потім у чоло сина - Злат вийшов із квартири і пішов на роботу. До роботи було не більше чотирьох кілометрів, і не дивлячись на те, що мав свого автомобіля - завжди ходив пішком. На роботу потрібно було йому приходити - за двадцять чи то за тридцять хвилин до восьмої.

Цього разу - був на роботі - навіть дещо раніше, ніж зазвичай. Ще не було нікого, і він зробивши собі невелику порцію кави, і маленьку, офісну кружку - сів за свій робочий стіл, і просто споглядав у вікно, чекаючи, поки на роботу прийдуть його підлеглі. В голові вже прокручував те, що їм необхідно буде зробити, як він їм це буде говорити. Вже через двадцять хвилин - у його кабінеті, де крім його невеликого столу - був ще один - для переговорів і додаткових вісім стільців. Цього разу - зайняті були не всі, всього п'ять. Злат спокійно розмовляв, щось пояснював та

слухав інших. В цей момент - спрацювала вібрація на телефоні. Він глянув одним оком - зупинившись буквально на мить - дружина повідомила, що заїде сьогодні до відділення банку і зніме певну суму коштів, що придбати малому нове взуття, бо на одному із його ботинків, як вони виявили зранку - була діра, розійшлися фабричні шви. Злат - навіть нічого не відповідаючи - просто відклав телефон у сторону і продовжував розмову з колегами. Нарада закінчилася. Злат хотів зателефонувати дружині, але в цей момент - вже його начальник визнав до себе. В кабінеті начальника - було крім Злата - ще інших чотири чоловіки. Тільки но начальник почав говорити, апелюючи щось там до цін на пальне, як до його кабінету увійшла помічниця.

- Я вибачаюсь...
- Так, що у тебе! - чітко відповів начальник.
- Сьогодні думаю ми не зможемо забрати готівку на заробітну плату нашим водіям...
- Оце ще... Чого це?! Вони і так вже на мене косо дивляться...
- Але це не наша вина, там банк...
- Знову у них ті бісові профілактики чи що?! Де повага до клієнтів?!
- Ні, ні... Захопили...
- Що?! Що це значить?! - не розуміючи відповів начальник. Злат - знаючи у якому банку компанія мала отримувати цю готівку, а також знаючи, що в цьому самому банку, відділення якого було одним у місті, був відкритий їх сімейний рахунок - різко обернувся і з переляканими очима дивився на помічницю.
- Те і значить... Он бухгалтер наш прийшла тільки що на роботу, вона і сказала - що там все поліцією охоплено...
- Коли це сталося?! - тут же вигукнув Злат, - Коли я тебе питаю?!
- Злат! Ти чого?! - викрикнув начальник.

- Ти мене чуєш?! Коли це сталося?! Відповідай! - зірвавшись із міста і вхопивши помічницю за плечі кричав Злат.
- Злат! Злат! - продовжував кричати начальник, а всі інші також зірвалися із своїх місць, один із чоловіків намагався взяти обережно Злата за плечі.
- Я... Я не знаю... Сьогодні, от тільки но... Вона ж тільки прийшла... А це...
- Так Злат - а це на сусідній вулиці! Що з тобою?! - почав той чоловік, що намагався заспокоїти Злата.

Але Злат - відкинувши цього чоловіка - нічого не говорячи і не обертаючись ні до кого - відразу побіг з кабінету. Кабінет начальника знаходився на другому поверсі. Поки він спускався на перший, до бухгалтерії, він вже встиг набрати телефон дружини два рази - але обидва рази - із абонентом не було зв'язку. Забігши до кабінету, де сиділи бухгалтера - він просто закричав, хто говорив, про захоплене відділення банку. Одна із жіночок - повідомила йому, що це вона. Що буквально при ній - кілька автомобілів поліції - перекрили дорогу, вона йшла по тротуару. А перехожі, які вже до того часу стояли навпроти банку - з іншої сторони вулиці - перемовлялися, що відділення захоплено. Що буквально хвилин сім чи то десять - хтось із них чув там крити, погрози. Двері були забарикадовані зсередини.

Злат не ставши дослуховувати історію бухгалтерші - вибіг на вулицю і просто в піджаку - почав бігти у напрямку відділення. Краєм вуха чув, як ззаді нього їхала швидка медична допомога, із сиреною. Вже через якусь хвилину - вона проминула Злата і повернула в бік відділення банку.

Коли Злат вибіг на сусідню вулицю - він бачив - як все довкола було охоплене поліцією. На відстані метрів п'ятидесяти стояли люди. Хтось досить гучно плакав. Як потім вияснилось - це була мати дівчини, яка заняла чергу і чекала там всередині свою матір, поки ходила до магазину. Злат підбіг до поліції - і намагався відразу розпитати - чи відомо -

хто там знаходиться, чи є будь-які вимоги, хто взагалі це все вчинив. Але йому не відповідали.

Через півгодини - коли на переговори до дверей відділення пішов працівник поліції, він практично не встиг нічого в'яснити, бо відразу його було поранено в плече. Одна із швидких відразу повезла його до лікарні. Ще через годину - із ввідення банку - вийшла одна із його співробітниць. Вона була посланцем - їй необхідно було повернутися назад через три хвилини. Все що вона повідомила - це те, що їх там чотири чоловіки, в масках. Вони забрали всю готівку, а їй саме зранку чимало завезли - бо декілька крупних компаній мали забрати готівку на заробітні плати. Сказав - що в них є зброя, є ножі та гранати. Вимагали - щоб їм дали коридор і вони змогли без супроводу покинути місто. Злат різко викрикнув - чи є там діти. Вона, вже крокуючи назад - сказала - що там троє дітей. Дівчина, і в цей час матір - знову жажливо застогнала і почала плакати, майже задихатися від плачу, - а також хлопець років десяти з батьком і малий хлопчик, з мамою... В помаранчевій шапці - тій, яку він придбав синові рівно десять днів тому. Це була вже його третя шапка за цю зиму. Бо Злату просто так хотілося.

Поліція не знала як їм краще діяти, намагалися певним чином тягнути час і готували спецоперацію. Проте, в цей час - всередині відділення щось трапилося. Як потім в'яснилося - один із охоронців намагався обезвредити одного із захватчиків і забрати в нього зброю. Йому вдалося його повалити на землю - і зброя була вже фактично у нього в руках, проте в цей самий час - інший із бандитів - першим зреагувавши на це - просто висмикнувши чеку гранати - кинув її під ноги і охоронцеві, і своєму напарникові - і фактично всім відвідувачам. А сам в цей час - пригнувшись на спеціальний бар'єр. Всі, хто були на вулиці - спочатку почули крики, певні гупання - а потім - різкий вереск і вибух. В цей час - поліція, хоч і не була до кінця готова - все ж пішла

на штурм. Очі Злата в цей момент - були червоного кольору - безліч капілярів всередині очей - в цей момент просто лопнули. Крик, який він видавав в цей момент і гемселив поліцейських, інших чоловіків, які намагалися його зупинити - було чути гучніше, ніж світлові гранати, які почали зриватися перед початком штурму. Його п'ятеро чоловіків збивши з ніг - притиснули до землі, і намагалися втримати. Поліцейський встиг пристібнути один наручник йому до лівої руки і до своєї. Увесь цей час Злат - видавав просто звірячий крик, який лунав ніби зсередини його тіла, він був страшним і моторошним.

Розірвані шматки піджака лежали довкола. Злат лежав на землі і продовжував стогнати, вже не маючи голосу. В цей час, а відбулося це через хвилин десять - до нього підійшов чоловік, співробітник поліції. Він запитав - що з ним, хто він. Доклавши як належно, один із поліцейських тут же підняв Злата, і зняв з нього наручники.

- Ви в порядку? - запитав старший співробітник поліції, який підійшов.
- Що із ними? - хриплим і важким голосом промовив Злат.
- Із заручниками?
- Що з ними?! - голосніше промовив Злат.
- Тримайте його, - тут же відповів поліцейський, звертаючись до підлеглих.
- Що з ними?! - так же гучно продовжував повторювати Злат.
- Я зараз не можу нічого сказати... Всіх захватчиків - ліквідовано. Група спрацювала на відмінно. При штурмі - ніхто крім бандитів не постраждав, але ще до цього стався вибух... Ми думаємо - це бойова граната...
- Що з ними?! - знову почав кричати Злат.

Поліцейський просто опустивши голову - пішов геть. Інші двоє поліцейських - продовжували тримати Злата за

руки. До місця прибула ще одна швидка. Із різних боків - доносилися крики, плач - лунали сирени поліції та швидких. Ще через п'ять хвилин - старший поліцейський повернувся до Злата. Назвавши його прізвище - Злат піднімаючи голову і погляд на нього - вже все розумів.

- Ви кріпкий чоловік, я вас знаю, якимсь перетиналися... Мені дуже прикро... Повірте...
- Кажи! Кажи я сказав! - прокричав Злат, не ворухнувшись, лише жили на скронях не знали куди подітися.
- Нажаль... Але ваша дружина і син потрапили в зону ураження гранати... Ось документи дружини..., - протягнувши папірець, відповів поліцейський.
- Що з ними?! - ще раз закричав Злат.
- Їх... Я... Вони мертві... Мені надзвичайно прикро - вони просто опинилися не в тому місці, не в той час...

Вже не маючи сил кричати - Злат в цей момент просто перестав чути. Будь-які звуки. На фізичному рівні. Довкола лише щось рухалося, мерехтіло. Він чув лише гул, лише внутрішній стогін. Через дві хвилини йому вкололи за проханням того самого поліцейського певне заспокійливе, найбільшу дозу. Але Злат і до того - сидів не ворухачись і не видаючи жодного звуку. Злат не розумів, що робити - винні у цьому були - але їх тіла вже забирали судмедексперти, а хто ще? Абсолютна, вічна, всеосяжна - пустота. Крім неї - більше нічого.

Заєць був вже майже повністю прикиданий снігом. Злат повернувшись знову до вітру - нахилившись взяв зайця та підняв його, трохи труснувши, щоб струсити сніг. Ще постоявши кілька секунд, важко видихнувши - потихеньку покрокував по вулиці. Чоловіка із санчатами вже не було практично видно.

Вже через десять хвилин - Злат відмикав дім та гупаючи ногами об поріг - намагався струсити сніг із взуття, і заодно

із себе. Зайшовши всередину - кинув зайця просто на підлогу, а сам знавши взуття - та скинувши верхній одяг, який також залишив прямо перед порогом - бо він був зовні надто мокрий від снігу - пішов до основної кімнати. Надворі - ще може й не був вечір - але вже йшло до цього. Тим більше, що метелиця, важкі сірі хмари - вони робили ще темнішим все. Злат сів на крісло і відкинувши голову назад, на спинку - заплющив очі, склавши руки по обидві сторони на бильця.

В цей момент - не давши стрільці годинника відцокати шістдесят раз - у вікно, що перед вхідними дверима - хтось постукав. Стукіту було майже не чути, він був не надто гучним, і всього кілька стуків. Злат - відкривши спочатку очі - сидів не ворухившись. Але коли через секунд десять - знову почув - тепер вже три стуки, хоч і з такою ж силою, то відразу схватився на ноги і пішов до вхідних дверей.

Тільки но підійшовши до дверей - в вікно коло дверей знову застукали - тепер вже дещо гучніше. Злат відчинив двері - і побачив перед дверима свого сусіда, малого хлопчика. Той стояв дивився на нього заплаканими очима, і тихо схлипував. Злат тут же присів до нього, взяв його за плечі і підняв трохи шапку, яка вже була майже на хлопцевих очах.

- Ей! Ти чого?! Що сталося?! Щось вдома?! - Злат подумав, що могло щось трапитися з його дідом та бабою.
- Пес...
- Що?! - не зовсім зрозумівши перепитав Злат.
- Пес мій...
- Що з ним таке сталося?! - дещо полегшого промовив Злат, хоча і серйозно, бо бачив, що очі хлопця вже не першу годину проливали сьози.
- Втік він... Побіг до лісу...
- Ох... Так, ану заходь всередину, розповіси все, бо тут холодно...

Хлопець мовчки потопав в будинок. Не знімаючи з хлопця взуття - Злат повів його до кімнати, посадив на крісло. А сам увімкнув електрочайника, щоб підігріти води. Хлопцю чаю, а собі - кави, нарешті. Хлопець тим часом вже розповідав ту історію, яка трапилася.

- Він вистрілив - і пес тут же побіг...
- В сторону лісу? Ти точно так побачив? - перепитав Злат.
- Точно! Точно преточно!
- Ну гараз... І що дід? Де вони його бачили?
- Вони на мотоциклі поїхали за ним... І дід сказав, що бачив його, які він біг по озері, а вони не могли поїхати туди на мотоциклі, бо провалилися б у воду... Він так сказав...
- Ну вірно... Там небезпечно їздити, хоч і був мороз, але лід ще не надійний...
- Але ж він точно побіг до лісу, точно! А там вовки!
- Та він у тебе спритний, він втече від них, обов'язково!
- Він злякався, він не знає що йому робити! - продовжував стревожено та емоційно говорити хлопець - починаючи знову плакати.
- Ох... Ну що це таке знову! - тут же відповів Злат, вимикаючи чайника і наливаючи в чашечку води, теплої, разом із пакетиком чаю і подаючи її хлопцеві, - На ось, ану попий теплого!
- Угу..., - промугикав хлопець беручи чашку до рук, - Допоможи мені його знайти!
- А ти що вирішив його знайти сам?!
- Ага... Але я боюсь сам до лісу йти...
- Так, ану щоб я більше не чув, що ти взагалі маєш бажання йти до лісу! Почув мене?! Почув?!
- Так, почув... Але ж...
- Жодних але! Ти ще маленький!
- Я знаю це..., - похнюплено говорив хлопець, але не перечив, бо до кожного слова Злата ставився покірно.
- А собаку твого... Я сам знайду.

- Чесно?!
- Аякже! Зараз ось кави вип'ю і знайду! А ти - підеш додому, і будеш чекати, скільки не прийшлося б, зрозумів?! Щоб далеко від дому не відходив!
- Ага... Я зрозумів... А ти точно знайдеш?!
- Я ж тобі пообіцяв..., - підійшовши і опустившись на коліна перед хлопцем, який сидів на кріслі, Злат взяв його за плечі, - Я приведу собаку додому! А ти, щоб не рюмсав більше, добро?!
- Добро! - вже радісно вигукнув хлопець.
- А потім тобі ще й заячу лапку зроблю, ти ж хотів?!
- Так! На ниточці!
- Ага... На ниточці...

Випивши кілька ковтків теплої кави, Злат знову одягнув верхній одяг, який лежав у нього в коридорчику, вбувся та вийшов з малим на двір. Зачинивши двері та відправивши хлопця додому, сам покрокував у напрямку озера.

Підійшовши до озера, він кілька разів свиснув, але, звісно, щось в таку бурю - побачити чи почути було складно. Злат почав рухатися прямо по озеру - на інший бік - до лісу. Не бачачи нікого і нічого - раптом Злат зупинився за метрів п'ять до, вже протилежного берега озера. На відстані одного метра від нього була свіжа лунка. Зроблена вона було невміло, мала дещо продовгувату форму. Коло неї були сліди, їх було ще видно, хоча вже й були припорошені снігом. Сліди масивні, великі. Але відразу в очі падало те, що і в самій лунці, на маленьких кусочках льоду, і довкола лунки - були розуваті плями, можна навіть були сказати - розувато-червоні. Це були сліди крові, очевидно, у Злата навіть не було сумнівів. Ще раз оглянувшись довкола, і кілька разів свиснувши, Злат покрокував далі, йдучи просто по слідам, які доволі явно було помітно, хоча їх і поступово продовжувало присипати свіжим, мокрим снігом.

Язики полум'я вигравали у темряві, створюючи різноманітні фігури. Тріскіт від дров луною розходився довкола. А запах паленої деревина стояв, разом із димом, повільно виходячи назовні. На потолку погребу - полум'я відбивало різноманітні тіні. Багаття, не значних розмірів - тільки для освітлення, було розведене просто посеред погребу. По боках - були розвалені, трюхлі стелажі та старі ящики. Частини цих ящиків і палали у полум'ї.

Двоє хлопців сиділи прив'язані до одного із стілажів, а точніше його залишків, проте доволі міцних. Ноги були зв'язані до купи - всі чотири. Руки були зв'язані теж, доволі туго, так, що навіть утворили рани на руках, у місці - де мотузки просто впиналися у шкіру. Хлопці були всього лише в одних штанах. Куртки, светри та навіть футболки були скинуті. Все це ініціатива Дейзі. Вона була за старшого, поки Джод пішов за водою, а тому їй захотілося не просто спостерігати, а вилити свою злість - хоча б на хлопцях. Вона хоч і не вирізнялася особливим розумом, все ж могла збагнути, що їхній першочерговий план - провалився. Тепер вони не просто викрали хлопців заради викупу, вони вбили. Вбили іншу людину. І той факт, що вона була безпосередньо в цьому всьому задіяна - її в середині найбільше гриз. Гриз так, як гризе будь-який голодний звір свою здобич - першу за останній місяць.

Мобрей, який також думками був десь далеко, і не до кінця міг адекватно збагнути, що взагалі сьогодні відбулося і відбувається з ним далі. Він просто то залазив до погребу, то вилазив - намагаючись не думати про те, що буде далі.

Дейзі не могла більш ніяк виразити свою злість, окрім як фізичне насильство та знущання. Вона не рідко, в тій чи іншій формі - терпіла його до себе, в тому числі і від Джода, а зараз - вона була головна, а ці двоє беззахисних, зв'язаних хлопця чудова можливість відігратися.

Вуха старшого, а також трошки і малого хлопців - вже були порізані, пошматовані ножем. Вона це зробила із особливим задоволенням. Мобрей в цей час їх тримав. Кров, яка продовжувала стікати з вух - по шиї, - це було єдине, що зігрівало хлопців.

- Що, паскуди! А?! Як вам?! Ей ти! Може плюнеш у мене?! Ану, спробуй! - вигукувала Дейзі, підкидаючи ще пару стариш дощочок у багаття.
- Дейз, вони взагалі у свідомості?! - вигукнув Мобрей, який черговий раз спускався до погребу по старій драбині.
- А ти прислухайся! Виють лежать!
- Вони хоч кров'ю не стечуть?!
- Хах... І нехай! Мені все одно!
- Ти що?! Дейзі! Я не хочу ще когось закопувати... З мене досить! Що з тобою діється взагалі?!
- Я їх сама зарию! Ось цими руками! Чуєш мене, Моб?! Я їх голими руками зарию! Це все через них!
- Заспокойся, Дейз! Заспокойся!
- Закрий рота свого! Я взагалі думаю, нам треба буде їх прикінчити! Як і папашу їхнього... Більше нам дістанеться!
- Стоп, стоп... Не починай про ось це все... Ще вчора, ви з Джод що говорили - все вийде тихо, ніхто і не дізнається... А зараз...
- Мені вже начхати, що там було вчора, що було позавчора... Мені начхати - що буде! Ти мене зрозумів?!
- Але Дейзі... Ти той... Тримай себе в руках... Зараз нам точно не потрібні зайві клопоти... А якщо один із них гигне прямо тут... Як нам потім гроші забирати, як відступати... І що взагалі робити?! А?!
- Це ще кому заспокоїтись потрібно...
- Я спокійний, я просто...
- Ага... Воно і видно.

В цей час - старший хлопець - піднявши голову - спльовуючи кров - тишо, але чітко промовив:

- Вам краще обом повіситися! Вам же все одно срака! Уроди...
- Що ти... Ах ти ж довбень! - викрикнула Дейзі і щосили вдарила ногою старшого хлопця просто в грудну клітину. Той закашлявся і застогнав. Менший хлопець навіть вже не в змозі поворухнутися, адже руки і ноги заніміли від холоду і від того, що були зв'язані, просто відкрив очі.
- Дейзі, легше їх... Бо реально повбиваєш!
- Повбиваю кажеш?! Ти чув що воно рявкнуло?!
- Ну і що?! Він же зв'язаний...
- Е ні! Ану йди сюди... Йди сюди, Мобрей! - крикнула Дейзі.
- Що ти знову хочеш... Знову мені тримати їх?!
- Ага... Тримай цього здорового бугая, зараз я йому відповів... Срака нам буде... Тобі, дорогенький, вже срака! Чуєш мене?! А?!

Дейзі схопивши ножа підійшла впритул до старшого хлопця. Мобрей притиснув його ноги, разом із ногами меншого хлопця, до землі, щоб він не міг пручатися. А Дейзі, нагнувши голову хлопця, почала ножом просто різати по спині. Різала не глибоко, рани не були глибокими, проте хлопець корчився від болю, звивався наче спійманий вуж. Зробивши не менше десяти порізів, Дейзі відступила, і кинула ножа біля багаття. Мобрей встав із хлопця, відпустивши його, а той майже без перестанку стогнав, разом із слізьми, які текли по щокам. У малого вже не було голосу і сил плакати, але кілька сльозинок також покотилося по щоці. Зламані пальці старшого хлопця - вже доволі сильно набрякли, але перелом не був відкритий, хоча все ж набряк був неабиякий. Проте, кожен із хлопців - від холоду, шоку - практично не відчували того самого болю, вони лише

відчували загальне потрясіння і те, як окремі частини тіла - горіли та пощипували.

В цей час вхідні двері відчинилися. Джод зайшов всередину із трьох літровою пляшкою крижаної води. Трохи струснувши сніг із себе - відразу гукнув. Мобрей тут же відізався із погребу, повідомивши, що вони там.

- Вилазьте давайте! Чаю поп'ємо! Чого сидіти там, в тому погребі?!
- Джод! - вигукнула Дейзі, - Старший сказав, що нам краще всім повіситися тут, бо нам срака всім!
- Хах... Ну ну...
- Я йому пояснила, що з дорослими так говорити не можна...
- Ага... Хах... Виховання нуль... Ну нічого... Чуєш мене?! - вигукнув Джод, зазариючи в середину погребу, - Зараз я чайку сьорбну, і повиховую твого малого братика, може ще зможу його виховати як слід, хах...
- Хах..., - розсміялася Дейзі, крокуючи до драбини.
- Джод, то ти воду знайшов, чи як?! - запитав Мобрей, який в цей час уже ліз по драбині вгору.
- А тобі що, повилазило чи що?! Ось бачиш, стоїть коло мене...
- Та я ж тільки той... Лізу ось...
- Ага... Лізе він...
- А що там метіль?! Сніг великий?
- Та сніг як сніг... Думаю скоро закінчиться... Але змерз як довбаний собака... Ще поки кров з рук і обличчя змим... Позасихала, щоб її... Терпіти цього не можу...
- Ну воду я закип'ятив... Он там вона...
- Хоча б якась з тебе користь! - зареготавши, Джод увійшов у кімнату, де посеред у залізній, старій бочці - горіло багаття.
- Джод! Чуєш?! - тут же обізвалася Дейзі, яка вже вилазила із погребу, - А зв'язку то чорт має! Що ми будемо робити?!
- Та що робити, що робити... Чекати...

- А якщо батько звернеться до поліції...?
- Ми ж його попередили у записці, чи не так?! - тут же вигукнув Мобрей, - Ми ж писали про це! Він не повинен!
- Та яка в біса різниця! - відповів Джод, - Ви зовсім дурні, чи прикидаєтесь?! У нас - його вилупки, а значить - він може робити, що хоче - ми просто порішаємо їх і все!
- Ага, а потім що?! - стрвожено вигукнув Мобрей.
- Та замовкни ти... Але він нічого такого робити не буде... Знайде записку, як прийде додому, смирененько складе суму в сумку і віднесе, куди ми сказали... Ось і все.
- Хто знає... Я думаю він точно піде в поліцію... Як ми перевіримо?! - знову продовжував Мобрей.
- Тобі ще раз я повторюю! У нас - його бісові вилупки! Навіть, якщо поліція і знатиме, то нічого не зможе вдіяти! Хтось із нас забере гроші і спокійно піде, і ніхто, чуєш?! Ніхто не буде його чіпати!
- Ну добре... Сподіваюсь так і буде..., - промовив Мобрей.

Джод у металеву кружку, яку дістав із своєї сумки - налив гарячої води і кинув туди листки чаю, взявши їх із паперового звертка, вийнятого також із сумки. Мобрей повільно походжав по кімнаті. А Дейзі, підкидала у багаття дров, які були зложені під стіною. Їх туди склав Джод, коли ще приходив сюди - щоб перевірити і все тут - хоча б певним чином підготувати. Дрова встигли підсохнути, а тому - горіли досить добре. Дейзі вийняла із сумки - буханку хліба, вже надгризину і дістала дві банки тушонки. Мобрей тут же взяв ножа і почав їх відкривати. Характерний запах м'яса з тушонки - почав розходитися по кімнаті. Мобрей, відкривши другу банку - відразу наколов собі ножем кілька шматків свинини - і вставши на ноги почав її їсти, продовжуючи походити зі сторони і сторону. Дейзі подала першу банку Джоду, який сидів на крупній колоді, відразу біля багаття, гріючи свої ноги, притуливши їх до бочки. Він взяв банку - і просто руками почав виколупувати м'ясо із жиру і класти собі

до рота. Все це Джод тут же пропивав гарячим чаєм. Дейзі сиділа на сумці, з якої і дістала харчі. Вони спочатку відщипнула шматок хліба, потім взяла невеликий ніж, карманний - і ним почала наколювати шматки м'яса, і почерзі - кусаючи хліб і м'ясо - сиділа і дивилась на багаття.

Злат вже був біля старого хутора. Дати собі відповідь чому він йшов по цьому сліду - він не міг. В голові було кілька думок - але той факт, що він явно бачив кров - вже говорив за багато. Можливо хтось поранений, можливо потрібна допомога. Зупинившись перед тим, як почати йти вже безпосередньо по вулиці покинутого хутора, Злат оглянувся по сторонам. Мисливці, які в цих місцях бувають рідко - та ще в таку погоду - точно ні. Металобрухт? Невже в таку погоду, в таку заметіль - хтось буде тут лазити заради шматка трухлого заліза? Але ж хто тоді? Не відповівши самому собі - Злат рушив по вулиці. Сліди були вже зовсім свіжими, значить - той, хто їх залишив був десь поруч.

- Так, добре... М'ясо, до речі, не погане... Я думав воно гірше в цих банках..., - промовив Мобрей.
- Ти диви! Гурман знайшовся! - відповіла Дейзі.
- Ні, ну а що?! Я їв, звісно, набагато смачніше, але вже яке є...
- Ага... Їв він там... Гівно ти все своє життя їв, от це я точно знаю! - з реготом відповіла йому Дейзі.
- Та ну тебе... Так, я схожу краще відлити...
- Ага... Давай, шуруй..., - промовив Джод, - А я зараз спущуся і поговорю з нашими неслухняними гостями, хах.
- О, це буде весело! - відповіла Дейзі, і тут же встала на ноги.

Джод, взявши ножа і наливши у свою кружку крижаної води - пішов відразу за Мобреем. Мобрей відчинив вхідні двері - і в цей момент - частина, яка була набита для того,

щоб вони не відчинялись - просто відпала. Джод вилаявся на Мобрей і сказав тому - прихили чимось двері ззовні.

Джод і Дейзі - в цей час - почали повільно, по черзі спускатися до погребу.

Мобрей, вийшовши назовні. Спочатку спробував все ж причинити двері без використання будь-чого. Він просто кілька разів вдарив по дверям, сподіваючись, що вони так і залишаться зачиненими. Проте, в нього нічого не вийшло, тому він побачивши за кілька метрів певний шматок бруса, - пішов, взяв його і підперним двері під ручку, так, щоб вони не відчинялися самотійно. А саме трохи відійшовши у сад, ставши біля одного з кущів, за вітром - почав робити свою справу.

Злат, крокуючи вулицею - дивлячись на сліди, які вели ще просто по цій таки вулиці - раптом почув, як кілька разів, щось гупнуло у дворі, який був практично перед ним. Злат різко зупинився. Буквально через мить - постать чоловіка - відійшла від будинку, нагнулась, взяла щось у руки - ніби якусь дошку - і знову зайшла за кут будинку - до дверей, так, що Злату було не видно, що саме він робить. Присівши, Злат продовжував спостерігати. Чоловік через якусь мить - знову відійшов від будинку - зупинившись біля куща, який нагадував білий шар - займався характерною справою. Злат не доходячи до двору, і не розгинаючись - підбіг до того місця, де раніше був дерев'яний забор. Зараз його не було, тому Злат міг спокійно пробратися прямо до передньої стіни будинку, і вже під вікнами - рухаючись в бік кута, Злат дійшов до кута будинку і визиравши із за якого - бачив вже ближче чоловіка. Весь цей маршрут був би скоріше не можливий для Злата, якби не було завірюхи - адже той гул від вітру зі снігом, який стояв довкола - довголиві йому безшумно для цього чоловіка - підібратися там близько.

Джод та Дейзі, спустившись до хлопців, підкинули у багаття пару старих, прілих дощечок - підійшли до хлопців.

- Ну що ви тут?! Герої?! - почав Джод.
- Хах..., - реготала Дейзі.
- Ви хоч не поздыхали тут?! Я от вам водички приніс, піклуюся про вас!
- А ви, бісові довбні, ще й виламуєтесь! Все для вас! Хах! - продовжували реготати Дейзі.
- Ану, малий - піднімайся я сказав! - вигукнув Джод та буцнув ногою малого хлопця по спині.

Малий хлопець злегка піднявшись - поглянув на Джода і скривився. Той знову хтурхнув його ногою. І нахилися до нього.

- Пий ось, бо ще здохнеш і нам не цікаво буде! Пий я сказав!
- гучніше викрикнув Джод.

Хлопець не піднімав більше голови. Джод - схопивши його за голову - добряче тряснув його. Приставивши ножа до щоки - так, що навіть зробивши невеликий поріз, Джод знову вимагав, щоб малий хлопець пийнув води. Дейзі - почала знову нестерпно горланити на хлопців - називаючи їх як тільки могла і знала. Малий ледве притулившись губами до води, тут же закашлявся. Джод виливши воду просто на хлопців, пішов до драбини, адже сказав, що ще не викурив цигарки, а без цигарки - то не вечерея. Дейзі залишилася у погребі і продовжували щось викрикувати хлопцям. Ці крити - чув Злат, який сидів за вікном будинку. Розуміння - що ці крики були направлені на когось конкретно - у нього повне і беззаперечне, але що конкретно там відбувалося - він достеменно зрозуміти не міг.

В цей час, Мобрей - закінчивши свої справи, обренився і почав крокувати до будинку. Проте, зупинився на порозі, і чуючи викрики Дейзі, все ж вирішив ще побути на вулиці. Діставши із внутрішнього карману пачку сигарет, Мобрей взяв звідти одну цигарку, і запальничкою, яка знаходилась

тко жу пачці із під сигарет - підпал її, закриваючись від вітру руками. Мобрей досить сильно затягувався сигаретою, і потім так же сильно випускав дим із рота. Він почав походжати перед ганком будинку - туди сюди. Злат, продовжуючи інколи чути крики з будинку - все більше хотів дізнатися, що там відбувається. Навіть, якщо його там не надто хотіли бачити. В черговий раз - коли Мобрей - розвернувся і пішов у бік саду - Злат підвівшись - різко прискорився і схопив Мобрей із заду. Вхопивши його руками за шию та прикриваючи рот ладонею, Злат вміло - він це вмів робити і досить таки професійно - відтягнув Мобрея далі в сад. Там, опустивши його на землю - дістав із своєї кобури ніж - і приставивши його до шиї - не обертаючи Мобрей до себе обличчям - запитав:

- Зараз будеш говорити тихо і по ділу - скажеш все, що я запитаю. Як тільки спробуєш закричати чи захочеш смикнутися - відчуєш смак заліза у себе в роті, але - потрапить він туди - не природним шляхом. Зрозумів?
- Угу... - мугукнув Мобрей в руку Злату.
- Чому ти тут і з ким ти?
- Нас троє... Нас троє... І там ще двоє...
- Де там?
- У погребі вони... У погребі... Ви з поліції так?!
- Я ж тобі сказав - відповідаєш тільки по ділу. Що ви тут робите?
- Чекаємо...
- На кого?
- Поки нам гроші віддадуть...
- Які гроші, хто?
- Батько тих вил... хлопців...
- Яких хлопців?
- Ну тих двох, що в погребі сидять...
- Це вони кричали тільки що?

- Це Дейзі... Це вона з ними... А я... Я лише тримав... І копав, і все! Клянусь!
- Що ти копав?
- Яму для трупа! Але вбив Джод! Я клянусь! Не вбивайте мене! Я ж той... Я просто помилився, я...

Злат, розуміючи, що чоловік починає нервувати - вміло перевів його у стан без свідомості, і при цьому - використовуючи свій довгий ремінь - тут же зв'язав його, засунувши в рота шматок тканини, яку відірвав від його одягу.

Підійшовши до дверей - Злат прислухався, і ще почув певні гучні вислови. Сподіваючись, що та сама Дейзі, про яку він почув від цього чоловіка, що лежав у саду - ще досі в погребу, а третій - просто в будинку - Злат взявся за брусок, який підпирав двері і прибрав його. Двері з певним скрипом тут де відчинилися. Злат не поспішаючи заходити всередину, спочатку трохи заглянув і побачив відразу вхід до погребу - з якого доносились певні промені - там було багаття. Злат зайшов у маленький коридорчик - відразу після вхідних дверей і почув, які із сусідньої кімнати хтось гукнув:

- Мобрей, ну де ти там лазиш?! Скільки можна відливати?! Ти хоч справився?
- Угу..., - тут же видав звук Злат, і зазирнув, тихо крокуючи, у кімнату, де свояв чоловік - до нього спиною щось ворущачи у багатті та випускаючи дим сигарети з рота.
- Мобрей, ти мене чуєш?! Ти що глух..., - і не встигнувши домовити, Джод зробивши півоберта тут же різко схлипує і випускає цигарку з руки.

Злат кидається на нього, і Джод, намагаючись пручатися - все ж видає кілька звуків - доволі гучних. Хоча, маючи певний досвід, Джод все ж не міг зрівнятися за майстерністю зі Златом. Вже через кілька миттєвостей - Джод

лежав непритомний біля бочки, в якій тріскотіли дрова. Дейзі - яка очевидно почула певні пручання Джода, і його викрики - почала звати його, і Злат розумів, що вона ось ось покажеться у цій кімнаті. Швидко зайшовши за стіну він чекав. Дейзі, з криками що тут сталося - побачивши нерухомого Джода - побігла до нього. Вона забігла до кімнати і присіла біля Джода. В цей момент Злат зашевелився і зробив крок вперед. Дейзі - різко обернувшись - все що встигла - це просто закричати - і тут же отримала ногою в живіт і полетіла головою в стіну позаду себе. Рухнула без свідомості. Зв'язавши і цих двох, засунувши їм ганчірки в роти, а також - затягнувши і Мобрей, Злат пішов до погребу. Тим часом сніг вже встиг у відчинені двері нанести чимало мокрого і пухкого снігу.

Дія №9

Багаття у погребі ще горіло, але вже всі дощечки були доволі сильно обвуглені, їм залишалося не так довго. Драбина була доволі хиткою, і коли Злат почав по ній спускатися - вона ходила зі сторони в сторону. Не долазячи до самого низу - Злат зістрибнув на піщану підлогу - вологу і вязку. У самому погребі стояв легкий димок - який не те, щоб заважав дихати, проте запах прілої деревини і вологи, які перемішалися були не дато приємними. Злат відразу ж направився до хлопців. Споглядати це було доволі важко - адже крові було не мало, проте - не в великих кількостях. Відразу, візуально оцінивши, які можуть бути травми у хлопців - тяжкі - Злат дещо полегшено зітхнув - адже крім, хоч і явно не приємних на вигляд порізів вух, чи порізів на спині у більшого хлопця, деяких синців та гематом - важких переломів не споглядав. Обоє дихали. Очі були закриті. Прижались один до одного. Доклавши у багаття ще кілька старих дровиняк, Злат роззирнувся по сторонам і відразу помітив купку одягу, яка лежала під стіною. Підійшовши і взявши її - він тут же направився відв'язкувати хлопців - спочатку від понівечених стелажів погребя.

- Агов! Ви як?! - запитав Злат, злегка доторкнувшись до голови старшого хлопця. Той, почувши явно не знайомий голос - відразу відкрив очі, - О, живий, як ти? Є щось зламане?

Хлопець очима показав на свою руку - і Злат побачив набряк біля двох пальців. Обережно поглянувши - відразу відійшов до багаття. Там були деякі залишки дощечок. Шукав підходящу для шини. Тим часом - старший хлопець штурхнув меншого. Той відкрив очі і застогнав, а сльози потекли по щокам.

- Тихо... Все добре..., - не гучно промовив старший хлопець.

- О, привіт і тобі! - тут же відреагував Злат, - Зараз все буде добре, але відв'язувати вас не поспішатиму, лише після того, як накладу шину ось тобі на руку, добре? Не те, щоб буде дуже боляче, проте - щоб більше не нашкодити, зрозуміли? Ти зрозумів мене? - звернувся саме до старшого. Той махнув головою погоджуючись.

Злат відірвавши від свого светра трішки тканини, по довжині - допомагаючи собі ножем - підійшов до старшого хлопця і попросив того потримати у зубах залишки ганчірки. Проте, на здивування Злата - хлопець лише трішки покорчив м'язами обличчя і фактично не видав жодного звуку. Стан руки і пальців, не був надто вже критичним, проте Злат знав, що це боляче і доволі сильно. Але загальний шок і потрясіння, робили свою справу - на цей раз - добру справу. Тут же взявши ножа - Злат поперерізав всі мотузки, і хлопці за тривалий час могли нормально розпоряджатися своїми руками. На місці зв'язувань - були явні натерті до крові порізи. Злат, вирішив свій один із двох світерів - які були на ньому - вже повністю пустити на потреби. Порізавши ще кілька продовгуватих шматків - Злат замотав найбільш проблемні частини.

- Так, зараз, я там бачив воду... Зараз її принесу, вмиєтесь, щоб кров змити з шиї. А ви давайте - потроху розминайте ноги, і вдягайтесь, добре?
- Хто ви? - запитав старший хлопець.
- Хм... Я мисливець. Випадково тут опинився.
- Спасибі..., - ледве прошипотім менший, - Я думав, що я вже помираю...
- Тю, ну що ти таке кажеш?! Поглянь на себе - все ціле, ноги і руки, голова... Все добре!
- Ось! - хлопець показав на вуха і синьці на боках.

- Ну... Не без цього всього... Але нічого не вдієш, зараз про це все треба не думати... Зараз вибиремося з цієї хатини і підемо.
- Куди?! - промовив старший хлопець, - Нам треба тата сповістити, що все гаразд, він переймається!
- Тата... Ох, головне, що все гаразд вже, чуєте?! А тато - нехай трошки попереймається... Зараз - головне нам дійти до іншого хутора. Для цього - вдягайте все, що тут є, а я зараз ще принесу одягу. І можливо щось поїсти...
- А що з ними...? - запитав менший хлопець.
- З ким? - відповів Злат.
- Придурками...
- Лежать покірно, чекають...
- Кого чекають?! - перепитав менший хлопець.
- Кого чекають? Свого часу чекають. Забудьте про них - це вже все минуле. Зараз - головне дістатися хутора. На вулиці великий вітер і сніг, буде не легко йти...
- Ми сюди йшли із зав'язаними ногами, - тому нам це не страшно! - тут же перебив Злата старший хлопець і подивився на меншого, - Я правий?! - менший хлопець лишень помахав, погоджуючись із братом.
- О, це вже краще! Так і треба! Одягайтесь, а я зараз!

Злат швидко заліз по драбині на гору. Хлопці, хоч і повільно, але все ж піднялися на ноги і трішки їх розім'явши - бо затекли - почали одягатися в свій одяг. Злат підійшов до зв'язаних. Дейзі та Джод були ще без тями. Мобрей починав по трішки шевелитись. Злат спокійно розв'язав Джода і Дейзі - і знав із них верхній одяг - куртки мали допомогти більше зігріти хлопців. Знову їх зв'язавши, на цей раз вже міцно, повним чином - не даючи змоги рухатися. В цей же самий час - Мобрей почав щось стогнати, намагаючись сказати. Злат, взявши підігріту воду із собою, а ще одну банку тушонки, яка залашилась - хотів вже йти, але потім зупинився. Все це склав на підлозі, біля поставив воду. А сам - взявши все ж

пляшку холодної води - полив на Дейзі та Джода. Ті через секунд десять-двадцять прийшли до тями, і також щось стогнали і намагалися сказати, але міцно зав'язані роти - не давали цього зробити. Злат стояв біля них і секунд тридцять просто дивився. Потім взяв кілька дровиняк і підклав у стару металеву бочку. Знову поглянувши на трьох зв'язаних на підлозі - Злат усміхнувшись, промовив:

- Щоб не померзли! Хах!

Всі троє щось стогнали, але Злат вже взявши знову куртки, тушонку та воду - попрямував до погребу. Менший хлопець вже ліз по драбині нагору, а старший ще стояв внизу. Злат тут же відкрив тушонку своїм ножом і протягнув її меншому хлопцеві. Той взявши банку до рук - почав колупати рукаю шматок м'яса, котрий лежав із самого верху. Страшний хлопець теж виліз - і спочатку відпив теплої, навіть гарячої води. Злат просто стояв і чекав, поки хлопці хоча б трохи наберуться сил. Через хвилину п'ять м'яса вже не було, води залишилось трохи. Відпивши і собі, Злат, сказав, щоб одягали поверх своїх курток - оці - і показав на куртки Дейзі і Джода. Менший взяв собі куртку Дейзі, а старший Джода. Злат допоміг йому одягти її - адже через шину йому було не надто зручно.

Вийшовши надвір, Злат підпер двері брусом. І вже через хвилину десять - всі троє, не надто поспішаючи занурювались у ліс. Спочатку йшли мовчки. Старший хлопець трішки позаду меншого, а Злат йшов спереду. Раптом менший хлопець дещо прискорившись - порівнявся із Златом і промовив:

- Вони вбили!
- Що? - обернувшись до хлопця, але продовжуючи йти, відповів Злат.
- Вони вбили!

- З вами ще хтось був?!
- Так... Нас підвозив, татів знайомий, випадково...
- Куди підвозив?
- Ми просто вийшли із квартири, зранку, - почав старший хлопець, - А вони, напевно вже нас піджидали, знали. Але буквально через хвилину - їхав знайомий тата, і побачивши нас - підібрав у свій автомобіль.
- А потім вони! - тут же викрикнув менший.
- Так... Вже через хвилин дві, на одній із вулиць... Не пам'ятаю, чи хтось це бачив чи ні... Дорогу нам перегородило інше авто - з нього вискочили двоє. Один відкрив двері, ті що біля водія і погрожуючи ножем - сказав не двигатися. Потім - ось той, що Мобрей, пішов у їхнє авто і поїхав на ньому, а цей Джод, і Дейзі - сіли до нас, і Джод погрожуючи ножем наказав водії їхати за авто, яке вів Мобрей.
- І вбили його! - перебив менший хлопець.
- Так, так... Вони покинули своє авто, і Мобрей сів до нас. Потім вже будучи за містом, водій намагався в певний момент перехопити ножа Джода, той відразу ж вдарив водія в бік ножем...
- Він вдарив багато разів..., - промовив менший хлопець.
- А далі що? - запитав Злат, який увесь цей час просто йшов дивлячись собі під ноги і слухаючи хлопців.
- Джод сів за кермо, а Мобрею з Дейзі наказав покласти водія до багажника. Після цього ми ще їхали досить довго, - відповідав старший хлопець, - І потім ми звернули з дороги. Заїхали майже до лісопосадки і там вони... Закопали водія в землю...
- А як ви тут опинились, де їхнє авто і чому ви йшли сюди пішки? - запитав Злат.
- Вони подумали, що авто не проїде по дорозі, яка веде до цього хутора, бо там багато бур'яну, і сніг, який хоч і мерзлий, все ж провалювався... Вони ще довго сперечались потім... Що робити...

- Ну добре, добре... Нічого вже не вдієш, думайте про те, що з вами все гаразд... Треба просто дійти до хутора...
- Але ж водій... Він намагався їх знешкодити..., - все ж продовжував менший хлопець, - А вони потім сказали, що йому не пощастило...
- Ага... Що він просто опинився не в тому місці, не в той час..., - продовжив старший хлопець.
- Як ти сказав?! - зупинившись перепитав Злат.
- Не в тому місці, не в той час... Це так Джод говорив..., - відповів старший хлопець.

Злат нічого не відповівши покрокував далі. Хлопці йшли за ним. Знову майже не розмовляли, аж до того, як вже показалося із за дерев озеро. Вже було темно. Але сніг все ж робив свою справу, і було непогано видно очерки озера. Сніг з вітром продовжували йти. Снігу вже було чимало, який затрудняв хід. Підійшовши до озера - Злат вирішив йти напругу через нього, так швидше.

- Але обережно! Бо лід покритий товстим шаром снігу - можна впасти! - попередив Злат.
- Добре... Ми обережно..., - відповів менший хлопець.
- А куди ми йдемо?! - тут же запитав старший хлопець.
- Ось, в хутір, бачите вже де не де вогники... То вже він, ми вже майже прийшли.
- Ви тут живете? - знову запитав старший хлопець.
- Так, мій будинок тут відразу, на початку хутора...
- А ми в квартирі живемо, з татом..., - промовив менший хлопець.
- Чому вони вас обрали, ви їх раніше бачили?
- Мені здається, я їх інколи бачив... Дейзі здається... В нашому будинку..., - відповів старший хлопець
- У нас грошей багато зараз є! Ми бабусину квартиру продали, вона померла минулого року...

- Значить дізналися про це... Може батько чи мати десь розповідали, вони й почули...
- Мами немає... Її не стало ще сім років тому...
- Оу..., - зойкнув Злат, - Прикро.
- Ми вже звикли. Тато все для нас робить. І ось ці кошти ми хочемо на рахунок покласти, щоб нам були кошти на навчання... Бо татові і так тяжко працювати, він на двох роботах працює..., - відповів старший хлопець.
- Нічого, все вже позаду, все буде добре, - промовив Злат, тяжко видихнувши.

Дійшовши до будинку, Злат відчинив двері - і тут же попрямував до плити, де вже були дрова. Він тут же почав розпалювати піч. На піч - відкривши кружок - поставив чимало каструлю і налив туди води, посоливши її. Хлопці роздяглися. Злат попросив, щоб куртки Дейзі і Джода - вони викинули на вулицю. А сам Злат вийшов на подвір'я із зайцем, і почав обдирати шкіру, та підготовляти його до варіння. Порубавши сокиркою зайця на кілька частин - Злат зайшов до будинку і кинув м'ясо до каструлі. Хлопці сиділи у великій кімнаті. Злат, пошукавши, знайшов деякі ліки - знеболювальні, йод, заспокійливі - віддав їх хлопцям. Крім того, у Злата була вже деяка їжа - яку хлопці із задоволенням наминали. Злат же, сказавши старшому, щоб поглядав за м'ясом, і коли буде готове - вони можуть його їсти. Також додав, що у нього є ще справи - треба знайти собаку. Зв'язку немає, тому наказав їм сидіти в будинку і не виходити нікуди, чекати на нього, аж поки він не повернеться.

Вийшовши із двору - Злат в черговий раз попрямував до лісу. В голові було безліч думок - але одна фраза - яку він сьогодні вже і сам загадував, і тепер почув - з уст іншої людини - ніяк не виходила з голови. Йшов за вітром, тому рухався доволі швидко. Під рукою - були куртки Джода і Дейзі. Дорогу кілька разів перебігали зайці, бачачи яких Злат легко посміхався. В лісі вже було доволі темно, проте дорогу

було не погано видно - і все через сніг. Зайшовши в хутір, Злат зупинився по середину вулиці і не менше хвилини стояв і дивився довкола. Придивлявся досить таки уважно. Зробивши повний оберт, не поспішаючи - і переконавшись що ніде і нікого не чути і не видно, Злат попрямував далі.

Підійшовши до будинку - брусок стояв так само, як він його і залишив. Взявши його, двері тут же почали відкриватися, і Злат зайшов всередину. Потім - знайшовши три старих, іржавих гвіздка, які були забиті у раму вікна, - і використовуючи шматок цегли, що лежала під ногами та невелику дошку - заколотив із середини двері, щоб їх не відчиняв вітер. Вітер ще не стихав.

Зайшовши у великі кімнату, Злат побачив, що всі троє були майже у тому ж положенні, що й були. Вони знову почали гучно стогнати, намагаючись щось сказати. Злат - підійшовши до багаття, взявши при цьому середнього розміру дровиняку - і вставив її кінець у багаття. Потримавши так її кілька хвилин, споглядаючи як всі троє намагаються смикатися, Злат витягнув дровиняку із розжареним кінцем і пішов з нею до погребу. Спустившись вниз, він поклав тліючу дровиняку на місце багаття - і наклавши поверх кілька дощок - почав роздмухувати багаття, бо минуле вже відродити не можна було. В Злата все вийшло доволі швидко, і він тут же піднявся нагору. Зайшовши в кімнату, де були троє, він почав дивитися по сторонам. Але не знайшов те, що шукав, відчинив двері кімнати, де впав дах. Там було чимало снігу, але він відразу помітив чималу дошку, вона була мерзла, і майже у зріст Злата. Вибивши її із злежаного снігу, Злат затягнув її до кімнати. Діставши свого ножа почав цю дошку певним чином обробляти. Цей процес тривав досить таки довго, годину, а може і дві. Увесь цей час - Злат не промовив ні слова, лише інколи поглядав на трьох зв'язаних, які лежали і з нерозумінням, що відбувається, дивилися на Злата, інколи знову намагаючись посмикатися та щось постогнати.

У підсумку, Злат тримав руках - щось схоже на, хоч і дерев'яну, проте - лопату. Дошка була міцною, тому і сама лопата з неї вийшла цілком доботною. Поклавши цю імпровізовану лопату в сторону, Злат підійшовши до Мобрей - взяв його за ноги і почав тягнути. Той намагався пручатися, смикатися і стогнати. Дотягнувши його до входу в погреб, Злат спочатку сам став на драбину, а потім підтянув Мобрея - і не без проблем, але все ж спустив його туди, поклавши біля стіни, до стелажів, де до того були прив'язані хлопці. Все те ж саме зробив і з Джодом і Дейзі. Тепер вони всі троє лежали під стелажем у погребі і дивились на багаття посеред цього таки погребя. Злат, спускався в погреб також, тримаючи в руках лопату. Знову не промовляючи нічого - він прикинувши оком по всій площі погребя, а вона була чималою, кінцем лопати накреслив три прямокутники. Потім підійшовши до одного із них - почав копати. В цей час - поки він копав першу яму, потім - на місці другого прямокутника - другу, і потім третю - всі троє зв'язаних робили спроби хоч якось вплинути на ситуацію. Пручалися, смикалися, стогнали. Але максимум, чого їм вдавалося досягти - це холодний погляд Злата, який інколи з під лоба дивився на них. Ями вийшли не надто глибокі, десь в коліно Злату. Закінчивши з третьою - підкинувши дров у багаття, Злат підійшов до Мобрея і знав тому пов'язку з рота.

- Послухай! Послухай! Хто б ти не був! Я знаю, що ти не з поліції! Чуєш?! Я віддам тобі свою долю! Я все віддам! Чуєш мене?! Ти мене чуєш?! - несамовито кричав Мобрей.
- Ну як тобі, подобається тут? - запитав Злат.
- Що?! Ти мене не чуєш! Послухай... Що ти збираєшся робити?! Я взагалі ні до чого... Це все вони, це Джод! Це він вбив того водія, він! Я лише копав! Але ж це не злочин! Це не злочин! Чуєш?!

- Як тобі твій останній прихисток? Ти сам його обрав, - запитав знову холоднокровно Злат, показуючи Мобрею на одну із ям.
- Ні! Ти що! Ні! Я взагалі нічого не робив! Це все вони! - Мобрей показував на Джода і Дейзі, які тепер ще більше смикалися і мичали.
- Нічого не робив кажеш... Ну тоді тобі пощастило...
- Так?! О, це дуже правильно... Я...

І в цей момент Злат вмілим, різким рухом - абсолютно чітко - завдав удару точно в серце Мобрею. Той лише видав глухий звук, завмер. Злат притримував його рукою за плече. Таким же різким рухом - вийняв ножа, з якого капала кров - відпустив Мобрея. Той рухнув на землю. Затягнувши його в одну із ям, Злат розв'язав рота Дейзі.

- Ти що, виродок?! Що ти робиш?! Ти просто вбив його! За що?! Паскуда ти! А! А! - психічно кричала на все горло Дейзі.
- А тобі як? - запитав Злат.
- Відпусти, благаю... Не вбивай... Я ж нічого не робила поганого... Це помилка! Це велика помилка! Але я каюсь! Каюсь! - тепер вже істерично ридала Дейзі.
- Ніколи не мучав когось, знаєш... Не знаю, що це за відчуття... Навіть на полюванні намагаюсь вбити тварину відразу, ось як цього, - показуючи на Мобрей, промовив Злат.
- Будь-ласка, благаю..., - продовжували Дейзі.
- Але, життя така штука, що спробувати потрібно все, - промовив Злат і схопив Дейзі за волосся на голові. Джод в цей час просто завмер і з жахом дивився на Дейзі.

Злат, тримаючи в одній руці, міцно волосся Дейзі - а в іншій - ножа, якого прихопив із собою з кімнати. Це був той самий ніж, яким він вбив Мобрея, і яким Джод вбив водія.

Тепер же цей ніж, ну майже плавним чином - знімав скальп з голови Дейзі. Той крик, жажливий і нестерпний, ті стогони та смикання... Все це супроводжувалося кров'ю, яка стікала прямо по обличчю Дейзі. В безпосередній момент знімання скальпу, Злат поглянув на Джода - і легко посміхнувся, підморгнувши тому. Закінчивши знімати скальп, який тримаючи в руці, Злат кинув в другу яму, - Злат поглянув на Дейзі, яка продовжувала нестерпно верещати - тут же встромив ножа їй точнісінько в серце. Вона миттєво затихла, і вже через кілька секунд лежала в другій ямі.

Поглянувши на Джода, Злат трішки постояв - а потім - підійшов до нього і розв'язав рота і йому.

- Слухай... Вони нічого не варті! Хрін з ними! Я б сам їх пришив! Але ти тільки вислухай! Є різні варіанти, я бачу ти вмілий! Заробиш чимало! Просто вислухай! Добре?! Просто вис...

В цей момент Злат нагнувшись до Джода - схопив його за вухо і тут же різким рухом відрізав його. Той заверещав як свиня. Відразу ж Злат вчинив так і іншим вухом. Джод якщо і намагався ще щось сказати, вже не міг цього зробити, знаходячись в криках і стогоні. Злат, взявши імпровізовану лопату - почав бити нею по колінах Джода, розбиваючи колінні чашечки. Джод - на деякі миті втрачав свідомість, потім знову приходив у себе і продовжував кричати, видаючи жахливі стогони і крики. Злат стояв і дивився на нього. Потім, нагнувшись, взяв того за шию ззаду і промовив:

- Знаєш, все було б добре. Все б у вас вийшло, напевно. Але... Вони і ти - просто опинились не в тому місці, не в той час...

Промовивши останнє слово - Злат різким рухом встромив ножа в серце Джоду. Той відразу ж затих, із розплющеними очима.

Скинувши і Джода у третю яму - Злат всіх трьох прикидав піщанистою землею, на половину із піску. Після того наклав всі можливі дошки, які були у погребі на ці с'як так загорнуті ями - Злат підпалив їх і почав підніматися нагору, з погреба. Зайшовши в кімнату - Злат - наклав кілька багать і з дров, і всі їх підпалив. Вже через хвилин десять чи то п'ятнадцять увесь будинок, який на половину був побудований колись із дерева - вже палав. Тріскіт від дощок, від балок - які розвалювалися - йшов луною по закинутому хуторі. Злат просто сидів на пенькові, і дивився на вогонь. Важко сказати скільки пройшло часу, але коли вогонь вже почав затихати, Злат встав та тихим кроком - попрямував до лісу, в напрямку дому.

Десь за кілометр від кінця лісу, Злат - помітив, як щось перебігло дорогу. Спочатку, подумав, що черговий заєць його дратує, але потім - свиснувши - побачив що це пес його малого сусіда. Той відразу впізнав Злата і радісно підбіг до нього. Злат позвав його з собою, і вони попрямували в село. Вже розвиднялося. Буря затихла. Сніг вже не йшов. Лише трохи рипів під ногами.

Зайшовши до будинку, Злат почув, що на кухоньці - гомоніли. Він заглянув туди - і побачив там двох хлопців, які сиділи з одного боку - і малого сусіда, який їм розповідав про Злата, що той часто допомагає і йому. Хлопці, звісно, вже були доволі дорослими, тому коли Злат заглянув, старший із них радісно вигукнув:

- О! Нарешті, ви повернулись! А ми от з вашим сусідом, чай п'ємо! Ми йому повідомили, що заблукали в лісі, коли гриби збирали.

- Хах, так, так... З грибами трохи не вийшло, але вже все добре... А ти що тут робиш, сусід? - звернувся з усмішкою до малого хлопця Злат.
- Я хотів запитати у тебе...
- Та дома він уже, знайшов я його! Можеш он сам вибігти на вулицю, поглянути!
- Справді?! - із захопленням вигукнув малий хлопець.
- Атож! Біжи!

Хлопець зіскочив із місця і міцно прижався до Злата, обнявши його. Потім, надівши шапку - побіг на вулицю.

- Все добре з вами? - запитав старший хлопець.
- Так, все чудово. Ви поїли м'яса вже?
- Ми вас чекали! - тут же перебив менший хлопець.
- Ну ви даєте! Ану бігом взялися за м'ясо! Це що ще ви таке придумали?!
- Ви були там? - дещо притишено запитав старший хлопець.
- Був. - відповів Злат.
- Знаєте... Вони погані люди.
- Всі ми погані, так само як і хороші..., - відповів Злат.
- Але не вбиваємо заради грошей!
- Може й так...
- Ми подумали з братом, що насправді - просто втекли від них - коли вони закопували тіло водія. Просто вибігли і бігли... А поки, їхали - вони нас трохи мучали... Але більше ми їх не бачили!

Злат лише легко усміхнувшись - кивнув до старшого хлопця. Менший вже брався за м'ясо. За вікном, малий хлопчик щось вигукував до свого пса, а на білосніжному снігу вже вигравало та виблискувало сонце.

2021 рік

TRIP IN YOURSELF

Scenario of the art-house movie "Trip in yourself". The author of this scenario is Vladyslav Kvitko - alias Vladomyr Kukka. Date of writing - 11/29/2019. All rights reserved under the laws of Ukraine (copyright takes effect from the moment of completion of the work - the date of writing, and is valid until the expiration of the term of protection of copyright under the laws of Ukraine.

* A brief description of this scenario, with explanations from the author - the main point, content of the story, as well as the main message - is presented at the end (after the text of the scenario).

APARTMENT SCENE

Living room. From the kitchen heard frying. Toilet noise. Alex in underpants entering into kitchen. Pregnant Catherine puts a plate on the table.

CATHERINE

Alex, fifteen minutes!

ALEX

I know, honey.

CATHERINE

What you know?! That you again will be take a taxi?

ALEX

Don't worry, I'll be in time.

CATHERINE

Oh, I'm don't worry, but all week
I heard your nagging.

ALEX

Again... Come on, just not about
nagging, okay?

CATHERINE

(laughs)

If you want continue talk about
wallpaper...

ALEX

Yeah, of course!

(laughs and sit down)

So, what do you think, he'll give
me these ten days?

CATHERINE

I don't know, but do this, because
if you will don't, I'll loose my
mind.

ALEX

Now, we have many tasks and I don't
sure...

CATHERINE

Listen, you dreaming about this
festival few years. Yesterday you
told me that maybe after some
time, you don't want to go to any
festival at all, I'm hope on this.
And generally, you know, recently
I'm not often be kind.

(laughs)

ALEX

(smiling)

Oh, I know that... no, I feeling
that!

(pause)

But it is ten days, and you will
be alone..

CATHERINE

And?

(pause)

You sitting in the office all day,
but, how you see, I'm okay.

ALEX

Yeah, tell me - how many times on
day you ring me?

CATHERINE

Not as often as I want.

(laughs)

If I'm not nervous, this mean a lot. I really want that, I see how you thinking about it and I understand what it mean for you!

ALEX

I love you...

CATHERINE

Promise me, that you will ask your strange boss about these vacation days, okay?

ALEX

I promise.

(pause)

And you promise me that you finally will choose wallpaper?

(laughs)

CATHERINE

Oh no, you unbearable!

(laughs)

Let's go, ten minutes!

ALEX

(smiling)

But you did not promise?

CATHERINE

(smiling)

Maybe I'll call to you.

MORNING FRAME

Alex going outside with multi-storey building. Weather not good - but not rain. At entrance Alex meet woman seventy-eighty old - Mrs. Emma.

ALEX

Good morning, Mrs. Em! How is your health?

Mrs. EMMA

Good morning, Alex, thanks, I'm good! Are you late again?

ALEX

Maybe little.

(smiling)

Mrs. EMMA

And you didn't shave again? Oh,
Alex...

ALEX

Mrs. Em, I have told you many times
- this is normal, I like my beard!

Mrs. EMMA

How you can like this chaos on your
face?

ALEX

Oh no...

(quietly told himself)

What chaos? What are you talking
about? I talk you again - I like
this, and for me it is more
important!

Mrs. EMMA

You simply don't understand, that
beard it is not decent...

ALEX

(laughs)

What?! Where is that written?

Mrs. EMMA

You must know that! Look at the other men - they have no beard!

ALEX

Other men are those with whom you play dominoes on Saturdays?

Mrs. EMMA

Of course! You must take an example from them, Alex...

ALEX

I have my own opinion and that's it. Thanks for this nice morning conversation Mrs. Em

(ironic smile)

I'll run!

Mrs. Emma with a calm face goes on with a small dog. Alex runs to the bus station.

BUS STATION FRAME

Alex runs with a bag over his shoulder. The bus has not left yet. Alex ran into the bus and stood at the door. Next to him is a girl of seven-eight years old with a backpack.

ALEX

Hey, you may please take off your backpack?

GIRL

Don't you like my backpack?

ALEX

Oh, your backpack very cool, but my
left leg doesn't fit on the bus

(smiling)

GIRL

But I like when backpack on my
back... Isn't it for that?

(sad face)

ALEX

Yes... but your backpack not small
and will be right if you take off it!

GIRL

I don't want!

(pause)

And... why you wet?

ALEX

I don't wet, I simply ran.

GIRL

Why did you run? Are you in a hurry
to school too?

ALEX

No.

(smiling)

I hurry on my work.

GIRL

Why are you rushing to work? My dad
says work is a very sad thing.

ALEX

(laughs)

You rushing to school too!

GIRL

I do this because my mom said so ...
But you are already an adult ...

ALEX

Oh yes ... I'm an adult. You know,
all adults rush to work, you see -
there are so many people that my leg
can barely fit on the bus!

GIRL

Probably you will get after work
something very cool!

ALEX

After work?

GIRL

Yes. After graduation, my parents
will buy me a pony!

ALEX

(laughs)

It's really cool! And I... I don't
know what I will get... I don't
know...

GIRL

Oh, it is sad... You hurry but you
don't know why...

ALEX

Maybe yes... it sad and not clear...

The girl got off the bus with ten more people. The bus went
on.

FRAME WITH FAMILIAR

Alex sat down on free place near his familiar - man fifty
plus year.

Mr. BONO

Alex! Hi! Are you running again?

(laughs)

ALEX

Good morning, Mr. Bono! Oh yeah,

(laughs)

again. Still these people ... I
almost never get inside...

Mr. BONO

Ten years ago, stairs were my
personal VIP place.

(laughs)

And then moved on - and now the place
near the window has warmed up.

ALEX

I would also move somewhere further
...

Mr. BONO

I had stay on stairs of bus for twenty
years ... not all at once, not all at
once.

(looking out the window)

ALEX

Twenty years ... Calmed down.

(smiling)

The bus stopped at a traffic light. At the corner of the streets can see the construction - brick walls, appropriate entourage and more.

Mr. BONO

(Turns to Alex)

Oh, look, there was probably a paycheck on construction yesterday.

(smiling)

ALEX

(laughs)

Yeah? Why do you think so?

Mr. BONO

They have been building here for the third month. And only once a month do they build so many rows of bricks in one day.

ALEX

Do you count the rows every morning?

Mr. BONO

You know ... not that I'm counting
... it's just that I can see how much
the walls have grown.

ALEX

I understand.

(smiles)

Still, not one decade here.

Mr. BONO

That's right.

(laughs)

When you the time is in one place,
you start to notice any small
changes. That a woman in a new jacket
today ...

ALEX

It is striking.

(smiling)

Mr. BONO

Oh yeah, but not me ... Most of them

*(with a glance at the bus
passengers)*

are here - with striking abilities.

ALEX

Well, that's great! You know many people. You have someone to talk to.

(smiles)

Mr. BONO

This is, of course, good ... But most of all, I like that calmness and balance. You will feel it through the years.

ALEX

Calm for what?

Mr. BONO

Peace of mind that you know where you are going, who you are going with ... You know everything completely. And most importantly, calm that you are like everyone else.

ALEX

Yeah, that's great, probably...

Mr. BONO

Of course, this is great ...

ALEX

Mr. Bono, how's your car? Did you repaint it?

Mr. BONO

My car?

(laughs)

As my wife says, not everything that has four wheels can be called a car.

(laughs)

ALEX

(laughs)

But the fact remains. She still not red?

Mr. BONO

No, not yet ... As I told you before, something is constantly disturbing.

ALEX

But do not say that dreams to drive a bright red car, at a speed of 50 miles per hour with a cigarette in his teeth is gone!

(smiles)

Mr. BONO

(laughs)

Oh, Alex, this picture to dream me of every week at least!

ALEX

And?

Mr. BONO

You know, it's just my little dream
...

ALEX

Oddly enough, but really - I know ...

Mr. BONO

*(looked back at Alex and turned away
again)*

I was ten when my dad's friend bought a Cadillac Coupe DeVille... It was incredible! While my dad and his friend Ederson sipped several pairs of beer bottles, I sitting in the car and imagined as I racing through the endless highway.

ALEX

I can already imagine it!

(laughs)

Well, you can implement this very soon, you have to repaint and find the highway.

(smiling)

Mr. BONO

I understand, but it was so long ago
... I don't know, I'm probably just
afraid that the real feelings will no
longer be the same.

(smiles easily, turning to Alex)

ALEX

No no! Don't start! I've been
dreaming about a photo with your car
for a long time.

(laughs)

With your red car!

Mr. BONO

(laughs)

Well, once a photo is needed, that's
another matter!

Alex and Mr. Bono continue to sit without talking. Near Alex,
in the aisle between the seats, three schoolboy are talking
loudly.

SCHOOLBOY 1

And what did she say to you?

SCHOOLBOY 2

She didn't say anything ... but I
don't care.

SCHOOLBOY 1

Aw, you just don't have to lie.

(laughs)

You said a month ago that this the most important thing for you ...

SCHOOLBOY 2

I said, I remember. But I'm glad I don't think so now...

SCHOOLBOY 1

And what do you think? What has changed? I just can't understand ...

SCHOOLBOY 2

Nothing has changed, it's important to me. But ... just think to yourself, I want to do what I want. To go to college, to which I want ...

SCHOOLBOY 3

And to which they want your parents.

(smiling)

SCHOOLBOY 2

(smiling)

Maybe so. You know, everything will be ahead, and now need do what want ... all these love things ... they are wonderful, but everything should be adequate.

SCHOOLBOY 3

You are right, I think so too...

SCHOOLBOY 1

(laughs)

Yeah, he thinks so ... now I understand everything ...

SCHOOLBOY 2

(smiling)

Say no more! By the way, are you going to training today?

SCHOOLBOY 1

Yes, I think I'll go. Moreover, the competitions is soon. The coach told me that if I did not come again I will not participate in them.

SCHOOLBOY 2

Well, that's right ... doing three years and never taking part in competitions ...

(laughs)

SCHOOLBOY 1

Shut up! I had important reasons ...

SCHOOLBOY 2

Only now are these reasons,

(shows parentheses by hand)

not so important when it comes to
college ...

(smiling)

SCHOOLBOY 1

Training can start now if you don't
stop!

SCHOOLBOY 2

(laughs)

Okay, okay ... What about you? Will
you be in training?

SCHOOLBOY 3

I don't know ... haven't been there
for over a month ...

SCHOOLBOY 2

So what? Just have fun.

SCHOOLBOY 3

I am fed ... and I probably don't
want to go there.

SCHOOLBOY 1

Do not invent! So, say you want to injure your elbows again in a skate park.

(laughs)

SCHOOLBOY 3

Come on! You again?!

SCHOOLBOY 1

No, no ... but rollers ... are you serious? How old are you?

(laughs)

Alex turns and looks at the Schoolboy 3

SCHOOLBOY 2

(smiles)

Well, that's enough! He wants, let there be rollers.

SCHOOLBOY 3

Firstly, I don't see anything strange ... and secondly ... and when else? In the fifth grade, I wanted to rollers, but no ... your training, let them damn ...

SCHOOLBOY 2

Well, our stop! Get moving!

Schoolboys are starting to get off the bus. Mr. Bono is also rising, its stopping too.

Mr. BONO

Alex, I'll go out.

ALEX

Oh, yes, please!

Alex rises and skip ahead Mr. Bono

Mr. BONO

Thank you, Alex, good luck at work!

ALEX

Thank mutually! Don't forget about the paint!

(laughs)

Mr. BONO

(laughs)

Okay, goodbye...

Mr. Bono gets off the bus. New passengers are coming. Alex moves to the window. Alex getting a phone and calling his friend.

ALEX

Hi, are you still at home?

NED

Hi dude! No, I work at home today...

ALEX

Oh, that's great! You're a lucky guy.

(laughs)

NED

(laughs)

Maybe a little. And how are you?
Still on the road?

ALEX

Yes... I still have 40 minutes to
go...

NED

Listen, you could open your mini-
office right on the bus.

(laughs)

Spending so many time on trips is
just a crime!

ALEX

(laughs)

I understand ... but I have nothing to do with it. The job is good, soon enough money will be needed ...

NED

I know ... but to rent an apartment somewhere closer?

ALEX

Ned, what are you talking about? There prices are twice as high!

NED

Yes ... there are no options.

ALEX

But you know, on the other hand ... it seems right. In this area is quieter, many of my colleagues living there.

NED

These are colleagues who already have a minivan for every family member and dog have a mini-cooper!

(laughs)

ALEX

(laughs)

Almost so!

NED

Over time, it will become clearer
where better ... How does Catherine
feel?

ALEX

Fortunately, I think she is well.

NED

I'm glad for her!

ALEX

Today, by the way, talked about the
trip again.

(laughs)

NED

(laughs)

I think, she wants you to go more,
than you!

ALEX

(laughs)

That's true! She almost says so!

NED

So what did you decide?

ALEX

I don't know ... I will probably take an extra weekend today...

NED

Well, cool! What to think, go, hang out there ... These ... how are they there ... yours ... will play at least? Did you find out?

ALEX

Yes, they will ... have already been confirmed. New program... But...

NED

What is the "but"? I don't understand... The main thing is that she doesn't mind ... this is your dream ... well what "but"?

ALEX

Yes, that's right ... but I think it will all look stupid...

NED

I don't know ... as for me, it's very simple. It was also simple a few years ago ...

ALEX

I know ... it was simple a few years ago ...

NED

Decide for yourself. One tip - better not to listen to tips.

(laughs)

ALEX

Yeah, I think so too, thanks... Okay, I'm not going to delay you, because you're already working ...

NED

Well, good luck! Take it easy and everything will be fine! Bye!

ALEX

Okay, bye ...

Alex finished talking. He pulls out the vacuum headphones from his bag, inserts them and switches on the music - an album of a certain indie rock band.

TAXI SCENE

Noonday. Music from the previous scene continues to play. Alex with a backpack leaves his house. Near the house - there is a taxi. Alex opens the back door and gets in the car.

ALEX

Hello!

TAXI DRIVER

Good afternoon! Don't have any more luggage?

ALEX

No, no! We can go.

The taxi is not moving fast. The driver starts a dialogue with Alex.

TAXI DRIVER

I'm sorry, you're not going to work, are you? Because lunch has already begun ...

ALEX

Yes.

(smiling)

I'm not going to work, you're right.

TAXI DRIVER

Thinking you are traveling.

(smiling)

ALEX

(smiling)

Almost ...

TAXI DRIVER

Almost?

ALEX

Yes, almost.

(laughs)

I'm going to the festival ...

TAXI DRIVER

Oh, cool! On a weekday ... Lucky!

(laughs)

ALEX

(laughs)

Yep!

TAXI DRIVER

What kind of music will there be?

ALEX

Mostly indie ... Maybe a little folk,
country ...

TAXI DRIVER

Oh, great! Sometimes, in the evenings, when there is not enough power, I turn on similar music ...

ALEX

Yes, I understand!

TAXI DRIVER

As an energy engineer for me.

(laughs)

ALEX

Yes ... this music is relevant and when there is no power, and when there is a lot of energy that it's hard to breathe ...

For a while they go in silence. Alex looks at homes, people.

TAXI DRIVER

I also sometimes think about festivals ...

ALEX

Yes?

TAXI DRIVER

Well maybe a little not of this format ... not for the youth ...

ALEX

And such happen? I think they are all
the same ...

TAXI DRIVER

(laughs)

There are such! It's too early to be
interested

ALEX

(laughs)

Maybe!

TAXI DRIVER

I just want to retire, near a fire
with a guitar ... and live music
playing in the background ... what
could be better?

ALEX

Probably just a delicious campfire
dinner!

(laughs)

TAXI DRIVER

(laughs)

Well, that's fantastic!

ALEX

You say so well ... probably turn the car around, I'll wait for the pension.

(laughs)

TAXI DRIVER

(laughs)

Good! If I'll live, I'll come for you!

ALEX

What are you saying?! I'm not that young anymore. I think you will hold out!

(laughs)

The car continues to move. Only laughter is heard.

SCENE FROM CHILDHOOD

Five people are sitting at the table - Alex's parents, Alex himself, and his cousins. Alex is ten years old. Sisters of the age of twenty or twenty-three.

SISTER 1

Uncle, that was just incredible!

SISTER 2

How many people in one place I just haven't seen ...

SISTER 1

Oh yeah...

SISTER 2

But not even the number of people fascinating... it was amazing how everyone in unison jumped, screaming ... this noise ...

Alex sits with his mouth open and just listens.

ALEX'S MOTHER

Oh girls ... you must have jumped for a lifetime.

(smiling)

SISTER 1

Aunty, that was really cool ...

ALEX'S FATHER

And what did your father say? Is he very glad you haven't been home all week?

(laughs)

ALEX'S MOTHER

And what a difference! They are already adults, look at them!

ALEX'S FATHER

(laughs)

Adults say ... I will be glad to look and listen to you when he is twenty ...

(looks at Alex and smiling)

Everyone laughed. Alex also smiled, not understanding what about they.

SISTER 2

Father was glad. Said it is useful sometimes to have a rest!

ALEX'S FATHER

(smiling)

He always knew how to be calm.

ALEX'S MOTHER

What else was interesting there?

SISTER 1

Everything was very bright ...

SISTER 2

All in completely different clothes,
unusual costumes ...

SISTER 1

As if it was a children's holiday,
and everyone is having fun ...

ALEX'S FATHER

You're still kids ... That's why you
want to jump ...

(smiling)

SISTER 1

Maybe.

(smiling)

We have already booked tickets to
another festival!

(laughs)

SISTER 2

(laughs)

Oh yeah! There in general, in a
deserted place will pass ... it will
be very cool!

ALEX'S FATHER

The place became deserted,
definitely, after the last year
festival!

Everyone laughed. Alex smiled too, looking thoughtful.

A SCENE WITH A GATHERING PLACE

Bus stop. Small shop. Behind the stop is a bench and behind the bench is a park. Music similar to the one played from the beginning continues to be played on the background. The taxi stops at a stop. Alex gets out of the taxi and heads to the bench. Some people are already present at the Bench.

ALEX

Hi everybody!

Some people say "Hi". Some just nod. One of the guys starts a conversation with Alex.

GUIDE

If I right understand, you go for the festival, I am your guide!

ALEX

Oh yeah! Very nice to meet you! I'm Alex.

GUIDE

Nice to meet you too, Alex. Wait a while longer. You can get some snacks, it's in that bag.

*(Show on a small bag, which stands
near the bench)*

ALEX

I know, I came a little earlier. And thanks for the suggestion!

GUIDE

I think you are going for the first time ... I just don't remember you from the past...

ALEX

Yes, for the first time!

(smiling)

GUIDE

It will be cool, I promise!

(smiling)

Do you go alone or with your friends?

ALEX

Yes, with friends. Will come later ...

GUIDE

Mostly, extraordinary people travel with us ... they don't come as early as you.

(laughs)

ALEX

(laughs)

Oh yes, I know those!

GUIDE

Guitars, drums ... I think you will be fun for the first time to ride such a company.

(smiling)

ALEX

(laughs)

By the way, how much do we have to go to? Far?

GUIDE

It depends on the drivers ... when how. Almost two days the last year ...

ALEX

Oh ... and it will really be fun.

(smiling)

I was told that we will spend the night in hotels?

GUIDE

Mostly so ... But there is no talk of rest there ... no one cancels the drums.

(laughs)

ALEX

(laughs)

I see that you fell in love with the drums ...

GUIDE

Oh yes ...

(smiling sarcastically)

A couple of years ago, it was cool when we went to one festival ... spent the night several times right on the coast ...

ALEX

Wow, that was probably worth it ... even the drums could be tolerated.

GUIDE

One of the biggest joys then was that there were no drums,

(laughs)

just a campfire, the sound of surf and singing all night ...

ALEX

Yeah...

Alex sat at the bench. Everyone just went quiet. The music start to play on the background, like on the beginning, indie.

Alex sits near a bench, eyes closed. Two girls go to the bench. One carries a bag. Girl twins - Sonya and Zoey.

SONYA

Alex! Wake up soon to the road!

(laughs)

ZOEY

We go a lot ... in the bus you will sleep.

(smiling)

ALEX

Oh, glad to see you! And I don't sleep, Zoey.

(laughs)

I'm sitting and waiting ...

ZOEY

Probably from yesterday evening.

(laughs)

The girls sit down next to Alex. The bag is put behind.

SONYA

He got used to from times
kindergarten... always come much
sooner ...

ALEX

Oh, Sonya, I don't remember such ...
since then, only some frames ...

ZOEY

Oh yeah, I remember too ...

ALEX

I only remember that in the early
grades, my good friend this a
security guard ... in the morning and
after class, I sat with him for a
long time ... all because of my
parents' work ...

SONYA

Yeah ...

(short pause)

Well, how are you? How foreboding?

ALEX

I think fine ... The backpack was
collected the day before yesterday.

(laughs)

SONYA

(laughs)

Not surprised! How much to expect ...

ALEX

(smiling)

For a week I thought what to take there, so as not to carry a heavy backpack, but to have everything need ...

ZOEY

But what difference ... We took a bottle of water and most importantly - costumes!

SONYA

But about water, I personally doubt it.

(laughs)

ZOEY

(laughs)

Yep ... By the way, what did you take for the costume?

ALEX

(smiling)

Usual ... nothing special.

SONYA

Usual?! What about the wings of an eagle?

ZOEY

(laughs)

Yeah ... it's all feathers, leather ...

ALEX

(laughs)

Such ideas were ...

ZOEY

But something went wrong ...

(smiling)

ALEX

Catherine told me to do what I wanted from the beginning ... but to spend how much time on this costume ... the main thing is that I go there.

Scene where Alex and Catherine are sitting in a cafe. On the Alex's bag is a cylinder-type hat.

CATHERINE

Have you finally decided?

ALEX

Yes, honey...

CATHERINE

I liked that leather jacket ... it fits you ...

(smiling)

ALEX

I'm like a nightclub guy ...

(laughs)

CATHERINE

(laughs)

There's something about this ... But I think even in such a jacket, you would look like a junior student there ...

ALEX

Oh yeah ... Looking at those photos from the last festival, people preferred the minimum of clothes.

(smiling)

CATHERINE

Don't even think about it!

(laughs)

ALEX

Now everything is clear ... she likes
the jacket ... maybe a better coat?

(laughs)

CATHERINE

(laughs)

Caught me!

(short pause)

But a week ago, while you were at
work, you sending me photos of
costumes with feathers ... you wanted
so ...

ALEX

Costumes are really unusual ... But
to make them, how much time do have
to spend and why? I don't know ...

CATHERINE

Well, you decided and good ... At
least I bought you the cylinder! I
think it will be cool ... I would say
atmospheric.

(smiling)

ALEX

(laughs and puts on his cylinder)

Yes, I like it too! It is good that do not need to sew anything to it, recycle something ...

CATHERINE

Maybe I'll come up with something.

(smiling)

There's still time!

ALEX

But those wide pants ... I don't even know ...

CATHERINE

No no! They are needed ... if already without them, without a vest and cylinder, then ... better then go in a suit.

(laughs)

ALEX

(laughs)

And to work in a cylinder!

(short pause)

Or rather - make a costume out of feathers and into the office ...

CATHERINE

(smiling)

In a word, I think you'll look good
...

ALEX

Yeah ... future dad in the cylinder,
and it's not clear where ...

(smiling)

SCENE AT THE GATHERING PLACE

Alex carries three cups of coffee. Two gives to the twins.
And starting to talk

ALEX

So, two more of your friends are
coming? Have you known them for a
long time?

SONYA

It's more our contacts, not friends
...

ZOEY

Yes ... more than once crossed with
them. Normal characters.

(smiling)

ALEX

Characters?

(laughs)

ZOEY

(laughs)

Yes ... but what else to call them
... they always are...

ALEX

The more people, the better I think
...

SONYA

You're at work, that's where a lot of
people ... I don't think you're bored
there.

ALEX

There are many people, but ...
everyone goes there because they need
to, not because they want it. Well
mostly everything is so ...

SONYA

So are you, because you need to?

ALEX

I think so ... although I really understand that all this is really necessary, without it in any way ...

ZOEY

Remember how you are still in school liked to play in performances?

ALEX

Yes, it was ... What do you want to say?

SONYA

That we said to you at the end of school - try yourself in this ... but you didn't dare.

ALEX

Well ... I loved playing, but rehearsals ... I would die.

(laughs)

Everyone laughs. A short pause - as if everyone thinking.

ALEX

Although, when many people and everyone is happy for each other ... it's always great ... Remember as was in childhood? Always invented something ...

ZOEY

Yes, we invented a lot ...

SONYA

As far as I remember, it was Alex who
was the idea generator.

(laughs)

ALEX

(laughs)

Maybe so, but someone has been very
supportive of them, and this has
repeatedly ... caused critical
consequences.

ZOEY

Critical consequences?! Really?

(laughs)

ALEX

Yep! To me still a pity those books
...

(smiling)

Alex's childhood scene (about the same age as the sisters'
story about the festival)

Morning. Alex's mother in the kitchen with Alex. He sits at
the table. She prepares the pancakes that Alex eats.

ALEX'S MOTHER

Did you enjoy spending last weekend
with your grandmother?

ALEX

I don't know...

ALEX'S MOTHER

Why?! She cooked your favorite
cupcakes!

ALEX

But she didn't let me eat more than
two cupcakes!

ALEX'S MOTHER

(laughs)

You can't eat much, I told you ...

ALEX

But why did she make me eat a whole
bowl of soup?!

ALEX'S MOTHER

(laughs)

She wants you to be healthy, she
loves you, Alex ...

ALEX

Don't think! Grandma said I've been sitting in the toilet for a long time ... and that I should read a book about a princess ...

(surprised and embarrassed face)

ALEX'S MOTHER

(laughs)

Alex ... She must have been joking ... But I'll tell her, especially about the princess.

(laughs)

ALEX

And what will she come again today?!

ALEX'S MOTHER

Probably yes, I have to work again today till noon ...

ALEX

I'll be alone! I'm already quite an adult! Please, Mom!

ALEX'S MOTHER

Well I don't know ... if only you going to sit and do your paper figures, okay?

ALEX

Oh yeah! Thanks!

ALEX'S MOTHER

Agreed!

Pause. Alex eats a pancake, drinks tea.

ALEX

Mom, do sculptors really show on TV?

ALEX'S MOTHER

Yes, but as I told you - only outstanding! Which made something really beautiful and great ...

ALEX

Oh, that's cool!

ALEX'S MOTHER

Train on your paper and you will also be shown on television.

(smiling)

Alex thought. And his mother continued to cook pancakes.

The scene seems to take place some time later on the same day. Alex's mother comes from work, walks into the room. In front of she sees - in the middle of the room - a rather large

paper figure, which slightly resembles the silhouette of a man. This figure is made from pages of books. The covers of these books are scattered around. Alex with a can of glue sticks something to the head of the figure. And when his mother walks into the room, Alex turns and talks.

ALEX

Mom! I made a great figure! I will be shown on TV!

On the face of the mother - and sadness for books, and a smile.

The scene where Alex and the twins continue to sit at the bench, waiting for the bus. They are approached by a guy. The twins do not wait until he approaches, they begin to address him.

SONYA

Anthony! Finally!

ZOEY

With you it is futile to negotiate about something.

(laughs)

SONYA

Oh yeah! He will still do as he wants.

(smiling)

ANTHONY

Hi! Just don't start!

(laughs)

I'm really in a hurry!

Anthony approaches and shakes hands with Alex. Everyone also nods or shouts hello.

ZOEY

He was in a hurry ... exactly what you can do - it lying.

(laughs)

ANTHONY

(laughs)

I sometimes tell the truth ... And sometimes I'm really in a hurry...

ZOEY

Probably this is very rare ...

(smiling)

ANTHONY

(smiling)

I am generally very pragmatic. I don't like to stand out ...

SONYA

It's always nice to stand out with something good ...

ANTHONY

I don't know ... I think it's better to stand out when it benefits you.

SONYA

Oh no! It's no longer pragmatic, it's no longer normal somehow ...

(laughs)

ANTHONY

But such is the reality ... Of course, when someone is doing something right - it's cool ... but I feel calm about it, I always see in it...

(laughs)

for some reason, I am always convinced that whoever has done something right has done it for his own benefit...

ZOEY

I don't know how to live with such thoughts at all ...

(laughs)

SONYA

Anthony copes.

(laughs)

ANTHONY

It's just my attitude, my vision ...
I don't forbid anyone to think and do
things differently.

(smiling)

ZOEY

For example, Alex,

(looking at Alex)

has been sitting here for a long
time, came early ... because he
thinks about others.

(smiling)

ALEX

Well, I'm not the first to come ...

(smiling)

SONYA

Oh that's bad ... so you're on your
way to Anthony.

(laughs)

ANTHONY

(laughs)

Stop it! I didn't even come last!

SONYA

Okay, okay ... but whatever, you
always make to think.

(smiling)

Alex nods. Pensive. Looks at cars moving on the road in front
of them.

A scene from the past. Alex walks down the sidewalk. He is
preceded by a lad, about twenty-five years old. Near the wall
of the high-rise building sits an old woman asking for alms
(in front of her is a shabby paper cup).

OLD WOMAN

A young man!

(turns to the guy in front of Alex)

Help, please! Help! Help please...

GUY IN FRONT OF ALEX

Have your children help you!

OLD WOMAN

Help, please... Help...

GUY IN FRONT OF ALEX

I have no extra money!

*(harshly says, already passed the
old woman without turning)*

Alex throws some coins, that were in his pocket, in a old woman's cup. He doesn't even look at the woman. And he steps on.

OLD WOMAN

God save you! Thanks! God save you!

Alex goes on, and the words of gratitude of the woman slowly subside

The guy in front of Alex goes to fast food. Alex also comes after him. There is a big queue in the room, many people. Alex is right behind the guy.

GUY IN FRONT OF ALEX

Girls! Are you last in line?

(Says to two girls before him)

GIRL 1 IN LINE

Yes! She's with me!

(points his head at another girl)

GUY IN FRONT OF ALEX

Then I'm after you both!

(laughs)

GIRL 2 IN LINE

(laughs)

Okay! By the way, there are yummy
cheesecakes.

(smiling)

GUY IN FRONT OF ALEX

Indeed?! Great, I was thinking what
to order.

(smiling)

Thank you!

GIRL 1 IN LINE

Will you be taking cookies?

(turns to another girl)

GIRL 2 IN LINE

I don't know ... maybe a croissants?

GIRL 1 IN LINE

Only with chocolate ... oh, yummy,
yummy ...

At this time, the turn comes the girls. One of them orders a
cheesecakes and two a chocolate croissants. But when the
seller says price, it becomes clear that the girls are not
enough money.

GIRL 2 IN LINE

Then let's get one croissant, can't
find more money ...

GUY IN FRONT OF ALEX

Oh no! Don't listen to her!

(smiling)

Give them not one but four
croissants!

GIRL 2 IN LINE

You what? No need!

GIRL 1 IN LINE

But why?! That's okay...

GUY IN FRONT OF ALEX

It's just a gift for what cheesecakes
advised ... I hope they're worth it.

(laughs)

GIRL 1 IN LINE

(laughs)

Oh yeah! Thank you!

Alex stands behind the guy, considering baking behind the
glass. He only listens and smiles slightly.

Alex, twins, Anthony continues to sit at the bench. There are several people on the bench, some of them playing guitar. The bus passes to the stop. The bus leaves the girl - another traveler for the festival - Amelie.

SONYA

Amelie!

AMELIE

Hi! Hello everybody!

Everyone else nods or shouts hello.

SONYA

How was your trip, everything is good?

ZOEY

Better tell me how this time with fellow travelers.

(laughs)

AMELIE

(laughs)

We drove for about two hours, then I was waiting the bus in the city ... about twenty minutes ...

ALEX

Do you live somewhere far away?

AMELIE

(smiles)

In general, I don't have one place of residence ... I live there, then there ...

ALEX

(smiles)

Oh, that's great!

AMELIE

(laughs)

Yeah ... probably ...

SONYA

In short - she happens everywhere!

(laughs)

ZOEY

(laughs)

You're not hiding from her!

AMELIE

Well, here you are again ... and I brought some fruits!

(smiling)

Ameli puts a packet from which some take oranges, bananas and more.

AMELIE

In fact, I bought them for the trip.

(laughs)

But nothing...

ZOEY

(laughs and cleans the orange)

There are unpredictable days ahead!
Need vitamins and immediately!

AMELIE

(laughs)

Oh yeah...

ALEX

(smiling)

Thanks for the fruit ... really,
everyone had to take something from
food ...

AMELIE

You're welcome!

(smiling)

No one did not negotiate ... I just
always love to take something ...

SONYA

Your habit is not bad!

(laughs)

AMELIE

Maybe it not habit ... I just like
when doing something nice to people
to make them feel more comfortable.

(smiling)

ANTHONY

As for comfort ... controversial
opinion! Now I am not comfortable
that someone will eat more fruits
than I do! I'm already worried!

(laughs)

Everyone laughs. In the background, somebody playing on guitar
- similar songs to those played from the beginning - a certain
indie band.

A scene from the past. Alex sits at the office desk. He is at
work. Together with him in the office four more colleagues.
But one colleague is absent from the workplace.

ALEX

I'm interested, which will be today?

COLLEAGUE 1 MAN

I don't know ... it's hard to guess
... always different...

COLLEAGUE 2 MAN

No! Why is it always? Every three
weeks there are repetitions!

ALEX

Yes, yes ... repetitions do happen
... But...

COLLEAGUE 1 MAN

But not this week!

ALEX

Yes, that's what I wanted to say ...

COLLEAGUE 2 MAN

I don't know ... I have repeatedly
noticed that they may not be of good
quality ...

COLLEAGUE 3 WOMAN

Similarly! Take last Friday, for
example! Remember?

ALEX

Oh no! What past Friday? ... what you
don't like doesn't mean bad quality.

(laughs)

COLLEAGUE 3 WOMAN

Alex, stop ... there were unusually
many of them ...

ALEX

And?

COLLEAGUE 2 MAN

Brought all that was left!

(smiling)

ALEX

I don't know ... I mean it stupid.

(smiling)

How are you today, again on the top
floor?

(smiling)

COLLEAGUE 3 WOMAN

Why again?! He has not been there for
several days ...

COLLEAGUE 2 MAN

(laughs)

That's true! But yes, a good idea!
I'll go there today ... are you with
me?

COLLEAGUE 3 WOMAN

And bring me something!

(smiling)

COLLEAGUE 2 MAN

Aha, now bring ... and you keep
saying - not shame us, not shame ...
okay...

The door opens, a fourth colleague, a woman, comes into the
office.

COLLEAGUE 4 WOMAN

You are out of shape I see!
Accountants already ran down the
hall!

(laughs)

ALEX

Seriously? Already brought?!

COLLEAGUE 4 WOMAN

I think so ... they always know
first, they can see in the window ...

(smiling)

COLLEAGUE 1 MAN

Then let's go!

ALEX

Yes, now ... one second...

COLLEAGUE 1 MAN

Bring you some coffee? Or only if
there is milk?

*(smiling and addresses a colleague
3)*

COLLEAGUE 3 WOMAN

Of course! And milk more ... free
milk there is not much!

(laughs)

Well, cookies, of course, please ...
but only if so as last Friday, then
no need.

COLLEAGUE 1 MAN

(laughs)

Okay, got it!

ALEX

Let's go! I think about them in the morning, and if we do not have time ...

(laughs)

Alex and colleague 1 hurrying out of the office. They both took the cups. Colleague 1 took the cup of Colleague 3 too.

Again the scene near the bus stop. The twins dance to the quiet indie music played by some guy on a guitar.

SONYA

Anthony, are you without a costume this time too?

(speaks to Anthony while continuing to dance slowly)

ANTHONY

Why is this again?

(smiling)

SONYA

Well last time ... so it wasn't a costume ...

ANTHONY

It was a costume ... just not very ordinary.

(smiling)

ALEX

Not very ordinary?

(smiling)

And at festivals there are usual costumes?

ANTHONY

Oh, you're right!

(smiling)

SONYA

Well, just a shirt, tight pants,
winter boots ... and a cowboy hat ...

ANTHONY

Well, almost like that ... there's
something about it ...

ALEX

I'll have something like this time
...

(smiling)

ANTHONY

(smiling)

Seriously?!

ALEX

But I don't have a cowboy hat, I have
a hat in the form of a cylinder.

(laughs)

ANTHONY

(laughs)

I think it will look cool!

SONYA

I don't know how now ... but when
last time everyone was in bright and
brilliant ... then your outfit to put
it mildly...

ANTHONY

And I like it! I generally like to
dress different things at the same
time ...

ALEX

I also wanted a leather suit ...
feathers ...

(laughs)

ANTHONY

Oh yeah! That would look
extraordinary!

ALEX

Yes ... I wanted to ... but then
somehow ... I don't care.

ANTHONY

I always didn't care ... who in what
costumes goes ...

SONYA

But make fun of my elegant costume
with butterfly wings ... you're
always ready.

(laughs)

ANTHONY

Well, yes ... I can make a little
laugh ... I'm generally
unpredictable.

(smiling)

ZOEY

Tell it to Ahava

(smiling)

or Tony? Nobody laughed at their
costumes ... except you...

(smiling)

ANTHONY

Again ... maybe a little ...

(smiling)

ALEX

Ahava and Tony?

SONYA

They will also go with us, but they
will join us on the road...

Playing the guitar continues. The twins, Amelie continue to
dance slowly. Alex, Anthony are sitting and eating some
fruits.

Next scene. A bus arrives at the stop. Everyone starts to
gather.

GUIDE

Girls and guys! In twenty minutes -
we will be leaving! So hurry up and
don't delay getting on the bus!
Please!

ANTHONY

I can take some booze to the bus?!

GUIDE

Of course not! But ... I understand that, you're just asking for politeness, aren't you?

(smiling)

ANTHONY

(laughs)

Friends! We have a very experienced and good guide!

Everyone laughs and gradually gets on the bus, gets down on the seats.

ALEX

Where are you going to sit?

(turns to twins)

SONYA

I don't know ... but I'm by the window.

(laughs)

ALEX

Of course! You always want by the window ...

SONYA

Well, I have told you repeatedly ...
that a bus window is not just a window
...

ALEX

I always remember that ...

(smiling)

ZOEY

The windows are still not enough at
all ...

SONYA

Let's as before ... remember? In the
back seats ... and we will can sit
there, talk ...

ALEX

So ... let's get to the back seats!

ZOEY

And still you can sleep there...

(smiling)

Because quite a lot to go ...

ALEX

Oh, just don't remind me of the dream
and the length of the trip ...

(laughs)

SONYA

Stop it! Today we will not go so much!
And we will have a rest at any hotel
...

ZOEY

Roadside hotels ... yet there is
something mysterious about them ...

SONYA

Why is it mysterious?! I think, bad
roadside hotels it doesn't happen ...

(laughs)

The twins sit in the back seats. Alex and Anthony sit down in
front of them. Are placed.

In a few moments, the bus starts to leave. Indie music starts
to sound.

A scene from the past. A small bus. Alex of the same period
as the scene of the paper figure.

TEACHER

Children! Let's go fast! Because the
driver will go without us!

SOME BOY

Why would he go there alone?!

TEACHER

Don't start! I'll call your mother
and she'll pick you up soon!

SOME BOY

The driver won't get the money if he
goes without us, right?

TEACHER

I think he can go on his own to at
least not hear you ...

*(smiles ironically and looks at the
boy)*

On the bus - quickly!

Alex and the twins follow the boy.

ALEX

Where to sit ... I don't know...

ZOEY

You can't always decide ...

SONYA

What to decide ... follow us!

ZOEY

He still wants to sit next to the driver.

(laughs)

ALEX

Near the driver to sit cool! Watch his work ... on the road...

SONYA

Watch the road need in a different way.

(smiling)

Children sit in seats. The twins lead Alex to the rear seats.

SONYA

Here it is!

ALEX

This is far...

SONYA

You will not get lost!

(laughs)

ZOEY

It's just quiet here, and it's necessary ...

ALEX

For what?

ZOEY

To be able to quietly look out the window ... and think ...

SONYA

Yes, it helps ... You must have forgotten just ...

ZOEY

Remember what your cousin said?

ALEX

Not really ... what did she say?!

ZOEY

That any trip ... is an opportunity to sit in silence and think about something ... your own.

ALEX

Oh yeah...

SONYA

Here is the window...

(points to the seat by the window)

sit down!

(smiling)

The bus starts to go. Attention to the wheel of this bus, and immediately the transition to the bus wheel which Alex goes to the festival.

Only the scene moves away from the wheel - indie music starts to sound. Everyone on the bus sings the words of this indie track. Alex looks out the window, then at others, and also sings. A view of the bus lounge, where everyone is singing as well - with their hands waving, who looks out the window, who just smiling.

The scene lasts at least two minutes, making it possible to convey the atmosphere of a bus ride with music as much as possible.

The song ends. Everyone clapping, shouting, whistling. Then all begin to do their own affairs. The bus goes on. Alex has a conversation with Anthony.

ANTHONY

Are you going for the first time?

ALEX

To the festival?

ANTHONY

Yep.

ALEX

Yes, for the first time ... though I
have long wanted.

ANTHONY

Well you're obviously not very young
... why didn't you go before? There
was no opportunity?

ALEX

You know ... the opportunities were
... Here is another matter.

ANTHONY

Well, I probably understood ...

ALEX

(smiling)

Seriously?

ANTHONY

Yes ... often I meet...

(smiling)

Family, work ...

ALEX

And what do you think of us?

ANTHONY

You know ... I don't think anything.
You are not offended but I don't care
like everyone else I think ...

ALEX

Oh, nothing, everything's fine.

(smiling)

Why so? Why is it indifferent?

ANTHONY

Three years ago, I met a girl, thirty
years old ... We was going to a rock
concert.

(smiling)

And she told the whole way about her
daughter, whether everything was well
with her...

ALEX

And is it annoying?

ANTHONY

No, it's not.

(smiling)

You just understand she felt uncomfortable in front of others for being that she is mom, and left her daughter, for the sake of your favorite rock band ...

ALEX

Well, it's the kids ... I think she was really worried ...

ANTHONY

Of course! But I don't care ... if you have already decided, then go and everything ... I don't see anything wrong with that. It's just a concert ... she did not give the child to the orphanage ...

ALEX

Yes ... I agree.

ANTHONY

So you too, just have fun ... did you ever want to go and here you are on the way, that's cool! So this is important to you now ...

ALEX

Maybe so ...

The conversation is over. Alex sits and looks out the window. The volume of the music indie increases. The bus continues on the road, sunset.

Next scene. The bus arrives at the motel. Evening.

ALEX

Finally! Maybe here we sing and...

(smiling)

SONYA

We will put on different costumes ...
and there will be our festival.

(laughs)

ZOEY

Don't say that ... we didn't go that
long, and they already ...

(smiling)

ALEX

(smiling)

Well sorry, I'm not used to such
trips ...

Alex and the twins get off the bus and walk to the motel.

ZOEY

I sometimes think it would be great
to live like this ...

ALEX

How to live? In the bus?

(smiling)

ZOEY

(smiling)

No ... what's the bus ... well,
always move, spend the night, and
maybe live in motels for a while ...

ALEX

I don't know...

SONYA

But really ... Remember Alex, you
wanted to read twenty more books ...
you said ...

(laughs)

ALEX

Yeah...

SONYA

In such motels

*(points to the building of the
motel)*

no one would disturb you ...

ZOEY

(smiling)

Twenty books? What else a books?!

SONYA

He list has ...

ALEX

Yeah ... well, just a list of books
I want to read ... nothing special.

(smiling)

SONYA

What is special about this list is
that it began to emerge many years
ago ... and it's only growing.

(smiling)

ZOEY

That's why motels are needed! The
list would disappear very soon!

ALEX

(laughs)

Maybe! But you know ... it just
sounds nice, romantic ... traveling
and reading books.

(smiling)

SONYA

All the fun ... just enjoy ...

ZOEY

Well then, don't stay in motels all the time, but just for a while ... for example, for one month.

(smiling)

ALEX

(laughs)

I'll think ... in that case it sounds better.

SONYA

But still on the car, even if small, old ... but on the car!

ALEX

Oh yeah! Because otherwise all the time in motels I will lie down and treat my knees and back,

(laughs)

after these buses ...

They reached the motel. They came in. Everyone else also goes loudly to the motel.

Next scene. Alex walks into his room. Throws a backpack on the bed. Goes to a small table - takes a glass of water and drinks water.

Putting a glass on the table, Alex sees on it a small marker image - it is immediately clear that the child was drawing.

Alex looks and smiles for a while. At this time, the twins enter the room.

ZOEY

Well, what do you have here? How the conditions?

SONYA

Oh, you have the good view from the window! I can see it already ...

(fits to the window)

ALEX

All the usual ...

SONYA

I don't know ... I don't like something ...

ALEX

Nothing ... endure not long ...

(smiling)

And what about dinner?!

ZOEY

If I understood the guide, he said
there would be bonfires, there would
be sausages ...

ALEX

Oh, that's good! Then let's go!

They come out of the room, Alex locks him on the key. And
they start go to the yard near the motel. They descend from
the third floor.

SONYA

You don't know if there will be a
real bonfire there?

(turns to sister)

ZOEY

No ... I heard that ... and what he
meant ... maybe just...

SONYA

In any case, you can burn our
mattresses from our room ...

(ironic facial expression)

ZOEY

(laughs)

Oh, normal mattresses ... and the bonfire I think will be ...

ALEX

(smiling)

It has to be ... And remember how then ... when we went ...

SONYA

Oh yeah...

ALEX

It seemed ordinary, but that's the taste, the smell of marshmallows ...

ZOEY

It was probably the biggest trend then ... among the children ...

ALEX

I think nothing has changed ... and then I wanted it, and now I think the kids also want that ...

SONYA

Of course! And who doesn't want! Travel without parents ... bonfires, marshmallows ...

ZOEY

That's when you didn't think... what
quality mattresses ...

(smiling)

All three laughed. They went down to the ground floor, open
the door and leave the motel.

A scene from the past. There are campfire burning among
certain trees. Kids are sitting around him on wooden benches
or trees. From the same trip Alex and his classmates to the
national park. Evening. The teacher is also with them.

TEACHER

Where's your marshmallow?

SOME BOY

In my backpack! I thought we would
roast some more meat ...

TEACHER

Meat?!

SOME BOY

Yes ... in movies, adults always
roast meat ...

TEACHER

Oh ... you already had dinner!

(smiling)

SOME BOY

My dad told me that going on picnic
without meat and beer is a disrespect
for yourself!

TEACHER

(laughs)

I think your dad was joking ... Come
on your marshmallow ...

*(then says quietly, almost about
yourself)*

I hope your dad didn't put you a beer
...

The boy runs to the backpack, gets a few packs of marshmallows
from him. Children disassemble them and begin to open. Frame
where the moon and again the children. They are already
roasting marshmallows and talking.

ALEX

The taste is strange but cool!

*(Alex says this and tastes
marshmallows on a wand)*

SONYA

It always reminds me of that taste
cotton candy...

ALEX

No! The taste and smell like burned candy ... a few years ago, dad accidentally threw a box of candies into the fireplace ... that's how was smell two days in the house.

ZOEY

I would have that kind of dinner every day ... and not that porridge ...

SONYA

(laughs)

Oh yeah ...

ALEX

(laughs)

Yeah, that would be great!

ZOEY

You know ... in high school, when we become adults, we need to have more dinner like that ... roast marshmallows ...

ALEX

Yes ... and have a big portable barbecue like my uncle's ...

SONYA

Then you also have to have a big car
to carry the barbecue...

ALEX

(laughs)

Of course! The other way will not
work! Huge pickup, green!

ZOEY

And to have a long antenna sticking
out of the cabin!

ALEX

And many lots of marshmallows in the
trunk!

All attention shifts to the campfire. Off-screen laughter,
the noise of children.

Attention is diverted from the fire. This is already the scene
where Alex, the twins, Anthony, Amelie and others are sitting.

ANTHONY

I don't understand how can not love
sausages, meat ...

*(while he roasts sausages on
skewers)*

ALEX

Yes ... but there are those who
refused because of their beliefs ...

ANTHONY

(laughs)

I don't know ... I don't understand
it, it's funny to me...

ALEX

(smiling)

Well, everyone has the right ...

ANTHONY

Yes of course! No questions. Everyone
has the right! I'm just saying that
I don't understand it ... it's
natural to eat meat ...

ALEX

You know, I think it's more of a
challenge for yourself ... it's good
for health ...

ANTHONY

(laughs)

Challenge?! Well, maybe so ... over-
heavy not eat meat ...

ALEX

(smiling)

No, you don't understand ... the challenge is not to eat meat ... the challenge is to adjust to a new way of life...

ANTHONY

Oh, well, if so, I agree ... sounds strange ... but these are big life changes ...

SONYA

The changes are big, but it might be cool to try in the future ...

ALEX

Indeed, maybe ...

AMELIE

Oh ... I personally would never have dared ... it's still not necessary ... and any changes are not for me!

(smiling)

ZOEY

But even if you do not look at the benefits for animals, for your health ... it is in any case just interesting. I think so.

(smiling)

AMELIE

Of course, this is interesting ...
but when I have, for example, a good
diet, why change something? This is
when you just have to change your
diet, because of problems with
health, then you can try ... still
nothing to lose ... and so I don't
see the point

(smiling)

SONYA

Well that sounds weird too ... why
wait for health problems...

(laughs)

AMELIE

(laughs)

Well, that's just I said, for
example...

SONYA

The sausages smell good, of course,
and I am right now refuse don't want!

(laughs)

But in the future ... why not give it
a try? Only possible to some extent
...

ANTHONY

(laughs)

Well ... that's what had to prove! To give up, but to some extent!

ZOEY

(laughs)

Well, how else? This is a seriously changes ...

ANTHONY

I don't mind ... of course ...

SONYA

In any case, these changes, albeit small, will already be useful. They, I think, will make think ...

ZOEY

And then it is already possible and to a greater extent ...

AMELIE

You see, you are not sure ... this is what I was saying ... why change something when everything is so great?

(smiling)

I think these are unnecessary problems ...

SONYA

I don't know, I think to change something in life ... I would like to do it more often, it is new emotions, new feelings ...

AMELIE

There is a risk that they ... these feelings ... will be worse and then it will be sad...

ALEX

I think that even if nothing is changed, then it is also a risk ... how do we know what will happen next ...

AMELIE

Yes, I agree ... but you know, yes, you can at least hope that nothing will change for the worse and you will be fine as is ... in a word, I'm calmer when I'm not trying to change anything.

(laughs)

ALEX

(smiling)

Yeah ...

(looks on bonfire)

Alex mentions the scene where he talks to Mr. Bono. The scene is in tones that make it clear that these are memories. He only mentions a single piece of dialogue between them.

Mr. BONO

They have been building here for the third month. And only once a month do they build so many rows of bricks in one day.

ALEX

Do you count the rows every morning?

Mr. BONO

You know ... not that I'm counting ... it's just that I can see how much the walls have grown.

ALEX

I understand.

(smiling)

Still, not one decade here.

Mr. BONO

That's right.

(laughs)

When you the time is in one place, you start to notice any small changes. That a woman in a new jacket today ...

ALEX

It is striking.

(smiling)

Mr. BONO

Oh yeah, but not me ... Most of them

*(with a glance at the bus
passengers)*

are here - with striking abilities.

ALEX

Well, that's great! You know many people. You have someone to talk to.

(smiling)

Mr. BONO

This is, of course, good ... But most of all, I like that calmness and balance. You will feel it through the years.

ALEX

Calm for what?

Mr. BONO

Peace of mind that you know where you are going, who you are going with ... You know everything completely. And

most importantly, calm that you are
like everyone else.

ALEX

Yeah, that's great, probably...

Mr. BONO

Of course, this is great ...

Again a scene with a campfire. Someone started playing guitar.
Some started dancing. Shouts, laughter. The general plan.
Night.

The next day. The bus continues to move. Moments later, the
bus stops at a small stop. Ahava and Tony take the bus.

AHAVA

Hello people! How are you doing here?

(laughs)

All passengers cheer hello.

TONY

We thought that you would forget
about us this time ...

(smiling)

SOME PASSENGER

(laughs)

You can't be forgotten! Especially her!

(smiling)

The whole bus laughs.

TONY

(smiling)

Here you are laughing, but we've been forgotten to pick up on the road ... not once

SONYA

Really did this happen?!

(exclaims from the back seats, while Ahava and Tony also go into the back seats, where there are seats available)

AHAVA

Yes!

(laughs)

It happened ...

SONYA

Oh... it's so sad...

TONY

(smiling)

But it's nothing ... we're used to
...

ALEX

Not a very pleasant habit.

(smiling)

TONY

There is an explanation ... we just
always join the journey, just like
that ... in the middle of the
itinerary.

Tony and Ahava sit down close to the twins and Alex.

AHAVA

Yes ... and that's why some travelers
forget us ...

TONY

(laughs)

It's especially funny when the bus
we've been waiting for hours just
runs past us ...

ZOEY

I don't think it's a lot of fun...

(smiling)

AHAVA

By the way, we always are forgotten
by the very first ... because we get
off the bus first, and everyone else
is still traveling ... and then when
we meet again, they don't remember us
anymore.

(laughs)

TONY

(laughs)

Yes ... and then this face

(shows a surprised face)

- we are really familiar?! ... I
don't think ...

(laughs)

SONYA

I don't know... as can forget you ...

(smiling)

ZOEY

Especially you, Ahava ...

AHAVA

Why especially me?

(smiling)

ZOEY

Because of your unusual name...

AHAVA

(laughs)

Oh, well, maybe ...

TONY

(laughs)

Yes ... especially when she gets on the bus in the middle of the road ... people are already relaxed ... and she - Hi, I'm Ahava!

(laughs)

AHAVA

(laughs)

Don't be jealous! I'm not guilty, that it's hard to remember about you at all.

(smiling)

Everyone is smiling. Ahava and Tony laying out their things a little. Alex looks out the window. Starts playing some romantic music - indie artist or indie band.

A scene from the past. About two or three years ago. Alex walks down the street. Talking on the phone with a friend.

ALEX

So what did they tell you?

NED

Dude, they said almost nothing...

ALEX

No... at least the details were reported?

NED

I know for sure that basically I will can work at home ... and it pleases me.

(laughs)

ALEX

(laughs)

You should only be pleased with what you will be paid ...

NED

(laughs)

Oh yeah ... I hope it won't be like no past work ...

ALEX

Well here at least the office is ...

(laughs)

NED

Okay, okay ... don't remind ...
Better tell me, how are you? How did
the training? Today on the treadmill?

(laughs)

ALEX

A lot of questions ... Don't remind
me of those training ... No, not a
treadmill ... dumbbells lifting ...
So, I think this training make no
sense ...

NED

(laughs)

Okay... How is the probationary
period?

ALEX

I don't know ... two months flew by
fast ... as if all was well, but I'm
not sure I want to doing just that
...

NED

I understand ... but you don't lose
anything ... One month left?

ALEX

Yep...

In front of Alex, a girl sat on the sidewalk. She was doing something with her sneaker.

NED

Oh well! Don't forget about time ...
and ...

ALEX

Yes, Ned, everything is fine ... I'll
call you back ...

NED

What? But...

Alex put the phone down in pocket. He approached the girl.

ALEX

Sorry, you have something happened?

The girl turned. It was Catherine.

CATHERINE

Aw ...

(smiling)

A small accident ... the sole fell
off almost ... trying to repair ...

Alex's expression changed immediately. He bent down to inspect the sole of the sneaker.

ALEX

Oh ... I'm afraid you just can't repair it here ... Are you still far away?

CATHERINE

Not very ... a few blocks ... I'm in a hurry, work ... you know...

ALEX

Of course!

(smiling)

It is in that direction that I am stepping up to work ... you know ... I can help you ...

CATHERINE

Oh ... thank you ...but how you can help? ... I think now I'll call a cab and I'll go ...

ALEX

No, wait ... the proposal is weird.

(laughs)

But you are in a hurry!

CATHERINE

(smiles)

Well ... and what is your idea?

ALEX

I'm going with training ... and I have a pair of sneakers ... they're almost new!

CATHERINE

(laughs)

Oh ... I don't know ...

ALEX

And I didn't run into them ... they don't have a sharp smell...

(laughs)

CATHERINE

(laughs)

But just awkward somehow ...

Alex pulls out of the sneaker backpack and puts them on the ground.

ALEX

What is awkward?! Don't understand... wearing and go! It's only a few

minutes! I don't think they are too big for you.

(smiling)

CATHERINE

(smiling)

Well, if you so insist ... because I'm really late ...

ALEX

Perfectly! I'll write you my phone number now - and then we'll contact, so that the sneakers... okay?

(asks with hope and a slight smile)

CATHERINE

(smiling)

I agree!

(puts on sneakers)

Thank you so much ...

Alex waits a bit for Catherine to wear her sneakers. And then they start to go. They laugh a little.

Next scene on the bus. The driver in the loudspeaker reports that they will not stay at the hotel as planned, but at the campsite, it is a little further. So it will be better, more will overcome the path.

SONYA

What good news ...

(ironic smile)

ZOEY

I want ice cream ... not camping ...

SONYA

Oh yes ... I wouldn't refuse too ...

ALEX

What ice cream?! My back is swollen
... just horror ...

SONYA

(laughs)

I understand ...

ZOEY

But still tents ... I think it's
good.

(smiling)

SONYA

Well, yes, this is really like a trip
...

ALEX

But I'm afraid that in your tents, my
back will not rest...

ZOEY

Indeed, there is such a risk...

(smiling)

But I think in the midst of the tents
and bonfire - the back will stop
hurting!

SONYA

(smiling)

And don't forget the light music and
the fresh air ...

ALEX

My back already it stops hurting when
I hear it ...

(laughs)

All three laughed. The bus was moving in the middle of the
evening.

A scene from the past. Alex, together with twins and other
children, is in the big tent. Already gone to bed, but still
talking.

ALEX

It's cool we're in a tent ...

ZOEY

Yes ... it would be great to stay here for a long time ... and not go to school ...

ALEX

My dad also said that living in a tent is good ... and if it wasn't for me, he would have taken our orange tent a long time ago and would have gone to the park two blocks away ...

ZOEY

Does he like to travel?

ALEX

I don't know ... I think not ... after all, when we go to Grandma's, he starts to get angry ... probably he doesn't like traveling ...

SONYA

I'm sure everyone loves to travel ... it's so wonderful ... I don't understand how anyone may not like it all?

ALEX

Probably so ... but what do you say when a huge python climbs into the tent?!

SONYA

What?! Python?! Do they live here?

ALEX

Where else can they live ...

(laughs)

I watched on TV as a python ate a whole boar ...

SONYA

I'm already scared! But are we in the tent?

ALEX

I don't think it's a problem for him ... but we're not near the entrance, it's better ...

ZOEY

He will not attack, there are many of us here! I think he will be afraid of us all ...

ALEX

So... it is good that us many ... together it's always cool...

SONYA

It would be great on all vacations to ride all together ... it's so much fun!

ZOEY

When we will be adults, that's when no one will forbid traveling with a tent ...

ALEX

Yes, I agree ... it will be great!

SONYA

And you can still travel on a small van ... I often see one in town when I go to school ... Remember?

ZOEY

Yes ... bright green!

ALEX

Cool! I think in such a van a lot of things needed for travel...

ZOEY

Of course! And we can travel all together, roast marshmallows, swim in lakes ...

SONYA

Alex, and you could fish! As much as you want!

ALEX

Oh yeah ... we went with Dad only a few times ...

ZOEY

So we will do it...

A scene where everyone at camping. Who is trying to pitch the tent they rented. Someone near a small campfire playing indie music on guitar. Alex and Tony are sitting on the bench talking.

ALEX

So you travel a lot? Well, at least at festivals...?

TONY

It's hard to say ...

(smiling)

When someone mention me ...

ALEX

Mention you?

TONY

(laughs)

Yeah ... when anyone remembers, I go with him. I don't travel myself ...

ALEX

I understand...

TONY

Although for me festivals, this is certainly not the most important ... and personal life is, it is probably in the first place ... but without all that

(points to camping, people)

I also can not ...

ALEX

Yes ... it's kind of fascinating ...

TONY

I agree, but not for everyone...

ALEX

Of course ... someone likes to collect mushrooms, and this is also cool ... because there is no such constant noise...

(laughs)

TONY

(laughs)

Oh yeah ...

ALEX

Although I think it is good when there are some close friends who share your passion for festivals, mushrooms or something else ... Do you have many acquaintances going to this festival?

TONY

Yes, I agree, it's cool when there are such people ... I don't even know ... there are some who also go ... However, more often than not, people promise, but don't come, though I invite.

ALEX

I know this feeling...

TONY

No, you know ... I'm not offended ... I just don't care. Well, it's their business ...

ALEX

Yes ... good man.

(laughs)

TONY

Rarely do I hear that ...

(laughs)

People basically try to find something bad in me. I didn't invite anyone anywhere - I'm bad, went without saying goodbye - I'm bad ... And they don't pay attention to how they behave ...

ALEX

Sometimes it's hard to understand people ...

TONY

I think it's okay.

(smiling)

It happens that of course I do not want to see someone who doesn't appreciate ... but usually, I still treat people with understanding.

(smiling)

ALEX

Planning to go to another festival?

TONY

I don't know ... it's quite possible. I'm not in one place - I keep moving!

(laughs)

A scene from the past. One and a half - two years ago. Alex in the gym with Ned. On adjacent treadmills.

NED

Turn on more speed! I go to the store with your speed...

(laughs)

ALEX

(smiling)

Say thank you that I going here...

NED

Of course ... You have to say thank you to me, at least I'm trying to help you ... you're sitting there in your office.

ALEX

Well ... you answered yourself ... I just don't have time to go here ...

NED

Come on... It's just a few blocks from your freaking office ... I insist that without even this retirement walk you will be worse off ...

ALEX

I understand ... but time is not enough ...

NED

I understand you too ... How is there, by the way, preparing for the wedding?

ALEX

Aw ... all wonderful ...

(smiling)

Catherine has taken on a lot of responsibilities ... and that's cool ... because I wouldn't have had time with my job.

NED

I don't understand ... why rush when such a strain over time ... would have played the wedding in a few years ...

ALEX

I don't know ... I'm not that young.

(smiling)

NED

Oh, man, you're not seventeen ... and this is a maximum deadline for marriage.

(laughs)

Here you are, to put it mildly, late ...

ALEX

(laughs)

Oh yeah ... Really, I think right now it should be ... though difficult. So much time has been lost and job ... it always will be.

NED

Probably you are right ... the main thing is not to forget about training ... Because as you said, job and everything else will always be.

(smiling)

ALEX

Yes ... I don't want to promise, but I'll try ...

(smiling)

NED

Didn't you call for that vacancy?

ALEX

No, I didn't have time ... I wanted to, but as always I didn't have time. Time was short ...

NED

Did you find out about her a week or two ago?

(smiling)

ALEX

(laughs)

Yeah ... but at my current job I was loaded ... and now the money is needed, I can't risk it ...

NED

Yeah ... the money is needed, always ...

ALEX

If I had an extra day off, maybe I would call and go for an interview ...

The next scene - the bus pulls up to a large tent town. Big signboard is the name of the festival. Many cars, tents.

SONYA

Oh, I hope it's cool here!

ZOEY

It is enough to look at it all - and
already the ants on the body ...

SONYA

Yeah...

ALEX

Yes, it does large-scale ...
hopefully everything will be really
good ...

(smiling)

SONYA

It would be cool to look at it all
from a height ...

ZOEY

At such festivals often there are all
kinds of things ... interesting ...

(smiling)

SONYA

For example...?

ZOEY

Well, of course, skydiving ... hang
gliding ...

ALEX

Yes ... stop it now! Skydiving ... of course ...

ZOEY

(laughs)

These are maximum emotions!

ALEX

That's the maximum of nonsense!

SONYA

(laughs)

Well, not all at once ... maybe on the third day ...

ANTHONY

I also think it's all nonsense! Skydiving ... there are now much safer ways to see everything from an aerial view...

(smiling)

ZOEY

(smiling)

Agree that it's not about seeing everything, it's about process of skydiving ...

ANTHONY

Well, I don't know ... not many people are involved in this business, so it is possible to live without it.

(laughs)

ALEX

(laughs)

Said well!

AMELIE

(smiling)

I also think it's not a good idea ... it's better to follow a proven plan - dance on the ground!

(laughs)

AHAVA

(laughs)

And I don't even know ... in principle, if I were to learn more about these skydiving ... it might be my new hobby!

AMELIE

Even so?! Hobby?

AHAVA

Yeah! Why not!

(laughs)

I can switch to another.

ALEX

It's not always easy to do ...

TONY

Nothing! If necessary, I can help!

(laughs)

AHAVA

Oh yeah ... you really always help
with that.

(smiling)

The bus stopped. Everyone starts to get out. Alex going with
a backpack. He talks to Ahava in parallel.

ALEX

You probably have a lot of
interesting hobbies?

(smiling)

AHAVA

(laughs)

It's hard to say ... on different ...
but not all at the same time. I
practically can't focus on a few
hobbies...

ALEX

(smiling)

Yes ... I understand ...

AHAVA

But I can't say I'm like Sonya or
Zoey. It's more difficult for me to
perceive something similar to this
festival ... I can try for sure ...
because it is interesting.

(smiling)

ALEX

(smiling)

Yes, I hope so ...

AHAVA

However, I still enjoy spending time
alone, in silence ... so much more
comfortable, I don't know ...

ALEX

I agree ... it is impossible to
withstand such a long noise ...

(smiling)

AHAVA

And about hobbies ... they were pretty interesting and unusual in your childhood ... but when you are not many years old, then the hobbies are more likely to occur to what surrounds you ...

ALEX

That's right ... and remembering it is sometimes embarrassing ...

(laughs)

AHAVA

As a kid, fishing with dad ... he is a fisherman.

(smiling)

Bird watching - literally climbing trees (laughs), all because the mother at the time worked as an ornithologist in a laboratory at the university...

ALEX

Yes, it's quite versatile, but still - supposed hobbies ...

(smiling)

AHAVA

Yes ... but that childhood. After then it is more difficult with

hobbies ... because work takes a lot of time, other things ... it saddens me all...

ALEX

It's true. As I don't try to balance too - I increasingly understand that the further, the more difficult ... for various reasons ...

AHAVA

At times, more determined action is needed.

(laughs)

I was very scared of the horse in my school years, he almost hit me ... but then, Tony made me take the issue more resolutely

(laughs)

and here I learned to ride a horse ... and now I sometimes ride.

(smiling)

ALEX

Cool! I've never ridden a horse...

SONYA

On a horse?!

(Sonya exclaimed, catching up with Alex and Ahava)

ALEX

Yes ... Ahava says she is able

(smiling)

AHAVA

Yep!

SONYA

How cool! Will have to try somehow
...

Everybody approached the building of registration, receiving tickets, passes. Quite a long queue. Alex puts a backpack. Suddenly a telephone call - Alex inserts his headphones and starts talking to Catherine.

ALEX

Hi, honey! Everything is good?!

CATHERINE

So, don't worry ... Where are you now?

ALEX

I wait ... there is some congestion.

(laughs and looks at the queue)

CATHERINE

Oh, I get it ... as always.

(laughs)

I'm calling with the news!

(laughs)

ALEX

With the news?

(laughs)

But is this really what I think...

CATHERINE

Yes! Exactly!

ALEX

You're fast! So which?

CATHERINE

These are the blue ones with the
bright yellow and pink circles ...
What do you think?!

ALEX

Perfectly! I don't really remember
them exactly ...

(laughs)

CATHERINE

I never doubted it!

(laughs)

There are photos, I will send to you
that lest you be confused!

ALEX

Good! I'll wait!

CATHERINE

Okay, then good luck! Love you!

ALEX

Love you too! Bye!

The first day of the festival. Indie music is playing in the background. Alex and the twins stroll around the tents. Around people, in unusual costumes. Alex and the twins are also in costumes.

ALEX

This atmosphere...

SONYA

Like it?

(smiling)

ALEX

Oh yeah ... I can't compare it to something else...

SONYA

(smiling)

And don't try ... it's practically not possible ...

ZOEY

This is just the beginning ... further chaos will begin.

(laughs)

ALEX

I can't wait till tonight ...

ZOEY

(laughs)

Yes, the evening is always best...

ALEX

You always told me this ... for how many years!

(laughs)

SONYA

(smiling)

And only now you can feel everything
...

ALEX

People really go out here all night?
Dancing and that's it...

SONYA

Well ... looking what kind of people
...

ZOEY

I think it is difficult for the first
time for all ...

(laughs)

ALEX

Difficult!? But I thought about all
this many years ...

(smiling)

ZOEY

I just think for the first time - you
just have to get emotion from the
fact ...

SONYA

Yeah! Emotions from the fact that you're here ... is really strange feeling.

ALEX

It's true ... just how many times have you told, how many times have you said it all ... I don't even know what to look for here.

(laughs)

SONYA

You should just relax ...

(smiling)

ZOEY

Just remember that here are people from all over the country ...

SONYA

I would say from all over the world ...

ALEX

Yeah...

SONYA

And you can be with them all ... just enjoy the moment ...

ZOEY

It's awesome...

ALEX

Well so far I can definitely confirm
that here other people ...

SONYA

We told you this ...

(smiling)

ALEX

Yes ... everyone is unusually
friendly ...

Anthony approaches Alex and the twins. He hears Alex's latest
reply.

ANTHONY

Unusually friendly?! They?!

(smiling and pointing at twins)

ALEX

(laughs)

People!

ANTHONY

(laughs)

People?! Alex, we arrived not too long ago, and you already wander ...

ALEX

(smiling)

Why?! Just look around ...

ANTHONY

I don't know ... maybe ... But I still think it's just a good performance.

(smiling)

ALEX

Performance?

(smiling)

ANTHONY

Yes, that's right ...

SONYA

Maybe people here are special going?

ANTHONY

Yes, they are special in that they are mostly young, and even very ...

(smiling)

That's why they're fine here...

ZOEY

That's cool!

(laughs)

ANTHONY

Of course, I'm not saying anything
against ...

(smiling)

ALEX

I think the main thing is that we are
here ... how much to think about it,
and here it is before me...

They are all stepping. A scene in front of them. Some are
already dancing. It's still late morning. Indie music plays
on the background.

Scenes with performances by indie musicians. Many people,
evening, night. Everyone dances joyfully and dynamically,
having fun. Alex dances with the others, but still has a
somewhat thoughtful look. It looks as if he is just watching
on all this and think something. This all lasts for a few
minutes, with all the scenes changing several times.

Alex with the twins. They eat or drink something. They are in
conversation. The festival is coming to an end.

SONYA

This time everything is quite cozy
and harmonious ...

ZOEY

Yeah... happens that's a lot of
confusion ... but this time it's all
right.

(smiling)

SONYA

I think you're lucky ...

(smiling, turns to Alex)

ALEX

Yes ... basically, yes. You've talked
a lot and it's really grand ...

ZOEY

I think, you read a lot of things
before the trip and reviewed about
all these festivals ...

SONYA

You just had to see everything with
your own eyes ... but I think
something is wrong ...

ALEX

I don't even know ... I saw almost
everything you said ... well, it may

be a little different, but it's not
that important ...

ZOEY

You came to your favorite band... you
so wanted that...

(smiling)

ALEX

Oh, of course it's wonderful ... what
I've seen and see now is cool ...

SONYA

You know ... this can happen. Maybe
you just didn't have the mood...

ZOEY

Yeah! For such festival it is
necessary that the mood is good!
Because everything here should feel
...

ALEX

But all great ... great trip, despite
my back...

(laughs)

great communication ...

SONYA

Maybe all the way around?

(laughs)

ALEX

How is it?

SONYA

You just waited a long time and gave
all the moral strength ...

ALEX

Yes, maybe ... Ahava said she loves
quieter places, not so noisy ...
maybe me too

ZOEY

Oh, all right ... listened to
everyone, and now he's unhappy.

(laughs)

SONYA

Listen only us!

(laughs)

We only for all beautiful ...

ALEX

I will not argue!

(laughs)

That's true ... but there are others,
and I probably listen to them too ...

ZOEY

It certainly is ... and it's probably
right.

(smiling)

But so much fun a rest also need...

ALEX

Yes, apparently...

The scene is moving away. Indie rock music is playing. And at the end of the stage - the music ends on a high-pitched note, as if to announce that the festival is over.

A scene where everyone with backpacks is waiting for a slow-moving bus. All slowly, exhausted will climb. Playing calm indie music. Some people talk and laugh. Someone is smiling. After that - the bus goes to the road.

Scene in the bus. Alex sits opposite the twins, in the back seats. Talking. Indie music is heard on the bus.

SONYA

So how are you? How mood?

ALEX

I think everything is fine ...

(smiling)

ZOEY

Maybe you better go to any concert?

ALEX

Concert?

ZOEY

Yes, and why not? Still, the music
you love ... the atmosphere is good
... just less of all this noise ...

ALEX

I was already at the concerts ...
there well, but another...

SONYA

Of course there otherwise ... no need
to go there for a few days ...

(laughs)

ZOEY

Exactly!

ALEX

No, once again, the festival is cool
... but for some reason I don't know
... not those feelings ...

SONYA

And what were they supposed to be?

(smiles and pause)

You just wanted for a long time get
on it ...

ZOEY

If only before ... you probably don't
even remember what you wanted to
feel, did you?

ALEX

Oh yes ... a lot of time has passed
...

SONYA

We talked to you in the second year
of university ...

ZOEY

We are you then persuaded probably a
whole month ...

(laughs)

ALEX

So you were badly convinced by me...

(smiling)

SONYA

(smiles)

Of course ... we're guilty ...

ALEX

(laughs)

I see no other reasons!

ZOEY

Oh really?! Of course, it is difficult

(showing quotes)

to work a few weeks and earn ... you have to attend all the classes ...

(laughs sarcastically)

ALEX

(laughs)

I tried to study well ...

SONYA

No one says it's bad ... just not all the time?

(smiling in astonishment)

ZOEY

But now you're a well-trained, sad man ...

ALEX

(laughs)

Yeah... But will change nothing...

SONYA

Well, then, better say - when will joy come into this world?

(smiling)

ALEX

Joy?

(smiling)

Soon!

ZOEY

Oh ... I think it's just incredible ... I don't even imagine how awesome the first time you can take a baby in arms ...

SONYA

Take your own baby!

ALEX

It's grand ... it's grand ...

SONYA

You don't know exactly how you will
feel ... And what this a feel?

(smiling)

ALEX

Yeah...

ZOEY

It would be great to buy a small
stroller ... they are so cute now ...

SONYA

All things related to kids cute ...
automatically.

(laughs)

ZOEY

I agree ... but when I see those
strollers ... I just forget about
everything else.

(smiling)

ALEX

Yes, I will definitely buy one...

(smiling)

Much needed ... and much already are.

(laughs)

SONYA

Panic?

ALEX

I hope not ... although it is possible ...

ZOEY

(laughs)

Excessive will not... everything will come in handy.

(smiling)

ALEX

That's true! I just don't know ...
I've been in an unusual state lately
...

SONYA

I think it's okay. Soon everything will pass, the worries will begin...

ZOEY

Will grow up and ride a bike with you
... because Catherine doesn't like bikes ...

(laughs)

SONYA

On your quiet and peaceful area...

ALEX

It would be cool ... so can a bike
buy right away?

(laughs)

SONYA

(laughs)

By the way ... really! Buy a bike and
you won't be in the bus for hours
going to the office ...

ALEX

Yeah... Maybe it's good idea!

*(laughs, turns and looks out the
window. On the window the bus sees
rain drops)*

Oh ... but when it rains ...

Everyone starts looking out the windows. The bus goes on. The
rain is starting to get stronger.

Tony, who was sitting near Alex, was beginning to gather.
Some things are put in a backpack. Alex starts a conversation
with him.

ALEX

Tony! You already will go out?

(surprised and embarrassed face)

TONY

Yes, Alex ... I'll be leaving at the next stop ...

ALEX

You all right? Why you have to go out now?

TONY

Yes all right!

(smiling)

Well, yes ... I often change plans because of various important things ...

ALEX

Yes, I understand ... I just was hoping that we would discuss the festival with you...

(laughs)

We are almost didn't talk about it...

TONY

Well, there will be many more festivals...

(smiling)

ALEX

Oh ... I don't even know ... I guess
for a long time I won't be able to
get to the festival...

(laughs)

TONY

Nothing! When we will be on retire,
we to go to festivals...

(laughs)

I think then affairs will be less!

ALEX

(laughs)

Good idea! I will tell her twins, it
will definitely not let me forget!

(smiling)

The bus stops. Tony with a backpack starts getting off the
bus saying goodbye to everyone.

The bus moves on. Alex pulls out his phone and headphones.
Pushes headphones in, turns on indie rock music and looks out
the window where it is raining.

Next scene. The bus enters the city. Stops at one of the
stops. Some are leaving the bus. Alex turns to the window and

sees a man with his daughter, aged seven, standing near the stop. Alex smiles easily.

A scene where a man takes off his jacket and covers her daughter so that it does not get wet. The sky from which it rains.

Again in the frame is Alex, who sits in the same clothes as he went to work in the morning. His headphones continue to play indie music. But the bus is different, all those who went with him in the morning. Alex looks around and takes out his headphones. He gets out of his seat and leaves at the next stop.

A scene where the city is just shown. People are in a hurry. Many cars. A normal weekday. Rain. Easy indie music.

Next scene. Evening. Alex goes to his house. In the same clothes he went to work. He has several rolls of wallpaper with the bright yellow and pink circles. He walks into the house.

ALEX

Honey, I'm home!

CATHERINE

Hi!

(hurries a little, hugs and kisses)

Not wet?!

ALEX

Maybe a little ...

(smiling)

Such?

(points to wallpaper)

CATHERINE

Yes! It's them!

ALEX

Good. I ordered and they had a few rolls ... I bought them too.

(smiling)

CATHERINE

You better tell me - boss let you go at your festival?

ALEX

Oh ... no ... because I didn't even ask ...

(smiling)

CATHERINE

Why again?!

(smiling sternly)

ALEX

You know ... I had this dream, and maybe on retirement I will come back to it ... but now I have another dream

*(smiling, hugs Catherine and puts
his hand on her belly)*

Catherine smiles and kisses Alex. The scene ends with a quiet indie song.

THE END

2019

Brief description

The main message - even small dreams should be tried make when you want it. After all, it is time not to turn back, there are new worries and new dreams.

A bus trip to the festival, the festival itself is just Alex's thoughts.

When he goes to work on the bus, under indie music in headphones, he represents and thinks.

Sonya and Zoey twins are the epitome of Alex's dreams, they've been with him since childhood. Anthony is the epitome of society. Amelie is the epitome of routine. Tony is the epitome of time. Ahava is the embodiment of love. Alex thinks and recollects different life events, trying to make a decision, to make sense of some things and actions.

The main character Alexei - from childhood wanted to get to the festival, but continued to postpone it. And as soon as he

became an adult, when he was about to become a father, he wanted to go to the festival. But when he thinks about it, he realizes that time has passed, he doesn't even remember the emotions he wanted to feel at the festival. And most importantly, he has another dream now - to get the his own baby in his arms faster.